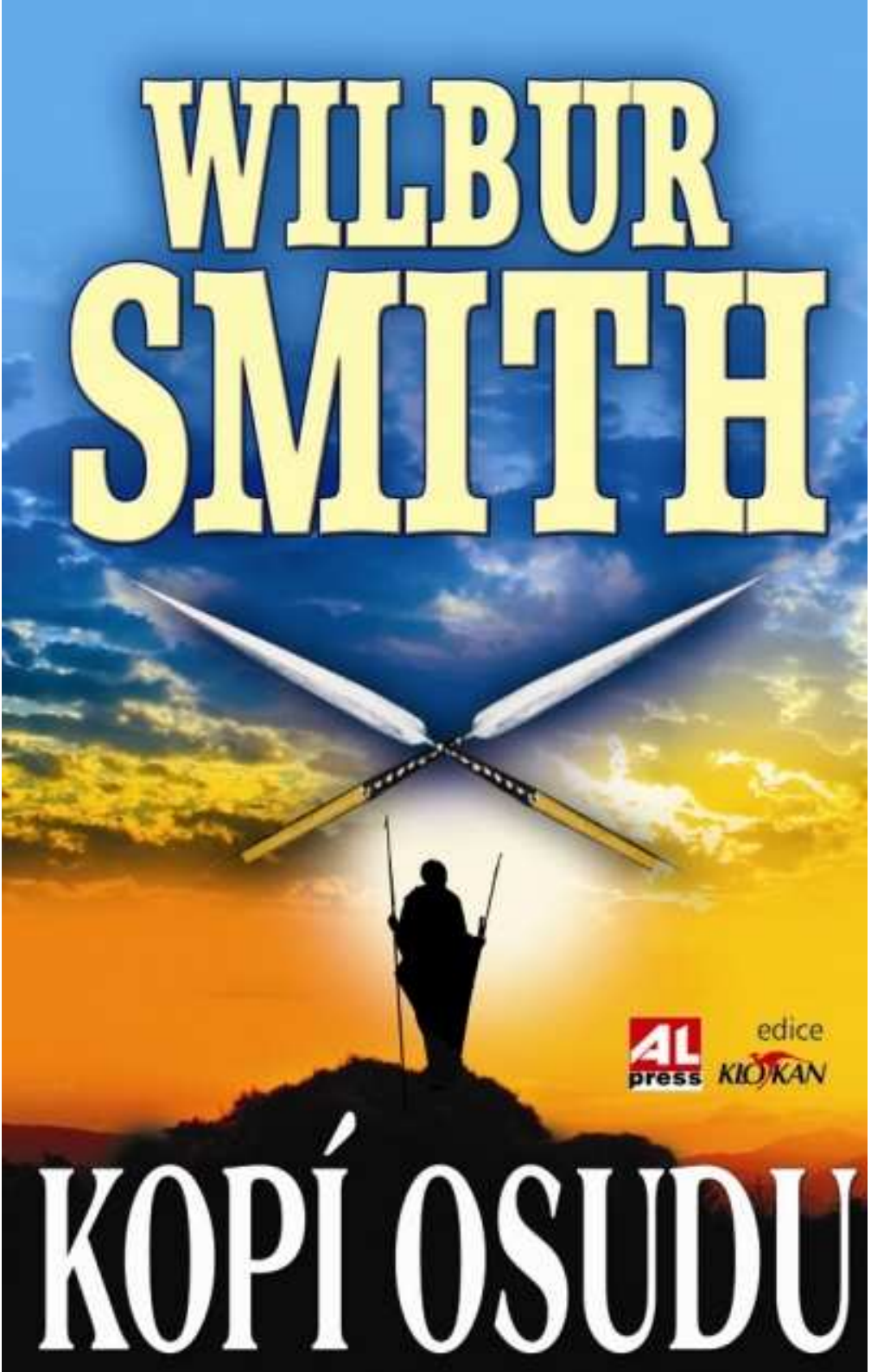
WILBUR SMITH

edice KLOKAN

KOPÍ OSUDU

Wilbur Smith

KOPÍ OSUDU

edice

Wilbur Smith v Alpressu

Egyptská trilogie
Řeka bohů
Řeka bohů II
Řeka bohů III. – Čaroděj
Řeka bohů IV. – Vnitřní oko
Sága Courtneyů
Dravec Monzun
Modrý horizont
Triumf slunce
Na život a na smrt Hromobití
Ptačí vodopády
Pobřeží v plamenech
Síla meče
Běsnění
Zlatá liška
Čas zemřít
Sága Balantyneů
Říše kamenného sokola
Tvrdší než diamant
Andělé pláčí
Leopard loví v temnotách
Triumf slunce
Samostatné romány
Diamantová cesta
Volání na ďábla
Lovci diamantů
Posel slunce
Orel v oblacích
Nenasytný jako moře
Běsnící spravedlnost
Píseň slonů
Zlatokopové
Oko tygra
Nářek vlků

Obsah:

Po odchodu z armády se Leon Courtney stane v Africe profesionálním lovcem divoké zvěře. Když nevyzpytatelnou divočinou provází německého velkoprůmyslníka, jehož továrny vyrábějí letouny pro armádu německého císaře, odhalí nekalé plány na oslabení britských sil. Leon dělá všechno, aby uhasil jiskru doutnajícího konfliktu, ale neohrozí ho skrytá tajemství nepřítelovy svůdné milenky?

Copyright © Wilbur Smith, 2009
First published in 2009 by Macmillan
an imprint of Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RR
Translation © Dalibor Míček, 2010
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ASSEGAI
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2010
shop@alpress.cz
Tisk a vazba: ***FINIDR,*** Finidr, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-805-5

Tuto knihu věnuji své ženě
MOKHINISO

Jsi krásná, milující, věrná a upřímná;
jsi pro mě jediná na světě

Na 9. srpna 1906 připadlo čtvrté výročí korunovace krále Eduarda VII., panovníka Spojeného království a britských dominií a indického císaře. Čirou náhodou slavil téhož dne své devatenácté narozeniny jeden z věrných poddaných Jeho Veličenstva, podporučík Leon Courtney, příslušník roty C 3. praporu 1. pluku Královských afrických střelců, známého pod zkratkou KAS. Své narozeniny Leon oslavil pronásledováním vzbouřenců z kmene Nandi na strmých svazích Velké příkopové propadliny v hlubokém vnitrozemí klenotu impéria – Britské Východní Afriky.

Nandiové byli agresivní bojovníci, kteří odmítali podrobit se autoritě, a v posledních deseti letech se sporadicky bouřili, pobízeni proroctvím svého nejvyššího šamana a proroka, jenž předpověděl, že na jejich území vtrhne velký černý had plivající oheň a kouř a přinese kmeni zkázu a smrt. Jakmile britská koloniální správa začala klást koleje železniční trati, jež měla vést z přístavu Mombasa na pobřeží Indického oceánu až k Viktoriinu jezeru, vzdálenému šest set mil v nitru černého kontinentu, Nandiové to pokládali za naplnění zhoubné věštby a doutnající uhlíky vzpoury znovu vzplály. Tentokrát se však rozhořely mocnějším plamenem než kdy dříve. Trať brzy dosáhla Nairobi a pokračovala dále na západ přes Velkou příkopovou propadlinu a kmenové území Nandiů k Viktoriinu jezeru.

Když plukovník Penrod Ballantyne, velitel 1. pluku Královských afrických střelců, obdržel depeši, v níž jej guvernér kolonie informoval o novém povstání kmene a o útocích vzbouřenců na izolované základny a osady podél plánované trasy železnice, vyčerpaně poznamenal: „No, zdá se, že jim musíme udělit další pořádný výprask.“ Pak přikázal 3. praporu, aby vyrazil z kasáren v Nairobi a přesně to udělal.

Kdyby si Leon Courtney mohl vybrat, strávil by tento den jinak. Seznámil se s mladou ženou, jejíž manžel nedávno padl za oběť útoku rozzuřeného lva ve chvíli, kdy popíjel kávu v altánku u *shamby*, venkovské usedlosti v pahorkatině Ngong několik mil od rozrůstající se metropole kolonie. Jako vynikající jezdec a pálkař byl Leon přizván do pólového družstva zesnulého muže. Podřízený mladý dů-

stojník si samozřejmě nemohl dovolit chovat stádo poníků, avšak někteří vlivní členové klubu se rozhodli jej sponzorovat. Ve svém mladickém nadšení se domníval, že jako člen týmu zemřelého manžela má jistá privilegia, a tak když podle jeho názoru uplynula příslušná doba a vdova překonala nejsilnější vlnu zármutku, sedl na koně a zamířil ke *shambě,* aby ve vší úctě vyslovil svou soustrast. S uspokojením zjistil, že se vdova vypořádala se ztrátou manžela pozoruhodně dobře, a i ve smutečních šatech mu připadala atraktivnější než všechny ostatní ženy, které znal.

Když Verity O'Hearneová, jak se zmíněná vdova jmenovala, pozvedla zrak k urostlému statnému mladíkovi v parádní uniformě a nablýskaných jezdeckých holínkách, jenž se jí ukláněl, přičemž klobouk se sklopenou střechou a s plukovním emblémem lva a sloního chobotu držel v ruce, jeho příjemný obličej a upřímný pohled, jeho nevinnost a nadšení v ní probudily jakýsi ženský instinkt, který zprvu považovala za mateřský. Zavedla jej na rozlehlou verandu usedlosti a naservírovala čaj a sendviče. Leon se zpočátku v její přítomnosti styděl a cítil se nesvůj, avšak díky laskavému přístupu a zejména vlídným slovům, pronášeným zpěvavým irským přízvukem, brzy podlehl jejímu kouzlu. Hodiny míjely překvapivě rychle. Ani se nenadál a už jej doprovázela ke schodům, kde se s ním rozloučila podáním ruky. „Kdybyste někdy měl cestu kolem, pane podporučíku, buďte tak hodný a zase se u mě zastavte. Samota dokáže člověka hodně tížit," promluvila sladce a ponechávala mu v dlani svou hedvábnou ručku.

Jako služebně nejmladší důstojník praporu musel Leon plnit řadu obtížných úkolů. Uplynuly tak dva týdny, než mohl pozvání využít. Opět posvačili na verandě, ale pak jej zavedla dovnitř a ukázala mu nebožtíkovy lovecké pušky, které chtěla nabídnout k prodeji. „Manžel mě zanechal téměř bez prostředků a já teď bohužel musím shánět kupce. Napadlo mě, že jako voják dokážete určit, jakou cenu ty zbraně mají."

„S radostí vám budu všemožně nápomocen, paní O'Hearneová," uklonil se.

„Jste velmi laskav. Vidím ve vás přítele, jemuž mohu naprosto důvěřovat.“

Leon se nezmohl na odpověď a jako očarovaný hleděl beze slova do hlubin velkých modrých očí.

„Mohu vám říkat Leone?“ zeptala se, a než mladík otevřel ústa, vzlykavě se rozplakala. „Ach, Leone! Jsem tak zoufale sama!“ vyhrkla a zhroutila se mu do náruče.

Tiskl ji k hrudi přesvědčen, že pouze tak ji dokáže potěšit. Byla lehká jako panenka. Položila svou krásnou hlavinku na jeho rameno a nadšeně mu objetí oplácela. Později se marně snažil rozpomenout, jak se to seběhlo dál, neboť události se mu slily v rozmazanou skvrnu naplněnou extází. Netušil, jak se dostali do její ložnice. Věděl jen tolik, že ležel na obrovské mosazné posteli, na jejíž měkké matraci mu mladá vdova dala nahlédnout do nebeského ráje a navždy změnila osu, kolem které se otáčel jeho život a svět.

I nyní, o mnoho měsíců později, když v sálajícím vedru příkopové propadliny vedl sedm domorodých *askariů*, kteří s bajonety nasazenými na hlavních ručnic postupovali v široké rojnici banánovou plantáží, jež se rozkládala kolem úřadovny komisaře místní koloniální správy v Niombi, myslel spíš na náruč Verity O’Hearneové než na hrozící nebezpečí.

Manyoro na levém křídle náhle mlaskl jazykem o patro. Leon se po tom tichém varování překotně vrátil z budoáru mladé vdovy do žhavé současnosti a ztuhl uprostřed kroku. V duchu se vyplísnil, že dovolil myšlenkám zatoulat se a trestuhodně zanedbal své povinnosti. Každičký nerv v těle měl napjatý jako rybářský vlasec, když se do návnady zakousne mečoun a stahuje ji do modravých vod Pembského průlivu. Zvednutou pravicí vydal rozkaz k zastavení – *askariové* strnuli jako jeden muž – a koutkem oka mrkl po seržantovi.

Manyoro byl vynikajícím reprezentantem kmene Masajů. Měřil přes šest stop, ale postavu měl štíhlou a ohebnou jako býčí zápasník. Khaki uniformu a fez nosil s vrozenou elegancí a představoval dokonalého afrického bojovníka. Ucítil na sobě velitelův pohled a ukázal bradou k obloze.

Leon se tím směrem podíval a spatřil supy. Byli jen dva a kroužili v širokých obloucích vysoko nad střechami *bomy*, administrativního centra oblasti Niombi.

„A sakra," ulevil si mladík tiše. Na tomto místě žádné problémy neočekával, centrum povstání se podle hlášení nacházelo více než osmdesát mil dále na západ. Vládní stanice navíc ležela vně tradičního kmenového území Nandiů, tato část země patřila odjakživa Masajům. Podle rozkazu měl Leon s hrstkou svých mužů pouze posílit obranu *bomy* pro málo pravděpodobný případ, že by se nepokoje přelily mimo kmenové hranice. Teď se zdálo, že právě k tomu došlo.

Jako oblastní komisař v Niombi působil Hugh Turvey. Leon se s ním a s jeho ženou seznámil o Vánocích předchozího roku na plese Klubu osadníků v Nairobi. Byl o pouhé čtyři roky starší než podporučík Courtney, ale pod jeho výlučnou pravomoc spadalo území o rozloze Skotska. Získal si pověst schopného správce a odhodlaného muže, který by nepřipustil, aby jeho *bomu* překvapila banda rebelů. Ovšem poslové smrti kroužili na obloze jako výhružné znamení.

Leon gestem přikázal *askariům*, aby si nabili zbraně. Vzápětí se ozvalo cvakání závěrů ručnic Lee-Enfield s dlouhou hlavní a náboje ráže 303 vklouzly do komor. Další signál zvednutou pravicí a rojnice opatrně vyrazila.

Ti ptáci jsou pouze dva, uvažoval Leon. Třeba se sem jenom náhodou zatoulali. Bylo by jich tu víc, kdyby… Přímo před ním se ozvalo zatřepetání křídel a za oponou banánovníků se vznesl třetí sup. Zamrazilo ho děsem. Mrchožrouti se slétají a to znamená jediné – na zemi leží maso. Mrtvé maso.

Znovu vydal signál k zastavení. Bodl ukazovákem k Manyorovi a sám vyrazil kupředu. Věděl, že seržant ho bude krýt. Přestože postupoval opatrně a tiše, vyplašil další velké ptáky, kteří po jednom i ve skupinách vzlétali a přidávali se ke kroužícím druhům.

Minul poslední banánovníky a zastavil se na okraji otevřeného prostranství, kde se obvykle konaly přehlídky. Před ním zářily stěny domků z nepálených cihel natřených vápnem. Dveře hlavní budovy zely dokořán. Na verandě i na udusané hlíně před ní se válely kusy

rozbitého nábytku a roztrhané úřední dokumenty. Bandité *bomu* vyplenili.

Nedaleko verandy ležela nahá těla komisaře a jeho manželky, hned za nimi jejich pětiletá dcerka s hrudníkem probodnutým jedinou ránou *asagaje*, krátkého oštěpu či spíše kopí používaného domorodými válečníky. Dívenka zemřela vykrvácením a kůže na drobném tělíčku se v jasném slunci leskla bíle jako sůl. Oba rodiče byli ukřižovaní, vrahové jim přibodli chodidla a ruce k zemi naostřenými dřevěnými kolíky.

Takže Nandiové se od misionářů přiučili alespoň něčemu, pomyslel si Leon hořce. Dlouhým pohledem přejel po okraji otevřeného prostranství a pátral po známkách přítomnosti útočníků. Nikoho nespatřil a poněkud klidněji vykročil mezi trosky. Když se přiblížil k mrtvolám, všiml si, že Hugh byl brutálně vykastrován a Heleně vrahové uřízli oba prsy. Supi již stihli rány rozklovat. Oba mrtví měli ústa zajištěna dřevěnými klínky v široce otevřené poloze. Leon se nad nimi zastavil a zachmuřeně si je prohlížel. „Proč mají násilím otevřená ústa?“ zeptal se seržanta kisvahilsky.

„Utopili je,“ odpověděl Manyoro stejným jazykem. Teprve tehdy si Leon všiml, že udusaný jíl kolem hlav mrtvých nese stopy zaschlé tekutiny a že mají nosy ucpané kuličkami hlíny. Poslední doušky vzduchu tedy nasávali ústy.

„Utopili?“ potřásl nechápavě hlavou. Vtom ucítil čpavý pach moči. „Ne!“

„Ano,“ opáčil seržant. „Tohle Nandiové svým nepřátelům běžně dělají. Čurají jim do pusy tak dlouho, až je utopí. Nejsou to lidé, ale opice. Odporní paviáni.“ Vůbec neskrýval opovržení a odvěké kmenové nepřátelství.

„Rád bych našel ty, co to udělali,“ ucedil Leon. Znechucení ustupovalo vzteku.

„Já je najdu. Daleko neutekli.“

Leon se odvrátil od zrůdných jatek ke strmým svahům, které se tyčily tři sta yardů nad nimi. Pak zvedl klobouk a hřbetem ruky, v níž

držel služební revolver Webley, si utřel zpocené čelo. S viditelným úsilím potlačil emoce a znovu sklopil zrak.

„Nejprve musíme ty chudáky pohřbít," řekl Manyorovi. „Nemůžeme je nechat ptákům."

Opatrně prohledali budovy a zjistili, že jsou prázdné. Leon usoudil, že vládní zaměstnanci utekli při prvním náznaku nebezpečí, a poslal Manyora se třemi vojáky prozkoumat banánovníkovou plantáž. Zbylým přikázal, aby zajistili vnější obvod *bomy.*

Sám zamířil k malému domu za úřední budovou, kde Turveyovi žili. Ani ten neunikl vyplenění, ale v prádelníku, kterého si nájezdníci nevšimli, našel složená prostěradla a povlaky na lůžkoviny. Vzal je do náruče a vynesl je ven. Vytáhl kolíky, jimiž vzbouřenci přibili oběti k zemi, a vytáhl z úst mrtvých dřevěné klíny. Nemohl si nevšimnout polámaných zubů a rozdrcených rtů. Odvázal si šátek, který nosil kolem krku, navlhčil ho vodou z polní láhve a setřel z obličejů zaschlou krev a moč. Pokusil se přitisknout paže k tělům, ale posmrtná ztuhlost mu to nedovolila. Zabalil mrtvoly do prostěradel.

Hlína mezi banánovníky po nedávných deštích změkla. Leon přikázal čtyřem *askariům,* aby pomocí polních lopatek vykopali rodině společný hrob, a se zbývajícími vojáky hlídkoval kolem osady.

Těsně pod vrcholem srázu se za křoviskem, které je skrývalo před pohledy zdola, opírali tři muži o válečné oštěpy a zlehka balancovali na jedné noze jako odpočívající čápi. Pod nimi se rozkládalo pusté dno Velké příkopové propadliny, široká planina, z níž mezi zahnědlou trávou tu a tam vyrůstaly neduživé keře a trnité akácie. Tráva sice na první pohled vypadala vyschlá téměř na troud, ovšem ve skutečnosti poskytovala zvířatům šťavnatou potravu a Masajové, kteří sem pravidelně vyháněli svá stáda dlouhorohého dobytka, si těchto pastvin velmi cenili. Nedávné povstání Nandiů je ovšem donutilo zahnat stáda do bezpečí daleko na jih. Nandiové totiž prosluli jako zloději dobytka.

Tuto část prolákliny tedy obsadila divoká zvířata, která se pásla, kam oko dohlédlo. Tu se zvedal oblak prachu zvířeného pádícími zebrami, které prchaly před domnělým ohrožením, jinde se na zlatavém pozadí rýsovaly temnější skvrnky gazel a pakoňů, o kus dál klidně přežvykovali mohutní buvoli. Nad plochými vrcholky akácií čněly jako telegrafní sloupy dlouhé krky žiraf, za nimi se popásaly ladné antilopy. Tu a tam se mezi drobnějšími zvířaty pohybovali jako zaoceánské parníky rozhánějící hejna sardinek obrovští tlustokožci – nosorožci a sloni.

Podívanou, která by svým překypujícím bohatstvím vzbuzovala v nezasvěcených úžas, vnímala trojice mužů pod hřebenem jako všední záležitost. Jejich zájem se soustředil na shluk budov přímo pod nimi. Kolem potůčku, který pramenil u úpatí srázu, se táhl pruh svěží zeleně obklopující sídlo nenáviděné koloniální správy.

Nejstarší z trojice měl na sobě sukénku z leopardích ocasů a na hlavě čapku ze žlutočerně skvrnité kůže téhož zvířete, odznaky nejvyššího šamana kmene Nandi. Jmenoval se Arap Samoei a již deset let vedl povstání proti bílým kolonizátorům a jejich pekelným strojům, které hrozily, že znesvětí a zničí posvátnou půdu jeho lidu. Muži, kteří ho doprovázeli, měli tváře a těla pomalované válečnými barvami. Jejich oči hleděly z okrových kruhů, nosy a líce jim zdobily narudlé pásy, nepravidelné skvrny a tečky z páleného vápence na holých hrudích připomínaly zbarvení dravých perliček. Kolem pasu nosili suknice z gazelí kůže, kožešinu na pokrývky hlavy poskytly ženetky a opice.

„*Mzungu* a jeho bastardští masajští psi se pěkně chytili do pasti," utrousil Arap Samoei. „Doufal jsem, že jich bude víc, ale sedm Masajů a jeden *mzungu* postačí na slušná jatka."

„Co dělají?" zeptal se náčelník Nandiů, jenž stál vedle něho. Zaclonil si oči proti slunci a hleděl pod strmý svah.

„Kopou díru, do které pohřbí bílou špínu, co jsme jim nechali," odpověděl Samoei.

„Není už čas, aby se na ně snesly naše oštěpy?" vyhrkl nedočkavě druhý válečník.

„Už nastal," odvětil nejvyšší šaman. „Ale bělocha nechte mně. Chci mu uříznout koule vlastním nožem. Připravím z nich mocný lék." Dotkl se rukojeti *pangy*, jež mu visela na opasku z leopardi kůže. Byla to mačeta s krátkým, ale těžkým ostřím, oblíbená zbraň Nandiů pro boj zblízka. „Chci slyšet, jak kvičí jako bradavičnaté prase v zubech leoparda, až ho zbavím mužství. A čím hlasitěji bude ječet, tím silnější účinky můj lék získá." Otočil se, vystoupil na rozeklaný hřeben skalní stěny a zahleděl se na plošinu za ním. Jeho bojovníci trpělivě dřepěli v krátké trávě, jedna řada za druhou. Samoei zvedl zaťatou pěst a čekající *impi* vyskočili na nohy, zcela tiše, aby je žádný zvuk neprozradil nic netušící kořisti.

„Ovoce dozrálo!" promluvil šaman.

„Čeká na naše nože!" souhlasili bojovníci jednohlasně.

„Pojďme tedy sklízet úrodu!"

Vykopaný hrob byl připraven přijmout mrtvé. Leon pokynul Manyorovi, jenž vydal tichý rozkaz svým mužům. Dva z nich seskočili do jámy a ostatní jim podali zabalená těla. Dvě větší položili vedle sebe na dno hrobu a třetí mrtvolku vklínili mezi ně, aby nešťastná rodina zůstala i ve smrti pohromadě.

Leon smekl klobouk a poklekl na jedno koleno vedle jámy. Seržant přikázal podřízeným, aby odložili pušky na hromadu vykopané hlíny a klekli si za mladého důstojníka. Leon se modlil otčenáš. *Askariové* samozřejmě nerozuměli slovům, ale chápali jejich význam, protože je často slyšeli nad jinými hroby.

„Neboť tvé je království i moc i sláva navěky, amen!" dokončil Leon a začal se zvedat, avšak než se stihl napřímit, prořízly tísnivé ticho horkého afrického odpoledne ohlušující skřeky a vytí. Sjel rukou k revolveru za opaskem a rychle se rozhlédl.

Mezi banánovníky se vyrojila černá těla lesklá potem. Povstalci se hrnuli ze všech stran, vyskakovali do výšky a mávali zbraněmi. Sluneční paprsky se odrážely od špiček oštěpů a ostří mačet, někteří

válečníci bubnovali válečnými palicemi do štítů z nevydělaných kůží. Na skupinku vojáků se s jekotem a křikem řítila záplava rebelů.

„Ke mně!“ zařval Leon. „Seřaďte se kolem mě! A nabíjejte! Nabíjet! Nabíjet!“ *Askariové* zareagovali s nacvičenou přesností a ihned vytvořili kruh kolem svého velitele, pušky v pohotovosti, bajonety trčící dopředu. Leon bleskově vyhodnotil situaci. Viděl, že jeho oddíl se ocitl v téměř úplném obklíčení, jediná mezera zůstala otevřená směrem k hlavní budově *bomy*. Nandiové se při postupu rozdělili a ponechali ve své formaci úzkou skulinu.

„Zahajte palbu!“ zavelel Leon. Třesk sedmi výstřelů skoro zanikl v jekotu útočníků a bušení palic o štíty. K zemi klesl jediný rebel, podle suknice a čelenky z opičí kožešiny zřejmě jeden z náčelníků. Těžká olověná koule mu srazila hlavu dozadu a z temene roztříštěné lebky vytryskl gejzír krve a šedé mozkové tkáně. Leon věděl, kdo tu kulku vypálil. Manyoro byl vynikající střelec. Uvážlivě si vybral cíl a neomylně zasáhl.

Po náčelníkově smrti útočníci zaváhali, ale povzbudivý výkřik šamana ze zadních řad znovu roznítil jejich bojovnost. Leon usoudil, že šaman v oděvu z leopardí kůže je s největší pravděpodobností nechvalně proslulý vůdce povstání Arap Samoei. Vypálil na něj v rychlém sledu dvě kulky, ale padesát kroků představovalo pro zbraň s krátkou hlavní příliš velkou vzdálenost, aby střelec mohl doufat v přesný zásah.

„Ke mně!“ křikl znovu Leon. „Sevřený tvar! Za mnou!“ Rozběhl se a vedl své muže do úzké mezery v linii rebelů přímo k hlavní budově. Skupinka mužů v khaki téměř proběhla, ale pak se Nandiové vzpamatovali a vrhli se kupředu. Rozpoutal se nelítostný boj muže proti muži.

„Bajonety do nich!“ zařval Leon a vystřelil z revolveru do rozšklebeného obličeje před sebou. Sotva nepřítel padl, na jeho místě se vynořil jiný. Manyoro mu vrazil stříbřitý bajonet do prsou, srazil ho k zemi a vytrhl ostří v okamžiku, kdy přeskakoval mrtvolu. Leon běžel těsně za ním a společně zlikvidovali kulkou a chladnou ocelí další tři protivníky, než se vymotali z šarvátky a dosáhli schodů na

verandu. V té chvíli již zůstali z celého oddílu jen sami dva, ostatní vojáci padli pod oštěpy vzbouřenců.

Leon bral schody po třech a vřítil se otevřenými dveřmi do budovy. Manyoro vběhl v patách za ním a přirazil dveře. Každý přiskočil k jednomu oknu a zahájil palbu na útočící rebely. Ničivě přesná střelba zahnala útočníky z verandy, na schodišti se válely mrtvoly. Nandiové zmateně ustupovali a rozptýlili se mezi banánovníky.

Leon se kryl u okna a nabíjel revolver. „Kolik munice ti zbylo, seržante?“ křikl na Manyora u druhého okna.

Masaj utrpěl zásah mačetou a pod rozseknutým rukávem blůzy prosakovala krev, ale ránu ignoroval. Škubl závěrem pušky a otevřel komoru, pak vysunul zásobník a začal doplňovat náboje. „Jenom na dva zásobníky, Bwana,“ odpověděl, „ale venku leží spousta střeliva.“ Ukázal oknem na nábojové pásy mrtvých *askariů,* ležících v udusané hlíně mezi polonahými Nandii, které vzali na onen svět s sebou.

„Vyběhneme a posbíráme je, než se rebelové stihnou přeskupit,“ navrhl Leon.

Manyoro cvakl pákou závěru a opřel ručnici o okenní rám.

Leon zasunul revolver do pouzdra a přistoupil k seržantovi, který čekal u dveří. Stáli bok po boku a soustředili síly. Manyoro se podíval důstojníkovi do tváře a Leon se na něj zazubil. Byl moc rád, že má tohoto vysokého urostlého Masaje vedle sebe. Sloužili spolu od chvíle, kdy Leon přicestoval z Anglie a nastoupil k pluku, tedy sotva rok, ale za tu dobu se mezi nimi vytvořilo velmi silné pouto. „Připraven, seržante?“

„Jistě, Bwana.“

„Kupředu, střelci!“ zařval Leon plukovní válečný pokřik a rozrazil dveře. Oba jimi proběhli společně. Schody byly kluzké krví a ucpané mrtvými těly, takže Leon přeskočil nízkou ochrannou zídku verandy a sprintoval dál. U nejbližšího padlého *askarie* klesl na kolena, rychle rozepnul přezku a přehodil si těžký nábojový pás přes rameno. Pak vyskočil a běžel k dalšímu vojákovi, ale ještě než se k němu dostal, rozlehl se od okraje banánovníkové plantáže hlasitý vzteklý ryk. Nevšímal si ho, poklekl vedle mrtvoly a vzhlédl teprve

tehdy, když mu na rameně visel další pás s náboji. Viděl, že povstalci vbíhají na volné prostranství.

„Zpátky a hoď sebou!“ křikl na Manyora, rovněž ověšeného municí. Leon se v běhu krátce sklonil, sebral pušku mrtvému vojákovi a sprintoval k zídce. Teprve tam se zastavil a ohlédl se přes rameno. Manyoro běžel pár yardů za ním. Nejbližšímu povstalci chybělo k budově asi padesát kroků a rychle se přibližoval.

„Nedohoní nás,“ utrousil Leon s úlevou, ale v příštím okamžiku strnul. Jeden z pronásledovatelů sundal z ramene těžký luk, v němž mladý důstojník poznal zbraň používanou při lovu slonů. Zamrazilo ho. Nandiové prosluli jako vynikající lučištníci. „Dělej, sakra! Dělej!“ řval na Manyora a díval se, jak rebel nasazuje dlouhý šíp, natahuje tětivu ke rtům a vzápětí ji pouští. Šíp vzlétl a tichým obloukem se snášel k zemi. „Pozor!“ zaječel, ale jeho varování bylo marné a šíp příliš rychlý. Bez dechu sledoval, jak se opeřená střela snáší k nekrytým seržantovým zádům.

„Bože,“ šeptal, „snažně tě prosím…“ Okamžik naděje, kdy se zdálo, že šíp nedolétne, protože klesal dosti strmě, ale pak si Leon uvědomil, že zasáhne cíl. Vykročil k Manyorovi a bezmocně se díval. Přes seržantovo tělo neviděl, kam přesně se střela zaryla, ale zaslechl vlhké plesknutí, jak se železná špička zaryla do masa. Manyoro se otočil. Šíp vězel hluboko v horní části stehna. Seržant se pokusil udělat další krok, ale zraněná noha se pod ním podlomila. Leon mu sundal z krku nábojové pásy, hodil je spolu s puškou přes zídku do otevřených dveří a obrátil se k němu. Manyoro poskakoval na zdravé noze k verandě a zraněnou, z níž trčel dřevěný dřík, vlekl bezvládně za sebou. Leon sebou škubl, když jiný šíp o vlásek minul jeho ucho a pleskl do zídky.

Pravou paží objal Manyora kolem pasu a rozběhl se s ním k verandě. Překvapilo ho, jak je Masaj při své výšce lehký. Sám vážil o dobrých dvacet liber víc a teď napínal každý vytrénovaný sval, poháněný strachem a zoufalstvím. Doběhl k zídce, přehodil přes ni seržanta, který dopadl na druhou stranu jako beztvará hrouda, a s mohutným odrazem skočil za ním. Přilétaly další šípy, ale těch si už

nevšímal. Zvedl Manyora v náručí jako dítě a proběhl dveřmi ve chvíli, kdy první povstalec dosáhl zídky.

Položil seržanta na podlahu a zvedl pušku, kterou vzal venku mrtvému vojákovi. Otočil se k otevřeným dveřím a přitom plynulým pohybem páky vsunul náboj do komory, namířil a zastřelil rebela, jenž přelézal zídku. Rychle škubal závěrem a mačkal spoušť. Vyprázdnil zásobník, odhodil pušku a přibouchl dveře. Byly sbité ze silných mahagonových fošen a rám vězel pevně zasazený do masivního zdiva, ale přesto se otřásaly, jak do nich Nandiové na druhé straně naráželi ve snaze je vyvrátit. Leon vytasil revolver a vpálil do desek dvě kulky. Ozval se bolestný výkřik a pak se rozhostilo ticho. Leon čekal na další nápor. Slyšel šepot a šoupání bosých nohou. Náhle se v jednom z postranních oken objevila pomalovaná tvář. Leon zamířil, ale než stačil stisknout spoušť, zaburácel za jeho zády výstřel. Hlava zmizela.

Mladý podporučík se otočil a viděl, že seržant se doplazil ke své pušce, kterou nechal opřenou o okenní rám. Pak použil parapet jako oporu a zvedl se na zdravou nohu. Ještě jednou střelil do okna a nezaměnitelné plesknutí, s nímž se kulka zarývá do masa, oznámilo úspěšný zásah. Na podlahu verandy dopadlo další tělo. „*Morani!* Válečník!“ ocenil Leon podřízeného a Manyoro se při té pochvale zazubil.

„Nenechávej všechnu práci na mě, Bwana. Postarej se o druhé okno!“

Leon zastrčil revolver do pouzdra, popadl vystřílenou ručnici a přiskočil k oknu. Po hmatu doplnil zásobník dvěma napáskovanými řadami po pěti nábojích. Leeenfieľka byla vynikající zbraň a dokonale mu padla do ruky.

Vyhlédl zpoza okraje a začal střílet. Společně se seržantem pokropili volné prostranství deštěm olova, který zahnal vzbouřence do úkrytů mezi banánovníky. Vyčerpaný Manyoro se po zdi pomalu svezl do sedu a natáhl nohy. Tu zraněnou položil přes zdravou, aby se konec šípu nedotýkal podlahy.

Leon se naposled rozhlédl, aby se ujistil, že se žádný Nandi neplíží k budově, opustil místo u okna a přistoupil k seržantovi. Dřepl vedle něj a opatrně uchopil dřík. Manyoro sebou škubl. Leon zesílil tlak, ale železná hlavice vybavená zpětnými háčky se ani nehnula. Seržant nevydal hlásku, avšak po obličeji se mu řinul pot a na blůzu dopadaly těžké kapky.

„Nedokážu ho vytáhnout," oznámil Leon. „Ulomím konec a ovážu ti ránu."

Manyoro na něj chvíli bezvýrazně hleděl, pak se usmál a vycenil velké, pravidelné sněhobílé zuby. Již v raném dětství mu propíchli ušní lalůčky a slonovinové kruhy, které mu z nich dnes visely, dodávaly jeho tváři šibalsky uličnický výraz.

„Kupředu, střelci!" zvolal Manyoro a jeho šišlavá napodobenina plukovního pokřiku zapůsobila za daných okolností tak komicky, že se Leon zachechtal a současně odlomil šíp těsně nad krvácející ranou. Manyoro mlčky přimhouřil oči.

V kapse na jednom z nábojových pásů, který vzal mrtvému vojákovi, našel Leon balíček obinadla a pevně ovázal vyčnívající konec dřevěného pahýlu, aby ho znehybnil. Pak se zhoupl na patách a prohlédl si výsledek. Od vlastního opasku odepnul polní láhev, odšroubval vršek, dlouze se napil a podal placatku Manyorovi. Masaj váhal – *askari* přece nemůže pít z důstojníkovy láhve! Leon svraštil obočí a vrazil mu placatku do ruky. „Pij, zatraceně! To je rozkaz!"

Manyoro zaklonil hlavu, zvedl polní láhev a lil si vodu přímo do ústy, aniž se rty dotkl hrdla. Třikrát polkl za mohutného poskakování ohryzku, zašrouboval uzávěr a vrátil vodu nadřízenému. „Sladká jako med," zašeptal spokojeně.

„Vyrazíme, jen co se setmí," řekl Leon.

Manyoro se zamyslel. „Kterým směrem chceš jít?"

„Vrátíme se stejnou cestou, jakou jsme přišli," zdůraznil Leon množné číslo. „Musíme se dostat k železnici."

Manyoro se zachechtal.

„Čemu se směješ, *morani?*" nechápal Leon.

„Od železnice nás dělí dvoudenní pochod," připomněl seržant. Pobaveně potřásl hlavou a významně se dotkl obvazu na noze. „Jestli chceš jít, Bwana, půjdeš sám."

„Chceš snad dezertovat, Manyoro? Uvědomuješ si, že je to hrdelní zločin, který se trestá zastře…?" Zarazil se, protože koutkem oka zahlédl v okně jakýsi pohyb. Popadl pušku a v rychlém sledu vypálil přes otevřené prostranství tři kulky. Alespoň jedna zasáhla, neboť se ozval vzteklý výkřik plný bolesti. „Paviáni a synové paviánů," zavrčel. V kisvahilštině zněla ta nadávka docela uspokojivě. Položil si pušku na klín a doplnil vystřílené náboje. „Ponesu tě," řekl, aniž zvedl hlavu.

Manyoro se rozpustile zasmál a zdvořilým tónem položil nevyhnutelnou otázku: „Poneseš mě dva dny a s polovinou vzbouřeneckého kmene za zády? Slyšel jsem dobře?"

„Třeba má moudrý seržant lepší plán," usadil ho Leon.

„Dva dny!" Manyoro nevěřícně obrátil oči v sloup. „Měl bych ti říkat *kůň*."

Oba nějakou dobu mlčeli. „Promluv, ó moudrý," prolomil nakonec ticho Leon. „Pocti nevědomého svou radou."

Manyoro chvíli přemýšlel. „Toto není země Nandiů. Jsou to pastviny mého lidu. Ti zrádní psi vnikli na posvátnou půdu Masajů."

Leon přikývl. Na anglických polních mapách nebyly hranice kmenových území vyznačeny a jeho rozkazy se o žádných nezmiňovaly, protože nadřízení nejspíš o takových nuancích neměli sebemenší tušení, on však věděl svoje. Ne nadarmo v těchto místech s Manyorem mnohokrát hlídkoval, než propuklo nejnovější povstání. „Je mi to známo, ó moudrý, protože jsi mi to vysvětlil. Nyní mě seznam se svým plánem, který je zajisté lepší než můj."

„Když půjdeš k železnici…"

„Chceš říct, když *půjdeme*," přerušil seržanta důstojník.

Manyoro souhlasně sklonil hlavu. „Když půjdeme k železnici, přiblížíme se k území Nandiů. Jejich odvaha vzroste a poženou nás jako smečka hyen. Kdybychom se však vydali údolím," ukázal bra-

dou na jih, „pronikli bychom hlouběji do teritoria Masajů. Každý krok naplní pronásledovatele bázní. Moc daleko za námi nepůjdou.“

Leon nad Manyorovým návrhem uvažoval a pochybovačně kroutil hlavou. „Na jihu leží jen divočina a já tě musím dopravit k lékaři, než ránu zachvátí sněť. Potom by ti museli tu nohu uřezat.“

„Necelý den pochodu na jih leží *manyatta* mé matky,“ informoval ho seržant.

Leon překvapeně zamrkal. Nikdy ho nenapadlo, že Manyoro taky může mít rodiče. Jeho pochybnosti však nezmizely. „Tys mě asi neslyšel. Potřebuješ doktora. Někoho, kdo ti z nohy vytáhne šíp dřív, než tě zabije.“

„Moje matka proslula po celé zemi Masajů jako vynikající léčitelka. Její sláva sahá od oceánu až k velikému jezeru. Zachránila stovky našich bojovníků, které srazil šíp či oštěp nebo je potrhal lev. Má medicíny, o jakých se bílým doktorům v Nairobi ani nesnilo.“ Manyoro se ztěžka opřel o zeď. Jeho pleť získala šedivý nádech a jeho pot kysele čpěl. Několik vteřin si hleděli do očí a pak Leon přikývl.

„No dobře, vydáme se údolím na jih. Vyrazíme za tmy, ještě než vyjde měsíc.“

Manyoro se však znovu narovnal a nasál parný vzduch jako ohař větřící vzdálenou kořist. „Ne, Bwana. Jestli máme odejít, musíme vyrazit hned teď. Copak to necítíš?“

„Kouř!“ vyhrkl Leon. „Ty svině nás chtějí vyhnat ohněm!“ Vyhlédl oknem. Na prostranství před budovou nikoho neviděl, věděl však, že tudy útočníci nepřijdou. Přiblíží se z opačné strany, protože zadní stěna postrádá okna. Pozorně se zadíval na listy nejbližších banánovníků. Hýbaly se v mírném větru. „Fouká od východu,“ zamumlal. „To nám vyhovuje.“ Ohlédl se po seržantovi. „Moc toho s sebou vzít nemůžeme. Každé deko navíc může znamenat náš konec. Necháme tu pušky i nábojové pásy. Vezme si dva bajonety a dvě láhve s vodou. Víc nic.“ Při řeči se natáhl k hromadě zachráněných plátěných opasků a spojil tři do jedné smyčky, kterou si přetáhl přes hlavu a pověsil na pravé rameno. Sahala mu až ke stehnu. Pak zvedl

k uchu polní láhev a zatřepal s ní. „Sotva polovina.“ Slil do své placatky vodu z lahví padlých vojáků a potom doplnil i seržantovu. „Co nepobereme, vypijeme tady.“ Společně dopili zbytky vody.

„Tak vstávat, seržante.“ Leon vsunul ruku Manyorovi do podpaždí a zvedl ho na nohy. Seržant balancoval na nezraněné noze a upevnil si k opasku bajonet a polní láhev. V té chvíli dopadlo na doškovou střechu nad jejich hlavami něco těžkého.

„Pochodně!“ zvolal Leon. „Připlížili se zezadu k budově a teď házejí na střechu hořící pochodně.“ Další žuchnutí. Pach hořící trávy v místnosti zesílil.

„Nejvyšší čas vypadnout,“ ucedil podporučík. Kolem okna proplul obláček tmavého kouře, hnaný větrem přes otevřené prostranství ke stromům. Z dálky k nim doléhalo povykování a křik Nandiů. Dým zhoustl a zaclonil jim výhled, po chvíli neviděli ani dlaň natažené ruky. Praskání plamenů se změnilo v hukot požáru, který přehlušil i výkřiky rebelů. Žhavý kouř hrozil udušením. Leon si utrhl podolek košile a podal ho Manyorovi. „Zakryj si obličej!“ přikázal mu a sám si zavázal přes nos a ústa šátek. Pak vysadil seržanta přes parapet na verandu a vyskočil za ním.

Manyoro se mu opřel o rameno a rychle vedle něho poskakoval na jedné noze k zídce. Leon se zorientoval a přesunul se k rohu verandy. Seskočili na zem a snažili se proniknout zrakem přes hustý dým. Z hořící střechy na ně pršely jiskry a pálily je na odhalené kůži paží a nohou. Vzdalovali se od budovy s větrem v zádech tak rychle, jak jim Manyorovo zranění dovolovalo. Oba se dusili kouřem, uslzené oči je štiplavě pálily. Potlačovali nucení ke kašli a tlumili zvuky látkou přitisknutou na ústa. Dřív, než se nadáli, ocitli se mezi prvními stromy.

V neprůhledném dýmu postupovali spíš po hmatu a s bajonety v pohotovosti, protože mohli každým okamžikem narazit na nepřítele. Leon si všiml, že Manyoro ochabuje. Při útěku z *bomy* nasadil ostré tempo, jemuž seržant nemohl stačit. Už teď se ztěžka opíral o jeho rameno a funěl námahou.

„Nesmíme se zastavit, dokud nebudeme v bezpečí,“ sykl.

„Já dokážu na jedné noze utíkat stejně rychle jako ty na dvou," zasípal seržant.

„Vsadí na to Manyoro, velký chvástal, sto šilinků?" popíchl ho Leon, ale než mohl seržant odpovědět, stiskl mu paži v tichém varování. Zastavili se, hleděli do kouře a pozorně naslouchali. Zvuk se ozval znovu. Někdo chraplavě zakašlal, nepříliš daleko před nimi. Leon sundal Manyorovu paži ze svého ramene a zašeptal: „Počkej tady."

Přikrčil se a s bajonetem v pravé ruce se pomalu plížil dopředu. Dosud nikdy nezabil člověka chladnou ocelí, ale při výcviku je instruktor naučil správný postup. Zahlédl obrys lidské postavy. Skočil na ni a použil rukojeť bajonetu jako boxeru. Udeřil jí rebela do spánku tak silně, že Nandi klesl na kolena. Leon mu zezadu sevřel předloktím krk a zadusil jeho bolestný výkřik. Povstalec měl celé tělo natřené palmovým olejem, takže byl kluzký jako ryba, a divoce se bránil. Téměř se mu podařilo vykroutit se ze sevření, ale Leon jej objal druhou paží a vrazil mu bajonet pod žebra. Šokovalo ho, jak lehce proniklo ocelové ostří do těla.

Nandi zdvojnásobil úsilí a pokusil se vykřiknout, ale Leon mu pevně držel krk a z hrdla se vydralo jen tiché zachrčení. Prudkými pohyby si umírající povstalec svou situaci ještě zhoršoval, neboť bajonet mu trhal a sekal orgány v hradní dutině, aniž se Leon musel moc namáhat. Pak jím najednou otřásla křeč a z úst se mu vyvalil proud tmavé krve. Potřísnila mladému důstojníkovi předloktí a několik kapek mu stříklo do tváře. Nandi se naposled vzepjal a pak bezvládně ochabl.

Leon ho několik vteřin držel, aby se přesvědčil, že je skutečně mrtvý, potom tělo pustil, odstrčil ho od sebe a vracel se k Manyorovi. „Jdeme," zasípal. Znovu vyrazili, seržant se belhal a vrávoral opřený o velitelovo rameno.

Náhle jim půda pod nohama klesla a oni se svalili po příkrém bahnitém svahu do mělkého vodního koryta, kde nebyl kouř tak hustý. Leon se nadechl a s úlevou si uvědomil, že mířili správným směrem, protože potok tekl na jih od *bomy.*

Klekl si a chrstal si hrsti vody do obličeje. Vypláchl si pálící oči, smyl z rukou krev mrtvého rebela a dychtivě se napil, stejně jako Manyoro. Vykloktal si hrdlo spálené žárem a dýmem a poslední doušek vyplivl na břeh.

Nechal seržanta v korytě, vyšplhal k okraji břehu a zahleděl se do kouře. Slyšel hlasy, ale pouze tlumeně, z dálky. Počkal několik minut, aby obnovil síly a ubezpečil se, že rebelové nenašli jejich stopy. Pak sklouzl zpátky k Manyorovi.

„Ukaž, podívám se ti na tu nohu.“ Posadil se vedle seržanta a položil si jeho zraněnou nohu na klín. Obvaz nasákl vodou a blátem. Odmotal ho a viděl, že spěšný útěk ránu zhoršil. Stehno nateklo jako dýně, pohyby šípu potrhaly svalovou tkáň kolem místa vstřelu. Okolo dříku vytékala krev. „To je teda pohled,“ zamumlal a prohmatával okolí rány. Manyoro ani necekl, ale vytřeštil oči bolestí, když se Leon dotkl obzvlášť citlivého místa.

Mladý důstojník tiše hvízdl. „Copak to tu máme?“ Ve štíhlém svalu nad kolenem nahmatal pod kůží cizí předmět. Osahal ho špičkou ukazováku a Manyoro sebou škubl.

„Špička šípu!“ vykřikl anglicky a hned přešel zpět do kisvahilštiny. „Střela proletěla stehnem odzadu dopředu.“ Neuměl si ani představit, jakou bolestí Manyoro trpí, a tváří v tvář takovému zoufalství si připadal naprosto nedostatečný. Obrátil oči k nebi. Večerní vánek rozfoukával dým požáru a Leon rozeznával západní stěnu údolí a její hřeben pozlacený paprsky zapadajícího slunce.

„Myslím, že jsme se jich prozatím zbavili, a za chvíli bude tma,“ řekl, aniž se podíval Manyorovi do tváře. „Do té doby můžeš odpočívat. V noci budeš potřebovat každou kapku sil.“ V očích ho stále štípal kouř. Pevně sevřel víčka, aby jim ulevil, ale za chvíli je musel zase otevřít, protože zaslechl hlasy blížící se od *bomy*.

„Sledují naši stopu!“ zamumlal seržant. Oba vklouzli pod převislý břeh a zavrtali se do bahna. Nandiové postupovali plantáží a dorozumívali se tichými slovy jako stopaři, když cítí krev. Leon si uvědomil, že jeho optimismus byl předčasný. Pronásledovatelé je snadno najdou podle otisků jeho podrážek, které se při téměř dvojnásobném

zatížení vtlačily hluboko do vlhké hlíny. V korytě potoka se v podstatě neměli kam ukrýt. Odepnul od opasku bajonet a vyšplhal se těsně pod okraj srázu. Jestli vzbouřenci nahlédnou do koryta a spatří je, bude dost blízko, aby na ně mohl skočit. A pokud jich nebude moc, třeba se mu podaří umlčet je, aby nemohli vyvolat poplach. Hlasy se blížily, až se zdálo, že se mu ozývají přímo nad hlavou. Napnul svaly a připravil se ke skoku, ale v té chvíli zaznělo od *bomy* hlasité volání. Hlídka vzrušeně vykřikla a rozběhla se nazpět.

Leon sklouzl po břehu k Manyorovi. „Vyvázli jsme o chlup," poznamenal, když převazoval ránu.

„Proč tak najednou odešli?" zajímal se seržant.

„Domnívám se, že našli toho chlapa, co jsem ho zabil. Dlouho je to nezdrží. Za pár minut se vrátí."

Zvedl Manyora, položil si jeho pravou paži přes rameno a zpola ho vynesl, zpola vytáhl na protější břeh.

Zastávka u vody Manyorovi spíš přitížila, než pomohla. Nečinností se rána zatáhla a potrhané svaly ztuhly. Když se seržant pokusil přenést váhu na zraněnou nohu, podlomila se pod ním, a kdyby jej Leon nezachytil, spadl by.

„Od této chvíle mně můžeš klidně říkat kůň." Otočil se k Manyorovi zády, předklonil se a vysadil si ho na hřbet. Seržant zasténal, když se mu poraněná končetina zhoupla a ohnula v koleně, hned se však ovládl a už nevydal ani hlásku. Leon si povolil opasek a vytvořil z něj vzadu smyčku jako provizorní sedačku, pak se napřímil a vykročil. Zraněný mu seděl vysoko na zádech a nohy mu trčely dopředu, takže připomínal opici na tyči. Leon se jich držel jako ojí dvoukoláku, aby se co nejméně pohybovaly, a opatrně postupoval mezi banánovníky. Brzy došli na konec zavlažované plantáže a před nimi se rozkládal buš. Kouřová clona, která je dosud halila, se rozptýlila do šedých pruhů. Slunce však již kleslo k obzoru a balancovalo na hraně útesu, tma houstla každou minutou.

„Čtvrt hodiny," zasípal, „víc nepotřebujeme." To už kráčel mezi křovinami pod stěnou propadliny. Hustší porost jim poskytoval alespoň skromné krytí a nerovný povrch nabízel další možnosti. Leon

cvičeným okem vojáka a lovce vybíral vhodné prolákliny a terénní vlny, z dálky nerozeznatelné, které maskovaly jejich namáhavý ústup. Když je zahalil soumrak a okolí se ponořilo do stínů, pocítil záchvěv naděje. Zdálo se, že pronásledovatelům unikli, ale tvrdit to s jistotou nemohl, na to bylo příliš brzy. Klesl na kolena a opatrně se naklonil na bok, aby si Manyoro neublížil. Chvíli oba mlčeli a nehýbali se, pak se Leon pomalu posadil a rozepnul opasek, aby si Manyoro mohl natáhnout zraněnou končetinu. Odšrouboval polní láhev a podal ji seržantovi. Oba se napili a ulehli do řídké trávy. Leon cítil každý sval, každou šlachu, které žadonily o odpočinek. „Tohle je teprve začátek," připomněl si pochmurně. „Do zítřejšího rána si zatraceně užijeme."

Zavřel oči, ale hned je zase otevřel, když mu lýtko ztuhlo bolestivou křečí. Posadil se a zuřivě sval masíroval.

Manyoro mu položil ruku na paži. „Chválím tě, Bwana. Jsi muž ze železa, ale nejsi hloupý. A byla by veliká hloupost, kdybychom tady měli oba zemřít. Nechej mi svou pistoli a jdi dál. Zůstanu tu a zastřelím každého Nandiho, který by tě chtěl sledovat."

„Ty ukňučený zmetku!" vyštěkl Leon. „Jsi snad baba? Ještě jsme ani nezačali a ty už se chceš vzdát? Vylez mi zase na záda, než ti plivnu do ksichtu!" Věděl, že svůj vzteklý výbuch přehnal, ale mluvil z něj strach a bolest.

Tentokrát trvalo o něco déle, než se Manyoro usadil ve smyčce z opasku. Prvních sto kroků se Leon bál, že ho nohy neunesou. Mlčky klel, ale už nenadával Manyorovi, nýbrž sám sobě. Tak kdo je tady ukňučená baba, Courtneyi? S největším vypětím vůle potlačil bolest a cítil, jak se mu do nohou postupně vracejí síly. *Krok za krokem,* nabádal nohy k pohybu. *Ještě jeden krok. To je ono. A teď ještě jeden. A další.*

Věděl, že kdyby se zastavil, aby si odpočinul, už by nevstal. Mechanicky kráčel dál, až se nad východní stěnou Velké příkopové propadliny vynořil srpek měsíce a pomalu postupoval noční oblohou. Odměřoval mu čas stejně přesně jako kostelní zvony. Manyoro na jeho zádech znehybněl jako mrtvola, avšak Leon věděl, že žije, ne-

boť tělo zraněného spalovala horečka a přes kůži smáčenou potem cítil, jak sálá.

Měsíc zahájil sestup k západnímu svahu údolí a jeho světlo vrhalo pod stromy podivné stíny. S Leonem si zahrávala vlastní představivost. V jednom okamžiku se před ním vynořil mohutný lev s černou hřívou. Neohrabaně vytrhl z pouzdra revolver, ale když pozorně namířil, uvědomil si, že chce střílet na termitiště. Nejisté se zasmál. „Hlupáku. Příště uvidíš víly a skřítky."

Plahočil se dál se zbraní v pravé ruce. Před ním se vynořovali duchové a zase mizeli. Když měsíc zahájil poslední čtvrtinu sestupu, Leona opustily i ty drobné zbytky sil, jako když z roztřesené dlaně vytečou poslední kapky vody. Zavrávoral a málem se skácel k zemi. Musel vyvinout obrovské úsilí, aby vůbec udržel rovnováhu. Stál široce rozkročený a hlava mu padala na prsa. Byl vyřízený a věděl to.

Ucítil, jak se zraněný na jeho zádech zavrtěl, a pak začal Masaj zpívat. Bylo to něco neuvěřitelného. Leon zprvu nerozeznával slova, protože Manyoro jen sípal a jeho dech byl lehký jako závan ranní brízy nad savanou, ale pak jeho mysl otupená únavou poznala text *Lví písně.* Jazyk maa, jímž mluví Masajové, znal jen sporadicky, pouze základní fráze, kterým ho Manyoro naučil. Byl to obtížný jazyk, rafinovaný a složitý a nepodobal se žádnému jinému. Seržant však byl trpělivý učitel a Leon měl pro cizí řeči nadání.

Masajští *morani,* mladí chlapci, se *Lví píseň* učí v rámci přípravy na slavnost obřízky, která znamená uvedení mezi dospělé bojovníky. Adepti mužnosti ji doprovázejí tancem, pro něž jsou charakteristické strnulé postoje střídané mohutnými výskoky, při nichž se kolem lehkonohých mladíků jako ptačí křídla rozevlávají jejich *shuky,* pláště podobné starořímským tógám.

Jsme mladí lvi.
Když zařveme, zem se otřásá.
Oštěpy jsou naše tesáky.
Kopí jsou naše drápy.
Bojte se nás, ó vy zvířata.

Bojte se nás, ó vy cizinci.
Odvraťte oči od našich obličejů, vy ženy.
Neopovažujte se pohlédnout na krásu našich tváří.
Jsme bratři spojení pýchou lvů.
Jsme mladí lvi.
Jsme Masajové.

Tuto píseň Masajové zpívají, když vyrážejí na válečnou výpravu nebo krást dobytek a ženy méně početným kmenům. Zpívají ji, když odcházejí do buše dokázat svou chrabrost tím, že uloví lva vyzbrojení pouze *asagajem.* Tato píseň jim dodává odvahu v boji. Je to válečná hymna Masajů. Manyoro začal zpívat znovu od začátku a tentokrát se k němu Leon přidal. Když si nevzpomněl na slova, pokračoval chvíli brumendem. Seržant mu stiskl rameno a zašeptal mu do ucha: „Zpívej! Jsi jeden z nás. Máš srdce lva a sílu velké černé hřívy. Máš odvahu a srdce Masaje. Zpívej!“

Vrávorali a potáceli se, ale každý krok je nesl na jih. Pod hypnotizujícím vlivem *Lví písně* se Leonovy nohy pohybovaly jakoby obdařeny vlastní vůlí. Jeho mysl těkala mezi fantazií a realitou. Manyoro na jeho zádech ochabl v komatu, ale Leon klopýtal dál, protože nyní věděl, že není sám. Z temnoty se vynořovaly dobře známé, milované tváře. Otec a čtyři bratři ho pobízeli kupředu, když se k nim však přiblížil, zmizeli a jejich hlasy se vytratily. Každý těžký a pomalý krok mu vysílal záchvěvy až do lebky a občas to bylo to jediné, co vnímal. Jindy slyšel tisíce křičících či naříkajících hlasů, pak zase tóny houslí a dunění bubnů. Snažil se tu kakofonii ignorovat, protože ho dohánělo na pokraj šílenství.

Zařval, aby zahnal duchy: „Dejte mi pokoj! Nechte mě projít!“ Stíny odpluly a Leon mechanicky kladl nohu před nohu, až se nad hřebenem srázu vynořilo slunce. Vtom se mu nečekaně podlomila kolena a zhroutil se k zemi jako po zásahu do hlavy.

Probudil ho sluneční žár, který se mu opíral do zad. Pozvedl hlavu, ale zmocnila se ho závrať a nemohl se upamatovat, kde je a jak se sem dostal. Smysly ho šálily. Zdálo se mu, že cítí pach dobytka a

slyší dusot kopyt a smutné bučení. Potom však zaslechl hlasy, hlasy dětí, které na sebe ostře pokřikovaly. A nato zazněl pronikavý smích. To už nemohl být přelud. Leon se odkulil od Manyora a s obrovským úsilím se vzepřel na loket. Mhouřil víčka před oslepující září a rozhlížel se obluzenýma očima.

Spatřil stádo strakatého dobytka s nahrbenými hřbety a širokými rohy. Skot přecházel kolem místa, kde s Manyorem leželi. I děti byly skutečné. Tři nazí hoši, v rukou klacky, jimiž poháněli zvířata k napajedlu. Všiml si, že jsou obřezaní, takže byli starší, než vypadali, mohlo jim být mezi třinácti a patnácti roky. Volali na sebe v jazyce maa, ale Leon nerozuměl, co říkají. Sebral síly a namáhavě se zvedl do sedu. Nejvyšší hoch postřehl pohyb a ztuhl. Konsternované hleděl na bělocha a už už se zdálo, že vezme nohy na ramena a uteče, ale ovládl strach, jak Masajovi, který je skoro *morani,* káže povinnost.

„Kdo jsi?“ zeptal se a výhružně zamával klackem, ale hlas se mu znatelně chvěl.

Leon jednoduché otázce porozuměl. „Nejsem nepřítel,“ zachraptěl. „Jsem přítel, který potřebuje pomoc.“

Ostatní dva chlapci zaslechli cizí hlas a ohlédli se ke strašidlu, které jako by se zvedalo z hlíny. Nejstarší a nejodvážnější z trojice postoupil o pár kroků k Leonovi, pak s zastavil a vážně si ho prohlížel. Položil jinou otázku, ale té už mladý důstojník nerozuměl. Místo odpovědi se sklonil k Manyorovi a pomohl mu posadit se. „Bratr!“ zvolal. „Tento muž je váš bratr!“

Hoch se přiblížil několika rychlými kroky a zahleděl se na Manyora. Pak se obrátil ke svým druhům a vychrlil na ně sérii příkazů doprovázených divokými gesty. Oba se rozběhli savanou. Leon zachytil jediné srozumitelné slovo: „Manyoro!“

Mladší hoši běželi ke shluku chatrčí, vzdálených asi půl míle a obklopených hradbou z trnitého křoví. Střechy kryly tradiční došky domorodců. Byla to masajská *manyatta,* vesnice. Nedaleko stála ohrada z kůlů, *kraal,* kam vesničané zaháněli na noc vzácný dobytek. Nejstarší hoch přistoupil k Leonovi a dřepl si před ním. Ukázal na seržanta a s úžasem prohlásil: „Manyoro!“

„Ano, Manyoro," potvrdil Leon, jemuž se točila hlava závratí.

Hoch potěšené vykřikl a spustil vzrušený projev. Leon porozuměl slovu *strýc*, ale zbytek mu unikl. Lehl si na záda, zavřel oči před žhavými slunečními paprsky a zakryl si je předloktím: „Unavený," zasípal. „Moc unavený."

Upadl do mrákotného spánku, a když se probral, obklopoval ho zástup vesničanů. Vysocí, urostlí muži nosili v uších ozdobné kroužky nebo tabatěrky ze slonoviny. Pod dlouhými červenými zástěrkami byli nazí a s hrdostí ostentativně vystavovali přirození. I ženy byly na černošky vysoké. Lebky měly dohladka vyholené jako vaječné skořápky a kolem krku jim visely četné náhrdelníky sahající až na holá prsa. Miniaturní sukénky ozdobené korálky jim sotva zakrývaly genitálie.

Leon se pod jejich zkoumavými pohledy s námahou posadil. Mladší ženy se mezi sebou pošťuchovaly a smály se tomu podivnému stvoření, které se mezi nimi nečekaně objevilo. Žádná z nich s největší pravděpodobností dosud neviděla bělocha. Zvýšeným hlasem upoutal jejich pozornost.

„Manyoro!" ukázal na svého společníka. „Máma? Manyoro máma?" ptal se lámaně. Nechápavě na něj hleděli.

Potom však ta nejmladší a nejhezčí dívka pochopila, co se jim pokouší naznačit. „Lusima!" zvolala a ukázala na východ ke vzdálené modravé stěně ohraničující propadlinu. Ostatní začali veselými hlasy sborově povykovat: „Máma Lusima!"

Takže seržantova matka se zřejmě jmenuje Lusima, pomyslel si Leon a usmál se na vesničany, kteří měli očividně radost, že tak rychle pochopili situaci. Posunky naznačil, že zvedá a nese Manyora, a pak ukázal na východ. „Vzít Manyora k Lusimě." Domorodci si přestali gratulovat a nechápavě se zarazili.

Znovu to byla ona krásná dívka, kdo jako první porozuměl. Dupla nohou a obořila se na muže. Když váhali, vrhla se na hrozivě vyhlížející válečníky holýma rukama, bušila do nich a tahala je za vlasy, až se konečně poddali a se stydlivými úsměvy poslechli. Dva se rozběhli do vesnice a za chvíli se vrátili s dlouhým pevným kůlem. Při-

pevnili k němu provizorní visuté lůžko, které vyrobili z kožených suknic svázaných v rozích. Říkali tomu *mushila*, nosítka, a zakrátko už na nich ležel bezvědomý Manyoro. Čtyři největší siláci zvedli náklad a celá karavana zamířila poklusem na východ. Leon zůstal opuštěný v prachu savany a zpěv mužů a skučení žen k němu dolétalo stále slaběji.

Zavřel oči a sbíral síly, aby mohl vstát a vydat se za nimi. Otevřel je a zjistil, že není sám. Tři nazí pasáčci, kteří ho objevili, stáli v řadě a s vážnými výrazy v obličeji si ho prohlíželi. Nejstarší něco řekl a udělal rukou panovačné gesto. Leon se poslušně přetočil na kolena a vyškrábal se na nohy. Hoch k němu přistoupil, vzal ho za ruku a majetnicky za ni zatáhl. „Lusima," řekl.

Jeho kamarád popadl bělocha za druhou ruku a zopakoval: „Lusima."

„No dobře. Zdá se, že nemám na vybranou," podvolil se Leon. Ťukl nejstaršího chlapce ukazovákem do prsou. „Jméno? Jak se jmenuješ?" zeptal se maaštinou. Tuto frázi pochytil od svého seržanta.

„Loikot!" odpověděl hoch hrdě.

„Loikote, jdeme z mámou Lusimou. Ukaž mi cestu." Oba černí chlapci šli ve stopách nosičů a táhli kulhajícího bělocha ke vzdáleným modrým horám.

Cestou přes údolí si Leon všiml osamoceného kopce, který se nečekaně zvedal z rozlehlé planiny. Zprvu vypadal jako výběžek skalní stěny ohraničující propadlinu, nevýznamný geologický útvar v obrovském údolí, ale jak se přibližovali, všiml si, že stojí izolovaně a že začíná nabývat na majestátu, který mu vzdálenost dosud upírala. Brzy se změnil v opravdovou horu, vyšší a strmější než sráz Velké příkopové propadliny v pozadí. Na nižších svazích rostly skupinky akácií s deštníkovitou korunou, které na vyšších úbočích přecházely v hustší horský porost, jenž naznačoval, že vrchol hory se nachází nad mraky, obklopený strmou stěnou z šedé horniny, která připomínala pevnost vybudovanou člověkem.

Blížili se k masivní přírodní baště a Leon viděl, že plochý vrchol hory pokrývá hustý les, který za svůj vzrůst vděčil vláze přinášené mračny. I na dálku si všiml, že z přečnívajících větví visí dlouhé pruhy lišejníku porostlé kvetoucími orchidejemi, takže vysoké stromy připomínaly našňořené závoje nevěst. V útesech pod vrcholem si postavili hnízda orli a další dravci, kteří s roztaženými křídly brázdili nekonečnou modrou oblohu.

Slunce již dosáhlo poloviny sestupné dráhy, když Leon se svými společníky došel k úpatí hory. Za Manyorem a jeho partou nosičů, kteří již vystoupali po klikaté pěšině do poloviny úbočí, daleko zaostali. Po padesáti yardech výstupu Leon už dál nemohl a musel si sednout vedle stezky do stínu akácie. Chodidla ho na skalnatém povrchu nesnesitelně bolela. Položil si jednu nohu do klína a rozvázal tkaničky. Sundal si botu a zasténal bolestí. Vlněná ponožka ztvrdla zaschlou černou krví. Opatrně si ji stáhl a se zděšením se zahleděl na tu hrůzu. Spolu s ponožkou se odlouply pruhy kůže, kotník až k patě měl jednu krvavou ránu, z chodidla visely cáry popraskaných puchýřů a prsty vypadaly, jako by mu je požvýkali šakali. Tři masajští hoši si dřepli do půlkruhu, prohlíželi rány a se zvráceným potěšením o nich diskutovali.

Pak se Loikot opět ujal velení a vyštěkl řadu příkazů, které vyslaly jeho dva druhy do buše, kde se na šedozelených trsech trávy mezi stromy páslo malé stádo dlouhorohého masajského dobytka. Během několika minut se vrátili s plnými hrstmi teplých kravinců. Když Leon zjistil, že mají posloužit jako obklad na otevřené puchýře, dal jednoznačně najevo, že se odmítá nadále podřizovat Loikotovým nápadům. Chlapci však stáli na svém a nepřestávali na něj naléhat. Nepodlehl. Z rukávů košile natrhal pruhy a omotal jimi krvácející nohy, pak svázal obě boty tkaničkami k sobě a hodil si je přes rameno. Loikot mu nabídl svůj pastýřský klacek. Leon s jeho pomocí kulhal vzhůru stále strmějším svahem, ale brzy začal zase vrávorat. Loikot vychrlil další řadu přísných rozkazů na své kamarády a ti se na kostnatých nohou rozběhli po stezce.

Vyčerpaný důstojník s nejstarším pasáčkem je hlemýždím tempem následovali. Po Leonovi zůstávaly na kamenech krvavé stopy. Nakonec se bezvládně svalil vedle skaliska a zahleděl se vzhůru k vrcholku, který byl očividně nad jeho síly. Loikot si sedl vedle něho a začal mu vyprávět dlouhý a složitý příběh. Běloch pochopil několik slov, ale černý chlapec se projevil jako dokonalý herec. Když vyskočil a napodobil bojovou scénu, Leon usoudil, že předvádí, jak chránil otcovo stádo před hladovými lvy. Představení se skládalo z mnoha výskoků, četného bodání holí do vzduchu a výkřiků, při nichž tuhla krev v žilách, a po martyriu posledních dnů nabídlo vítané rozptýlení. Leon téměř zapomněl na zmučené nohy a hochovu podmanivému skotačení se upřímně smál. Už se skoro setmělo, když zaslechl ze stezky nad sebou hlasy. Loikot se ohlásil a na jeho zvolání odpovědělo šest dospívajících chlapců, kteří klusali dolů svahem a přinášeli nosítka, na nichž odnesli Manyora. Na jejich vybídnutí si Leon vlezl do visutého lůžka, a jen co se usadil, čtyři mladíci zvedli tyč, položili si ji na ramena a svižným tempem vyrazili vzhůru.

Když překonali okraj srázu a dostali se na rozlehlý plochý vrchol hory, Leon spatřil nedaleko před sebou zář několika ohňů, které hořely pod korunami obrovských stromů. Nosiči ho dopravili přes ohradu z kůlů a propletených trnitých větví ke shluku více než dvaceti chýší s doškovými střechami, uskupených kolem mohutného fíkovníku. Osada svou dovednou konstrukcí a řemeslným zpracováním překonávala vše, co dosud Leon na hlídkách v divočině spatřil. Dobytek v ohradě se těšil vynikajícímu zdraví, jeho kůže se v záři ohňů třpytivě leskla a rohy se hrdě rozpínaly do šířky.

Masajové vstávali od ohňů a prohlíželi si cizince. Muži na sobě měli kvalitní *shuky*, ženy byly bohatě ozdobené šperky z nejdražších korálků a ze slonoviny. Vesnice byla bezpochyby velmi bohatá. Obyvatelé se se smíchem shromáždili kolem Leona a pokřikovali na něj veselé otázky. Mnohé mladé dívky se odvážně dotýkaly jeho obličeje a tahaly ho za potrhanou uniformu. Masajské ženy neměly ve zvyku skrývat svou náklonnost k opačnému pohlaví.

Hlučný dav náhle ztichl. Od chýší se blížila královsky vznešená žena. Vesničané se rozestoupili a vytvořili uličku k nosítkům. Ženu doprovázely dvě dívky, zjevně její služebné, s hořícími pochodněmi, které vrhaly zlaté odlesky na majestátní postavu přicházející k bělochovi. Vesničané se sklonili jako vzrostlá tráva ve větru a tichým mručením dávali najevo svou úctu a podřízenost.

„Lusima!“ šeptali a tiše tleskali, přičemž odvraceli pohledy od oslnivé krásy. Leon se vyškrábal z nosítek a postavil se. Zastavila se před ním a hleděla mu do tváře hypnotizujícíma černýma očima.

„Vidím tě, Lusimo,“ pozdravil ji, ale žena dlouho nedala najevo, zda ho vůbec slyšela. Byla téměř tak vysoká jako on, její kůže barvy lesního medu a bez jediné vrásky zářila ve svitu pochodní. Pokud byla skutečně Manyorova matka, musela mít přes padesát, ale vypadala nejméně o dvacet let mladší. Holá kulatá ňadra si zachovala mladistvou pevnost, potetované břicho neneslo známky věku nebo stopy po porodu. Jemné rysy obličeje jí dodávaly neobyčejnou krásu a temné oči se dívaly tak pronikavě, až se Leonovi zdálo, že mu vidí do nejhlubších zákoutí mysli.

„*Ndio,*“ přikývla. „Ano, jsem Lusima. Očekávala jsem tvůj příchod. Dohlížela jsem na tebe a na Manyora během vašeho nočního pochodu od Niombi.“ Leonovi se ulevilo, když nepromluvila jazykem maa, ale kisvahilštinou. Snadněji se s ní dorozumí. Ovšem její slova mu nedávala smysl. Jak mohla vědět, že přišli z Niombi? Pokud ovšem Manyoro nenabyl vědomí a neřekl jí to.

„Manyoro se mnou od svého příchodu nemluvil. Dosud pobývá hluboko v zemi stínů,“ ujistila ho.

Nechápavě na ni zíral. Odpověděla na jeho nevyslovenou otázku, jako kdyby ji slyšela.

„Byla jsem s vámi a dohlížela jsem na vás,“ zopakovala a Leon jí navzdory pochybnostem uvěřil. „Viděla jsem, jak jsi zachránil mého syna ze spárů jisté smrti a přinesl jsi mi ho. Tímto činem ses sám stal mým synem.“ Vzala ho za ruku. Její stisk byl studený a tvrdý jako kost. „Pojď. Musím se ti podívat na nohy.“

„Kde je Manyoro?“ chtěl vědět Leon. „Říkáš, že zatím žije. Ale přežije?“

„Je posedlý a má v krvi démony. Bude to tvrdý boj a výsledek je nejistý.“

„Musím se na něj podívat,“ naléhal.

„Odvedu tě k němu, ale později. Teď spí. Musí nabrat sílu pro zkoušku, která ho čeká. Bez denního světla mu nemohu vyjmout šíp z rány. A potom budu potřebovat silného muže, aby mi pomohl. Nyní si musíš také odpočinout, protože jsi napínal své síly až do krajnosti. Jinak bys mi k ničemu nebyl.“

Odvedla ho k jedné z chýší. Leon se sklonil a prošel nízkým vchodem do spoře osvětleného obydlí. Lusima ukázala na hromadu opicích kůži u protější stěny. Posadil se do měkkých kožešin. Lusima si před ním klekla a odvázala mu z nohou zakrvácené hadry. Její služebné zatím připravovaly odvar z bylin v třínohém kotlíku, který stál nad ohništěm uprostřed místnosti. Leon soudil, že obě dívky jsou s největší pravděpodobností otrokyně, válečná kořist z výpravy proti početně slabšímu soupeři. Masajové si brali, co chtěli, dobytek nebo ženy, a žádný z okolních kmenů se neodvážil se jim postavit.

Když se obsah kotlíku dostatečně zahřál, dívky ho přinesly k místu, kde Leon seděl. Lusima zkusila prstem teplotu a přilila studenou, ale stejně pekelně páchnoucí tekutinu z vydlabané tykve. Pak vzala jeho chodidla jedno po druhém a ponořila je do směsi.

Musel zmobilizovat veškerou svou vůli, aby nezaječel, protože tekutina byla téměř vroucí a šťávy z rostlin žíravé a palčivé. Ženy pozorně sledovaly jeho reakci a vyměnily si uznalé pohledy, když nasadil lhostejný výraz a stoické mlčení. Pak mu Lusima opět chodidla jedno po druhém vytáhla a omotala je pruhy plátna. „Teď se musíš najíst a vyspat,“ řekla a pokynula jedné z dívek. Otrokyně mu v natažených dlaních uctivě nabídla misku z vydlabané tykve. Leon podle pachu poznal, že obsahuje uctívaný masajský pokrm, a věděl, že ho nesmí odmítnout, protože by se dopustil těžké urážky. Obrnil se proti nadcházejícímu zážitku a zvedl misku ke rtům.

„Je čerstvý,“ ujistila ho Lusima. „Připravila jsem ho vlastníma rukama. Obnoví tvou sílu a rychle ti uzdraví zraněné nohy.“

Přiložil misku k ústům a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Čerstvá buvolí krev smíchaná s mlékem měla slizkou konzistenci a zalepovala mu hrdlo, ale statečně polykal až do poslední kapky. Odložil misku a bouřlivě si říhl. Otrokyně potěšené zavýskly a i Lusima se usmála.

„Démoni utíkají z tvého břicha,“ pochválila ho. „A teď musíš spát.“ Přitiskla ho na kožešinu a jinou ho přikryla. Na víčka mu dolehla olověná závaží.

Když oči znovu otevřel, dveřmi chýše zářilo slunce. Na prahu dřepěl Loikot a zjevně na něho čekal, neboť vyskočil, sotva se Leon pohnul. Přistoupil k němu, ukázal na jeho chodidla a položil zvědavou otázku.

„Těžko říct, zatím je moc brzo,“ odpověděl Leon. V těle jej bolel každičký sval, ale hlavu měl čistou. Posadil se, odmotal obvazy a zamrkal úžasem, když viděl, že otoky téměř splaskly a zanícená místa vypadají mnohem lépe než včera.

„Lektvar doktorky Lusimy,“ usmál se vesele, ale pak si vzpomněl na Manyora.

Rychle si nohy zavázal a odkulhal k velkému hliněnému hrnci, který stál venku u dveří. Strhl ze sebe zbytky košile a smyl si z obličeje a z vlasů prach a zaschlý pot. Když se napřímil, zjistil, že v kruhu kolem něj sedí nejméně polovina ženského obyvatelstva vesnice a s dychtivou pozorností sleduje každý jeho pohyb.

„Dámy,“ oslovil je. „Potřebuju se vyčurat, což je úkon, který obvykle provádím beze svědků.“ Opřel se o Loikotovo rameno a odkráčel k dobytčí ohradě.

Když se vrátil, už na něj čekala Lusima. „Pojď,“ přikázala mu. „Je čas začít.“ Odvedla ho do vedlejší chýše. Po ostrém slunečním jasu v temnotě uvnitř skoro nic neviděl a očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily. Ve vzduchu cítil kouř ze syrového dřeva a méně ostrý,

leč přesto patrný pach hnijícího masa. Manyoro ležel na velkém kusu kožešiny vedle ohniště. Leon k němu rychle přistoupil a zachvěl se strachem. Seržant vypadal jako mrtvý. Jeho pokožka ztratila dřívější lesk, byla matná jako saze usazené na dně kotlíku, který visel nad ohněm. Štíhlé svaly na zádech jako by se rozpustily. Hlavu měl otočenou na bok a oči zapadlé hluboko do důlků se za pootevřeným víčky bělaly jako oblázky na dně řeky. Zraněná noha nad kolenem mohutně otekla a z rány prýštil smrdutý hnis.

Lusima zatleskala a dovnitř se vhrnuli čtyři muži. Uchopili kůži, na níž Manyoro ležel, odnesli zraněného kolem ohrady pro dobytek k osamělému fíkovníku uprostřed osady a položili ho do stínu. Lusima zatím svlékla halenu a stála nad synem s holou hrudí. „Hlavice šípu se nedá vytáhnout zpátky," řekla tiše Leonovi. „Musím ji vyndat přes celý sval. Rána je zralá. Sám cítíš ten smrad. Ale i tak půjde šíp ven velmi těžko." Jedna z dívek jí podala nožík s rukojetí z rohu nosorožce, druhá přinesla hliněný ohňový hrnec zavěšený na provaze a zakroužila jím nad hlavou, aby rozfoukala uhlíky. Když se rozžhavily, položila nádobu před svou paní. Lusima vložila ostří do plamenů a pomalu jím otáčela, až se rozžhavilo doruda. Potom ho namočila do hrnce s tekutinou, která zapáchala stejně jako odvar, jímž léčila Leonovy nohy. Z hladiny vyrazila s klokotem pára a kov zchladl.

S nožem v ruce poklekla Lusima vedle syna a spolu s ní klesli na kolena i čtyři mladíci, kteří Manyora přinesli, dva k hlavě, dva k nohám. Podívala se na Leona a vysvětlila mu, co od něj očekává. „I když jsi z nás nejsilnější, budeš se muset hodně namáhat. Zpětné háčky vězí v mase moc pevně." Hleděla mu do očí. „Pochopil jsi, synu můj?"

„Pochopil, mámo."

Otevřela kožený vak upevněný u pasu a vytáhla z něj přadeno tenkého bílého lanka. „Použiješ tento provaz," podala mu ho. „Sama jsem ho vyrobila z leopardích střev. Je velmi houževnatý. Pevnější vlákno neexistuje." Znovu vložila ruku do vaku a vylovila pás tlusté sloní kůže. Něžně otevřela synovi ústa, vložila mu kůži mezi čelisti a

upevnila ji provázkem ze střev, aby ji Manyoro nemohl vyplivnout. „Nerozdrtí si zuby, až bolest dosáhne vrcholu," vysvětlila.

Leon přikývl, přestože věděl, že hlavním účelem roubíku je umlčet Manyorovy bolestné výkřiky, jimiž by matku zneuctil.

„Obraťte ho na záda," přikázala Lusima mladíkům, „ale dávejte pozor." Opatrně vedla konec šípu, aby se nezachytil o kožešinu. Pak podložila ránu dvěma kusy dřeva, aby stehno leželo ve vzduchu a současně pevně opřené. „Držte ho," rozkázala nosičům.

Přesunula se nad zraněnou nohu a položila na ni obě dlaně. Prohmatala přední stranu synova stehna a hledala pod horkou nateklou kůží špici šípu. Prsty jemně obkroužily hlavici a Manyoro se neklidně zachvěl. Pak Lusima přiložila ostří nožíku přesně na špičku a začala prozpěvovat zaříkávání v jazyce maa. Manyoro se po chvíli jako by poddal monotónní melodii. Napjaté tělo se uvolnilo a kolem koženého roubíku zaznívalo chrápání.

Vtom Lusima, aniž přerušila zpěv, silně zatlačila na ostří a nůž se téměř bez odporu zabořil do masa. Manyoro ztuhl a pod kůží mu zřetelně vystoupily svaly. Ostří zaškrábalo o železnou hlavici a z rány se vyvalil uvolněný hnis. Lusima odložila nůž a zatlačila zezdola na ulomený šíp. V ráně se objevila ostrá špička a za ní první řada zpětných ostnů.

Během tažení proti povstalcům měl Leon řadu příležitostí prohlédnout si zbraně Nandiů, a tak ho nekonvenční vzhled hlavice šípu nepřekvapil. Byla vykována ze železného prutu silného jako Lusimin malíček a měla prorazit sloní kůži. Proto nebyla opatřena jediným zpětným háčkem jako šípy, které středověcí angličtí lučištníci stříleli na francouzské rytíře navlečené v brněních. Místo toho ji lemovalo několik rovnoběžných prstenců drobných ostnů, díky nimž vnikala do masa s minimálním odporem. Velký počet a zpětný úhel ostnů pak znemožňovaly vytažení šípu vstupním kanálem.

„Rychle," zašeptala Lusima Leonovi. „Uvaž ji."

Držel v ruce připravenou smyčku a teď ji přehodil přes hlavici šípu za první řadou háčků. „Mám to," oznámil a utáhl provaz.

„Držte ho! Nesmí se pohnout, jinak ostny prořízno smyčku,“ varovala mladíky a ti Manyora zalehli svými těly.

„Tahej,“ vyzvala Leona, „tahej vší silou, synu můj. Vytáhni z něj tu hroznou věc.“

Leon si omotal vlákno z leopardích střev natřikrát kolem zápěstí a zatáhl. To už Lusima znovu prozpěvovala zaklínadlo a dívala se, jak Leon napíná svaly na pravé paži. Musel za tenký provaz táhnout rovnoměrně, aby ho náhlým škubnutím neroztrhl o ostré trny. Pomalu zvyšoval napětí a cítil, jak se lanko tahem prodlužuje, ale hlavice dál pevně vězela v ráně. Omotal si vlákno i kolem druhého zápěstí a naklonil se, až se jeho ramena ocitla přímo nad šípem. Táhl oběma rukama a nevšímal si bolesti v prořezaných zápěstích. Pod potrhanou košilí se mu vlnily svaly. Na krku mu námahou naběhly šlachy, obličej temně zrudl přívalem krve.

„Tahej,“ šeptala Lusima, „a nechť Mkuba Mkuba, nejvyšší z velkých bohů, dodá sílu tvým pažím.“

V té chvíli už sebou Manyoro zoufale házel a čtyři mladíci měli co dělat, aby ho udrželi. Navzdory roubíku vyrážel steny a jeho divoké, krví podlité oči hrozily vypadnout z důlků. Hlavice šípu vyboulila oteklou tkáň do špičatého kužele, ale ostny nepovolovaly.

„Tahej!“ naléhala Lusima. „Tvá sílaje větší než síla lva. Jsi silný jako M’bogo, velký buvolí býk.“

Vtom se hlavice pohnula. S tichým trhavým zvukem se objevila druhá řada ostnů, pak třetí. Konečně z rány trčel dva palce dlouhý kus temného kovu a Leon na chvíli povolil, aby nabral síly k závěrečnému kroku. Pak zaťal zuby, až mu naběhly skráně, a znovu zatáhl. Z rány se neochotně vynořil další kus železa – a za ním se vyřinula polosražená černá krev a fialovozelený hnis. Zápach, který se z rány vyvalil, přiměl i Lusimu zalapat po dechu, ale tekutiny navlhčily dřík šípu a ten hladce vyklouzl z otvoru v kůži jako ďábelský plod v okamžiku zrození.

Leon se zhroutil na zadek, hlasitě sípal a s hrůzou hleděl na poškození, které způsobil. Rána se šklebila jako široce otevřená ústa, z potrhaného masa tekla krev s hnisem. Manyoro se v agónii prohryzal

roubíkem ze sloní kůže a rozkousal si rty. Po bradě mu stékaly pramínky čerstvé krve. Divoce se potýkal s mladíky, kteří museli napnout všechny síly, aby ho udrželi.

„Podrž mu pevně nohu, M'bogo," požádala Lusima Leona. Jedna ze služebných jí podala dlouhý tenký antilopí roh provrtaný tak, aby vytvořil neumělý trychtýř. Jeho ostrý konec ponořila hluboko do rány a Manyoro zdvojnásobil úsilí osvobodit se. Dívka přidržela své paní u rtů vydlabanou tykev. Lusima si naplnila ústa tekutinou. Několik kapek jí steklo po bradě a Leon ucítil pronikavý pach. Lusima přitiskla rty k širšímu konci trychtýře jako trumpetista a foukla léčivou tekutinu synovi do zraněného stehna. Následovala druhá dávka. Přípravek vybublal z otevřené rány a vyplavil shnilou krev a další nečistoty.

„Obraťte ho," přikázala mladíkům, kteří okamžitě poslechli, přestože se s nimi Manyoro zuřivě potýkal. Leon si mu sedl na záda a svou váhou ho dokonale uzemnil. Lusima vložila trychtýř do vstupního otvoru na zadní straně stehna a vpravila do hnisající rány další dávku léčivé tinktury.

„To stačí," usoudila nakonec. „Vyplavila jsem všechny jedy." Odložila roh, přiložila na obě rány polštářky ze sušených bylin a omotala stehno dlouhými pruhy plátna. Manyoro se konečně přestal vzpouzet a upadl do strnulosti připomínající smrt.

„Hotovo. Víc pro něj udělat nemůžu. Nyní je to boj mezi bohy jeho předků a temnými démony. Za tři dny poznáme výsledek. Odneste ho do chaty." Zvedla zrak k Leonovi. „Ty a já, M'bogo, se teď u něj budeme střídat a dodávat mu síly k boji."

V následujících dnech se Manyoro vznášel v prázdnotě mezi životem a smrtí. Občas upadl do tak hlubokého komatu, že se Leon musel naklonit k jeho ústům a poslouchat, zda ještě dýchá. Jindy hlasitě sípal, křičel a svíjel se na rohoži, potil se a v horečce skřípal zuby. Lusima a Leon seděli vedle něho a pevně ho drželi, když to vypadalo, že by si mohl prudkými pohyby ublížit. Noci byly dlouhé a oni nespali. Hodiny a hodiny hleděli do skomírajícího ohníčku a povídali si.

„Mám pocit, že ses nenarodil na nějakém vzdáleném ostrově za mořem jako většina tvých krajanů, ale přímo tady v Africe," řekla Lusima. Leona již její nadpřirozené postřehy nepřekvapovaly. Neodpověděl a žena pokračovala: „Narodil ses daleko na severu na břehu veliké řeky."

„Ano," potvrdil, „máš pravdu. To místo se jmenuje Káhira a řeka Nil."

„Patříš této zemi a nikdy ji neopustíš."

„Na to jsem ani nepomyslel," odvětil.

Natáhla se, vzala ho za ruku, zavřela oči a chvíli mlčela. „Vidím tvou matku," pronesla tiše. „Byla to žena velkého porozumění. Vy dva jste si duchem velmi blízcí. Nechtěla, abys ji opustil."

Leonovy oči zahalil stín smutku a lítosti.

„Vidím také tvého otce. Odešel jsi kvůli němu."

„Jednal se mnou jako s dítětem. Nutil mě dělat věci, které jsem nechtěl. Odmítl jsem. Pohádali jsme se. Matka z toho byla nešťastná."

„Co po tobě chtěl?" zeptala se tónem, jenž napovídal, že odpověď již zná.

„Otec jenom hrabe peníze. V jeho životě už není pro nic jiného místo. Ani pro ženu, ani pro děti. Je to tvrdý muž a nemáme jeden druhého rádi. Myslím, že ho respektuju, ale nemohu jej obdivovat. Chtěl, abych pracoval pro něj a dělal stejné věci jako on. Neradostná perspektiva."

„Takže jsi utekl?"

„Neutekl. Odešel jsem."

„Co jsi hledal?" zajímala se.

Leon se dlouze zamyslel. „Upřímně řečeno nevím, mámo Lusimo," vzdychl.

„Ještě jsi to nenašel?" chtěla vědět.

Nejistě zavrtěl hlavou, ale pak si najednou vzpomněl na Verity O'Hearneovou. „Možná," odpověděl. „Možná jsem našel. Někoho."

„Ne, není to ta žena, na kterou teď myslíš. Ta je jenom jedna mezi mnoha jinými."

Vyhrkl otázku, než si ji stačil promyslet: „Jak o ní víš?“ A hned si sám odpověděl: „Samozřejmě. Byla jsi tam. A víš spoustu věcí.“

Usmála se a oba dlouho mlčeli, obklopeni teplým uklidňujícím tichem. Cítil, že ho k ní váže podivné pouto, spřízněnost, jako by byla opravdu jeho matka.

„Nelíbí se mi, co teď dělám se svým životem,“ přiznal nakonec. Do této chvíle na to nemyslel, ale sotva tu větu vyslovil, věděl, že je pravdivá.

„Jako voják nemůžeš dělat to, k čemu tě srdce táhne,“ souhlasila. „Musíš poslouchat rozkazy starších mužů.“

„Ty mě chápeš,“ zašeptal. „Nemám rád pronásledování a zabíjení lidí, které ani neznám.“

„Chceš, abych ti ukázala cestu, M’bogo?“

„Naučil jsem se ti věřit. Potřebuju tvou radu.“

Znovu se na delší dobu odmlčela a Leon se už nadechoval, aby něco řekl, ale vtom si všiml, že Lusima má oči široce otevřené, ale obrácené v sloup, takže se plamínek ohně odrážel pouze od bělma. Seděla na patách a pohupovala se do rytmu. Po chvíli začala mluvit, její hlas se však změnil v tichý monotónní šepot. „Jsou zde dva muži. Ani jeden z nich není tvůj otec, ale oba jsou víc než otec. Existuje jiná cesta. Musíš sledovat stezku velkých šedých mužů, kteří nejsou muži.“ Dlouze, sípavě se nadechla. „Poznej tajemné cesty divokých tvorů a jiní lidé tě budou ctít za tvé znalosti a porozumění. Budeš kráčet po boku silných a mocných mužů a ti na tebe budou spoléhat jako na sobě rovného. Čeká tě mnoho žen, ale pouze jedna žena, která bude jako mnoho žen. Přijde k tobě z oblaků a stejně jako ony ti ukáže mnoho tváří.“ Odmlčela se a podivně zachraptěla a Leon si se zamrazením uvědomil, že Lusima má věštecké vidění. Konečně se divoce otřásla a zamrkala. Její zornice se vrátily do normální polohy a Leon jí hleděl do tmavých očí, které zaostřovaly pohled na jeho tvář. „Naslouchej mým slovům, synu,“ dodala tiše. „Brzy ti nastane čas volby.“

„Nepochopil jsem, cos mi řekla.“

„Časem pochopíš," ujistila ho. „Když mě budeš potřebovat, vždycky mě najdeš. Jsem tvá matka, ale stala jsem se něčím víc než jen tvou matkou."

„Mluvíš v hádankách, mámo," řekl a Lusima ho obdařila laskavým, ale tajemným úsměvem.

Ráno Manyoro nabyl vědomí, byl však velmi zesláblý a zmatený. Pokusil se posadit, ale neměl dost síly. Klesl zpátky na lůžko a obrátil k nim zakalené oči. „Co se stalo? Kde to jsem?" Pak poznal matku. „Mámo, jsi to opravdu ty? Myslel jsem, že to byl jenom sen, že se mi to zdálo."

„Jsi v bezpečí v mé *manyattě* na hoře Lonsonyo," řekla mu. „Vytáhli jsme ti ze stehna šíp."

„Šíp? Ano, už si vzpomínám… Nandiové?"

Služebné mu přinesly misku buvolí krve s mlékem. Dychtivě ji vypil, až mu drobné čůrky kapaly na prsa, a pak si zase lehl. V té chvíli si poprvé všiml Leona, který dřepěl ve stínu chýše. „Bwana!" Tentokrát se mu podařilo dokonce vstát. „Jsi pořád se mnou?"

„Jsem tady," odvětil Leon tiše.

„Jak dlouho? Kolik dní uplynulo od odchodu z Niombi?"

„Sedm."

„Velitelství v Nairobi si bude myslet, že jsi mrtvý nebo jsi dezertoval." Chytil Leona za košili a znepokojeně za ni zatahal. „Musíš se ohlásit nadřízeným, Bwana. Nesmíš kvůli mně zanedbávat své povinnosti."

„Vrátíme se do Nairobi, až budeš schopen chůze."

„Ne, Bwana, ne. Musíš okamžitě vyrazit. Víš, že major není zrovna tvůj přítel. Bude ti dělat potíže. Musíš hned odejít a já za tebou přijdu, až se uzdravím."

„Manyoro má pravdu," vmísila se Lusima. „Tady už víc udělat nemůžeš. Musíš za svým náčelníkem do Nairobi." Leon přestal sledovat čas a nyní si provinile uvědomil, že od jeho posledního kontak-

tu s velitelstvím praporu uplynuly již tři týdny. „Loikot tě doprovodí k železnici. Tuto část země dobře zná. Jdi s ním," naléhala Lusima.

„Půjdu," souhlasil a vstal. Na cestu se nemusel nijak chystat. Neměl žádnou zbraň ani zavazadlo a kromě rozedrané uniformy ani žádné šatstvo.

Lusima mu sehnala masajskou *shuku.* „Nejlepší ochrana, jakou ti můžu dát. Zacloní tě před sluncem a zahřeje v chladu. Červené *shuky* se bojí i Nandiové, a dokonce i lvi před ní prchají."

„Lvi také?" Leon potlačil úsměv.

„Však uvidíš," usmála se na něj.

Do hodiny od rozhodnutí odejít vyrazil s Loikotem po boku. Chlapec během posledního období dešťů hnal otcovo stádo na sever až k železnici a krajinu opravdu dobře znal.

Leonovi se chodidla zahojila natolik, že si mohl natáhnout a zavázat boty. Opatrně kulhal za hochem po úbočí k rozlehlé planině pod horou. Na úpatí se zastavil a utáhl si tkaničky. Když se napřímil a zvedl hlavu, spatřil na okraji útesu nezaměnitelnou siluetu Lusimy. Zamával na ni, ale ona jeho gesto neopětovala. Obrátila se a zmizela z dohledu.

Nohy se Leonovi hojily, chodidla tvrdla, a tak mohl rychlým tempem spěchat za Loikotem. Chlapec rázoval dlouhými plynulými kroky, charakteristickými pro příslušníky jeho kmene. Při chůzi průběžně komentoval všechno, co upoutalo jeho pozornost. Pronikavému mladému zraku nic neuniklo. Zachytil například téměř neznatelnou šedivou siluetu antilopy kudu, která se pásla v trnitém křoví čtyři sta kroků daleko.

Planina, po níž kráčeli, překypovala životem. Hoch si nevšímal stád gazel a malých antilop, které kolem nich pobíhaly, mluvil však o každém pozoruhodnějším zvířeti. V té době již Leon díky nadání a citu pro cizí jazyky pochytil dost z maaštiny, aby Loikotovu švitoření bez větších problémů rozuměl.

Při odchodu z vrcholu hory Lonsonyo si s sebou nevzali žádné zásoby potravin a Leon netušil, jak se budou stravovat, ale nemusel si dělat starosti. Loikot oběma bez obtíží zajistil dostatek živin. Dieta se skládala z drobných ptáků a jejich vajíček, z kobylek a jiného hmyzu, z divokého ovoce a kořínků. Jednou se hochovi podařilo srazit holí kurovitého ptáka, jenž jim s hlasitým třepetáním křídel vyletěl pod nohama, jindy ulovil velkou ještěrku, která před ním prchala dobré čtvrt míle, než ji utloukl klackem. Ještěrčí maso chutnalo jako kuřecí a vydrželo jim tři dny. Ke konci se už bohužel hemžilo bílými mušími larvami.

Na noc uléhali vedle ohníčku zahalení v *shukách*, aby jim nebyla zima, a na další cestu vyráželi, když ještě Jitřenka zářila vysoko nad obzorem. Třetího rána dlouho před východem slunce se Loikot náhle zastavil a ukázal k akácii, vzdálené sotva padesát kroků. „Hola, zabijáku dobytka, zdravím tě," zvolal.

„Kdo je tam?" vyptával se Leon.

„Ty ho nevidíš? Otevři oči, M'bogo." Chlapec máchl holí a teprve tehdy Leon v hnědé trávě mezi nimi a stromem rozeznal dvě černé štětičky. Jedna se pohnula a najednou jako by se zaostřil celý obraz. Leon zíral na obrovského lva, který se tiskl k zemi a pozoroval je nesmiřitelnýma žlutýma očima. Výmluvné černé střapečky vyrůstaly na koncích kulatých uší.

„Bože všemohoucí!" Leon o krok ustoupil.

Loikot se rozesmál. „Ví, že jsem Masaj. Když ho vyzvu na souboj, uteče přede mnou." Bojovně zamával holí. „Hej, starochu, čas mé zkoušky se blíží. Tehdy se znovu setkáme a uvidí se, kdo z nás je lepší." Mluvil o rituální zkoušce odvahy. Než se bude moci pokládat za muže a získá právo zabodnout svůj oštěp před dveřmi kterékoliv ženy, jež upoutá jeho náklonnost, musí se mladý *morani* postavit tváří v tvář lvu a zabít jej *asagajem* s širokým ostřím.

„Boj se mě, zloději dobytka. Boj se mě, neboť já jsem tvá smrt." Chlapec pozvedl hůl jako oštěp a pružným tanečním krokem zamířil k mohutnému samci. Leon užasl, když se lev pomalu vztyčil na

všechny čtyři, ohrnul pysky ve výhružném zavrčení, otočil se a mohutnými skoky zmizel v porostu.

„Viděl jsi mě, M'bogo?" jásal Loikot. „Viděl jsi, jak se mě Simba bojí? Viděl jsi, jak přede mnou utekl? Ví, že jsem *morani*. Ví, že jsem Masaj."

„Ty bláznivý pacholku!" Leon povolil zaťaté pěsti. „Kvůli tobě nás mohl oba sežrat." Úlevou se rozesmál. Vzpomněl si, co mu řekla Lusima, a napadlo ho, že za stovky let, kdy Masajové neúnavně loví velké kočky, se šelmy naučily respektu před černými bojovníky. Postavy v červených pláštích se jim vryly do paměti jako poslové smrti.

Loikot vyskočil vysoko do vzduchu, triumfálně se zatočil ve vířivé piruetě a pokračoval dál na sever. Během pochodu svého společníka neúnavně poučoval. Aniž zvolnil krok, ukazoval stopy velké divoké zvěře a popisoval tvory, které je zanechaly. Hloubka jeho znalostí divočiny a zvířat, která ji obývají, Leona doslova fascinovala. Samozřejmě nebylo těžké pochopit, jak hoch své zkušenosti získal: od prvních krůčků se staral o stáda dobytka svého kmene. Manyoro mu kdysi řekl, že i ti nejmenší pasáčci dokážou vystopovat zaběhnuté zvíře v sebeobtížnějším terénu. Přesto užasl, když se Loikot zastavil a špičkou hole objel obrysy širokého kulatého otisku, sotva znatelného v půdě, která v žáru slunce ztvrdla jako beton, navíc pokrytého drobnými kamínky nafoukanými větrem. Bez chlapcovy pomoci by mu stopa velkého sloního samce naprosto unikla, on z ní však dokázal vyčíst i ty nejmenší detaily.

„Toho znám. Často jsem ho pozoroval. Kly má takhle dlouhé." Vyryl do hlíny čáru, postoupil o tři dlouhé kroky a udělal druhou značku. „Je to velký šedý náčelník svého kmene."

Lusima použila prakticky stejná slova: *Musíš sledovat stezku velkých šedých mužů, kteří nejsou muži.* Leon tehdy nechápal, teď si však uvědomil, že mluvila o slonech. Kráčel na sever a přemýšlel o její radě. Lovy v divočině ho vždycky fascinovaly a přečetl z otcovy knihovny všechny knihy napsané slavnými lovci. S napětím sledoval dobrodružství Bakera, Selouse, Gordona Cumminga, Cornwallise Harrise a ostatních. Vidina lovů divoké zvěře byla jedním z hlavních

důvodů, proč odmítl pracovat v otcově podniku a proč vstoupil do armády. Jeho otec měl pro všechny činnosti, které nesouvisely s hromaděním peněz, jediný výraz – „flákání“. Leon se doslechl, že velení armády podporuje mladé důstojníky, aby se účastnili tohoto mužného sportu. Kapitán Cornwallis Harris dostal roční dovolenou, aby mohl odjet od svého indického pluku do jižní Afriky a lovit v neprozkoumané divočině. Leon toužil napodobit své hrdiny, ale dosud v tomto směru zažil jen zklamání.

Od nástupu k pluku Královských střelců nejednou žádal o několikadenní dovolenou, aby mohl poprvé vyrazit na lov velkých zvířat, jenže major Snell, jeho velící důstojník, každou žádost obratem ruky zamítl. „Jestli si myslíte, že armáda je od toho, aby mladým důstojníkům zajišťovala safari, pak se hluboce mýlíte, Courtneyi,“ odbyl ho. „Vraťte se ke svým povinnostem. O tomto nesmyslu už nechci ani slyšet.“ Jeho kořist se tedy musela omezit na antilopy a Grantový a Thompsonovy gazely, známé jako Tommies, které na hlídkových výpravách zastřelil, aby zajistil potravu svým *askariům.* Srdce se mu ovšem zachvívalo pokaždé, když pozoroval majestátní zvířata, která se objevila na dohled. Toužil vyrazit po jejich stopě.

Uvažoval, jestli Lusima svou radou *následovat velké šedé muže* nenaznačovala, že se má stát lovcem slonoviny. Lákavá představa. Vyrazil za Loikotem s novým elánem. Život mu najednou připadal dobrý a plný slibů. Při své první bojové akci jednal odvážně a se ctí. Manyoro přežil. Otevírala se před ním nová kariéra. A ze všeho nejlepší je, že na něj v Nairobi čeká Verity O’Hearneová. Ano, život je dobrý, vskutku dobrý.

Pět dní po odchodu z hory Lonsonyo odbočil Loikot na východ a vyvedl ho po úbočí Velké příkopové propadliny do zalesněné pahorkatiny. Vystoupali na vrchol kopce a zahleděli se do mělkého údolí. V dálce se v paprscích zapadajícího slunce něco zalesklo. Leon si zaclonil oči. „Ano, M’bogo,“ oznámil mu Loikot. „Tam je tvůj železný had.“

Viděl pravidelné obláčky kouře, které stoupaly z komínu lokomotivy nad koruny stromů, a zaslechl pronikavý hvizd parní píšťaly.

„Tady tě teď opustím. Odtud už ani ty nemůžeš zabloudit," dodal chlapec blahosklonně. „Já se musím vrátit a starat se o dobytek."

Leon se s lítostí díval na Loikotova záda. Za tu dobu si temperamentního hocha velmi oblíbil. S povzdechem se vydal dolů z kopce.

Strojvůdce se vykláněl z postranního okénka kabiny a všiml si vysokého muže, který stál daleko vpředu vedle kolejí. Podle rudé *shuky* usoudil, že je Masaj. Teprve když lokomotiva dosupěla blíž, zjistil, že čekajícím je běloch v rozedraných zbytcích khaki uniformy. Natáhl se k páce brzdy a zablokovaná kola zaskřípala o ocelové kolejnice. Za okamžik vlak v oblaku páry zastavil.

Major Frederick Snell, důstojník velící 3. praporu 1. pluku Královských afrických střelců, ani nevzhlédl od dokumentů, které studoval, když ozbrojená eskorta přivedla do jeho kanceláře na velitelství zatčeného Leona Courtneye.

Snell byl na svou funkci příliš starý. Bojoval v Súdánu proti Mahdímu, aniž se nějak vyznamenal, a pak se stejným výsledkem proti prohnaným Búrům v Jižní Africe. Přiblížil se důchodovému věku a hrozil se ho jako čert kříže. Z armádní penze si bude moci dovolit bydlení nanejvýš někde v Brightonu nebo Bournemouthu, kde dožije své dny i s manželkou, s níž sdílel vše dobré i zlé po čtyřicet let. Maggie Snellová následovala svého muže od jedné posádky ke druhé a vždy v tropickém podnebí, což jí vysušilo pleť, změnilo povahu k horšímu a nabrousilo jazyk.

Snell nebyl moc vysoký. Kdysi ostře zrzavé vlasy vybledly a povypadávaly, až zůstal jen řídký bílý věneček kolem flekatého temene. Ústa měl široká, avšak rty tenké, světle modré oči kulaté a vystouplé, což mu vyneslo přezdívku „Žabák Freddie".

Vložil si dýmku mezi rty a nasál vzduch za chrchlavého bublání tabákové močky. Dočetl rukou psaný dokument a zamračil se, ale stále nepozvedl zrak. Vytáhl dýmku z úst a vyklepal hlavičku o stěnu. Bílou omítku potřísnily žlutohnědé nikotinové kapky. Znovu ji vrátil mezi zuby a otočil zpátky první stránku ve složce. Záměrně

pomaluji pročítal, pak ji zarovnal na hromádku a konečně zvedl hlavu.

„Vězeň! Pozor!“ vyštěkl vrchní seržant M’fefe, velitel stráže. Leon srazil podpatky na betonové podlaze a vypjal se jako svíčka.

Snell si ho znechuceně prohlížel. Leon byl zatčen před třemi dny ve chvíli, kdy se ohlásil u hlavní brány velitelství praporu, a na příkaz majora Snella ho zavřeli do vězeňského bloku. Nemohl se oholit ani si vyměnit uniformu. Bradu a tváře mu krylo husté černé strniště, špinavé a rozedrané zbytky blůzy na něm visely jako na strašákovi. Oba rukávy měl utržené, po holých pažích a nohou se mu křížem krážem táhly škrábance od trnů. Jenže navzdory zubožence stavu se před ním major cítil tak trochu méněcenný. I v těch hadrech byl Leon Courtney pořád vysoký a urostlý muž a vyzařovala z něj naivní sebedůvěra. Snellova manželka, která jen málokdy někoho nebo něco ocenila, jednou nostalgicky poznamenala, jak je mladý Courtney okouzlující a pohledný. „Můžu zodpovědně prohlásit, že tady rozechvěl nejedno srdéčko,“ prozradila svému muži.

Teď žádná rozechvělá srdéčka nebudou, pomyslel si Snell naštvaně, alespoň nějakou dobu. O to se postarám. Pak konečně promluvil: „Nuže, Courtneyi, tentokrát jste tomu nasadil korunu.“ Poklepal na hromádku papírů před sebou. „Četl jsem vaše hlášení a nestačil jsem žasnout.“

„Ano, pane!“ potvrdil Leon.

„Vzpírá se zdravému rozumu.“ Major zavrtěl hlavou. „Události, které v něm popisujete, jsou i na vás trochu moc,“ povzdechl si, ale jeho nesouhlasný výraz maskoval vítězné zadostiučinění. Ten namyšlený mladý cucák konečně zašel příliš daleko. Chtěl si tu chvíli náležitě vychutnat, čekal na ni téměř rok. „Zajímalo by mě, co si o tom přehnaném líčení pomyslí váš strýc, až si ho přečte.“

Leonův strýc byl plukovník Penrod Ballantyne, velitel pluku. Ačkoliv byl o řadu let mladší než Snell, ve všech ohledech ho vysoce překonal. Major věděl, že ještě než odejde do výslužby, bude Ballantyne povýšen na generála a dostane velení divize v nějaké příjemné oblasti impéria. Pak se zákonitě dočká pasování na rytíře.

Generál sir Penrod Ballantyne! pomyslel si Snell kysele. Nenáviděl toho chlapa stejně, jako nenáviděl jeho zatraceného synovce, který teď před ním stál. Muži jako Ballantyne ho celý život přeskakovali a bez obtíží stoupali po kariérním žebříčku. Inu, s tím starým psem nic nenadělám, táhlo mu pochmurně olysalou hlavou, avšak tohle štěně je úplně jiná záležitost.

Poškrábal se troubelí dýmky na hlavě. „Povězte mi, Courtneyi, chápete vůbec, proč jsem vás dal po návratu do kasáren zatknout?“

„Pane!“ Leon zíral na stěnu nad majorovou hlavou.

„V případě, že to znamená *Ne, pane*, bych s vámi rád probral události, které popisujete v tomto hlášení, a vypíchl ty, které mě znepokojují. Máte nějaké námitky?“

„Ne, pane!“

„Děkuji, podporučíku. Šestnáctého července jste dostal rozkaz převzít velení nad sedmi muži a přesunout se s nimi do Niombi, kde sídlí oblastní komisař, a zajistit obranu stanice proti možnému útoku povstalců z kmene Nandi. Říkám to doufám správně.“

„Ano, pane!“

„Šestnáctého jste tedy podle rozkazu opustil kasárna, ale váš oddíl dorazil do Niombi až po dvanácti dnech, ačkoliv jste až k výhybně Mashi cestovali vlakem. Od Niombi vás dělilo sto dvacet mil pochodu. Zdá se tedy, že jste postupovali tempem sotva deset mil denně.“ Snell vzhlédl od hlášení. „To lze jen těžko označit za spěšný pochod, souhlasíte?“

„Pane, důvody jsem vysvětlil ve svém hlášení.“ Leon pořád stál v pozoru a hleděl na flekatou zeď nad majorovou hlavou.

„Aha, ano! Narazil jste na stopy velké skupiny vzbouřenců a ve své nekonečné moudrosti jste se rozhodl neuposlechnout rozkaz k přesunu do Niombi a místo toho pronásledovat povstalce a napadnout je. Doufám, že jsem vaše vysvětlení pochopil správně.“

„Ano, pane.“

„Vysvětlete mi prosím, podporučíku, jak jste věděl, že ty stopy patří vzbouřencům a ne třeba lovcům z jiného kmene nebo třeba uprchlíkům z oblasti bojů.“

„Pane, můj seržant mě informoval, že stopy patří vzbouřeným Nandiům.“

„Vy jste s jeho hodnocením souhlasil?“

„Ano, pane. Seržant Manyoro je zkušený stopař.“

„Takže jste ztratil šest dní pronásledováním těch mytických povstalců.“

„Pane, postupovali přímo k misijní stanici Nakuru. Zdálo se, že vzbouřenci mají v úmyslu na osadu zaútočit, vypálit ji a vyplenit. Pokládal jsem přímo za svou povinnost jim v tom zabránit.“

„Vaší povinností bylo a je poslouchat rozkazy. Ať už je tomu jakkoliv, nepodařilo se vám onu skupinu dostihnout.“

„Pane, Nandiové zjistili, že je pronásledujeme. Rozdělili se na menší skupinky a rozprchli se do buše. Zastavil jsem pronásledování a pokračoval jsem do Niombi.“

„Jak zněly vaše rozkazy.“

„Ano, pane.“

„Seržant Manyoro ovšem nemůže vaši verzi událostí potvrdit. Mám pouze vaše slovo,“ utrousil major.

„Pane!“

„Ale abych pokračoval.“ Snell nahlédl do hlášení. „Přerušil jste tedy pronásledování a konečně zamířil do Niombi.“

„Ano, pane.“

„Když jste došel k *bomě*, zjistil jste, že zatímco jste se toulal krajinou, povstalci zmasakrovali oblastního komisaře a jeho rodinu. Ihned po tomto zjištění jste si uvědomil, že jste svůj oddíl vinou vlastní nedbalosti přivedl rovnou do pasti nastražené rebely. Stáhl jste ocas mezi nohy a utekl jste, přičemž jste nechal své podřízené, ať se o sebe postarají sami.“

„To se nestalo, pane!“ Leon nedokázal zakrýt pobouření.

„Tím vzteklým výbuchem jste se dopustil porušení subordinace, podporučíku.“ Snell si tu větu náležitě vychutnal. Převaloval slova v ústech jako doušek nejjemnějšího klaretu.

„Omlouvám se, pane. To nebylo mým záměrem.“

„Ujišťuji vás, Courtneyi, že to za porušení subordinace pokládám. Avšak vy nesouhlasíte s mým hodnocením situace v Niombi. Máte snad nějakého svědka, který by vaši verzi potvrdil?“

„Seržant Manyoro, pane.“

„Jistě, zapomněl jsem, že při odchodu z Niombi jste si hodil seržanta na záda, utekl jste s ním povstalecké armádě a odnesl ho na jih do země Masajů.“ Snell se samým potěšením ušklíbl. „V tomto místě bych měl poznamenat, že jste ho odnesl na opačnou stranu, než leží Nairobi, a zanechal ho u jeho matky. Vskutku, u matky!“ Major se opovržlivě zasmál. „Jak dojemné!“ Zapálil si dýmku a zabafal. „Záchranný oddíl, který dorazil do Niombi řadu dní po masakru, našel mrtvoly vašich mužů. Povstalci je ovšem tak znetvořili, že nebylo možné je jednoznačně identifikovat. Zejména ty, kteří měli useknutou hlavu, supy a hyeny prakticky celé sežrali. Myslím, že jste svého seržanta nechal spíš mezi mrtvými než u jeho matky, jak tvrdíte. Jsem přesvědčen, že jste zbaběle opustil bojiště a skrýval jste se v divočině tak dlouho, až se vám nervy natolik uklidnily, že jste se mohl vrátit do Nairobi s touhle báchorkou.“

„Ne, pane.“ Leon se třásl vztekem a tiskl ke stehnům pěsti zaťaté tak silně, že mu zbělely klouby.

„Od svého nástupu k praporu soustavně projevujete pohrdání vojenskou disciplínou a odpor k autoritám. Máte mnohem větší zájem o frivolní aktivity, jako je pólo a lov divoké zvěře, kdežto povinnosti podřízeného důstojníka svévolně zanedbáváte. Je jasné, že považujete tyto povinnosti za nehodné vaší důstojnosti. A nejen to. Vy zvysoka kašlete i na požadavky řádného společenského vystupování. Vžil jste se do role chlípného smilníka a urazil jste všechny slušné obyvatele kolonie.“

„Pane majore, není mi jasné, čím chcete tato obvinění doložit.“

„Doložit? Dobře, tak já je doložím. Pravděpodobně nevíte, že během vašeho dlouhého výletu do země Masajů pokládal guvernér kolonie za potřebné poslat jistou mladou vdovu zpátky do Anglie, aby ji uchránil před vašimi zálety. Vaše chování se hluboce dotklo všech

obyvatel Nairobi. Jste, pane, ničemný darebák, který nemá úctu před nikým a před ničím.“

„Poslat zpátky do Anglie!“ Leon pod špínou a opálením smrtelně zbledl. „Verity se musela vrátit domů?“

„Aha, takže přiznáváte totožnost té ubohé ženy. Ano, paní O’Hearneová se vrátila do Anglie. Odjela před týdnem.“ Snell se odmlčel, aby jeho sdělení na mladého muže dolehlo s plnou tíhou. Měl škodolibou radost, že právě on upozornil guvernéra na tuto nechutnou aféru. Verity O’Hearneovou vždycky pokládal za ďábelsky přitažlivou ženu a po smrti jejího manžela často fantazíroval, jak ji v jejím žalu utěšuje a chrání. Z dálky ji pozoroval žádostivým okem, když seděla na trávníku před Klubem osadníků a popíjela čaj s jeho ženou a dalšími členkami Dámského institutu. Byla mladá, krásná a veselá, kdežto Maggie Snellová, která seděla vedle ní, byla stará, ošklivá a věčně podrážděná. Pak se však doslechl o jejím románku s jeho podřízeným a svět se mu doslova zhroutil. Následoval nepříčetný hněv. Smilník ohrožuje ctnost a pověst Verity O’Hearneové a jeho povinností je chránit ji. Zašel za guvernérem.

„Nuže, Courtneyi, dál už svá obvinění dokládat nehodlám. Rozhodne o nich vojenský soud. Váš spis bude předán kapitánovi Robertsovi z Druhého praporu. Kapitán se ochotně ujal role žalobce.“ Eddy Roberts patřil ke Snellovým oblíbencům. „Budete obviněn z dezerce, zbabělosti, zanedbání povinností a neuposlechnutí rozkazu nadřízeného důstojníka. Podporučík Sampson ze stejného praporu souhlasil, že bude vaším obhájcem. Vím, že vy dva jste přátelé, takže nečekám, že byste proti mému výběru něco namítal. Vyskytly se jisté problémy se zajištěním tří důstojníků, kteří by vytvořili tribunál. Já v něm přirozeně zasedat nemůžu, protože budu před soudem vystupovat jako svědek, a většina důstojníků naší jednotky likviduje v terénu poslední povstalce. O víkendu naštěstí zakotvil v Mombase parník do Souťhamptonu, na jehož palubě cestuje několik důstojníků z Indie na dovolenou do vlasti. Zajistil jsem vlakovou přepravu jednoho plukovníka a dvou kapitánů z Mombasy do Nairobi. Ti zasednou do soudcovské lavice. Dorazí dnes večer v osmnáct nula nula. Musí se

vrátit do Mombasy nejpozději v pátek, aby mohli pokračovat v cestě, takže přelíčení začne hned zítra ráno. Pošlu okamžitě podporučíka Sampsona do vaší ubikace, aby s vámi mohl probrat vaši obhajobu. Jste v hrozném stavu, Courtneyi. Smrdíte tak, že je to cítit až sem. Jděte se vykoupat a buďte připraven stanout před soudem zítra brzy ráno. Do té doby máte domácí vězení ve své ubikaci.“

„Žádám o rozhovor s plukovníkem Ballantynem, pane. Potřebuju víc času, abych si mohl řádně připravit svou obhajobu,“ ohradil se Leon.

„Je mi líto, plukovník Ballantyne se momentálně zdržuje mimo Nairobi. Vyrazil v čele Prvního praporu na kmenové území Nandiů odvetou za masakr v Niombi a chce rozdrtit poslední povstalecká hnízda odporu. S největší pravděpodobností se do Nairobi vrátí až za několik týdnů. Až přijede, jistě vezme vaši žádost v úvahu.“ Snell se ledově usmál. „To je všechno. Vězeň! Odchod!“

„Strážní oddíl, pozor!“ zavelel vrchní seržant M’fefe. „Čelem vzad! Pochodem v chod! Levá, pravá, levá…“ Leon se ocitl na přehlídkové ploše zalité ostrým slunečním svitem a strážní ho rychlým krokem vedli k důstojnickým ubikacím. Vše se seběhlo tak rychle, že si jen s obtížemi uspořádával myšlenky.

Bydlel v tradičním jihoafrickém obydlí, v kruhovém domku z vepřovic o jediné místnosti s doškovou střechou. Stál uprostřed řady identických chýší, v nichž žili svobodní důstojníci. U dveří mu vrchní seržant M’fefe řízně zasalutoval a řekl tiše lámanou kisvahilštinou: „Je mi líto, co se stalo, pane. Vím, že nejste zbabělec.“ Za celých pětadvacet let služby M’fefe dosud nemusel zatknout a vsadit do vězení vlastního důstojníka. Styděl se a cítil se ponížený.

Ačkoliv mu většina příslušníků jednotky jásavě tleskala, když hrál pólo, a podřízení mu vždycky salutovali se zářivým africkým úsměvem, Leon si v nejmenším neuvědomoval, jak je u pluku oblíbený a populární. Slova vrchního seržanta jej proto hluboce dojala.

M’fefe rychle skryl rozpaky. „Po vašem odchodu se u brány zastavila jedna dáma a nechala vám tu velkou krabici, Bwana. Kladla

mi na srdce, abych se ujistil, že ji dostanete. Uložil jsem ji do vašeho pokoje vedle postele.“

„Děkuji, vrchní seržante.“ Leon cítil stejné rozpaky. Odvrátil se a zmizel ve spartánsky zařízené chýši – železná postel s moskytiérou zavěšenou na stropním trámu, jediná polička a prádelník vyrobený ze staré přepravní bedny. Ovšem vládla zde přísná čistota a pořádek. Stěny byly nedávno nabílené, podlaha se leskla politurou z včelího vosku, Leonův skromný majetek ležel uspořádaný s geometrickou přesností na polici nad lůžkem. Důstojnický sluha Ishmael během jeho nepřítomnosti pracoval stejně pilně jako jindy. Jediná věc, která narušovala vzorný pořádek, bylo dlouhé kožené pouzdro opřené o stěnu.

Leon přistoupil k posteli a posadil se. Zmocňovalo se ho zoufalství. Sesypalo se na něj mnoho neštěstí najednou. Bezmyšlenkovitě se natáhl pro podlouhlé pouzdro, které mu tu M’fefe zanechal, a položil si ho na klín. Bylo vyrobeno z drahé kůže, která již utrpěla několik šrámů, bezpochyby následkem cestování. Tu a tam na něm zůstaly nálepky lodních společností. Uzavíralo se třemi solidními mosaznými zámky a klíče od nich visely na šňůrce provlečené rukojetí. Odemkl je, zvedl víko a zkoprněl úžasem. V přihrádkách vystlaných zeleným kulečníkovým suknem ležely součástky těžké lovecké pušky a ve zvláštních odděleních i nabiják, lahvička s olejem a další příslušenství. Na spodní straně víka se skvěla tabulka se značkou výrobce, vyvedená ozdobným písmem.

HOLLAND & HOLLAND
Výrobci
Ručnic, Pušek, Pistolí
a všech palných zbraní opatřených závěrem
New Bond Street 98, Londýn Z

Leon s posvátnou úctou složil zbraň. Nasadil dvojitou hlaveň do lůžka, upevnil ji k předpažbí a ověřil funkčnost bicího mechanismu. Láskyplně pohladil lakovanou hlaveň a dřevo ořešáku mu připadalo

hladké jako samet. Zvedl zbraň a namířil na malou ještěrku, která visela hlavou dolů na vzdálené zdi. Pažba mu zapadla do ramene jako ulitá a obě hlavně se automaticky srovnaly do linie pohledu. Pevně ustálil mušku mezi výsekem hledí a hlavou ještěrky.

„Bum, bum, je po tobě," řekl směrem ke zvířeti a poprvé od návratu do kasáren se zasmál. Sklonil zbraň a přečetl si rytinu na hlavni. *H&H Royal.470 Nitro Express.* Pak jeho pohled upoutal oválný inlej z čistého zlata zasazený do ořechového dřeva pažby. Nesl iniciály původního majitele *PO'H.*

„Patrick O'Hearne," zamumlal. Nádherná zbraň patřila zesnulému manželovi Verity O'Hearneové. Vedle značky výrobce byla k zelenému suknu přišpendlena obálka. Leon opatrně odložil pušku na polštář a sáhl pro ni. Nehtem palce odloupl pečeť a vytáhl dva složené listy papíru. První dokument byla stvrzenka datovaná 29. srpna 1906.

Všem, jichž se to týká:

Dnešního dne jsem prodala pušku H&H.470 sériového čísla 1863 podporučíkovi Leonu Courtneyovi a obdržela jsem za ni částku pětadvaceti guinejí jako plnou a konečnou splátku. Podepsána: Verity Abigail O'Hearneová

Tímto dokladem Verity zákonně převedla zbraň na Leonovo jméno, takže jeho vlastnická práva nemohl nikdo zpochybnit. Složil účtenku a vrátil ji do obálky, pak otevřel druhý list. Nebyl datovaný a rukopis postrádal pevnou vyrovnanost stvrzenky, pero dokonce zanechalo dvě kaňky. Verity jej očividně psala silně rozrušená.

Můj nejmilejší, nejdražší Leone,

až budeš číst tyto řádky, já už budu na cestě do Irska. Nechtěla jsem odjet, ale nedali mi na vybranou.

Hluboko v duši cítím, že člověk, který mě posílá pryč, má pravdu a že je to tak pro nás nejlepší. Příští měsíc mi bude třicet a tobě je

teprve devatenáct a jsi mladý podřízený důstojník. S jistotou vím, že jednoho dne z tebe bude slavný generál ověnčený medailemi a slávou, ale v té době už já budu stará. Musím odejít z tvého života.

Dar, který ti nechávám, je výrazem mé upřímné lásky k tobě.

Zapomeň na mě. Hledej štěstí někde jinde. Já tě navždy podržím ve své paměti, jako jsem tě kdysi držela v náručí.

Místo podpisu jenom *V.* Při čtení dopisu se Leonovi stáhlo hrdlo a do očí mu vyhrkly slzy.

Sotva dočetl poslední řádek, ozvalo se jemné zaklepání na dveře. „Kdo je tam?“ zeptal se.

„Já, efendi.“

„Moment, Ishmaeli.“

Hřbetem dlaně si rychle utřel oči, strčil dopis pod polštář a uložil pušku do pouzdra, které zasunul pod postel. „Můžeš vstoupit, miláčku Prorokův,“ zvolal.

Ishmael, jako Svahilec z východního pobřeží černého kontinentu oddaný muslim, vstoupil se zinkovým koupacím džberem na hlavě. „Vítej zpátky, efendi. Přinášíš slunce do mého srdce.“ Položil džber na podlahu a začal do něj nalévat vědra horké vody, která se ohřívala na peci za domkem. Než se lázeň zchladila na snesitelnou teplotu, Ishmael přehodil Leonovi přes ramena ručník, postavil se za něj s hřebenem a nůžkami v rukou a ostříhal mu zpocené vlasy spečené prachem. Pracoval zručně a rychle, a když skončil, ustoupil a spokojeně přikývl. Pak sáhl pro misku s holicím mýdlem a štětku a podal svému pánovi otevřenou břitvu. Namydlil mu obličej a držel mu před očima malé zrcátko, zatímco si Leon hladce oškrábal bradu a setřel zbytky pěny.

„Jak to vypadá?“ zeptal se sluhy.

„Tvá krása by oslepila hurisky v ráji, efendi,“ odpověděl Ishmael vážně a zkusil prstem lázeň. „Koupel je připravená.“

Leon si svlékl zapáchající hadry, odhodil je ke zdi, přistoupil ke kouřícímu džberu a s blaženým povzdechem se ponořil do horké vody. Do nádoby se sotva vešel a musel v ní sedět s koleny těsně pod bradou. Ishmael posbíral špinavé šatstvo a odnesl je, přičemž je ostentativně držel v natažené paži. Dveře nechal otevřené a za chvíli jimi bez zaklepání vstoupil Bobby Sampson.

„Pohled na krásu je radostným zážitkem na celý život," zahlaholil s úsměvem. Urostlý, nemotorný a nesmělý mladík byl jen o rok starší než Leon a oba nejmladší důstojníci u pluku se brzy spřátelili, vedeni pudem sebezáchovy. Své přátelství zpečetili společnou koupí rozhrkaného ojetého nákladňáku značky Vauxhall od indického pěstitele kávy za závratnou sumu tří liber deseti šilinků, což představovalo téměř všechny jejich úspory. Po mnoha nocích vyplněných tvrdou prací se jim podařilo obnovit někdejší lesk automobilu a přiblížit se původnímu technickému stavu.

Bobby klesl na postel, složil ruce za hlavou, překřížil nohy v komicích a zadíval se na ještěrku, která vyšplhala na trám a teď visela přímo nad ním. „Tak, starouši, zdá se, že ses namočil do průseru, co? Jistě už víš, že tě Žabák Freddie obvinil ze všech možných zločinů a přestupků. Čirou náhodou s sebou mám kopii obžalovacího spisu." Sáhl pod sako uniformy a z široké vnitřní kapsy vylovil zmuchlanou hrst papírů. Uhladil si je na hrudi a zamával jimi na Leona. „Pěkně barvité obvinění. Žasnu nad tvým darebáctvím a nemravností. Problém je, že jsem dostal rozkaz tě obhajovat. Co ty na to? Co?"

„Proboha svatého, Bobby, přestaň s tím svým *co*. Víš, že z toho šílím."

Bobby nasadil zkroušený výraz. „Promiň, starouši. Smutná pravda je taková, že v nejmenším netuším, co mám dělat a co se ode mě očekává."

„Bobby, ty jsi totální pitomec."

„S tím nic nenaděláš, krasavče. Máma mě v dětství upustila na hlavičku, copak to nevíš? Ale zpět k hlavnímu bodu programu. Máš ponětí, co bych měl dělat?"

„Očekává se od tebe, že uchvátíš soudce svou moudrostí a erudicí.“ Leon se rozveselil. Líbilo se mu, jak přítel skrývá svůj rafinovaně uvažující mozek za fasádou tupce.

„V oblasti moudrosti a erudice cítím v dané chvíli značné mezery,“ přiznal Bobby. „Co dál?“

Leon vstal ze džberu a rozstříkl po podlaze mýdlovou vodu. Bobby vzal ručník, který Ishmael nechal ležet na posteli, a hodil mu ho na hlavu.

„Začneme tím, že si společně pročteme obžalobu,“ navrhl Leon zpod ručníku, jímž si utíral vlasy.

„Vynikající nápad,“ zajásal Bobby. „Vždycky jsem tě podezříval, že jsi génius.“

Leon si natáhl khaki kalhoty. „Nemám si kam sednout. Odsuň ten svůj tlustý zadek.“

Bobby vstal, už úplně vážný. Udělal příteli místo a Leon se posadil vedle něho. Společně procházeli jednotlivé body.

Setmělo se. Ishmael přinesl petrolejku a pověsil ji na háček v trámu. Pracovali ve slabém nažloutlém světle, až si Bobby nakonec protřel oči, zažíval, vytáhl hodinky se sklápěcím víčkem a zamžoural na ciferník. „Půlnoc dávno minula a v devět se musíme dostavit k soudu. Pro dnešek toho necháme. Mimochodem, zajímá tě, co si myslím o tvých šancích na zproštění viny?“

„Ani ne,“ odpověděl Leon.

„Kdybys mi nabídl poměr tisíc ku jedné, nevsadil bych na tebe ani dvě a půl pence,“ řekl mu přítel. „Kdybychom tak mohli předvolat toho tvého seržanta! Naše věc by hned vypadala jinak.“

„Do zítra do devíti to asi těžko stihneme. Manyoro je na vrcholku hory uprostřed masajského kmenového území stovky mil daleko.“

Přelíčení se konalo v důstojnické jídelně změněné na soudní síň. Za stolem na vy výšeném pódiu seděli tři soudci. Pod nimi stály dva menší stolky, jeden určený pro obhajobu, druhý pro žalobce. V malé místnosti panovalo hned po ránu vedro. Nad soudcovskou lavicí se

pohyboval větrák poháněný složitým systémem lanových převodů, které vedly od pákového mechanismu na verandě před budovou. Lopatky monotónně ševelily a malátný pohyb vzduchu vytvářel jen chabou iluzi chladu.

Leon seděl u stolku obhajoby vedle Bobbyho Sampsona a prohlížel si jednotlivé soudce. Dezerce, zbabělost, zanedbání povinnosti a neuposlechnutí rozkazu nadřízeného důstojníka, všechno zločiny, za které může být uložen trest smrti před popravčí četou. Na pažích mu naskočila husí kůže. Tito muži drželi v rukou jeho život.

„Dívej se jim do očí a mluv pravdu," zašeptal Bobby, zakrývající si ústa zápisníkem, aby nebylo vidět pohyb rtů. „To mi vždycky radil táta."

Ne všichni soudci vypadali lidsky a soucitně. Nejstarší z nich byl plukovník indické armády, kterému cesta vlakem z Mombasy očividně nesedla, protože se tvářil kysele a podrážděně. Na sobě měl okázalou pestrobarevnou uniformu 11. pluku bengálských kopiníků, osobní jednotky prince z Walesu. Hruď mu zdobily dvě řady stužek od vyznamenání, boty se mu leskly jako zrcadlo a přes rameno mu vlál přehozený cíp turbanu. Obličej měl zarudlý sluncem a vypitou whisky, oči mu svítily jako leopardovi a jeho navoskovaný knír vybíhal do ostrých špiček.

„Vpadá jako opravdový lidožrout," utrousil Bobby, který sledoval pohled svého přítele. „Věř mi. Právě toho musíme přesvědčit a vůbec to nebude snadné."

„Pánové, můžeme začít?" zahřměl nejstarší soudce a obrátil oči lehce podlité krví k Eddymu Robertsovi sedícímu u stolku obžaloby.

Kapitán Roberts uctivě povstal. „Ano, pane plukovníku." Byl to oblíbenec Žabáka Snella, a právě proto zastupoval žalobu.

Předsedající obrátil pohled k obhajobě. „A co vy?" zeptal se důrazně a Bobby vyskočil tak horlivě, že shodil pečlivě srovnanou hromádku papírů, které se snesly na podlahu. „Proboha svatého," zašeptal a poklekl, aby je posbíral. „Omlouvám se, pane."

„Jste připraven?" Hlas plukovníka Wallaceho se v malé místnosti rozlehl jako troubení mlžné sirény.

„Zajisté, pane," ozval se Bobby z podlahy a tiskl si papíry k hrudi, v obličeji rudý jako pivoňka.

„Nemáme na to celý týden. Začneme, mladíku."

Adjutant, který zastával úlohu soudního úředníka a zapisovatele, přečetl obvinění a pak povstal Eddy Roberts a otevřel případ. Vystupoval uvolněně, mluvil jasně a přesvědčivě. Soudcové pozorně sledovali jeho řeč.

„Zatraceně, ten Eddy je fakt dobrý, co?" dělal si starosti Bobby.

Eddy po úvodním slovu povolal na svědeckou lavici jako prvního majora Snella. Provedl ho obžalobou a nechal ho potvrdit všechny detaily uvedené ve spisu. Pak se ho vyptával na služební záznam obžalovaného a na to, jak plnil své povinnosti do chvíle, kdy byl vyslán bránit *bomu* v Niombi. Snell byl příliš mazaný na to, aby jeho svědectví vyznělo předpojatě a jednostranně v neprospěch obžalovaného, ale jeho vlažné ocenění Leonových výkonů spolehlivě zapůsobilo jako zničující odsudek.

„Na vaši otázku odpovím tak, že podporučík Courtney je slušný hráč póla a projevuje zaujetí pro lov divoké zvěře. Tyto aktivity pohltily většinu jeho času, který mohl věnovat něčemu lepšímu."

„A co jeho chování mimo službu? Víte o nějakém skandálu, ve kterém se objevilo jeho jméno?"

Bobby vyskočil jako čertík z krabičky. „Námitka, pane předsedo," zvolal. „Svědek je tázán na své domněnky, případně na to, co zná z doslechu. Chování mého klienta mimo službu nemá s projednávaným případem žádnou spojitost."

Plukovník Wallace obrátil planoucí pohled na Eddyho Robertse. „Co mi k tomu povíte?"

„Já jsem naopak přesvědčen, že charakter a morální integrita obžalovaného s projednávaným případem přímo souvisí, pane."

„Námitka se zamítá a svědek může na otázku odpovědět."

„Otázka zněla…" Roberts předstíral, že nahlíží do poznámek. „Víte o nějakém skandálu, ve kterém se objevilo jméno obžalovaného?"

Právě na tohle Snell čekal. „Ano. Docela nedávno zde došlo k politováníhodnému incidentu. Obžalovaný se zapletl s mladou dámou, vdovou. Choval se tak nestydatě a skandálně, že zpochybnil čest celého pluku a urazil místní komunitu. Sir Charles Eliot, guvernér kolonie, neměl jinou možnost než poslat zmíněnou dámu zpět do vlasti.“

Všichni tři soudci se otočili k Leonovi se zhnuseným výrazem v obličeji. Od smrti stařičké královny uplynulo pouze několik let a starší generace zůstávala navzdory pikantní reputaci jejího syna, současného vládce britského impéria, ovlivněna přísnou viktoriánskou morálkou.

Bobby něco naškrábal do notesu a otočil stránku tak, aby si Leon mohl vzkaz přečíst. *V tomto směru ho nehodlám podrobit křížovému výslechu. Souhlasíš?*

Leon nešťastně přikývl.

Po dlouhé pauze vypočítané na to, aby svědectví na soudce opravdu zapůsobilo, zvedl Eddy Roberts ze stolku tlustou knihu. „Majore Snelle, poznáváte tuto knihu?“

„Samozřejmě. Je to kniha rozkazů mého praporu.“

Eddy otevřel svazek na označené stránce a nahlas přečetl odstavec, který Leonovi přikazoval přesunout oddíl k Niombi. Dočetl a zeptal se: „Majore Snelle, zněly tak vaše rozkazy obžalovanému?“

„Ano.“

Eddy znovu citoval z otevřené stránky: „Přikazuje se vám postupovat nejvyšší možnou rychlostí…“ Vzhlédl ke Snellovi. *„Nejvyšší možnou rychlostí,“* zopakoval důrazně. „Vyjádřil jste se těmito slovy?“

„Přesně tak.“

„Obžalovanému však cesta trvala osm dní. Označil byste to za postup *nejvyšší možnou rychlostí!“*

„Rozhodně ne.“

„Obžalovaný udal jako důvod zpoždění skutečnost, že cestou do Niombi narazil na stopy povstalecké bandy a pokládal za svou po-

vinnost vydat se po nich. Souhlasil byste s ním? Byla to skutečně jeho povinnost?“

„Samozřejmě že ne! Jeho povinností bylo postupovat do Niombi a chránit její obyvatele. Tak zněly rozkazy.“

„Domníváte se, že obžalovaný byl schopen s určitostí rozpoznat, že stopy, které tak usilovně sledoval, zanechali vzbouření Nandiové?“

„Nedomnívám. Silně pochybuji o správnosti jeho vyhodnocení situace. Pochybuji dokonce o tom, že ty stopy po sobě zanechali lidé. Uvážíme-li slabost podporučíka Courtneye pro lov v divočině, pokládám za pravděpodobnější, že to byly stopy nějakého velkého zvířete, například sloního samce, které v něm vzbudily lovecké vášně.“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti!“ ohradil se Bobby. „Ze strany svědka jde o pouhou domněnku.“

Než mohl předsedající rozhodnout, Eddy úlisně prohlásil: „Beru otázku zpět, pane.“ Byl zjevně spokojený, že tuto myšlenku zasel do myslí tří soudců, a vedl Snella dalšími částmi Leonova hlášení. „Obžalovaný uvádí, že poté, co všichni jeho muži padli a seržant Manyoro utrpěl vážné zranění, svedl udatnou obrannou bitvu s drtivou nepřátelskou přesilou a *bomu* v Niombi opustil teprve poté, co povstalci zapálili budovu.“ Poklepal na příslušnou stránku dokumentu. „Potom si naložil zraněného na záda a pod ochrannou clonou kouře unikl z obklíčení. Je něco takového vůbec možné?“

Snell se zasvěceně usmál. „Seržant Manyoro byl urostlý muž. Měřil přes šest stop.“

„Mám zde výsledky jeho lékařské prohlídky. Seržant Manyoro měřil bosý přesně šest stop tři a půl palce. Velmi vzrostlý muž, souhlasíte?“

„Zajisté,“ přikývl Snell. „A obžalovaný tvrdí, že ho nesl nějakých třicet mil, aniž je rebelové dostihli.“ Potřásl hlavou. „Pochybuji, že by člověk, byť silný jako podporučík Courtney, byl takového výkonu schopen.“

„Co se tedy podle vás stalo seržantu Manyorovi?“

„Jsem přesvědčen, že ho obžalovaný nechal v Niombi napospas vzbouřencům stejně jako ostatní muže ze svého oddílu a sám utekl do buše.“

„Námitka,“ vyskočil Bobby. „Je to jenom domněnka.“

„Námitce se vyhovuje. Soudní zapisovatel vyškrtne otázku a svědkovu odpověď ze záznamu,“ přikázal plukovník v turbanu, ale sjel Leona nesouhlasným pohledem.

Eddy Roberts nahlédl do poznámek. „Víme z hlášení, že záchranná výprava nenašla seržantovo tělo. Jak byste to vysvětlil?“

„Tady vás musím opravit, kapitáne Robertsi. Podle hlášení nedokázali mezi mrtvými seržanta identifikovat. To je něco zcela jiného. Ve vypálené budově byla nalezena těla, ale oheň ostatky zničil tak, že nebylo možné určit totožnost. Jiným mrtvým rebelové usekli hlavu nebo je supi a hyeny k nepoznání roztrhali. Seržant Manyoro mohl být mezi nimi.“

Bobby složil obličej do dlaní a unaveně vydechl. „Námitka. Jde o pouhou domněnku.“

„Vyhovuje se. Držte se prosím faktických důkazů, majore.“ Snell a jeho oblíbenec si vyměnili samolibý pohled.

Eddy věcně pokračoval: „Pokud seržant Manyoro skutečně unikl s pomocí obžalovaného z Niombi, mohl byste alespoň naznačit, kde se momentálně nachází?“

„Ne, to bych nemohl.“

„Že by ve své rodné osadě? Třeba navštívil matku, jak tvrdí obžalovaný ve svém hlášení.“

„Podle mého názoru je to velmi nepravděpodobné,“ odvětil Snell. „Pochybuji, že seržanta ještě někdy uvidíme.“

Soudci se odebrali k obědu na širokou verandu důstojnické jídelny, kde jim sloužící naservírovali pečené křepelky a šampaňské. Když se vrátili do soudní síně, Eddy pokračoval výslechem majora Snella až do poloviny odpoledne a pak se obrátil k předsedajícímu: „Na tohoto svědka už nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti.“ Nenamáhal se skrývat spokojenost s dosavadním průběhem jednání.

„Přejete si křížový výslech, podporučíku?“ obrátil se soudce na obhájce, když se podíval na kapesní hodinky. „Rád bych skončil nejpozději zítra večer. V pátek musíme chytit v Mombase parník.“ Z jeho tónu bylo patrné, že o verdiktu je již rozhodnuto.

Bobby dělal, co bylo v jeho silách, aby otřásl Sněhovým sebevědomím, ale neměl se o co opřít a major na každou jeho otázku odpovídal shovívavě a blahosklonně, jako kdyby mluvil s dítětem. Jednou nebo dvakrát spiklenecky mrkl k soudcovské lavici.

Nakonec předsedající znovu vylovil z kapsičky zlaté hodinky a oznámil: „Pro dnešek skončíme, pánové. Sejdeme se zase zítra v devět ráno.“ Vstal a odvedl dva přísedící k baru v zadní části jídelny.

„Obávám se, že jsem ti moc nepomohl,“ přiznal Bobby, když s Leonem vycházeli na verandu. „Všechno teď záleží na tvé zítřejší výpovědi.“

Ishmael přinesl z kuchyňského přístavku za Leonovou chýší večeři a dvě láhve piva. Uvnitř chyběly židle. Oba muži si sedli na podlahu, jedli bez valné chuti a sklíčeně debatovali o strategii na příští den.

„Zajímalo by mě, jestli tě dámy z Nairobi budou pokládat za stejně krásného a okouzlujícího, až budeš stát u zdi s páskou přes oči,“ uvažoval Bobby nahlas.

„Vypadni odtud, ty sýčku,“ okřikl ho Leon. „Potřebuju se vyspat.“ Ale spánek nepřicházel a Leon se převaloval a potil až do časného rána. Posadil se na lůžku a rozsvítil petrolejku, jen ve spodkách vyšel z chýše a zamířil ke společným latrínám na konci řady domků. Na verandě málem zakopl o skupinku mužů, kteří dřepěli za dveřmi. Polekaně zvedl lucernu. „Kdo sakra jste?“ zeptal se hlasitě. Pak si všiml, že jich je celkem pět a všichni mají na sobě červené masajské *shuky*.

Jeden z nich se postavil. „Vidím tě, M’bogo.“ Ve světle petrolejky se slonovinové náušnice zatřpytily skoro stejně zářivě jako jeho zuby.

„Manyoro! Co tady k čertu děláš?“ Leon divokou radostí téměř křičel.

„Poslala mě máma Lusima. Říkala, že mě potřebuješ.“

„Zatraceně, a proč ti to trvalo tak dlouho?“ Nejraději by seržanta objal.

„Přišel jsem co nejrychleji. Tady moji bratři mi pomohli,“ ukázal na muže za sebou. „K výhybně Naro Moru jsme to od hory Lonsonyo stihli za dva dny. Strojvůdce nám dovolil posadit se na střechu a přivezl nás velkou rychlostí.“

„Máma se nemýlila. Tvou pomoc opravdu moc potřebuju, bratře.“

„Máma Lusima se nikdy nemýlí,“ opáčil Manyoro suše. „Jaké jsou ty potíže, do kterých ses dostal? Zase jdeme do války?“

„Ano,“ odpověděl Leon. „Do velké války!“ Všech pět Masajů se zazubilo radostným očekáváním.

Ishmaela probudily neznámé hlasy a přibelhal se ze svého přístavku, aby zjistil příčinu nečekaného hluku. „Dělají ti tihle masajští nevěřící nějaké problémy, efendi? Mám je poslat pryč?“ Seržanta Manyora v jeho kmenovém oděvu zjevně nepoznal.

„Ne, Ishmaeli. Utíkej za podporučíkem Bobbym a vyřiď mu, ať sem okamžitě přijde. Stalo se něco nádherného. Naše modlitby byly vyslyšeny.“

„Alláh je veliký! Jeho dobrotivost se vymyká lidskému chápání,“ zajásal Ishmael a důstojným klusem vyrazil k Bobbyho domku.

„Povolávám na stanoviště svědků seržanta Manyora!“ ohlásil Bobby hlasitě a sebevědomě.

V důstojnické jídelně zavládlo překvapené ticho. Tři soudci vzhlédli s náhle probuzeným zájmem od svých poznámek a hleděli na Manyora, který se belhal uličkou, opíraje se o neumělou berlu. Oblékl si parádní uniformu s ovinovačkami kolem kotníků, ale nohy měl bosé. Přední stranu fezu mu zdobil plukovní odznak a přezku na opasku si láskyplně leštil tak dlouho, až zářila jako hvězda. Za ním pochodoval vrchní seržant M’fefe a měl co dělat, aby potlačil úsměv.

Dvojice se zastavila před vysokým stolem a řízně soudcům zasalutovala.

„Vrchní seržant M'fefe bude tlumočit pro ty z nás, kteří nerozumí kisvahilsky," vysvětlil Bobby. Počkal, až svědek složí přísahu, a oslovil tlumočníka: „Vrchní seržante, požádejte prosím svědka, aby uvedl své jméno a hodnost."

„Jsem seržant Manyoro z roty C Třetího praporu Prvního pluku Královských afrických střelců," prohlásil Manyoro hrdě.

Zdrcený výraz majora Snella mluvil za všechny komentáře. Do tohoto okamžiku Manyora nepoznal. Leon ho nejednou slyšel, jak v baru důstojnické jídelny po třetí či čtvrté whisky vyhlašuje: „Ty zatracené černé huby vypadají všechny stejně." Podobné pejorativní poznámky dokonale ilustrovaly majorův pohrdavý přístup k původnímu obyvatelstvu kolonie. Žádný jiný důstojník by pro muže, jimž velí, takové označení nepoužil.

Tak se na tuhle černou hubu pořádně podívej, Žabáku, pomyslel si Leon šťastně. Na ten obličej hned tak nezapomeneš.

„Vaše Ctihodnosti," oslovil Bobby předsedajícího. „Umožněte prosím svědkovi učinit výpověď vsedě. Nedávno jej do pravé nohy zasáhl šíp povstalců, a jak sám vidíte, ještě se úplně neuzdravil."

Zraky všech přítomných se obrátily k seržantovu stehnu. Plukovní lékař mu je ráno čerstvě zavázal a přes bílou gázu prosakovala čerstvá krev.

„Samozřejmě," souhlasil předseda soudu. „Přineste někdo židli."

Všichni se předklonili v napjatém očekávání. Major Snell si znepokojeně šeptal s Eddym Robertsem a kapitán opakovaně kroutil hlavou.

„Seržante, je tento muž velitelem vaší roty?" Bobby ukázal na Leona, jenž seděl vedle něho.

„Ano. Bwana podporučík je můj důstojník."

„Pochodoval jste vy a váš oddíl s tímto mužem do *bomy* v Niombi?"

„Ano, Bwana podporučíku."

„Seržante Manyoro, skutečně není nutné, abyste mě neustále oslovoval *Bwana podporučíku,*“ protestoval Bobby plynnou kisvahilštinou.

„*Ndio,* Bwana podporučíku,“ souhlasil Manyoro.

Bobby se kvůli soudcům vrátil k angličtině. „Narazili jste během pochodu na nějaké podezřelé stopy?“

„Ano. Našli jsme místo, kde skupina šestadvaceti vzbouřenců z kmene Nandi na válečné výpravě sestoupila do Velké příkopové propadliny ve směru od Gelai Lumbwa.“

„Bylo jich dvacet šest? Víte to jistě?“

„Samozřejmě že to vím jistě, Bwana podporučíku,“ odpověděl seržant a zdálo se, že se jej obhájcova otázka osobně dotkla.

„A jak jste poznal, že to byla válečná výprava vzbouřenců?“

„Neměli s sebou ženy a děti.“

„Jak jste poznal, že to byli Nandiové a ne Masajové?“

„Mají menší nohy než my a jinak chodí.“

„Jak jinak?“

„Krátkými kroky. Jsou to trpaslíci. Nenašlapují nejdřív na paty a pak teprve na špičky, jak to dělají opravdoví bojovníci. Pleskají chodidly do země jako těhotní paviáni.“

„Takže jste si byl jistý, že to byli Nandiové na válečné výpravě?“

„O tom by pochyboval jen hlupák nebo malé dítě.“

„Kam mířili?“

„K misijní stanici v Nakuru.“

„Dospěl jste k názoru, že hodlají stanici napadnout?“

„Nedomníval jsem se, že by si tam šli vypít pivo s misionáři,“ odpověděl Manyoro povýšeně, a když vrchní seržant jeho slova přeložil, předseda tribunálu měl co dělat, aby zachoval důstojnost a hlasitě se nerozesmál. Ostatní soudcové se usmívali a přikyvovali. Eddy Roberts se mračil.

„Sdělil jste tyto poznatky svému veliteli? Mluvil jste s ním o tom?“

„Samozřejmě.“

„Vydal vám rozkaz válečnou výpravu pronásledovat?“

Manyoro přikývl. „Pronásledovali jsme je dva dny, až jsme se dostali tak blízko, že zjistili naši přítomnost a poznali, že po nich jdeme.“

„Jak to poznali?“

„Pohybovali jsme se otevřenou krajinou a i Nandiové mají v hlavě oči,“ vysvětlil Manyoro trpělivě.

„Váš velitel vám potom přikázal ukončit pronásledování a zamířit k Niombi. Víte, proč se rozhodl, že nepřítele nenapadne?“

„Dvacet šest Nandiů se rozběhlo dvaceti šesti různými směry. Můj velitel není hlupák. Jednoho bychom možná chytili, kdybychom byli dost rychlí a přálo nám štěstí, ale víc ne. Bwana podporučík také věděl, že jsme rebely vylekali a že už do Nakuru nepotáhnou. Můj velitel zachránil stanici před útokem a nechtěl dále ztrácet čas.“

„Ale ztratili jste skoro čtyři dny, nemám pravdu?“

„*Ndio,* Bwana podporučíku.“

„Co jste zjistili po příchodu do Niombi?“

„*Bomu* napadla jiná vzbouřenecká skupina. Rebelové zabili oblastního komisaře, jeho manželku a dceru. Dítě probodli oštěpem, muže a ženu utopili tak, že jim čurali do úst.“

Soudce se pozorně nakláněli, aby jim neuniklo ani slovo, a Bobby nechal Manyora popsat povstaleckou léčku a následný zoufalý boj. Seržant bez viditelných emocí vylíčil, jak zemřel zbytek oddílu a jak se s Leonem probojovali do *bomy* a odrazili útočníky.

„Choval se váš velitel během bitvy jako muž?“

„Bojoval jako pravý válečník.“

„Viděl jste, že by zabil nějakého nepřítele?“

„Viděl jsem, jak zabil osm Nandiů, ale nejspíš jich bylo víc. Měl jsem dost jiné práce, než abych ho neustále pozoroval.“

„Popište nám nyní, jak jste utrpěl zranění.“

„Docházela nám munice. Vyrazili jsme z budovy, abychom si vzali náboje od mrtvých *askariů*, kteří leželi na volném prostranství.“

„Podporučík Courtney šel s vámi?“

„Šel jako první.“

„Co se stalo potom?“

„Jeden z povstaleckých psů po mně vystřelil z luku. Šíp mě trefil sem.“ Manyoro si vyhrnul nohavici šortek a ukázal ovázané stehno.

„Mohl jste s tím zraněním běžet?“

„Ne.“

„Jak jste tedy unikl?“

„Když Bwana Courtney viděl, co se mi stalo, vrátil se pro mě a odnesl mě do *bomy*.“

„Jste mohutný muž. Opravdu vás odnesl?“

„Jsem mohutný, protože jsem Masaj. Jenže Bwana Courtney je silný. My Masajové mu říkáme *Buvol*.“

„Co se stalo dál?“

Manyoro detailně popsal, jak odolávali útokům až do chvíle, kdy Nandiové podpálili budovu, jak ji museli opustit a jak pod clonou kouře z hořící střechy unikli do banánovmkové plantáže.

„Co jste udělali pak?“

„Když jsme vyšli z plantáže do buše, požádal jsem velitele, aby mi dal svou pistoli a nechal mě tam a sám šel dál.“

„Hodlal jste se zabít, protože vás ochromilo zranění a nechtěl jste, aby vás Nandiové dopadli a utopili močí, jak to udělali oblastnímu komisaři a jeho ženě?“

„Raději bych se zabil, než zemřel rukou Nandiů, ale ne dříve, dokud bych nevzal pár těch psů s sebou,“ potvrdil Manyoro.

„Velitel odmítl vás opustit?“

„Chtěl mě odnést na zádech k železnici. Vysvětlil jsem mu, že je to čtyři dny cesty a že terén se hemží vzbouřenci. Řekl jsem mu, že *manyatta* mé matky leží jenom třicet mil daleko a hluboko na území Masajů, kam se nás nandijští psi nikdy neodváží sledovat. Přesvědčil jsem ho, že když už mě chce nést, měli bychom se vydat tím směrem.“

„Poslechl vaši radu?“

„Poslechl.“

„Třicet mil? Nesl vás na zádech třicet mil?“

„Možná o něco dál. Je to silný chlap.“

„Dobře, donesl vás tedy do vesnice vaší matky. Proč vás tam nenechal a nevrátil se okamžitě do Nairobi?“

„Při pochodu z Niombi si úplně zničil nohy. Dál už by ho neunesly. Prostě nemohl chodit. Moje matka je proslavená léčitelka a vládne velkou mocí. Svými medicínami mu ty nohy vyléčila. Bwana Courtney opustil *manyattu* ihned, jakmile mu to jeho stav dovolil.“

Bobby se dlouze odmlčel a zadíval se na trojici soudců. Pak položil poslední otázku: „Seržante Manyoro, jaké pocity chováte k podporučíkovi Courtneyovi?“

Manyoro odpověděl s tichou důstojností: „Můj velitel a já jsme bratři spříznění krví bojovníků.“

„Děkuji vám, seržante. Nemám na vás další otázky.“

Soudní síni se rozlehl uctivý šepot poznamenaný úžasem a trvalo dost dlouho, než se plukovník Wallace zvedl a promluvil: „Kapitáne Robertsi, přejete si podrobit svědka křížovému výslechu?“

Eddy se spěšně radil s majorem Sněhem a pak se váhavě postavil. „Ne, pane, nemám pro něj žádné otázky.“

„Jsou další svědci? Povoláte svého klienta na stanoviště svědků, podporučíku Sampsone?“ zeptal se plukovník Wallace, pak vytáhl hodinky a významně se na ně podíval.

„S dovolením soudu podporučíka Courtneye předvolám. Jsem však s obhajobou téměř hotový a o moc déle už soud nezdržím.“

„To rád slyším. Můžete pokračovat.“

Když Leon zaujal své místo v lavici svědků, Bobby mu podal několik papírů a položil mu první otázku: „Podporučíku Courtneyi, je toto vaše oficiální hlášení o výpravě do Niombi, které jste předal svému velícímu důstojníkovi?“

Leon papíry rychle prolistoval. „Ano, je to moje hlášení.“

„Přál byste si z něj vzít něco zpět? Nebo k němu něco doplnit?“

„Ne, nepřál.“

„Potvrzujete tedy pod přísahou, že toto hlášení je úplné, pravdivé a ve všech detailech správné?“

„Potvrzuji.“

Bobby od něj převzal dokument a položil jej před soudce. „Přeji si, aby bylo toto hlášení připojeno k důkazům.“

„To se již stalo,“ opáčil plukovník Wallace nedůtklivě. „Všichni jsme ho četli. Vyslechněte svědka, podporučíku Sampsone, ať už to máme za sebou.“

„Nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti. Obhajoba skládá svou důvěru v soud.“

„No dobře,“ pochvaloval si poněkud překvapený plukovník. Nečekal, že Bobby skončí tak rychle, a zamračil se na Eddyho Robertse. „Přejete si křížový výslech?“

„Ne, pane. Na obžalovaného nemám žádné otázky.“

„Výborně.“ Wallace se vůbec poprvé usmál. „Svědek se může vrátit na lavici obžalovaných. Žalobce teď přednese svou závěrečnou řeč.“

Eddy povstal a snažil se dát najevo sebevědomí, které obvykle postrádal. „Prosím soud, aby věnoval svou pozornost jak písemnému hlášení obžalovaného, které on sám pod přísahou prohlásil za správné ve všech detailech, tak doplňujícímu svědectví seržanta Manyora. Obojí dokumentují, že obžalovaný vědomě ignoroval písemný rozkaz postupovat nejvyšší možnou rychlostí do Niombi a místo toho se pustil do pronásledování válečné výpravy Nandiů, která podle jeho domnění táhla na misijní stanici Nakuru. Zdůrazňuji, že obžalovaný sám přiznal, že se provinil neuposlechnutím rozkazu tváří v tvář nepříteli, když odmítl řídit se přímými pokyny svého velícího důstojníka. O tom nemůže být absolutně žádných pochyb.“

Eddy se odmlčel, aby si uspořádal další slova. Zhluboka se nadechl, jako by se chystal skočit do bazénu plného ledové vody. „Pokud se týká servilní výpovědi seržanta Manyora ohledně následného jednání obžalovaného, chci upozornit na jeho dětinské a emocionální prohlášení, že jsou *bratři spříznění krví bojovníků.*“ Plukovník Wallace svraštil obočí a oba přísedící se na židlích neklidně zavrtěli. Takovou reakci si Eddy rozhodně nepředstavoval a spěšně pokračoval: „Domnívám se, že obhajoba seržanta Manyora předem instruovala, jak má vypovídat, a že svědek zcela podléhá vlivu obžalovaného.

Jsem přesvědčen, že ochotně papouškoval každé slovo, které mu obhajoba vložila do úst.“

„Kapitáne Robertsi, chcete naznačit, že svědek střelil sám sebe šípem do nohy, aby mohl krýt zbabělost svého velitele?“ užasl plukovník Wallace.

Eddy se posadil a důstojnická jídelna vybuchla smíchem.

„Klid v soudní síni! Prosím vás, pánové, uklidněte se,“ protestoval adjutant.

„Skončil jste svou závěrečnou řeč, kapitáne?“ zajímal se Wallace.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Podporučíku Sampsone, přejete si přednést závěrečnou řeč obhajoby?“

Bobby povstal. „Vaše Ctihodnosti, obhajoba nejen odmítá žalobu jako celek, ale důrazně protestuje proti způsobu, jakým žalobce zpochybnil čest seržanta Manyora, protože se nás takové chování hluboce dotýká. Plně důvěřujeme soudu, že na základě předložených důkazů a svědectví prohlásí mého klienta za poctivého, statečného a věrného vojáka, jehož oddanost plnění povinností a úcta k nadřízeným představují ony pevné základy, na kterých stojí britská armáda.“ Postupně se podíval na všechny tři soudce. „Pánové, obhajoba skončila.“

„Soud se odebere k poradě o rozsudku. Sejdeme se znovu v poledne, kdy oznámíme verdikt.“ Vstal a řekl přísedícím jasně srozumitelným šepotem: „Zdá se, pánové, že tu loď stihneme.“

Při odchodu ze soudní síně pošeptal Leon Bobbymu: *„Pevné základy, na kterých stojí britská armáda.* Tohle je mistrovská formulace.“

„Taky si myslím.“

„Mám ti koupit pivo?“

„Inu, nevadilo by mi to.“

O hodinu později seděl plukovník Wallace za vyvýšeným stolem a přerovnával papíry. Pak si šťavnatě odkašlal a začal: „Než vynesu

rozsudek, chci zdůraznit, že na tento soud hluboce zapůsobilo chování seržanta Manyora a zejména jeho výpověď. Pokládáme jej za naprosto důvěryhodného, poctivého, věrného a statečného vojáka.“ Bobby zářil, když slyšel, jak předsedající prakticky doslovně opakuje jeho hodnocení. „Toto prohlášení bude připojeno ke služebnímu záznamu seržanta Manyora.“

Wallace se na židli otočil k Leonovi. „Soud rozhodl takto. Ve věci obvinění z dezerce, zbabělosti a zanedbání povinnosti shledáváme obžalovaného nevinným.“ Z místa obhajoby zazněl úlevný šepot a Bobby pod stolem poklepal svému příteli na koleno. Wallace přísným tónem pokračoval: „Přestože soud chápe instinkty obžalovaného napadnout nepřítele za všech okolností v nejlepších tradicích britské armády a sympatizuje s nimi, rozhodli jsme, že když zahájil pronásledování vzbouřenců navzdory rozkazu postupovat nejvyšší možnou rychlostí k Niombi, porušil tím válečný kodex, který vyžaduje striktní plnění rozkazů nadřízeného důstojníka. Nemáme tudíž jinou možnost než shledat obžalovaného vinným z neuposlechnutí písemného rozkazu nadřízeného důstojníka.“

Leon a Bobby zdrceně hleděli na plukovníka. Snell založil ruce na prsou, opřel se na židli a zkřivil široká ústa v samolibém úšklebku.

„Nyní vyhlásím rozsudek. Obžalovaný povstane.“ Leon ztuhl v přísném pozoru a upřel pohled na stěnu nad plukovníkovou hlavou. „Verdikt o vině bude zapsán do služebního záznamu obžalovaného. Zůstane ve vazbě, dokud se tento soud nerozejde, a hned potom se vrátí do služby se všemi právy a povinnostmi plynoucími z jeho hodnosti a postavení. Bůh ochraňuj krále!“

Wallace se nadechl. „Přelíčení je uzavřeno.“ Vstal, uklonil se mužům pod pódiem a odešel s přísedícími k baru. „Před odjezdem vlaku máme ještě čas na skleničku. Já si dám whisky. Co vy, pánové?“

Při odchodu ze soudní síně, která se zase změnila v důstojnickou jídelnu, procházeli Leon a Bobby kolem stolu, za nímž stále seděl Snell. V té chvíli major vstal a nasadil si čepici, čímž je donutil po-

stavit se do pozoru a zasalutovat. Bledě modré oči mu lezly z důlků a jeho rty ještě více připomínaly žábu. Ale ne jen tak obyčejnou, připomínaly jedovatou ropuchu. Pozdrav jim oplatil až po záměrně dlouhé pauze. „Do zítřejšího rána vám připravím nové rozkazy, Courtneyi. Přesně v osm nula nula se dostavíte do mé kanceláře. Teď můžete pokračovat," vyštěkl.

„Moc pochybuju, že by se Žabák stal tvým oddaným přítelem," utrousil Bobby, když vyšli na přehlídkové prostranství zalité sluncem. „Spíš bych řekl, že ti od této chvíle připraví hodně zajímavý život. Počítám, že jeho nové rozkazy tě pošlou na hlídku k jezeru Natron nebo na nějaké jiné vzdálené a bohem zapomenuté místo. Nějaký měsíc tě tu neuvidíme, ale když už nic jiného, prohlédneš si pořádně krajinu."

Kolem Leona se shlukli jeho *askariové* a blahopřáli mu. *„Jambo,* Bwana. Vítej zpátky."

„Nějaké přátele tady přece jenom máš," utěšoval ho Bobby. „Můžu jezdit s tou naší kraksnou, zatímco budeš odpočívat v divočině?"

O mnoho měsíců později ujížděli dva jezdci třmen vedle třmenu po břehu řeky Athi. Daleko vzadu vedli štolbové náhradní koně. Jezdci měli na hlavách klobouky s širokou sklopenou střechou a v rukou drželi oštěpy. Před nimi se až k obzoru táhla travnatá planina posetá pasoucími se zebrami, antilopami, pštrosy a pakoni. Na vzdálenost necelé stovky kroků právě míjeli dvojici žiraf, které na ně z výšky shlížely velkýma tmavýma očima.

„Já už to dlouho nevydržím, pane," řekl Leon svému oblíbenému strýci. „Budu muset požádat o přeložení k jinému pluku."

„Pochybuju, že by tě některý místní vzal, chlapče. Máš ve svém služebním záznamu velkou černou kaňku," odvětil plukovník Penrod Ballantyne, velící důstojník 1. pluku Královských afrických střelců. „Jak by se ti líbila Indie? Mohl bych za tebe ztratit slovo u několika přátel, kteří se mnou sloužili v Jižní Africe," zkoušel synovce.

„Děkuji, pane, ale v životě by mě nenapadlo, že bych měl opustit Afriku," odmítl Leon. „Člověk odkojený vodou Nilu nedokáže to pouto nikdy přetrhnout."

Penrod přikývl, takovou odpověď očekával. Z kapsičky košile vylovil stříbrnou tabatěrku, vytáhl z ní cigaretu, vložil si ji mezi rty a nabídl synovci.

„Děkuji, pane, holdovat tabáku jsem se nenaučil." Než Penrod tabatěrku zavřel, Leon si přečetl nápis vyrytý na spodní straně víčka. *Mnoho štěstí k 50. narozeninám přeje Dvoupenci jeho milující žena Saffron.* Teta Saffron měla svérázný smysl pro humor. Původně přezdívala manželovi *Penny*, ale po tolika letech společného života se rozhodla jeho hodnotu zdvojnásobit.

„Dobrá, pane. Pokud mě nikdo jiný nevezme, prostě požádám o propuštění z armády. Už jsem promarnil skoro tři roky tím, že jsem se na rozkaz majora Snella pohyboval v malých kruzích po divočině a nikam se nedostal. Dál už to nehodlám snášet."

Penrod se nad jeho stížností zamyslel, ale než mohl vynést stanovisko, zachytil koutkem oka jakýsi pohyb dál po proudu řeky. Z hustého křoviska na břehu vyběhlo prase bradavičnaté. Zahnuté bílé kly se mu téměř sbíhaly nad komicky ošklivou tlamou zkrášlenou černými bradavičnatými výrůstky, za které vděčí svému zoologickému názvu. Ocas zakončený štětičkou trčel k obloze rovný jako pravítko. „Za ním!" vykřikl Penrod. „Ať nám neuteče!" Zaryl paty kobyle do slabin a odcválal.

Leon ho tryskem následoval. Skláněl se ke krku pólového poníka a připravoval si dlouhý oštěp. „Bože můj, to je ale macek! Jenom ty jeho kly! Na něj, strýčku!"

Penrodova kobylka běžela jako vítr a rychle se blížila ke kořisti, ale Leonův hnědý valach za ní zaostával sotva o půl délky za jejím rozevlátým ocasem. Prase zaslechlo dusot kopyt. Zabrzdilo a ohlédlo se. Chvíli s úžasem zíralo na pádící koně, pak se otočilo jako na obrtlíku a rozběhlo se do buše, až mu zpod kopýtek odletovala hlína. Koním však uniknout nemohlo.

Penrod se vyklonil ze sedla a namířil špičku kopí na chomáč šedých štětin mezi vystouplými lopatkami zvířete.

„Bodni ho, Dvoupence!“ Leon v loveckém vzrušení použil oslovení vyhrazené výlučně tetě Saffron, ale Penrod nedal v nejmenším najevo, že ho slyšel. Rozmáchl se a hodil kopí tak, že se muselo zarazit kanci do kohoutku. Prase však v posledním okamžiku změnilo směr a proběhlo kobyle pod předníma nohama. Ani ona, vyšlechtěná a trénovaná tak, aby dokázala obratně následovat poskakující pólový míč, nemohla tomuto manévru čelit a vyrovnat ho. Hrot kopí se svezl po tvrdé kůži, aniž praseti ublížil, a Penrod silně přitáhl uzdu do strany. Kobyla se vzepjala a zahryzla se do udidla, oči jí divoce zářily vzrušením ze štvanice.

„No tak, má drahá, otoč se! Napni svaly a za ním!“ povzbuzoval ji Penrod a dotkl se jejích žeber tupými kolečky ostruh. Poslechla a vyrazila za kořistí, ale Leon jí přeťal dráhu. Jeho poník sledoval zadek prasete, jako kdyby s ním byl spojený vodítkem. Jezdec a kůň se drželi za zvířetem, přestože zoufale kličkovalo, měnilo náhle směr a vyráželo proti nim. Pohybovali se vlastně v kruhu.

Penrod se smál a křičel na synovce moudré rady: „Zůstaňte s ním, pane! Pozor na kly! Teď vás málem dostal!“ Prase se znovu obrátilo a na okamžik zmizelo Leonovi z očí. Málem se mu podařilo uniknout a ztratit se v porostu. Avšak jezdec se vztyčil v třmenech, zručně si přehodil oštěp do levačky a zabodl ho zvířeti mezi lopatky. Hrot pronikl srdcem. Když valach míjel umírající prase, Leon vytáhl oštěp z rány. Lesklou ocel a osm palců ratiště potřísnila červená krev. Zvíře jednou vykviklo, podlomily se mu přední nohy, spadlo na rypák, převrátilo se na bok, třikrát zakopalo zadníma nohama a bylo mrtvé.

„Ach, dobrá práce, pane! Dokonalá smrtelná rána!“ Penrod přitáhl uzdu vedle synovce a oba se smáli, ačkoliv nemohli po štvanici chvíli popadnout dech. „Jak jsi mě to před chvílí nazval?“

„Promiň, strýčku. To mi jen tak uklouzlo z lovecké vášně.“

„Ať už se to neopakuje, ty nezdárné štěně. Není divu, že tě Žabák Snell nemá v lásce. Hluboko v srdci ho chápu a sympatizuju s ním.“

„Po takové jízdě dostane člověk žízeň. Nedáme si čaj, pane?“ změnil Leon nenápadně téma.

Jakmile Ishmael viděl, že lov úspěšně skončil, zaparkoval vozík se zásobami a kuchyňským vybavením do stínu a již rozdělával oheň.

„To je to nejmenší, čím můžeš odčinit svůj prohřešek. Dvoupence! Kam ta mladá generace spěje?“ vrčel Penrod.

Než sesedli, voda v konvici vřela. „Tři lžičky cukru, Ishmaeli, a pár těch tvých zázvorových keksů,“ poručil si plukovník a posadil se na jednu z plátěných kempinkových stoliček rozložených ve stínu.

„Vaší ctihodné a vážené paní manželce by se to nelíbilo, efendi.“

„Moje ctihodná a vážená paní manželka je v Káhiře a svačiny se nezúčastní,“ připomněl mu Penrod a natáhl se pro sušenky, které Ishmael naservíroval na talíř. S potěšením žvýkal, zapil sousto hltem čaje a uhladil si knír. „Co tedy hodláš po odchodu z armády dělat, když se ti Indie nezamlouvá?“

„Moje místo je v Africe.“ Leon se rovněž napil čaje a dodal zamyšleně. „Uvažoval jsem, že bych to zkusil s lovem slonů.“

„Lov slonů?“ Penrod skepticky potřásl hlavou. „Jako zaměstnání? Podobně jako kdysi Selous a Bell?“

„No, fascinuje mě to už od dětství. Od té doby, co jsem četl knihy o jejich dobrodružstvích.“

„Romantický nesmysl! S tím nápadem ses zpozdil o třicet let. Staří lovci měli celou Afriku pro sebe. Chodili, kam chtěli, a dělali si, co chtěli. Tohle je moderní doba. Věci se změnily. Dnes je kontinent protkaný silnicemi a železnicí. Žádná africká země už nevydává neomezená povolení, která dovolují jeho držiteli vybíjet velká zvířata po tisících. Ta doba už dávno minula a díky bohu za to. Byl to ostatně zatraceně tvrdý život, nebezpečný a osamělý. Potulovat se rok za rokem sám v divočině a nemít si s kým promluvit rodnou řečí. Hoď tu myšlenku za hlavu.“

Leon sklíčeně hleděl do hrnku, zatímco jeho strýc si vytáhl další cigaretu a zapálil si. „No, v tom případě nevím, co budu dělat,“ přiznal nakonec.

„Hlavu vzhůru, chlapče," povzbudil ho Penrod vlídně. „Chceš se stát lovcem? Proč ne. Pár chlapíků si tím docela slušně vydělává. Nechávají se najímat jako průvodci návštěvníků ze zámoří na safari. Existuje řada bohatých Evropanů a Američanů, příslušníci královských rodin, šlechtici a milionáři, kteří jsou ochotni platit obrovské sumy za šanci zastřelit si jednoho či dva slony. V dnešní době je ve vysoké společnosti lov velké africké zvěře velká móda."

„Bílí lovci? Jako Tarlton a Cunningham?" Leonův obličej se rozjasnil. „To musí být nádherný život!" Vzápětí zase schlípl. „Jenže jak mám začít? Nemám peníze a otce o pomoc prosit nebudu. Stejně by se mi vysmál. Jinak nikoho neznám. Proč by vévodové a princové a průmysloví magnáti jezdili takovou dálku až z Evropy, aby si zalovili zrovna se mnou?"

„Můžu tě představit jednomu svému známému. Třeba bude ochoten ti pomoct."

„Kdy za ním zajdeme?"

„Zítra. Základní tábor si zřídil nedaleko Nairobi."

„Podle rozkazu majora Snella mám vyrazit na hlídku k jezeru Turkana. Prozkoumat terén a vybrat vhodné místo pro stavbu pevnosti."

„Turkana!" Penrod vyprskl smíchem. „K čemu by nám tam byla pevnost?"

„To je jeho představa dobrého vtipu. Kdykoliv mu předložím hlášení, které si vyžádal, vrátí mi ho s výsměšnými poznámkami načmáranými na okrajích."

„Promluvím s ním a požádám ho, aby tě krátkodobě uvolnil pro zvláštní úkol."

„Děkuju, pane. Opravdu moc děkuju."

Projeli bránou kasáren a zamířili k hlavní třídě v Nairobi. Navzdory časnému jitru byla ulice s nezpevněným povrchem přeplněná lidmi a kypěla životem jako centrum městečka zachváceného zlatou horečkou. Guvernér kolonie lákal osadníky ze staré vlasti nabídkou

rozsáhlých parcel za zvýhodněné ceny a přistěhovalci se jen hrnuli. Jejich povozy, vysoko naložené rodinným majetkem, téměř zablokovaly silnici, než majitelé odjeli ujmout se nově nabytých pozemků v divočině. Za nimi následovali indičtí, arabští a židovští kupci a obchodníci. Jejich krámky z nepálených cihel lemovaly ulice a ručně vyvedené tabule v průčelích nabízely všechno od šampaňského a dynamitu po lopaty, krumpáče a střelivo.

Strýc se synovcem se prodírali mezi volskými potahy a dvouspřežími mezků, až Penrod zastavil koně před hotelem Norfolk a pozdravil se s mužem drobného vzrůstu v tropické přilbě, který seděl jako skřítek na zadním sedadle bryčky tažené dvěma zebrami. „Dobrý den, mylorde," zasalutoval Penrod.

Mužíček si narovnal brýle na nose. „Dobrý, plukovníku, rád vás vidím. Kam máte namířeno?"

„Jedeme navštívit Percyho Phillipse."

„Starý dobrý Percy." Jeho Lordstvo přikývlo. „Výborný přítel. Lovil jsem s ním hned první rok po odjezdu z domova. Strávil jsem s ním půl roku. Pronikli jsme až k severním pohraničním oblastem a dál do Súdánu. Vystopoval pro mě dva obrovské slony. Naučil mě všechno, co dnes o lovu velkých zvířat vím."

„Což je opravdu hodně. Vaše výkony s tou vaší půlpalcovou puškou jsou téměř stejně legendární jako jeho."

„Jste hodný, že to říkáte, i když ve vašem komplimentu cítím náznak přehánění." Otočil živá inkvizitorská očka k Leonovi. „A kdopak je tenhle mladík?"

„Dovolte, mylorde, abych vám představil svého synovce Leona Courtneye. Leone, lord Delamere."

„Je mi ctí, že vás poznávám, mylorde."

„Já vím, kdo jste." Jeho Lordstvu zajiskřilo pobaveně v očích.

Lord Delamere se zjevně nesnažil předstírat stejně puritánskou morální etiku jako ostatní místní společnost. Leon usoudil, že jeho poznámka se týkala Verity O'Hearneové, a spěšně dodal: „Velmi mě zaujal váš povoz, mylorde."

„Ulovil jsem si je sám a vlastnoručně vycvičil.“ Delamere ho obdařil posledním pronikavým pohledem a odvrátil se. Už chápu, proč mladou Verity tak uchvátil, pomyslel si, a proč všechny staré slepice v kurníku kdákaly žárlivostí. Takový mladý meč je vyslyšením všech panenských modliteb. Dotkl se bičíkem okraje helmy. „Přeji vám krásný den, plukovníku. Pozdravujte ode mne Percyho.“ Popohnal zebry a odjel.

„Lord Delamere byl svého času vynikající *shikari,* jak říkají v Indii lovcům, ale dnes je z něj vášnivý ochránce divoké zvěře. Vlastní více než sto tisíc akrů půdy v Soysambu na západni straně Příkopové propadliny, na kterých zřídil rozsáhlou přírodní rezervaci. Aby dosáhl svého cíle, musel si vzít obrovskou půjčku a zadlužil rodinné sídlo v Anglii až po střechu. Všichni nejlepší lovci jsou takoví. Když je unaví zabíjení zvířat, stanou se z nich nejoddanější ochránci někdejší kořisti.“ Nechali město za zády a jeli při úpatí pahorkatiny Ngong, až se před nimi vynořila široká lesní mýtina, na níž stál rozlehlý lovecký tábor. Mezi stromy se bez jakéhokoliv ladu a skladu rozkládaly stany, chatrče z trávy a kruhové chýše.

„Tohle je Percyho základna. Tábor Tandala.“ Ve svahilštině znamená *tandala* velkou antilopu kudu. „Vozí sem klienty od pobřeží vlakem a může odtud vyrazit do divočiny pěšky, na koni nebo s volskými potahy.“ Sjeli po svahu, ale než dosáhli hlavního tábora, míjeli kůlny stahovačů kůže, kde se připravovaly a konzervovaly trofeje. V korunách stromů nad nimi seděla hejna supů a čápů marabu živících se mršinami. Okolní vzduch ztěžkl silným pachem sušících se kůží a hlav.

Přitáhli koním uzdy a dívali se, jak dva staří domorodci z kmene Ndorobo zpracovávají lebku čerstvě uloveného sloního samce a sekyrkami osekávají kosti, aby se dostali ke kořenům klů. Za chvíli jeden z dělníků vytáhl mohutný zub z kostního kanálu. Oba černoši uchopili kel, pod jehož tíhou se jim podlamovala kolena, a marně se ho snažili navléct do smyčky, pověšené na rameni vah. Obrovský kus slonoviny byl na ně příliš těžký. Leon sklouzl ze sedla, převzal od

nich břemeno a bez zjevného úsilí ho upevnil ve smyčce. Ručička vah se pod zatížením vychýlila do poloviny stupnice.

„Díky za pomoc, mladíku."

Leon se obrátil k muži, jenž stál vedle něho. Měl rysy římského patricije, krátce zastřižený prostříbřený plnovous a jasně modré neuhýbající oči. V nejmenším nepochyboval, na koho se dívá. Věděl, že svahilské jméno Percyho Phillipse zní Bwana Samawati, tedy *Muž s očima barvy nebe.*

„Nazdar, Percy," potvrdil jeho totožnost Penrod a sesedl z koně.

„Penrode! Vypadáš báječně."

Potřásli si rukama.

„Ty taky, Percy. Sotva o den starší než při našem posledním setkání."

„Určitě ode mě něco chceš. Tohle je tvůj synovec?" Percy nečekal na odpověď. „Co si myslíte o tom klu, mladíku?"

„Nádherný, pane. Nic podobného jsem v životě neviděl."

„Sto pětadvacet liber," přečetl Percy Phillips na číselníku váhy a usmál se. „Největší kus slonoviny, jaký jsem za posledních několik let získal. Moc takových už tady nezůstalo." Spokojeně přikývl. „Až moc dobrá trofej pro toho neschopného Taliána, který slona zastřelil. Nestydatý drzoun! Stěžoval si, že za těch svých mizerných pět set liber nic nedostal, a na konci safari odmítal zaplatit. Musel jsem si s ním velmi přísně promluvit." Pofoukal si odřené klouby na pravé pěsti a otočil se zpátky k Penrodovi. „Přikázal jsem kuchaři, aby pro tebe napekl zázvorové sušenky. Nezapomněl jsem, že pro ně máš slabost." Vzal plukovníka za loket a s lehkým kulháním ho odváděl k jídelnímu stanu uprostřed tábora.

„Jak jste přišel k tomu zranění na noze, pane?" zajímal se Leon, když s oběma muži srovnal krok.

Percy se zasmál. „Skočil mi na ni obrovský starý buvol, ale už je to třicet let. Tehdy jsem byl ještě zelenáč. Dostal jsem nezapomenutelnou lekci."

Percy a Penrod se posadili na skládací židle pod zvednutou plachtu jídelního stanu a začali si sdělovat novinky z kolonie. Leon si za-

tím se zájmem prohlížel tábor. Na první pohled náhodné rozmístění vypadalo útulně a pohodlně. Zem dočista umetená. Obydlí v dobrém stavu. Na okraji hlavního tábora stál na mírném svahu bíle natřený bungalov s doškovou střechou, zřejmě Percyho domov. Pořádku se vymykala jediná výjimka a Leon si jí okamžitě všiml.

Za jednou z chatrčí stál zaparkovaný nákladní automobil značky Vauxhall, stejný typ, jaký vlastnili s Bobbym Sampsonem. Byl v hrozném stavu: chybějící přední kolo, čelní sklo popraskané a neprůhledné špínou, zvednutá kapota podepřená klackem, vymontovaný motor rozložený na hrubém ponku ve stínu blízkého stromu. Někdo se pustil do opravy, ale pak nejspíš ztratil zájem a nedokončil ji. Kolem vraku se povalovaly nejrůznější součástky, jiné ležely v hromadách na sedadlech. Podvozek teď sloužil jako kurník pro hejno slepic, jejichž trus překryl původní nátěr.

„Váš strýc říká, že se chcete stát lovcem. Je to pravda?“

Leon si uvědomil, že otázka patří jemu, a otočil se k Percymu Phillipsovi. „Ano, pane.“

Percy se škrábal na šedivé hlavě a zamyšleně si ho prohlížel. Líbilo se mu, že mladík neuhnul očima. Je zdvořilý a uctivý, ale sebejistý, pomyslel si. „Vystřelil jste už někdy na slona?“

„Ne, pane.“

„Na lva?“

„Ne, pane.“

„Na nosorožce? Buvola? Leoparda?“

„Bohužel ne, pane.“

„Co jste teda vůbec ulovil?“

„Akorát pár antilop a gazel pro polní kuchyni, pane, ale rychle se učím. Proto jsem za vámi přišel.“

„Alespoň jste upřímný. Ale pokud jste dosud nevystřelil na nebezpečné zvíře, co vlastně umíte? Dejte mi nějaký dobrý důvod, proč bych vám měl nabídnout práci.“

„Tak například umím jezdit, pane.“

„Mluvíte o jízdě na koni, nebo o ojíždění ženských?“

Leon viditelně zrudl. Nadechl se k odpovědi, ale pak sklapl ústa a mlčel.

„Ano, mladý muži, pověsti se šíří rychle a daleko. Teď mě dobře poslouchejte. Mnozí moji klienti si na safari berou své rodiny. Manželky a dcery. Jak můžu vědět, že se je při první příležitosti nepokusíte svést?“

„Ať už jste slyšel cokoliv, pane, nebyla to pravda,“ protestoval Leon. „Já takový vůbec nejsem.“

„Tady budete mít poklopec zapnutý, je to jasné?“ zavrčel Percy. „Co umíte kromě rajtování?“

„Dokázal bych to spravit.“ Leon ukázal na vrak náklaďáku.

Percy okamžitě projevil zájem.

„Mám stejný model,“ pokračoval Leon. „Koupil jsem ho v podobném stavu. Opravil jsem ho a teď běhá jako švýcarské hodinky.“

„Opravdu? Pro mě jsou ty zatracené motory jedna velká záhada. Dobře, takže umíte jezdit na koni a opravovat auta. Dobrý začátek. Co dál? Umíte střílet?“

„Ano, pane.“

„Leon počátkem roku získal guvernérův pohár za vítězství v plukovní střelecké soutěži,“ potvrdil Penrod. „Střílet umí, za to se mohu zaručit.“

„Papírové terče nejsou živé zvířata. Když je minete, neskočí na vás ani vás nekousnou,“ připomněl Percy. „Jestli se chcete stát lovcem, potřebujete pušku. Nemyslím tím ovšem služební enfieldku, to je špuntovka pro kluky a proti rozzuřenému buvolovi s ní nic nezmůžete. Máte nějakou pořádnou zbraň?“

„Ano, pane.“

„Jakou?“

„Holland a Holland Royal Nitro Express ráže čtyři sta sedmdesát.“

Percy vytřeštil modré oči. „No výborně,“ pochválil. „To je opravdová zbraň. Lepší se nedělají. Ale kromě pušky potřebujete i stopaře. Jste schopen opatřit si nějakého dobrého?“

„Ano, pane.“ Myslel na Manyora a pak si vzpomněl na Loikota. „Ve skutečnosti vím o dvou.“

Percy chvíli sledoval pohledem nádherného zelenozlatého slunatce, který poletoval ve větvích nad stanem, a pak se rozhodl. „Máte štěstí. Shodou okolností zrovna potřebuju pomoc. Počátkem příštího roku povedu opravdu velké safari. Mým klientem je tentokrát mimořádně důležitá a vlivná osobnost.“

„Není náhodou tím tvým klientem Theodore Roosevelt, prezident Spojených států amerických?“ zeptal se Penrod nevinně.

Percy se vyděsil. „Pro smilování boží, Penrode, jak ses to dozvěděl?“ vyptával se. „O tom neměl nikdo vědět!“

„Americké ministerstvo zahraničí poslalo do Londýna kabelogram adresovaný lordu Kitchenerovi, vrchnímu veliteli britských ozbrojených sil. Žádali nějaké informace o tobě, než si tě prezident najme. Za války v Jižní Africe jsem sloužil v Kitchenerově štábu, a tak se obrátil na mě,“ přiznal Penrod.

Percy se rozchechtal. „Jsi mazaný ďábel, Ballantyne. Já jsem si myslel, že Rooseveltova návštěva je státní tajemství. Takže jsi za mě ztratil slovo. Zdá se, že jsem tvým ještě větším dlužníkem.“ Obrátil se k Leonovi. „Tak poslouchejte, co s vámi udělám. Dám vám možnost prokázat vaše kvality. Nejdřív chci, abyste smontoval tamhletu hromadu šrotu a donutil ji znovu běhat,“ ukázal na rozebraný nákladní automobil. „Dokažte mi, že jste se planě nevychloubal. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Až s tím skončíte, vezmete tu svou slavnou čtyřistasedmdesátku a ještě slavnější stopaře, vyrazíte do divočiny a skolíte slona. Nemůžu přece zaměstnat lovce, který nikdy nic neulovil. A jako důkaz mi přinesete kly.“

„Ano, pane,“ zazubil se Leon.

„Máte dost peněz, abyste si mohl koupit loveckou licenci? Stojí deset liber.“

„Ne, pane.“

„Půjčím vám je,“ nabídl Percy, „ale slonovina bude moje.“

„Udělejme to jinak, pane. Půjčíte mi ty peníze a můžete si vybrat jeden kel. Druhý si nechám já.“

Percy se zasmál. Ten kluk se o sebe umí poprat. Není to žádná padavka. Začínal se mu líbit. „Férová nabídka, chlapče.“

„Jestli mě přijmete, kolik mi budete platit, pane?“

„Platit? Dělám laskavost vašemu strýci. Vy byste měl platit mně.“

„Co třeba pět šilinků denně?“ navrhl Leon.

„Co třeba jeden šilink?“ zněla protinabídka.

„Dva?“

„Jste tvrdý vyjednávač.“ Percy smutně pokýval hlavou, ale napřáhl pravici.

Leon jí vehementně potřásl. „Nebudete toho litovat, pane. Slibuju.“

„Změnil jsi můj život. To, co jsi pro mě dnes udělal, ti nikdy nedokážu oplatit,“ rozplýval se Leon při návratu pahorkatinou do Nairobi.

„S tím si nemusíš dělat starosti. Snad si nemyslíš, že jsem ti pomohl jako tvůj milující strýček?“

„Asi jsem vás špatně odhadl, pane.“

„Povím ti, jak mi dnešek oplatíš. Za prvé nepřijmu tvou rezignaci. Převelím tě nejdřív do zálohy a pak do vojenské rozvědky, kde budeš pracovat pod mým přímým velením.“

Leonův obličej prozrazoval zděšení. Před chvilkou se cítil jako svobodný člověk. Nyní se zdálo, že ho armádní náruč svírá ještě pevněji.

„Pane?“ odvětil opatrně.

„Čekají nás nebezpečné časy. Německý císař Vilém za posledních deset let více než zdvojnásobil ozbrojené síly. Není státník ani diplomat, nýbrž voják, a to instinkty i výchovou. Celý život se připravuje na válku. Všichni jeho poradci nosí uniformu. Jeho ambice a imperiální rozpínavost nemají hranic. Německo má v Africe obrov-

ské kolonie, ale nestačí mu to. Uvažuj. Německá Východní Afrika leží přímo na naší jižní hranici. Dar es Salaam je velký přístav. Netrvalo by jim moc dlouho vyslat do něj válečnou loď. Už teď mají v kasárnách v Arushi k dispozici plně vyzbrojený kompletní pluk *askariů* vedených německými důstojníky. Velitel pluku von Lettow-Vorbeck je tvrdý a prohnaný starý voják. Stačí mu desetidenní pochod a je v Nairobi. Upozornil jsem na tyto skutečnosti ministerstvo války v Londýně, ale tam mají jiné starosti a nechtějí utrácet peníze za posilování nějakého zapadlého koutu impéria.“

„Je to pro mě šok, pane. Takhle jsem se na situaci nikdy nedíval. Němci se k nám vždycky chovali přátelsky. S našimi osadníky v Nairobi mají hodně společného. Řeší tytéž problémy.“

„Jistě, je mezi nimi spousta slušných lidí a von Lettow-Vorbecka mám osobně docela rád. Jenže dostává rozkazy od císaře z Berlína.“

„Císař je vnuk královny Viktorie. Náš současný panovník je jeho strýc. Navíc je císař honorárním admirálem Královského loďstva. Nevěřím, že bychom někdy šli do války proti němu,“ protestoval mladík.

„Věř instinktům starého vojáka.“ Penrod se zasvěceně usmál. „Ať se stane cokoliv, nenechám se nachytat se zavřenýma očima a staženými kaťaty. Hodlám naše roztomilé sousedy na jihu bedlivě pozorovat.“

„Jak do toho zapadám já?“

„V současné době jsou naše hranice s Německou Východní Afrikou široce otevřené a oběma směry volně průchodné. Masajové a další kmeny pasou svá stáda severně i jižně od hranice a ani v nejmenším se nestarají o nějaké čáry, které na mapě vyznačili zeměměřiči. Chci po tobě, abys vybudoval síť informátorů, domorodců, kteří pravidelně navštěvují Německou Východní Afriku. Budeš pracovat v utajení. Ani Percy Phillips nesmí vědět, co děláš. Budeš mít přesvědčivé krytí. Jako lovec máš zcela legitimní důvod pohybovat se divočinou po obou stranách hranice. Hlášení budeš podávat přímo mně. Chci, aby ses stal mýma očima podél hranice.“

„Kdyby se někdo ptal, můžu tvrdit, že moji informátoři jsou stopaři, kteří pro mě hledají zvěř, že je využívám ke sledování pohybů buvolích a zejména sloních stád, abych pokaždé znal jejich přesnou pozici a mohl k nim dovést klienty," navrhl Leon. Zdálo se mu, že by ta hra přece jenom mohla být zajímavá a vzrušující.

Penrod souhlasně přikývl. „To by mělo Percymu a ostatně každému, kdo by se ptal, stačit. Hlavně nesmíš Percymu prozradit, že v tom mám prsty já, protože jinak by o tom okamžitě věděl celý klub, až bych si tam příště skočil na skleničku. Percy Phillips je všechno možné, jenom ne diskrétní."

O několik týdnů později už Leon trávil každou volnou hodinu pod Percyho náklaďákem, paže až po lokty ušpiněné černým motorovým olejem. Fatálně podcenil rozměry úkolu, jehož se podjal, i rozsah poškození, které Percy svými předchozími neodbornými zásahy způsobil. V Nairobi sehnal jen pár náhradních dílů a v nouzi se musel uchýlit ke kanibalismu na vozidle, které vlastnil společně s Bobbym. Jeho přítel se proti tomu tvrdě postavil, ale nakonec přistoupil na kompromis. Spočíval v tom, že od něj Leon odkoupil jeho podíl na automobilu za částku patnácti guinejí, kterou mu uhradí v patnácti měsíčních splátkách. Jediný majitel vauxhallu okamžitě odmontoval přední kolo, karburátor a další součástky a odjel s nimi do tábora Tandala.

Na motoru už pracoval deset dní, když se ráno probudil a zjistil, že před jeho stanem dřepí seržant Manyoro. Místo khaki uniformy a fezu měl na sobě červenou *shuku* a v ruce držel kopí pro lov lvů. „Přišel jsem," oznámil.

„To vidím." Leon nedokázal skrýt radostné potěšení. „Ale proč nejsi v kasárnách? Zastřelí tě za dezerci."

„Mám papír." Manyoro vylovil zpod pláště zmačkanou obálku.

Leon ji otevřel, vytáhl dokument a dychtivě si ho přečetl. Stálo v něm, že seržant Manyoro byl ze zdravotních důvodů se ctí propuštěn ze svazku 1. pluku Královských afrických střelců. Přestože se zraně-

ní na noze dávno zahojilo, stále kulhal a byl z lékařského hlediska nezpůsobilý k výkonu vojenské služby.

„Proč jsi přišel za mnou?“ vyzvídal Leon. „Proč ses nevrátil do své vesnice?“

„Jsem tvůj člověk,“ odvětil Manyoro prostě.

„Nemůžu ti platit.“

„O to jsem tě nežádal,“ odpověděl Manyoro. „Co chceš, abych udělal?“

„Ze všeho nejdřív musíme opravit tuhle mašinu.“ Oba několik minut uvažovali nad žalostným vrakem. Manyoro asistoval při opravě prvního stroje, takže věděl, co je čeká. „Potom vyrazíme do buše a ulovíme slona,“ dodal Leon.

„Zabití slona bude snadnější než oprava,“ zněl seržantův názor.

O tři týdny později seděl Leon za volantem. Manyoro s rezignovaným výrazem v obličeji zaujal místo před kapotou a postavil se do pozoru. Už ztratil důvěru v manévry, které v posledních třech dnech neustále opakovali. První den se seběhlo celé osazenstvo tábora v čele s Percym Phillipsem, včetně kuchařů a dvou starých stahovačů, rozestavilo se do kruhu a zvědavě čekalo. Diváci však postupně ztráceli zájem a po jednom se rozcházeli, až zůstali pouze oba starci, kteří seděli na bobku a pozorně sledovali každý pohyb mechaniků.

„Nastavit předstih!“ začal Leon modlitbu k bohům spalovacích motorů.

Staří stahovači opakovali jako ozvěna: „Asavi petich.“ Leon přesunul páčku vedle volantu do horní polohy. „Otevřít plyn.“

Tato věta vždycky znamenala pro oba starce téměř neřešitelnou výzvu. „Otít pin,“ bylo v jejich podání hlášení nejblíž originálu.

„Uvolnit ruční brzdu!“ Povolil páku. „Bohatost směsi!“ Otočil kolečkem, až indikátor ukazoval dopředu.

„Sytič!“ Vyskočil, rozběhl se před auto, zatáhl za kroužek a vrátil se za volant.

„Manyoro, naplň karboš!“ Seržant ve výslužbě se sklonil, uchopil kliku a dvakrát s ní otočil. „Dost! Stačí!“ varoval Leon. „Zasunout

sytič!“ Znovu vyskočil, doběhl před vůz, zatlačil kroužek a spěšně se vrátil za volant.

„Ještě dvě otáčky!“ Manyoro se znovu poslušně sklonil ke klice.

„Karburátor naplněn! Zapnout zapalování!“ Leon otočil selektorem na palubní desce, až ukazoval na návěští *baterie*. Manyoro si plivl do dlaní, sevřel rukojeť kliky a prudce škubl.

Zaburácel výbuch jako rána z kanónu a výfuk vyplivl oblak modrého kouře. Klika prudce kopla a srazila seržanta k zemi. Představení vyvedlo oba starce z konceptu. Takovou podívanou rozhodně nečekali. Zděšeně vyjekli a uprchli do křovin za táborem. Z nabíleného bungalovu na svahu zazněla hlasitá kletba a za okamžik se na verandě objevil samotný Percy. Měl na sobě pouze kalhoty od pyžama, rozježený plnovous mu trčel na všechny strany a očima rozespale mžoural. Zmateně zíral na Leona, který triumfálně zářil za volantem. Motor bouchal, prskal a střílel, ale po chvíli se chod ustálil do pravidelného klapotu.

Percy se rozesmál. „Obleču si kalhoty a potom mě můžete odvézt do klubu. Koupím vám tolik piva, kolik vypijete. Pak můžete vyrazit na lov slona. Nevracejte se bez klů.“

Leon stál pod důvěrně známým masivem hory Lonsonyo. Klobouk se sklopenou střechou si posunul do týla, přehodil si těžkou pušku z jednoho ramene na druhé a zahleděl se k vrcholu. Musel hodně napínat mladý a dosud ostrý zrak, aby rozeznal osamělou postavu na okraji srázu. „Čeká na nás,“ zvolal překvapeně. „Jak věděla, že přijdeme?“

„Máma Lusima ví všechno,“ připomněl mu Manyoro a vyrazil po strmé stezce k vrcholu. Nesl nádoby s vodou, plátěnou tornu, Leonovu lehkou pušku Lee-Enfield ráže 303 a čtyři nábojové pásy. Leon kráčel za ním. Ishmael, jemuž pleskaly o lýtka cípy dlouhé bílé *kanzy*, tvořil zadní voj. Na hlavě mu balancoval obrovský ranec, který Leon před odchodem z tábora Tandala zvážil. Dvaašedesát liber, téměř třicet kilogramů. Obsahoval Ishmaelovo kuchyňské náčiní, vše

od hrnců a pánví až po pepř, sůl a speciální – a tajnou – směs koření. Kombinace Leonovy střelecké dovednosti, která zajišťovala denně čerstvé maso, a Ishmaelova kulinářského umění jim od chvíle, kdy ve stanici Naro Moru vystoupili z vlaku, umožňovala stravovat se jako princové.

Na vrcholu hory na ně ve stínu obrovitého kvetoucího šeříku na ně čekala Lusima. Vstala, vysoká a sošná jako královna, a pozdravila je. „Vidím vás, synové moji, a mé oči se radují."

„Mámo, přišli jsme, abys požehnala našim zbraním a vedla nás při lovu," řekl Manyoro, když před ní poklekl.

Druhý den dopoledne se celá vesnice shromáždila kolem poradního stromu, divokého fíkovníku uprostřed osady, aby se stala svědkem požehnání zbraní. Leon a Manyoro dřepěli mezi nimi, ale Ishmael odmítl účastnit se takového pohanského obřadu a ostentativně rachotil hrnci za nejbližší chýší. Obě Leonovy pušky ležely vedle sebe na vyčiněné lví kůži, vedle nich vydlabané tykve s čerstvou hovězí krví a mlékem a hliněné misky se solí, tabákem a nádhernými skleněnými korálky. Trvalo dlouho, než se v nízkých dveřích chýše objevila Lusima. Shromáždění se roztleskalo a začalo zpívat hymnus na její chválu.

„Je velká černá kráva, která nás krmí mlékem svého vemena. Dívá se a všechno vidí. Je moudrá a vše ví. Je matka kmene." Lusima si oblékla kompletní ceremoniální oděv. Na čele jí visel slonovinový přívěsek s vyrytými bájnými zvířaty. *Shuku* měla hustě vyšívanou šňůrami korálků a ulit zavinutců. Těžký a mnohonásobně omotaný náhrdelník z korálků jí sahal hluboko na prsa. Pokožku měla namazanou olejem a zbarvenou narudlým okrem, až se na slunci nádherně leskla. V ruce držela plácačku na mouchy z žirafího ocasu. Vznešenými kroky obešla vystavené pušky a posvátné obětiny.

„Nechť žádná kořist neunikne bojovníkovi, který ponese tyto zbraně," zazpívala a nasypala na každou pušku špetku tabáku. „Nechť krev mocně proudí z ran, které způsobí." Namočila plácačku do vydlabaných tykví a postříkala zbraně krví a mlékem. Pak přistoupila k Leonovi a nakapala mu směs na hlavu a ramena. „Dej mu

sílu a odhodlání pronásledovat nepřítele. Učiň jeho oko pronikavým, ať rozezná kořist na velkou vzdálenost. Nechť žádné stvoření neodolá jeho moci. Ať i ten nejsilnější slon padne při zvuku jeho *bunduki*, jeho pušky.“

Přihlížející tleskali do rytmu a Lusima pokračovala v modlitbě. „Nechť se stane králem mezi lovci. Ať ho bohové obdaří silou největších lovců.“

Lusima se roztančila v úzkém kruhu. Točila se rychleji a rychleji, až jí mezi nahými prsy stékaly čůrky potu a odplavovaly okrové barvivo. Pak se vrhla na lví kůži, která ležela před Leonem, obrátila oči v sloup a z koutků úst jí bublala bílá pěna. Celé tělo se jí zachvívalo, nohy sebou křečovitě škubaly. Skřípala zuby a dech jí v hrdle bolestně chroptěl.

„Vstoupil do ní duch,“ zašeptal Manyoro. „Chystá se promluvit jeho hlasem. Polož jí otázku.“

„Lusimo, oblíbená Velkého ducha, tví synové hledají náčelníka mezi slony. Kde ho najdeme? Ukaž nám cestu k velkému samci.“

Lusima házela hlavou ze strany na stranu a dýchala ještě namáhavěji, až konečně se zaťatými zuby promluvila nepřirozeným drsným hlasem. „Následujte vítr a poslouchejte hlas sladkého zpěváka. Ten vám ukáže cestu.“ Zhluboka vydechla a posadila se. Oči se jí projasnily a zostřily pohled na Leona, jako kdyby ho viděla poprvé v životě.

„To je všechno?“ zeptal se.

„Víc toho není,“ odpověděla.

„Ale já tomu nerozumím,“ naléhal Leon. „Kdo je sladký zpěvák?“

„To je celé sdělení, které pro tebe mám,“ řekla. „Jestli budou bohové tvému lovu přát, pak se ti význam včas zjeví.“

Od chvíle, kdy Leon dorazil na horu Lonsonyo, jej Loikot zpovzdálí diskrétně sledoval. Když teď seděl u táborového ohně s desítkou vesnických starších, chlapec se krčil ve stínu za ním, pozorně poslouchal rozhovor a otáčel hlavu tak, aby viděl na toho, kdo právě mluví.

„Chci vědět o pohybech lidí a zvířat po celém území Masajů a po celé Velké příkopové propadlině i v okolí hor Kilimandžáro a Meru. Chci, aby se tyto informace dostávaly co nejrychleji ke mně."

Vesničtí starší vyslechli jeho požadavky a pak o nich spolu živě diskutovali, přičemž každý měl na věc jiný názor. Leon ještě nerozuměl jazyku maa natolik dobře, aby dokázal sledovat rychlopalbu argumentů a protichůdných tvrzení. Manyoro mu šeptem překládal: „V zemi Masajů žije spousta lidí. Chceš vědět o každém jednotlivci?" ptali se starci.

„Nepotřebuju vědět nic o vašich soukmenovcích, o Masajích. Pouze o cizincích. O bělochách a zejména o Bula Matari." Myslel tím Němce. Pojmenování znamenalo *lamači skály*, protože první němečtí osadníci byli geologové, kteří hledali nerosty a bušili kladívky do povrchových horninových formací. „Chci vědět o pohybech Bula Matari a jejich *askariů*, vojáků. Zajímá mě, jestli budují zdi nebo hloubí příkopy, do kterých by umístili své *bunduki mkuba*, velké pušky." To znamenalo děla.

Diskuze se protáhla dlouho do noci, aniž dospěla k nějakému hmatatelnému závěru. Nakonec bezzubý stařec, jenž sám sebe ustanovil mluvčím skupiny, uzavřel poradu osudovými slovy: „Budeme o tom přemýšlet." Vstali a rozešli se do svých obydlí.

Jen co zmizeli, zapípal z temnoty za Leonovými zády tichý hlas: „Budou mluvit a zase mluvit a ty od nich neuslyšíš nic než zvuk jejich prázdných hlasů. To už bys měl lepší poslouchat vítr v korunách stromů."

„Projevuješ skutečně velkou úctu ke svým starším, Loikote," pokáral ho Manyoro.

„Jsem *morani* a pečlivě volím, komu prokážu svou úctu."

Tomu Leon rozuměl a rozesmál se. „Vystup ze tmy, vynikající malý bojovníku, a ukaž nám svou odvážnou tvář." Loikot vstoupil do svitu plamenů a posadil se mezi oba muže.

„Poslyš, Loikote, když jsme spolu šli k železnici, ukázals mi stopy velkého slona."

„Vzpomínám si," odvětil hoch. „Viděl jsi ho od té doby?"

„Když byl měsíc v úplňku, zahlédl jsem ho mezi stromy nedaleko místa, kde jsme s bratry tábořili.“

„Kde to bylo?“

„Pásli jsme dobytek v blízkosti kouřící hory bohů tři dny cesty odtud.“

„Od té doby hustě pršelo,“ podotkl Manyoro. „Déšť jistě odplavil všechny stopy. Od úplňku navíc uplynulo mnoho dní. Slon už může být třeba až u jezera Manyara.“

„Ale kde jinde začít lov než na místě, kde ho Loikot naposled viděl?“ uvažoval Leon.

„Měli bychom se zařídit podle Lusiminy rady. Půjdeme za větrem,“ usoudil Manyoro.

Druhý den ráno sestoupili po stezce z hory. Slabý vlahý vítr foukal od západu přes stěnu Velké příkopové propadliny a savanu patřící Masajům. Vysoko na obloze pluly mraky jako flotila velkých galér se sněhobílými plachtami. Skupinka sešla na úpatí a lehkým, ale vytrvalým klusem zamířila po větru mezi stromy. Manyoro a Loikot byli ve svém živlu. Znovu a znovu nacházeli stopy divoké zvěře, jimiž byla půda doslova posetá. Občas se zastavili, aby Leonovi ukázali otisky zasluhující zvláštní pozornost, a hned zase běželi dál. Ishmael se svým obrovským nákladem pomalu zaostával, až se jim daleko vzadu ztratil z dohledu.

Vítr, jenž jim foukal do zad, nesl jejich pach dopředu. Pasoucí se zvěř zvětřila člověka a zvedala hlavu, aby si vetřelce prohlédla. Pak se rozestoupila a nechala lidi v bezpečné vzdálenosti projít.

Během dopoledne narazili třikrát na sloní stopu. V místech, kde chobotnatec nedávno ulámal větve stromů, se lesklo bílé dřevo, z něhož dosud prýštila pryskyřice. Nad obrovskými hromadami čerstvého trusu poletovala mračna motýlů. Oba stopaři neztráceli s těmito známkami sloní přítomnosti čas. „Dva moc mladí samci,“ konstatoval Manyoro. „Nestojí za ránu.“

Pokračovali, dokud Loikot nenašel další znamení. „Přestárlá samice,“ usoudil. „Tak stará, že má plosky tlap sešlapané dohladka.“

Hodinu nato ukázal Manyoro na další čerstvou stopu. „Tady prošlo pět kojících samic. Neodstavená mláďata se držela těsně za nimi.“

Krátce před tím, než slunce vystoupilo k nadhlavníku, se Loikot, který kráčel v čele, náhle zastavil a ukázal na masivní šedivou siluetu v křovinatém porostu daleko vpředu. Leon rozeznal líné pleskání obrovitých uší a zrychlil se mu tep. Odbočili z původního směru, aby se ke slonovi neblížili přímo po větru. Podle velikosti soudili na mohutného samce. Pásl se na nízkých keřích otočený k lovcům zády, takže jeho kly neviděli. Vítr vytrvale vanul stejným směrem. Opatrně se blížili ke kořisti, až mohl Leon spočítat řídké chlupy na vypelichaném ocasu a rozeznat kolonie červených čmelíků, které visely jako trsy zralých hroznů kolem zkrabatělého konečníku. Manyoro mu dal znamení, aby se připravil. Leon strhl těžkou dvouhlavňovku z ramene, držel ji s palcem na pojistce a čekal, až se slon pohne a ukáže kly.

Tak blízko se dosud k žádnému tlustokožci nedostal a žasl nad jeho velikostí. Jako by zakrýval polovinu oblohy. Leon si připadal, že stojí pod šedým skaliskem. Samec se náhle otočil a široce nastavil uši. Hleděl na bílého lovce ze vzdálenosti deseti nebo dvanácti kroků. Husté řasy obklopovaly malé revmatické oči, z nichž tekly slzy a zanechávaly na kůži tmavší pramínky. Leon stál dost blízko, aby viděl odraz slunečních paprsků v duhovkách, které vypadaly jako dvě kuličky leštěného jantaru. Pomalu zvedl pažbu k rameni, ale Manyoro mu sevřel paži – nestřílej!

Slon měl jeden kel zlomený hned u pysku a druhý odřený a olámaný na tupý pahýl. Leon si uvědomil, že Percy Phillips by ho zahrnul pohrdáním, kdyby mu přinesli do tábora takové trofeje. Ovšem slon se očividně chystal k útoku a nejspíš bude nutné střílet. V minulých týdnech s ním Percy každou noc sedával večer pod petrolejkou a snažil se mu vpravit do hlavy znalosti a dovednosti, které lovec potřebuje, aby tato obrovská zvířata skolil jedinou kulkou. Společně probírali jeho autobiografii, kterou vydal pod názvem *Monzunové mraky nad Afrikou.* Celou jednu kapitolu knihy věnoval správnému

umístění střely a vysvětlení doprovázel názornými ilustracemi divoké africké zvěře, kterou celý život nejen lovil, ale i kreslil.

„Složit slona je mimořádně náročné. Uvědomte si, že jeho mozek nabízí velmi malý cíl. Musíte přesně vědět, kde se nachází, ať už střílíte z jakéhokoliv úhlu. Když se otočí nebo zvedne hlavu, změní se bod, na který musíte mířit. Pokud k vám stojí čelem, cíl je jiný, než když se natočí bokem. Váš zrak musí proniknout oponou tlusté šedé kůže a vidět životně důležité orgány ukryté v lebce a uvnitř těla."

Teď si Leon s úlekem uvědomil, že nestojí proti ilustraci z knihy, že hledí na stvoření, které mu může jediným úderem chobotu rozdrtit všechny kosti v těle, a že ho od něj dělí pouhé dva dlouhé kroky. Pokud se samec vrhne proti němu, bude nucen pokusit se ho zabít. V hlavě mu zněl Percyho hlas: „Když půjde proti vám, vymezte spojnici jeho očí a jděte od ní dolů až k nejvyššímu kožnímu záhybu na chobotu. A jestli bude těsně u vás nebo zvedne hlavu, miřte ještě níž. Chyba, za kterou už mnoho nováčků zaplatilo životem, spočívá v tom, že stříleli příliš vysoko a kulka mozek shora minula."

Leon hleděl na kořen chobotu a zřetelně vnímal rovnoběžné vrásy vyryté hluboko v tlusté šedé kůži. Nedokázal si však představit, co leží za nimi. Je slon příliš blízko? Musí střílet na druhý či třetí záhyb místo na první? Nevěděl.

Samec náhle potřásl hlavou tak prudce, že plandavé uši hlasitě pleskly o krk a z těla obaleného zaschlým bahnem se zvedla oblaka prachu. Leon švihl puškou a zabořil pažbu do ramene, avšak zvíře se odvrátilo a belhavým klusem zmizelo v křovinách.

Leonovi se třásly ruce, v nichž svíral zbraň, a nohy jej sotva nesly. V té syrové realitě mu došlo, jak nedostatečně je připravený. Chápal, proč ho Percy poslal do divočiny – pro poučení, které nelze získat ani z knih, ani z mnohahodinových instruktáží. Poslal ho podstoupit zkoušku ohněm, při níž se selhání trestá smrtí. Přistoupil k němu Manyoro a nabídl mu láhev s vodou. Teprve v té chvíli si Leon uvědomil, jak má vyprahlé hrdlo a sucho v ústech, jak mu jazyk naběhl žízní. Vypil tři mohutné doušky a najednou postřehl, že si ho

oba Masajové pozorně prohlížejí. Spustil ruku s polní lahví a nepřesvědčivě se usmál.

„Poprvé se bojí i ti nejodvážnější," poznamenal Manyoro. „Ale neutekl jsi."

Kolem poledne je žhavé slunce donutilo zastavit se a vyhledat ukrýt ve stínu košatého stromu. Čekali na Ishmaela, až je dožene a připraví oběd. Viděli ho asi půl míle daleko, jak se blíží planinou, a jeho postava se v horkém vzduchu objevovala a ztrácela jako přelud. Loikot si dřepl před Leona a zamračil se, což znamenalo, že chce ostatním sdělit něco důležitého a že půjde o rozhovor mezi muži.

„M'bogo, to, co ti povím, je čistá pravda," začal.

„Poslouchám, Loikote. Mluv a já tě vyslechnu," ujistil ho Leon a nasadil povzbudivě vážný výraz.

„Nemá cenu mluvit s těmi starci, jak ses o to před dvěma dny snažil. Ti už vypili tolik piva, že jim mozek změkl na maniokovou kaši. Už zapomněli, jak vystopovat kořist. Neslyší nic než brebentění svých žen. Nedohlédnou za zdi vesnice. Neumí nic jiného než počítat svůj dobytek a plnit svá břicha."

„Starci už takoví bývají." Leon si moc dobře uvědomil, že on sám se v chlapcových očích pravděpodobně nachází na prahu senility.

„Jestli chceš vědět, co se děje ve světě, musíš se zeptat nás."

„Pověz mi, Loikote, koho myslíš tím *nás?*"

„Jsme *chungaji*, strážcové dobytka. Zatímco starci jenom sedí na slunci, pijí pivo a mluví o dávných velkých činech, my *chungaji* jdeme za stády po celé zemi. A všechno vidíme, všechno slyšíme."

„Dobře, Loikote. Prozraď mi však, jak víš, co vidí a slyší ostatní *chungaji*, když jsou od tebe vzdálení mnoho dní pochodu?"

„Jsou to mí bratři nože. Mnozí jsme podstoupili obřízku ve stejném roce. Společně jsme absolvovali obřady zasvěcení."

„Dokázal bys zjistit, co včera viděli *chungaji*, kteří pasou stáda na pláních za Kilimandžárem? Deset dní pochodu daleko?"

„Je to možné,“ potvrdil Loikot. „Občas spolu mluvíme.“ Leon o tom silně pochyboval.

„Dnes večer při západu slunce promluvím se svými bratry a ty to uslyšíš,“ nabídl Loikot, ale než mohl Leon odpovědět, zazněl z pláně vyděšený křik. Leon a Manyoro popadli pušky, vyskočili a zahleděli se na vzdálenou postavu. Ishmael utíkal jako o život a oběma rukama si na hlavě přidržoval těžký balík. Za ním běžel obrovský pštros a díky dlouhým růžovým nohám rychle zkracoval muslimův náskok. Leon i na tu dálku viděl, jak pták bojovně roztahuje opeření, po celém těle černé jako onyx a jen na konečcích křídel a ocasu bělostné jako sníh. Každé pírko mu stálo vzpřímené vzrušenou zlobou, nohy a zobák měl sexuální vášní sytě purpurové. Pták byl očividně rozhodnutý zabít tohoto vetřelce v bílé róbě, aby chránil své svrchované teritorium.

Leon následovaný oběma Masaji vyrazil Ishmaelovi na pomoc. Křičeli a divoce mávali pažemi, aby odvedli ptákovu pozornost. Pštros je však ignoroval a nelítostně se hnal za kořistí. Za okamžik se přiblížil na dosah. Zaklonil hlavu na dlouhém krku a vší silou klovl zobákem do rance s kuchyňským vybavením. Síla nárazu ho připravila o rovnováhu a pštros se svalil do prachu v řinkotu hrnců, pánví a příborů z roztrženého rance. Bleskurychle vyskočil, vrhl se na Ishmaela a drásal ho paťáty. Pak sklonil hlavu a zaútočil zobákem. Nešťastník kvílel bolestí, z otevřených ran mu tekla krev.

Loikot, hbitý jako zajíc, předběhl oba muže a s bojovým rykem se blížil k rozzuřenému ptákovi. Pštros seskočil z ležícího Ishmaela a výhružně vyrazil proti hochovi. Roztáhl pahýlovitá křídla a zahájil zastrašovací tanec. Vysoko zvedal nohy, hrozivě komíhal hlavou a zlostně krákoral.

Loikot se zastavil, roztáhl cípy pláště jako křídla a věrně napodobil pštrosovy pohyby, zvedání nohou a rituální kývání hlavy. Snažil se tak donutit protivníka k útoku. Pták a chlapec kroužili kolem sebe.

Pštros stál proti soupeři na svém vlastním území a nakonec v něm převládly pocity ohrožení a potupy nad pudem sebezáchovy. Vyrazil s hlavou skloněnou na nataženém dlouhém krku a sekl zobákem proti

hochovu obličeji, avšak Loikot přesně věděl, co může očekávat. Leonovi došlo, že tohle určitě nedělá poprvé. Chlapec bez nejmenší známky strachu vyskočil mohutnému ptákovi vstříc a oběma rukama mu sevřel krk těsně za hlavou. Pak se odrazil, pověsil se celou váhou soupeři na krk a stlačil mu hlavu k zemi. Pštros najednou nevěděl, kudy kam. Nemohl zvednout hlavu, bezmocně třepetal křídly a hrabal kolem sebe, aby se vůbec udržel na nohou. Leon přiběhl, zvedl pušku a začal obcházet peroucí se dvojici, aby mohl bezpečně namířit.

„Ne, efendi! Ne!“ křičel Ishmael. „Nechej toho syna velkého *šajtana* mně!“ Lezl po čtyřech mezi rozsypaným kuchyňským náčiním a něco hledal, až se konečně zvedl s velkým porcovacím nožem v ruce a rozběhl se k ptákovi, který mu připravil takové ponížení.

„Zakloň mu hlavu,“ volal na Loikota. Počkal, až se obnaží krk, a jediným dovedným řezem, za jaký by se nemusel stydět žádný řeznický mistr, přeťal pštrosovi hrdlo až k obratlům.

„Pusť ho,“ přikázal. Loikot uvolnil sevření a oba uskočili z dosahu mohutných ostrých pařátů, jimiž se poražený soupeř oháněl.

Pštros odskočil a do vzduchu se vznesl oblouk krve z proťatých tepen. Zavrávoral, šupinaté růžové nohy ztratily sílu, dlouhý krk se zlomil jako uvadlý květinový stvol. Svalil se na zem a chabě se snažil znovu vstát, ale sluncem vyprahlá hlína vpíjela potoky jasně červené tepenné krve.

„Alláh je veliký!“ jásal Ishmael a vrhl se na dosud žijícího ptáka. „Není boha kromě Alláha!“ Jedním řezem otevřel ptákovi břicho a vyřízl mu játra. „Toto stvoření zemřelo pod mým nožem, obětoval jsem ho ve jménu Alláha. Prolil jsem jeho krev a prohlašuji jeho maso za čisté.“ Zvedl zakrvácené vnitřnosti do vzduchu. „Požehnáno buď nejjemnější maso ze všech božích stvoření, pštrosí játra odňatá z živého ptáka.“

Pojedli kebab z pštrosích jater a podkožního tuku připravený nad ohněm z akáciových větví. Pak s plnými žaludky ulehli do stínu a hodinku se prospali. Když se vzbudili, vánek, jenž za poledne utichl, znovu vytrvale foukal přes širou step.

Navlékli si batohy na záda, hodili pušky přes rameno a šli za větrem, dokud se sluneční kotouč nedotkl obzoru.

„Musíme vylézt tam na ten vršek," ukázal Loikot Leonovi na shluk vulkanických balvanů, který jim stál v cestě, narudle ozářený zapadajícím sluncem. Rozběhl se k pahorku, vyšplhal na něj a zahleděl se do údolí. V modravé dálce se k jižnímu nebi zvedaly tři obrovské skalnaté věže. „Loolmassin, Hora bohů," ukázal chlapec na nejzápadnější vrchol, když se k němu Leon přiblížil. Pak se otočil na východ k oběma vyšším štítům. „Meru a Kilimandžáro, domov mraků. Ty hory se nacházejí na území, které Bula Matari sice prohlašují za své, ale od počátku věků patří mému lidu." Hory se zvedaly dobrých sto mil daleko, hluboko za hranicemi Německé Východní Afriky.

Úžas připravil Leona o dech. Stál a beze slova se díval, jak se sluneční paprsky odrážejí od sněhového pole, jež obklopuje kuželovitý vrchol Kilimandžára, pak se otočil k dlouhému sloupu kouře, který unikal ze sopečného kráteru Loolmassinu. Přemítal, jestli je ještě jinde na světě k vidění podobně úchvatné panorama.

„Nyní promluvím se svými bratry," oznámil Loikot. „Poslouchej!" Naplnil si plíce vzduchem, přiložil dlaně k ústům a vydal vysoký kvílivý pískot. Vyděšený Leon si zakryl uši před pronikavým zvukem. Chlapec signál ještě dvakrát zopakoval, sedl si vedle Leona a zabalil se těsněji do *shuky*. „Za řekou leží *manyatta,*" ukázal na temnější linii stromů, které rostly kolem vodního toku.

Leon odhadl vzdálenost na nejméně pět mil. „Uslyší tě na takovou dálku?"

„Uvidíš," ubezpečil ho Loikot. „Vítr zeslábl, vzduch je klidný a chladný. Když volám svým zvláštním hlasem, zvuk se nese daleko a ještě dál." Čekali. Pod nimi se mezi keři páslo malé stádo antilop kudu. Tři ladné samice vedly samce s lalokem pod bradou a spirálovitě zatočenými rohy. Jejich obrysy, nezřetelné jako obláčky páry, brzy zmizely v porostu.

„Pořád si myslíš, že tě slyšeli?" zeptal se po hodné chvíli Leon.

Chlapec se neuráčil odpovědět hned a povýšeně žvýkal kořen tingy, který Masajové používají k bělení zubů. Až po dobré minutě vyplivl žvanec rozdrcené dužiny a šlehl po bělochovi zářivým úsměvem. „Slyšeli mě," odvětil sebejistě. „Teď právě šplhají na vyvýšené místo, aby jim bylo rozumět." Znovu se ponořili do ticha.

Ishmael rozdělal na úpatí pahorku oheň a vařil v kotlíku vodu na čaj. Leon se po něm žíznivě ohlížel.

„Poslouchej," sykl Loikot, vyskočil na nohy a roztáhl plášť.

V té chvíli Leon zaslechl z dálky od řeky jakoby ozvěnu Loikotova kvílení. Hoch naklonil hlavu, aby mu neunikla sebemenší nuance, pak přiložil dlaně k ústům a vyslal přes planinu monotónní výkřik. Poslechl si odpověď a rozhovor pokračoval až do tmy.

„Konec. Mluvili jsme spolu," ohlásil a vyrazil dolů k Ishmaelovi, který již vybudoval noční tábor. Sluha podal Leonovi velký smaltovaný hrnek plný čaje a dřepl si k ohni. Lovci povečeřeli pštrosí stejky a placky z kukuřičné kaše a Loikot tlumočil novinky, které se dozvěděl od svých bratrů pasáčků za řekou.

„Večer před dvěma dny napadl jejich stádo lev a ulovil jedno dobytče, pěkného černého býka s kvalitními rohy. Dnes ráno za ním *morani* vyrazili s oštěpy a obklíčili ho. Lev zaútočil. Vybral si za oběť Singidiho a vrhl se na něj. Singidi ho jedinou ranou zabil a získal si tak velkou úctu a čest. Nyní může zabodnout své kopí před dveře každé ženy v zemi Masajů." Loikot se na okamžik zamyslel. „Jednoho dne to taky udělám a potom už se mi holky nebudou smát a říkat, že jsem děcko," zašeptal toužebně.

„Ať bohové žehnají tvým chlípným snům," řekl Leon anglicky a hned zase přešel do jazyka maa. „Co dalšího ses dozvěděl?" Loikot několik minut recitoval seznam svateb, porodů, ztraceného dobytka a podobných událostí. „Zeptal ses, jestli v dané chvíli cestují územím Masajů nějací běloši? Třeba vojáci Bula Matari a jejich *askarové?"*

„Německý komisař z Arushi vyrazil na inspekční cestu v doprovodu šesti *askariů.* Pochodují údolím k Monduli. Jiní vojáci v údolí nejsou."

„A jiní běloši?"

„Dva němečtí lovci s manželkami a krytými vozy táboří v kopcích Meto. Zabili mnoho buvolů a usušili jejich maso.“

Pahorkatina Meto leží nejmíň osmdesát mil daleko, uvědomil si Leon a žasl, kolik informací hoši získali a z jak širokého okruhu. Četl vzpomínky starých lovců na přesnou a zasvěcenou šeptandu Masajů, ale moc jim nevěřil. Nyní pochopil, že informační síť pokrývá celé kmenové území. Usmál se do hrnku. Strýc Penrod získal své oči podél celé hranice. „A co sloni? Zeptal ses svých bratří, jestli v okolí viděli velké samce?“

„Je tu mnoho slonů, ale většinou krávy a mláďata. V tomto ročním období odcházejí býci do hor nebo přes stěny prolákliny v kráterech Ngorongoro a Empakaai. Ale to přece ví každý.“

„Takže v údolí žádní samci nejsou?“

„*Chungaji* viděli jednoho nedaleko Namangy, obrovského býka, ale od té doby uběhlo mnoho dní a už ho nikdo nespatřil. Domnívají se, že nejspíš utekl do pouště Nyiri. V písku však neroste žádná pastva pro dobytek, a proto tam od nás nikdo není.“

„Musíme následovat vítr,“ připomněl Manyoro. „Nebo se musíš naučit sladce zpívat,“ podotkl Leon.

Leon se vzbudil ještě před úsvitem a odešel vyhledat samotu za kmenem mohutného stromu, daleko od ostatních. Spustil si kalhoty, dřepl a vypustil hlasitý pšouk. Jiný vítr dnes ráno nefouká, pomyslel si. Divočina kolem něj se nořila do nehybného ticha. Listy zplihle visely na větvích, nehybné proti bledému příslibu jitra. Když se vrátil do tábora, Ishmael již stavěl konvici na oheň a oba Masajové se probouzeli. Sedl si k plamenům, aby se zahřál. Ráno bylo chladné. „Vítr se ani nehne,“ řekl Manyorovi.

„Třeba se zvedne se sluncem.“

„Vyrazíme i za bezvětří?“

„Nevíme kam,“ poznamenal Manyoro. „Až sem nás dovedl vítr mé matky. Musíme počkat, až se zase zvedne a povede nás.“

Netrpělivý Leon rozladěně zabručel. Lusiminým kecům se podřizuju už příliš dlouho, řekl si v duchu. Bolela ho hlava. V noci nemohl kvůli chladu dlouho usnout a pak jej pronásledovaly zlé sny – zdálo se mu o Hughu Turveyovi a jeho ukřižované manželce. Ishmael mu podal hrnek kávy, ale ani horký nápoj neměl obvyklý léčivý účinek. V houští za tábořištěm spustil čermáček melodické vítání jitra. V dálce zařval lev a druhý mu odpověděl z ještě větší vzdálenosti. Potom znovu nastalo ticho.

Leon dopil druhý hrnek a konečně pocítil terapeutický efekt. Chystal se něco říct Manyorovi, ale vtom ho vyrušil hlasitý chřestivý zvuk, jako když se prudce zatřese plechovkou plnou kamínků. Všichni se zájmem zvedli hlavu, protože věděli, kdo se takto projevuje. Medozvěstka je vyzývala, aby ji následovali k úlu divokých včel, a na oplátku od nich očekávala podíl na kořisti. Vezmou si med a jí nechají včelí vosk a larvy. Tato vzájemně výhodná symbióza trvá snad od počátku věků a člověk i pták ji věrně dodržuje. Říká se, že pokud by někdo medozvěstce odepřel její díl, opeřenec by jej příště dovedl k jedovatému hadovi nebo lidožravému lvu. Podvést medozvěstku by se pokusil pouze chorobně nenasytný lakomec.

Leon vstal a nenápadný hnědožlutý ptáček slétl z vysoké větve a začal ukazovat cestu. Třepetal křídly, poodlétl a zase se vrátil, střemhlav slétl dolů, vznesl se a opět klesl.

„Med!“ zvolal Manyoro dychtivě. Takovému pozvání žádný Afričan neodolá.

„Med, sladký med!“ povykoval Loikot.

Leonova bolest hlavy jako zázrakem zmizela. „Pospěšte si! Jdeme!“ vyzval své společníky a popadl pušku. Medozvěstka viděla, že ji následují, a vyrazila za vzrušeného čiřikání.

Příští hodinu Leon vytrvale klusal za ptákem. Ostatním nic neřekl, ale pořád myslel na to, že medozvěstka je onen *sladký zpěvák,* o kterém mluvila máma Lusima. Pochyby však zvítězily nad vírou a Leon se obrnil proti zklamání. Manyoro povzbuzoval ptáka hlasitým zpěvem a Loikot, jenž běžel vedle Leona, se k němu při refrénu přidal:

„Přiveď nás k úlu bodavých včel
a my tě pohostíme zlatým voskem.
Copak necítíš chuť sladkých tlustých ponrav?
Leť, malý příteli! Leť rychle a my půjdeme za tebou.“

Ptáček vnikl do lesa a poletoval mezi větvemi od stromu ke stromu, cvrlikal a tancoval v korunách, než ho dostihli, a zase vyrážel za vytčeným cílem. Krátce před polednem se přiblížili k vyschlé řece. Les na obou březích rostl hustěji a stromy napájené podzemní vodou dosahovaly větší výšky. Než dosáhli vlastního koryta, medozvěstka usedla na vrcholku jednoho z nejvyšších stromů a čekala na ně. Zastavili se. Manyoro potěšené zahalekal a ukázal na kmen. „Tam je to.“

Leon zaklonil hlavu a pozoroval včely poletující kolem úlu jako smítka zlatého prachu. Ve třech čtvrtinách výšky se kmen vidlicovitě rozvětvoval a v rozsoše mezi silnými větvemi se rýsovala úzká svislá prasklina. Pryskyřice, která se z ní řinula, zaschla na okolní kůře ve stovkách průsvitných kuliček. A právě v tomto místě si divoké včely vybudovaly sídliště. Dělnice přilétaly s nákladem sladké šťávy, jiné vylézaly ze štěrbiny a startovaly k nové sklizni. Tvar pukliny Leonovi s chlípnou nostalgií připomněl Verity O’Hearneovou. Nepomyslel na ni už několik dnů.

Ostatní odložili náklad a připravovali se k útoku na úl. Manyoro vyřízl z jiného kmene obdélníkový plát kůry, sroloval ji do trubice, sešil překrývající se konce zkrouceným páskem lýka a opatřil nádobu dlouhým popruhem, rovněž z lýka. Ishmael rozdělal ohýnek a přikládal na něj suché větvičky. Loikot si vyhrnul *shuku* a omotal si její cípy kolem pasu. S nahýma nohama přistoupil ke stromu, zahleděl se k úlu a ohmatal kmen, aby si ověřil, jak je kůra drsná a pevná. Psychicky se připravoval na výstup.

Ishmael přiložil čerstvě nalámané zelené větve a foukal do plamenů. Z ohniště se vyvalily mraky hustého a pronikavě čpějícího dýmu. Manyoro nahrnul uhlíky širokou čepelí *pangy* do trubice z

kůry a podal ji Loikotovi. Chlapec si přehodil lýkovou smyčku přes hlavu a zasunul *pangu* do záhybů pláště, pak si plivl do dlaní a zazubil se na Leona. „Sleduj, M'bogo. Nikdo jiný neumí šplhat tak jako já."

„Nepřekvapuje mě, že jsi bratrem paviánů," popíchl ho Leon.

Loikot se zasmál a vyskočil na kmen. Střídavě se zachytával výčnělků kůry a kladl chodidla do prohlubní a s úžasnou mrštností bez jediné přestávky rychle stoupal k rozsoše. Postavil se do vidlice a kolem hlavy se mu rojily vztekle bzučící včely. Sundal z ramene kůrovou trubici a foukl do jednoho konce jako do trumpety. Z protějšího otvoru vytryskl proud kouře a zahalil ho. Včely odlétly.

Loikot si vytáhl z paží a nohou několik žihadel a povylezl o něco výš. Pak vytasil *pangu*, rozmáchl se, a aniž se nechal znervóznit hlubokou propastí pod sebou, prudce ťal mezi svýma nohama do rozsochy. Desetkrát nebo dvanáctkrát zasekl masivní ostří do dřeva, až kolem něj létaly bílé třísky. Pak nahlédl do rozšířeného otvoru. „Cítím sladký med," oznámil dychtivým obličejům, které k němu vzhlížely. Sáhl do úlu, vylovil velkou a těžkou plástev a hrdě ji ukázal přihlížejícím. „Přátelé, díky mé obratnosti si dnes opravdu pochutnáte."

Odpověděl mu veselý smích. „Dobrá práce, ty mládě paviána," pochválil ho Leon.

Loikot vytáhl ještě pět pláství. Všechny šestiúhelníkové buňky byly až po okraj naplněny tmavohnědým medem a uzavřeny voskovým víkem. Chlapec opatrně balil kořist do pláště.

„Neber všechno," upozornil ho Manyoro. „Polovinu nechej našim malým okřídleným kamarádkám, jinak by zahynuly." Loikot neodpověděl, tohoto poučení se mu dostalo už jako dítěti. Dnes byl *morani* a v divočině se dokonale vyznal. Hodil trubici se žhavými uhlíky a mačetu pod strom, sklouzl po kmeni, poslední necelé dva yardy seskočil a zlehka dopadl na celá chodidla.

Seděli v kruhu a dělili si plástve. Ve větvích nad nimi poskakovala medozvěstka a čiřikala, aby jim připomněla svou přítomnost a dluh, který k ní mají. Manyoro opatrně odlomil okraje pláství s buň-

kami plnými bílých včelích larev a kousky nakladl na široký zelený list. Vzhlédl k poletujícímu ptáčkovi. „Pojď si pro odměnu, bratříčku. Zasloužil sis ji.“ Odnesl části pláství s larvami kousek stranou a položil je na mýtinu mezi keři. Sotva se odvrátil, pták se odvážně spustil k zemi a připojil se k hostině.

Tradiční zvyk byl dodržen a muži se mohli oddat sladké pochoutce. Seděli kolem hromádky zlatých pláství, odlamovali dílky a cpali si je do úst. S potěšeným mumláním vysávali med z buněk, vyplivovali kusy vosku a olizovali si ulepené prsty.

Leon ochutnal kouřově tmavý med z květů akácií poprvé v životě. Po jazyku a patře se mu rozlila tak intenzivní sladkost, že v šoku zalapal po dechu a oči se mu zalily slzami. Pevně sevřel víčka. Hlavu mu naplnila omamná vůně. Jazyk se mu tetelil. Když se nadechl, cítil, jak mu chuť medu proniká hluboko do hrdla. Polkl a ostře vypustil vzduch, jako kdyby jedním douškem vypil sklenku neředěné whisky.

Stačilo mu půl plástve. Zdálo se mu, že je sladkostí přesycen. Houpal se na patách a chvíli pozoroval své druhy, ale pak vstal a ponechal je ve spárech obžerství. Jeho odchodu si nikdo nevšiml. Zvedl pušku a odloudal se do houští. Mířil k místu, kde tušil koryto vyschlé řeky. Stále hustší podrost mu bránil v cestě, ale konečně rozhrnul poslední větve a stanul na břehu. Při posledních záplavách se odlomil kus země a vytvořil téměř kolmou stěnu, která klesala k náplavě jemného bílého písku o dva yardy níž. Řeka byla široká asi sto kroků a v písčitém dně se rýsovaly otisky nespočetných zvířecích kopyt a tlap.

Na protější straně se pod utrženým břehem tyčil vysoký fíkovník s odhalenými kořeny trčícími do volného prostoru. Kroutily se a svíjely jako pářící se hadi a větve přesahující do koryta se prohýbaly pod tíhou žlutých plodů. Leonův příchod vyplašil hejno zelených holubů, kteří hodovali na ovoci. Tlukot křídel prolomil ticho a ptáci s poplašeným vrkáním odletěli.

Pod fíkovníkem byl bílý písek nahrnutý do několika hromad a Leon mezi nimi rozeznal tmavé pyramidy sloního trusu. Okamžitě

upoutaly jeho pozornost. Podržel pušku na délku paže a seskočil ze břehu. Jemný písek, do kterého zapadl až po komiky, ztlumil dopad jako peřina. Vyrazil na druhou stranu koryta. Došel k hromadám a uvědomil si, že se sloni snažili prohrabat k vodě. Předními nohama odhrnovali suchou návěj, až se dostali k tvrdší vlhké vrstvě. Pak do ní zavrtali choboty a pronikli jimi k hladině spodní vody. Leon zřetelně rozeznával otisky mohutných tlap v místech, kde se tlustokožci skláněli nad napajedly. Chobotem nasávali vláhu do houbovitých dutin v masivní lebce, a když si naplnili hlavu, vložili si špičku chobotu hluboko do krku a stříkali si vodu do žaludku.

Leon napočítal osm napájecích jam a postupně si prohlédl stopy, které žíznivá zvířata zanechala na jejich okrajích. Po lekcích, jichž se mu dostalo od tří velmistrů loveckého řemesla, Percyho Phillipse, Manyora a Loikota, věděl o divočině dost, aby je dokázal správně přečíst. Velikost a tvar otisků kolem čtyř prvních děr mu prozradil, že tady hasily žízeň samice.

U páté jámy spatřil jedinou sadu stop, zato tak obrovských, že se zarazil uprostřed kroku. Vzrušeně se nadechl, přiskočil k jámě a poklekl vedle otisků předních tlap, hluboce zabořených do písčitého okraje. Zvíře se tady muselo napájet celé hodiny.

Nevěřícně na ně zíral. Byly jedním slovem gigantické. Zanechal je mohutný starý samec, protože plosky byly sešlapané věkem. Leon se sklonil a pozorně zkoumal stopu. Podle jemného písku, který se drolil po jejím obvodu, poznal, že zvíře odešlo teprve nedávno. Narušený podklad se ještě neusadil. Slony možná vyplašily zvuky, které způsobil Loikot, když se prosekával k medu.

Leon položil dvojitou hlaveň na otisk, aby změřil jeho velikost, a tiše hvízdl. Hlaveň byla přesně dvě stopy dlouhá a průměr otisku o pouhé dva palce kratší. Podle vzorce, který ho naučil Percy Phillips, vypočítal výšku slona v plecích na více než dvanáct stop. S třemi metry šedesáti pěti centimetry to byl obr mezi obry.

Vyskočil a rozběhl se zpátky korytem. Vyškrábal se na břeh a prodíral se křovisky ke svým společníkům, kteří se skláněli nad zbytky pláství. „Máma Lusima a sladký zpěvák nám ukázali cestu,“

hlaholil. „V korytu řeky jsem objevil stopy obrovského slona.“ Stopaři posbírali své věci a rozběhli se za ním, ale Ishmael nejdřív uložil kousky medových pláství do hrnce a teprve pak si naložil na hlavu ranec a vyrazil za ostatními.

„M’bogo, tohle musí být ten samec, kterého jsem ti ukázal, když jsme spolu poprvé cestovali,“ vykřikl Loikot, jen co spatřil stopy, a roztančil se radostí. „Poznávám ho. Je to nejvyšší náčelník všech slonů.“

Manyoro potřásl hlavou. „Je tak starý, že už nejspíš umírá. Jeho kly budou odřené a polámané.“

„Ne! Ne!“ odporoval vehementně Loikot. „Viděl jsem ho na vlastní oči. Má kly tak dlouhé, jako jsi ty vysoký, Manyoro, a tlustší než tvoje hlava.“ Opsal pažemi široký kruh.

Manyoro se zasmál. „Chudáčku Loikote, pokousaly tě masařky a jejich larvy ti naplnily mozek. Požádám matku, aby ti připravila medicínu, která ti uvolní střeva a vyžene ti ty bludné představy z hlavy.“

Loikot se nasupil a probodával ho očima. „Starý a senilní není ten slon, nýbrž ty. Měli jsme tě nechat v *manyattě* na hoře Lonsonyo chlemstat pivo s vetchými dědky.“

„Zatímco si vy dva vyměňujete komplimenty, slon se od nás vzdaluje,“ okřikl je Leon. „Vyrazte po stopě. Vaši debatu rozhodne nejlíp to, že se podíváme na jeho kly, ne pouze na otisky tlap.“

Jakmile je stopa vyvedla z vyschlého koryta do otevřené savany, poznali, že velkého samce skutečně vyplašilo bouchání sekery a jejich hlasy při vybírání úlu divokých včel.

„Běží ze všech sil,“ ukázal Manyoro na délku kroků. Slon nasadil tempo, kterému běžící člověk sotva stačí, a všichni věděli, že vydrží bez odpočinku třeba až do večera.

„Míří na východ. Řekl bych, že do pouště Nyiri, do vyprahlé krajiny, v níž nežijí žádní lidé. Jen on zná místa, kde se prokopat k vodě,“ poznamenal Manyoro po první hodině pronásledování. „Jestli

poběží dál stejně rychle, do zítřejšího rána překoná stěnu propadliny a pronikne hluboko do pouště.“

„Neposlouchej ho, M’bogo,“ radil Loikot. „Staří lidé mají sklon k trudnomyslnosti. Cítí sračky i ve vůni kigelií.“

O hodinu později se zastavili a napili se.

„Býk se ani na okamžik neodchýlil od původního směru,“ konstatoval Manyoro. „Ani jednou se nezastavil, dokonce ani nezmírnil tempo. Už teď získal několikahodinový náskok.“

„Tenhle stařec cítí sračky nejen v kvetoucích kigeliích, cítí je i v květech mezi stehny nejsladších mladých panen.“ Loikot se vesele zazubil na Leona. „Neposlouchej ho, M’bogo. Pojď za mnou a do západu slunce ti ukážu kly, nad kterými užasnou tvé oči a srdce se naplní radostí.“

Stopa však vedla rovně jako šňůra a délka kroků se nezmenšila. Po další hodině začal pochybovat i Loikot. Když se na několik minut zastavili ve stínu, aby se napili a protáhli znavené údy, obklopovalo je nehybné ticho. Ačkoliv se od vyschlého říčního koryta hnali ze všech sil, moc dobře si uvědomovali, jak daleko za slonem zaostali. Leon zašrouboval vršek polní láhve a zvedl se. Jeho společníci beze slova vstali a vyrazili.

Uprostřed odpoledne si udělali další přestávku. „Kdyby s námi byla moje matka, očarovala by býka tak, že by se zastavil a začal se pást,“ prorokoval Manyoro. „Bohužel se zdá, že s námi není.“

„Třeba na nás dohlíží, protože je velká kouzelnice,“ řekl vesele Loikot. „Možná mě uslyší, když na ni zavolám.“ Rychle vstal, pustil se do oslavného tance a vysoko vyskakoval na svých tenkých nohou do vzduchu. „Slyš mě, velká černá krávo, slyš, jak na tebe volám.“ Leon se rozesmál a i Manyoro se zazubil a začal tleskat do rytmu.

„Poslouchej ho, mámo! Poslouchej naše paviání mládě!“

„Slyš mě, matko kmene! Ukázalas nám otisky jeho tlap. Nedopusť, aby nám utekl. Zpomal jeho velké nohy. Naplň jeho břich hladem. Přiměj ho, ať zastaví a nakrmí se.“

„Pro dnešek by těch kouzel stačilo,“ okřikl hocha Leon. „Teď už nám slon určitě neuteče. Vstávej, Manyoro. Jdeme.“

Stopa pokračovala bez nejmenší změny. Sloní samec se pohyboval tak rychle, že když přebíhal holou zem, vyhazoval při každém kroku kusy hlíny. Leon zvedl hlavu ke slunci a ulekl se. Zbývala jim pouhá hodina denního světla. Do setmění nemají šanci slona dohonit a pak stopu zahalí tma a donutí je přerušit štvanici až do zítřejšího rána. V té době už bude kořist padesát mil daleko.

Pořád hleděl k obloze, takže když se Manyoro náhle zastavil, narazil do něj. Oba Masajové se skláněli nad zemí a pozorně si ji prohlíželi. Podívali se na Leona a naléhavými posunky mu naznačili, že má zachovat absolutní ticho. Oba se usmívali a zářily jim oči. Najednou nejevili žádné známky únavy, ale jako by do nich vjel nový život. Manyoro ukázal výmluvným gestem na změněný ráz otisků.

Leon pochopil, že se stal malý zázrak. Slon zpomalil. Zkrátil krok a odbočil od dosud neměnného východního směru k příkré skalní stěně uzavírající Velkou příkopovou propadlům. Manyoro ukázal na skupinu ořešáků rostoucích asi čtvrt míle vpravo. Jejich zaoblené zelené koruny převyšovaly okolní porost. Masaj se naklonil k Leonovi a přiložil mu rty k uchu. „V této roční době nesou stromy plody. Slon ucítil zralé ořechy *ngong* a neodolal. Najdeme ho v tom hájku.“ Nabral do hrsti prach a nechal ho volně propadat mezi prsty. „Pořád máme bezvětří. Můžeme postupovat přímo k němu.“ Ohlédl se k Ishmaelovi a dal mu signál, ať zůstane na místě. Ishmael si složil vak k nohám a s povděkem se posadil vedle kuchyňského náčiní.

S oběma domorodými stopaři v čele se Leon plížil od jednoho trsu keře ke druhému a pokaždé napjatě pozorovali lesík před sebou, než postoupili dál. Dorazili k nejbližšímu ořešáku. Zem pod ním byla posetá opadanými plody, ale větve se prohýbaly pod ještě nedozrálými ořechy. Slon dlouho stál pod tímto stromem, citlivými prsty na konci chobotu vybíral tvrdé plody, cpal si je do tlamy a pak se přesunul dál. Následovaly obrovské otisky k vedlejšímu stromu, který tlustokožec rovněž očesal, než postoupil k jinému. Tentokrát zamířil do mírné prohlubně, nad níž vykukovaly olistěné vrcholky. Pronásledovatelé se připlazili k okraji.

A všichni tři současně spatřili obrovskou temnou masu sloního samce. Stál asi tři stovky kroků daleko ve stínu jednoho z největších ořešáků, obrácený bokem k nim. Zlehka se pohupoval na předních nohou ze strany na stranu, líně mával ušima, chobot nonšalantně svěšený přes viditelný kel. Druhý skrývalo obrovité tělo, avšak Leon strnule hleděl na neskutečně dlouhý a tlustý kus slonoviny. Připadal mu mohutný jako sloup starořeckého chrámu.

„Vítr?“ vydechl neslyšně. „Jaký je vítr?“ Manyoro opět nabral hrst prachu a propouštěl ho mezi prsty. Pak si utřel dlaň o stehno a naznačil zcela srozumitelným gestem: *Nic, vzduch se ani nehne.*

Leon zlomil pušku a vytáhl z obou hlavní mosazné náboje velké ráže. Pozorným pohledem pátral po sebemenším kazu a pak je vyleštil o košili, než je vsunul zpátky na místo. Zaklapl zbraň, vložil si pažbu pod pravé rameno a kývl na Manyora. Tentokrát postupoval v čele Leon. Oklikou se dostal na místo, kde ho kryl kmen stromu, a zamířil rovnou ke kořisti.

Strom clonil slonovu hlavu, ale tělo zůstávalo zřetelně viditelné na jedné straně a na druhé trčel zakřivený kel. Kupolí zeleně pronikl pruh slunečních paprsků a odrazil se od lesklé slonoviny jako divadelní reflektor. Leon se přiblížil natolik, že slyšel, jak zvířeti hlasitě kručí v břiše. Zvuk připomínal vzdálené dunění hromu. S nekonečnou opatrností kladl jednu nohu před druhou a pušku držel v pohotovosti přes prsa.

Zbraň z Hollandovy dílny byla v zásadě určena pro střelbu na kratší vzdálenosti. Před odchodem z tábora Tandala vypálil Leon několik zkušebních ran a zjistil, že obě hlavně jsou nastaveny tak, že zasáhnou místo, na které namíří mušku, ze třiceti yardů. Při větší vzdálenosti se už kulka může nepředvídatelně odchýlit. Aby si mohl být stoprocentně jistý zásahem, bude se muset přiblížit na kratší vzdálenost. Chtěl se dostat ke kmeni ořešáku, který teď využíval jako clonu, a střílet odtamtud. Nyní již zřetelně rozeznával drobné žluté ptáčky, kteří vybírali roztoče, klíšťata, mouchy a jiný hmyz ze svraštělé sloní kůže. Jeden z nich vlezl do ucha a slon hlasitě plácl boltcem, aby odvážlivce varoval, že se nemá přibližovat k citlivým parti-

ím hluboko v lebce. Jiní ptáčci viseli hlavou dolů pod břichem nebo v rozkroku chobotnatce a pilně klovali do prověšených kožních záhybů. Vtom postřehli přítomnost člověka. Vzlétli podél boků zvířete, usadili se v několika řadách na sloní páteři a hleděli jiskřivýma očima na vetřelce.

Manyoro se snažil Leona varovat před tím, co bude nevyhnutelně následovat, ale neodvážil se promluvit. Bílý lovec se tak soustředil na kořist, že zoufalé posunky za sebou nevnímal. Od kmene ořešáku jej stále dělilo deset nebo dvanáct kroků, když se hejno ptáčků na sloním hřbetě třepetavě vzneslo do vzduchu a vylekaně štěbetalo na poplach. Slon porozuměl, neboť žlutí opeřenci mu sloužili nejen jako komorníci, ale i jako hlídky.

Chobotnatec se bleskurychle vytrhl z poklidné ospalosti, vyrazil kupředu a po šesti krocích již uháněl plnou rychlostí. Netušil, kde se nebezpečí nachází, prostě uvěřil ptákům a rozběhl se směrem, kam byl otočený. Vzdaloval se pod zhruba třicetistupňovým úhlem od Leona, který na několik okamžiků zkoprněl úžasem nad mrštností a rychlostí obrovského stvoření, ale pak se tryskem rozběhl a snažil se zvířeti nadběhnout, než se mu ztratí z dohledu. A skutečně se mu podařilo zkrátit vzdálenost pod kritických třicet yardů. Upřel pohled na hlavu tlustokožce. Slon sklopil široké plachty uší dozadu a Leon spatřil dlouhou svislou štěrbinu ušní dírky. Jenže hlava sebou divoce házela a s každým krokem se kývala nahoru a dolů. Ptáčkové pronikavě čiřikali a oba Masajové vzadu nesrozumitelně hulákali. Propukl hlasitý zmatek a sloní samec od něj prchal, co mu síly stačily. Ještě několik skoků a ocitne se mimo účinný dostřel.

Leon se zprudka zastavil a celou svou bytostí se soustředil na dlouhou štěrbinu uprostřed houpající se a kymácející hlavy. Zapřel pažbu do ramene a zahleděl se přes hlavně. Sotva je vnímal, tak intenzivně upínal pozornost na cíl. Čas a pohyb jako by zpomalily do snové nereálnosti. Leonův zrak byl náhle ostrý jako diamantový břit a pronikl za pohybující se stěnu šedé kůže a rozevlátých uší. Mimořádný pocit. Percy Phillips tomu říkal lovecké oko a tvrdil, že vidí skrz kůži a kosti a rozpozná přesnou polohu mozku. Tento orgán je u

slona velký zhruba jako fotbalový míč a leží nízko za linií ušního boltce.

Puška zaburácela a Leon navzdory slunečnímu svitu zahlédl plamen vyplivnutý z hlavně. Vylekal se, protože si vůbec nepamatoval, že by stiskl spoušť. Mohutného zpětného rázu do ramene si téměř nevšiml, zato viděl, jak kulka pronikla do hlavy na šířku dlaně za štěrbinou ušní dírky, přesně v místě, kam mířil. Viděl, jak sloní oko přivrácené k němu zamrkalo a zavřelo se, slyšel, jak kulka narazila na kost se stejným zvukem, s jakým se dřevorubcova sekera zakusuje do tvrdého kmene. Dar loveckého oka mu umožnil představit si, jak kulka proniká kostí a plenami do mozku.

Slon zaklonil hlavu a dlouhé kly směřovaly okamžik k obloze. Pak se mu podlomily přední nohy a padl do kleku. Vznesl se oblak prachu a Leonovi se pod chodidly zachvěla zem. Tlustokožec ležel na složených předních nohou, jako by čekal, až na něj nasedne mahút, hlavu podepřenou spodními oblouky klů, oči zeširoka otevřené. Ocas jednou pleskl a znehybněl. Leonovi zněla v uších ozvěna výstřelu, jinak vládlo absolutní ticho.

Vzpomněl si na opakované varování Percyho Phillipse: „Jestli vás něco může zabít, je to mrtvý slon. Vždycky mu dejte ránu z milosti.“ Znovu zvedl pušku a namířil na složenou kůži pod přední nohou. Zbraň zaburácela, ale zvíře se ani nezachvělo, když mu kulka roztrhala srdce.

Leon pomalu došel k padlému velikánovi, natáhl ruku a špičkou prstu se dotkl jantarově zbarveného oka. Nemrklo. Zdálo se mu, že má nohy měkké a bezvládné jako vařené špagety. Klesl k zemi, opřel se zády o slona a zavřel oči. Necítil triumf či euforii, ale ani výčitky nebo smutek nad záhubou tak majestátního stvoření. Tyto emoce přijdou později. Nyní vnímal pouze bolavou prázdnotu, jako kdyby se právě pomiloval s krásnou ženou.

Leon poslal Manyora a Loikota do vzdálené vesnice za hranicemi území Masajů s úkolem najmout nosiče, kteří by dopravili slonovinu

k železnici. Museli to být příslušníci jiného kmene než Masajů, neboť *morani* by tak podřadnou práci nepřijali. Sám s Ishmaelem příštích pět dní tábořil proti větru a v uctivé vzdálenosti od rozkládající se mršiny, jejíž břicho se nadmulo hnilobnými plyny. Hlídali kly a čekali, až se rozkladným procesem oddělí od kostního lůžka.

V noci jim nedal spát hluk mrchožroutů, kteří ucítili potravu na desítky mil. Vyjící šakali a kvičící hyeny se sbíhali ve smečkách a rvali se o každý žvanec. Třetí noc dorazili lvi a doplnili všeobecnou kakofonii o pánovitý řev. Ishmael trávil temné noční hodiny schoulený v nejvyšších větvích ořešáku, recitoval verš z koránu a vzýval Alláha, aby jej ochránil před nenasytnými démony.

Manyoro a Loikot se vrátili šestého dne se skupinou statných nosičů z kmene Luo. Manyoro je najal za celkem deset šilinků.

„Deset šilinků denně každému?“ zkoprněl Leon nad takovou rozhazovačností. Ta částka představovala téměř celý jeho pozemský majetek.

„Ne, Bwana, pro všechny dohromady.“

Leona uklidnil jen částečně. „Deset šilinků denně pro všechny?“

„Ne, Bwana. Pro všech šest za to, že dopraví slonovinu k železnici, bez ohledu na to, kolik dní to bude trvat.“

„Tvá matka na tebe může být pyšná, Manyoro,“ oznámil mu Leon s úlevou. „Já rozhodně jsem.“ Odvedl nosiče k mršině, z níž zůstaly jen kosti a silná kůže, o zbytek těla se postarali mrchožrouti. Hlava stále ležela opřená o dva zahnuté kly. Leon uvázal kolem jednoho z nich smyčku ze stromové kůry. Nosiči se chopili lana a za zpěvu pracovní písně vší silou zatáhli. Kořen klu, jenž dosud vězel v lebce, vyklouzl bez většího odporu. Téměř polovina ho byla dosud ukrytá a teprve nyní se kel ukázal v celé své majestátní délce. Když položili oba vedle sebe na lože z čerstvých zelených listů, Leon žasl nad jejich rozměry a dokonalou symetrií. Znovu použil hlaveň pušky jako měřítko. Delší z dvojice přesáhl o šířku dlaně jedenáct stop, druhému chyběl k této metě jediný palec.

Pod Manyorovým vedením usekli Luové dva dlouhé kůly z akáciového dřeva a ke každému upevnili jeden kel. Pak zvedli konce

tyčí na ramena a vyrazili k železnici. Ostatní kráčeli za nimi připraveni vystřídat je, až zeslábnou.

Leon jako civilista již neměl nárok na bezplatnou přepravu. Vybrali si proto úsek, kde trať strmě stoupá ze dna Velké příkopové propadliny a kde ani dvě spřažené lokomotivy nedokážou táhnout vlak rychleji než krokem, a čekali na noční spoj od Viktoriina jezera. Pod rouškou tmy běželi podél jednoho z nákladních vagonů, až se zachytili ocelového žebříku a vyšplhali na střechu. Nosiči jim podali oba kly a Ishmaelův vak. Leon hodil jejich předákovi plátěnou peněženku se slíbenou mzdou a Luové za nimi volali pozdravy a díky, dokud brzdný vůz se strážným nezmizel ve tmě. Lokomotivy energicky bafaly k vrcholu skalní stěny. Vagon, na jehož střeše se krčili, převážel proutěné koše plné sušených ryb z jezera, ale jak vlak nabral na rovině rychlost, vítr nepříjemný zápach odvál.

Ještě se nerozednilo, když před nádražím v Nairobi shodili náklad a z jedoucího vlaku za ním seskočili.

Percy Phillips zrovna snídal v jídelním stanu, když doklopýtali do tábora Tandala, shrbení pod váhou klů.

„Ať se propadnu!“ vyprskl do kávy a vyskočil tak prudce, že převrhl židli. „Snad nejsou vaše?“

Leon zachoval chladnou tvář. „Jeden z nich opravdu patří mně. Ten druhý je bohužel váš, pane.“

„Odneste je k váze,“ přikázal Percy. „Ať se podíváme, copak to tu máme.“

Kráčeli k chatrči stahovačů kůží a postupně se za nimi seřadilo celé osazenstvo tábora. Obecenstvo utvořilo kruh a s napětím sledovalo, jak Leon upevnil na rameno lehčí kel.

„Sto dvacet osm liber,“ oznámil Percy bez dalšího komentáře. „Teď zvážíme ten druhý.“

Leon navlékl do smyčky druhý kel a Percy zamrkal. „Sto třicet osm.“ Hlas se mu maličko zlomil. Není divu, hleděl na největší kus slonoviny, jaký se kdy v jeho táboře objevil. Neviděl však žádný

rozumný důvod, proč by měl nezkušenému mladíkovi tuto skutečnost prozrazovat. Ještě by mu sláva přerostla přes hlavu, pomyslel si, poškrábal se ve vousech a otočil se k Manyorovi: „Naložte oba kly do nákladáku.“ Teprve potom se podíval na Leona a v očích mu zajiskřilo. „No dobře, mladý muži. Můžete mě zavézt do klubu. Koupím vám něco k pití.“

Vozidlo poskakovalo a kymácelo se ve vyjetých kolejích a Percy musel zvýšit hlas, aby přehlušil rachot motoru. „Tak jo. Povězte mi, jak to bylo. Začněte od začátku a nic nevynechejte. Kolikrát jste musel vystřelit, než jste ho složil?“

„To není začátek, pane,“ připomněl mu Leon.

„Určuji to za startovací čáru. Můžete postupovat dozadu. Tak kolik bylo těch výstřelů?“

„Jedna kulka do mozku. Pak jsem si vzpomněl na vaši radu a dal jsem mu ránu jistoty, když už ležel na zemi.“

Percy souhlasně přikývl. „Teď mi povězte zbytek.“ Vylíčení lovu na něj hluboce zapůsobilo a v Leonově podání znělo úchvatně i uším starého zkušeného lovce, který to všechno bezpočtukrát zažil. Jednou z nejdůležitějších povinností bílého průvodce na safari je bavit klienty. Ti chtějí něco víc než jen složit pár divokých zvířat. Platí horentní sumy za účast na nezapomenutelném dobrodružství, touží opustit rozmazlený život městské civilizace a nechat se odvést k prvopočátkům lidské existence někým, komu důvěřují a koho obdivují. Percy znal řadu vynikajících mužů, kteří se dokonale vyznali v buši a mistrovsky ovládali lovecké řemeslo, avšak postrádali šarm a empatii. Byli tvrdohlaví, zachmuření a málomluvní. Intimně poznali všechna kouzla divočiny, ale nedokázali je vysvětlit druhým. Jejich klienti se k nim nikdy nevrátili, jejich jména nezněla v evropských palácích ani v exkluzivních klubech v Londýně, New Yorku a Berlíně. Nikdo se nedožadoval jejich služeb.

Tenhle chlapík spadal do úplně jiné kategorie. Byl ochotný a nadšený, skromný, okouzlující a taktní. Měl svérázný smysl pro suchý humor. Byl pohledný a lidé ho měli rádi. Percy se v duchu usmál. Zatraceně, i mně se líbí.

Dojeli ke klubu a Percy přiměl Leona, aby zaparkoval přímo před hlavním vchodem. Pak ho odvedl do baru, kde sedělo deset nebo dvanáct stálých hostů, kteří většinou žili z peněz od příbuzných v Anglii. „Pánové," oslovil shromáždění, „nejdřív vám představím svého nového žáka a potom vás vezmu ven a ukážu vám dva kly. A myslím tím opravdové kly!"

Když se vyhrnuli před budovu, zjistili, že novinka se již rozšířila po celém městě, a kolem náklaďáku se shromáždil menší zástup. Percy pozval všechny do baru.

Než na své chromé noze, kterou mu před lety ohlodal lev, dokulhal Hugh Delamere, atmosféra v baru nabrala na hlučnosti. Právě to se Jeho Lordstvu líbilo. Stejně jako řada absolventů anglických veřejných škol i on miloval bouřlivou zábavu, která končila polámaným nábytkem nebo končetinami. Dnes večer ho doprovázel plukovník Penrod Ballantyne. Oba poblahopřáli Leonovi k jeho loveckému úspěchu a Delamere mu nalil velkou whisky značky Talisker ze svých soukromých zásob přechovávaných pod barovým pultem. Pak vyzval strýce a synovce ke hře, která spočívala v oběhnutí sálu, aniž se člověk dotkl podlahy. Police nad barem ovšem nevydržely váhu Jeho Lordstva a zřítily se v řinkotu rozbitých lahví. Krátce před půlnocí si jeden ze stálých obyvatel klubu přišel do baru stěžovat na přílišný kravál. Jeho Lordstvo ho na zbytek noci uvěznilo ve vinném sklepě.

O několik hodin později odnesli Percyho nohama napřed do kulečníkového sálu a položili jej na zelené sukno stolu. Leon vyvrávoral na čerstvý vzduch, s námahou se vyšplhal na přední sedadlo náklaďáku a spal až do kuropění.

Probudil se s ukrutnou bolestí hlavy.

„Dobré ráno, efendi." Ishmael stál vedle automobilu s kouřícím hrnkem kávy v ruce. „Přeju vám den provoněný jasmínem." Káva Leona natolik probrala, že byl schopen zavolat Manyora. Společnými silami nastartovali a odjeli hlavní ulicí k sídlu obchodní společnosti Greater Lake Victoria. Na tabuli pod názvem firmy bylo na přímý rozkaz guvernéra připsáno *Na základě povolení Jeho Veličenstva*

krále anglického dodavatelé vzácného, jemného a cenného zboží Pod novým nápisem však prosvítalo původní, necenzurované sdělení: *Obchodníci se zlatem, diamanty, slonovinou a kuriozitami a všemi ostatními přírodními produkty. Prodáváme nejrozmanitější zboží Majitel ctihodný Goolam Vilabjhi.*

Majitel vyběhl Leonovi vstříc, když vešel s menším klem na rameni. Ctihodný Goolam Vilabjhi byl dobře živený mužík se zářícím úsměvem. „Pro smilování boží, pane podporučíku Courtneyi, jaká obrovská čest pro můj skromný podnik!“

„Přeju dobré ráno, pane Vilabjhi. A už nejsem podporučík,“ řekl Leon a položil kel na pult.

„Ale pořád jste nejlepší hráč póla v Africe a slyšel jsem, že se z vás stal velký *shikari*. Navíc vidím na vlastní oči důkaz těchto pověstí.“ Křikl na manželku, která se zdržovala vzadu za krámem, a požádal o kávu a zákusky, načež odvedl Leona mezi policemi obtěžkanými nejrůznějším zbožím do své útulné kanceláře. V knihovničce, která zabírala celou jednu stěnu, stálo seřazených všech dvaadvacet dílů *Oxfordského výkladového slovníku*, kompletní *Britská encyklopedie*, Burkeovy *Rodokmeny pairů a nižší šlechty* a několik desítek knih pojednávajících o anglických panovnících, o dějinách země a o jejím jazyku. Pan Vilabjhi byl zanícený anglofil, roajalista a horlivý zastánce a propagátor angličtiny.

„Posaďte se prosím, nejvzácnější pane.“ Paní Vilabjhiová přispěchala s plným tácem. Byla ještě baculatější než její manžel a stejně vlídná a přátelská. Když naplnila šálky hustou lepkavou tekutinou černou jako noc, majitel firmy ji vypoklonkoval a otočil se zpátky k Leonovi. „Nyní mi řekněte, co si přejete, sáhibe.“

„Chtěl bych vám prodat tento kel.“

Pan Vilabjhi o nabídce přemýšlel tak dlouho, až Leon zneklidněl. Konečně se vyslovil: „Běda, ctihodný sáhibe, já ten kel od vás nemohu koupit.“

Leon strnul. „Zatraceně, proč ne?“ vyhrkl. „Obchodujete přece se slonovinou, nebo snad ne?“

„Řekl jsem vám někdy, sáhibe, že jsem v mládí pracoval jako štolba neboli, jak říkáme v Indii, podkoní u maháradži z Cooch Beharu? Jsem největší obdivovatel a znalec královské hry pólo a mužů, kteří ji hrají.“

„A to je důvod, proč ode mě nechcete koupit sloní kel?“ užasl Leon.

Pan Vilabjhi se zasmál. „Podařený žert, sáhibe. Ne! Důvod je následující: jestli váš kel koupím, pošlu ho do Anglie a tam z něj vyrobí klávesy ke klavíru nebo barevné kulečníkové koule. A vy mě za to budete nenávidět. Až zestárnete, jednoho dne si vzpomenete na to, co jsem udělal s vaší trofejí, a nastokrát proklejete toho ničemného padoucha a zlotřilého lumpa, váženého pana Goolama Vilabjhiho!“

„Ovšem jestli ho ode mě nekoupíte, svolám na vaši hlavu tisíc kleteb hned teď,“ varoval ho Leon. „Pane Vilabjhi, já potřebuju peníze a potřebuju je velmi nutně.“

„Ach! Peníze jsou jako mořský příboj. Přicházejí a odcházejí. Ale takový kel už nikdy v životě neuvidíte.“

„Momentálně je můj příboj tak daleko za horizontem, že ho ani nevidím.“

„V tom případě, sáhibe, musíme vymyslet nějaký trik nebo, jak říkáme v Cooch Beharu, úskok, jak uspokojit naše protichůdné potřeby.“ Na chvíli zaujal pózu myslitele, pak zvedl ukazovák a ťukl se jím do spánku. „Heuréka! Už to mám. Necháte mi kel jako záruku a já vám půjčím peníze, které požadujete. Budete mi platit dvacet procent ročního úroku. A potom, až se stanete nejslavnějším a nejuznávanějším lovcem v Africe, se jednoho dne vrátíte a řeknete: ‚Můj drahý a důvěrný příteli, ctihodný pane Goolame Vilabjhi, přišel jsem, abych vám splatil svůj dluh.‘ Já vám vrátím ten přenádherný kel a budou z nás celoživotní přátelé, dokud nás smrt nerozdělí.“

„Můj drahý a důvěrný příteli, ctihodný pane Goolame Vilabjhi, svolávám deset tisíc požehnání na vaši hlavu.“ Leon se zasmál. „Kolik mi můžete půjčit?“

„Doslechl jsem se, že ten kel váží sto dvacet osm liber angloamerické váhové soustavy, což je v metrickém systému šedesát osm kilogramů.“

„Bože můj, jak to víte?“

„Tu informaci zná každá živoucí lidská bytost v Nairobi.“ Pan Vilabjhi naklonil hlavu na stranu. „Při patnácti šilincích za libru slonoviny vám mohu půjčit celkovou sumu devadesáti šesti anglických liber ve zlatých sovereignech.“ Leon zamžikal. Tolik peněz ještě nikdy v ruce nedržel.

Před odchodem od váženého pana Vilabjhiho udělal první nákup. Na polici za pultem si všiml hromádky žlutočervených lepenkových krabic s typickou lví hlavou, obchodní značkou firmy Kynoch, nejpřednějšího výrobce střeliva v Británii. Zadíval se pozorněji a s potěšením zaznamenal, že jsou označeny *H&H 470 Royal Nitro Express. 500 gránů.* Z deseti nábojů, které mu darovala Verity 0’Hearneová, mu zůstaly pouze tři. Pět jich vypálil, aby si ověřil nastavení mířidel, a další dva na sloního samce.

„Kolik stojí ty náboje, pane Vilabjhi?“ zeptal se rozechvěle a při odpovědi jen naprázdno polkl.

„Vám, sáhibe, pouze a jenom vám nabídnu extra speciální cenu.“ Zadíval se na strop, jako kdyby hledal inspiraci u Kálí, Ganeše a všech ostatních hinduistických božstev, načež oznámil: „Pro vás, sáhibe, činí cena pět šilinků za kus.“

Na polici leželo deset balíčků, každý s pěti náboji. Leon v duchu rychle počítal a nad výsledkem se zděsil. Dvanáct liber deset šilinků! Sáhl na těžkou vybouleninu v kapse. Můžu si to dovolit, řekl si. A navíc, který lovec se vypraví do divočiny s pouhými třemi náboji za opaskem? Neochotně sáhl do kapsy a vytáhl plátěný bankovní pytlík, který tam před chvílí vložil.

Ano, zasáhla ho příbojová vlna štěstí, ale jak rychle začal odliv! Pan Vilabjhi měl se svým varováním pravdu.

Manyoro a Ishmael věrně čekali před obchodem a Leon jim vyplatil dlužnou mzdu. „Co budeš dělat s tolika penězi?“ zeptal se Manyora.

„Koupím si tři krávy. Co jiného, Bwana?“ Manyoro potřásl hlavou nad tak hloupou otázkou. Pro Masaje je jediným hmatatelným bohatstvím dobytek.

„A ty, Ishmaeli?“

„Pošlu je svým manželkám do Mombasy, efendi.“ Ishmael jich měl šest, maximální počet povolený Prorokem, a všechny byly nenasytné jako hejno kobylek.

Leon odjel s Manyorem a Ishmaelem ke kasárnám Královských afrických střelců. Bobbyho Sampsona našel sklíčeného nad korbelem piva v důstojnické jídelně. Přítel se rozzářil, jen co ho spatřil, a když mu Leon vyplatil patnáct liber, které mu dlužil za nákladní automobil, rozveselil se natolik, že mu koupil pivo.

Z kasáren Leon zamířil k dobytčím ohradám na okraji města. „Manyoro, chci poslat mámě Lusimě krávu jako poděkování za pomoc se slonem.“

„Takový dar je obvyklý, Bwana,“ souhlasil Manyoro.

„Jak vím, nikdo nedokáže odhadnout dobytek lépe než ty, Manyoro.“

„To je pravda, Bwana.“

„Až si vybereš zvířata pro sebe, najdi jedno i pro Lusimu a domluv cenu s prodávajícím.“ Leon utratil dalších patnáct liber, protože Manyoro vybral nejlepší krávu ze stáda.

Než se Manyoro vypravil na zpáteční cestu k hoře Lonsonyo, Leon mu dal plátěný váček stříbrných šilinků. „Tohle je pro Loikota. Jestli bude dál mluvit se svými kamarády a přinášet nám zprávy, budou další váčky. Řekni mu, aby šetřil, a brzy si bude moci koupit vlastní krávu. Teď jdi, Manyoro, a rychle se vrať. Bwana Samawati má pro nás spoustu práce.“

Manyoro se vydal rozjezděnou stezkou, která vedla do Velké příkopové propadliny, a hnal před sebou čtyři krávy. V první zatáčce se otočil a křikl na Leona: „Počkej na mě, bratře. Vrátím se za deset dní.“

Leon zajel do klubu vyzvednout Percyho Phillipse. Našel ho zhrouceného v křesle na široké terase nad vyprahlým trávníkem. Měl

mizernou náladu, krví podlité oči, rozcuchané vousy a obličej stejně zmačkaný jako bavlněnou safari blůzu, v níž strávil noc. „Kde jste sakra byl?“ obořil se na Leona, a aniž počkal na odpověď, sestoupil po schodech k rachotícímu a modrý kouř plivajícímu náklaďáku. Jeho výraz se projasnil, když spatřil kel, na němž seděl Ishmael. „No, díky bohu, že zůstal aspoň jeden. Copak se stalo s tím druhým?“

„Prodali jsme ho nevěřícímu Vilabjhimu, efendi.“ Ishmael si zvykl mluvit o svém pánovi v královském plurálu.

„Tomu lotrovi? Vsadím se, že vás vzal na hůl,“ utrousil Percy a vyšplhal na přední sedadlo. Promluvil, až když kodrcali přes nejnerovnější úsek cesty k Tandale.

„Včera večer se mi podařilo prohodit pár slov s vaším strýcem. Penrod dostal telegram z amerického ministerstva zahraničí. Za dva měsíce dorazí do Mombasy bývalý prezident Spojených států s velkým doprovodem. Připlují na palubě přepychového německého parníku *Admirál,* aby se zúčastnili velkého safari. Musíme se na ně připravit.“

Zaparkovali před jídelním stanem a Percy zařval, ať mu někdo přinese čaj. Dva hrnky mu obnovily zdraví a dodaly dobrou náladu. „Připravte si tužku a notes,“ vyzval Leona.

„Nemám ani jedno, ani druhé.“

„V budoucnu to bude vaše nejdůležitější vybavení. Potřebnější než puška a láhev s chininem. V knihovně jich pár mám. Můžete mi je vrátit, až pojedete příště do města.“ Poslal pro věci sloužícího a za chvíli už Leon držel hrot tužky nad první stránkou.

„Začneme všeobecným náčrtem, co bude tohle safari obnášet. Kromě prezidenta přijede jeho syn, kluk přibližně stejně starý jako vy, a jeho hosté. Sir Alfred Pease, lord Cranworťh a Frederick Selous.“

„Selous!“ vykřikl Leon. „Africká legenda. Vyrostl jsem na jeho knihách. Ten už musí být strašně starý.“

„Vůbec ne,“ odsekl dotčeně Percy. „Pochybuju, že překročil pětašedesátku.“

Leon už už utrousil, že šedesát pět let je víc než strašně starý, ale naštěstí si všiml Percyho odstrašujícího pohledu. Pochopil, že u Percyho Phillipse je věk citlivé téma, a spěšně ustoupil z minového pole, do kterého málem zabloudil. „Aha, tak to je docela mladý," napravil chybu.

Percy přikývl a pokračoval: „Prezident s sebou bere pět bílých lovců. Z nich znám Judda, Cunninghama a Tarltona, všechno fajn chlapi. Počítám, že je doprovázejí jejich žáci. Od Penroda vím, že se výpravy zúčastní nejmíň dvacet přírodovědců a preparátorů ze Smiťhsonova institutu, který prezidentovo safari částečně sponzoruje. Zeptal jsem se Penroda na novináře. Řekl mi, že prezident si přítomnost zástupců tisku nepřeje. Vlastně ji přímo zakázal. Po dvou volebních obdobích v Bílém domě si zřejmě cení soukromí."

Leon vzhlédl od poznámkového bloku. „Takže žádní žurnalisté?" zeptal se poněkud zklamaně.

„Nemějte strach. Žádný trochu důležitější člověk těm štěnicím neunikne. Agentura Associated Press jich vysílá celou hordu, ale budou postupovat samostatně kus za námi. Samozřejmě využijí každou příležitost ke čmuchání. Mor a neštovice na ně."

„Takže expedice bude mít nejméně třicet členů. To ovšem znamená postarat se o obrovské hromady zavazadel, vybavení a zásob."

„Samozřejmě," potvrdil Percy sarkasticky. „Podle původního odhadu z New Yorku měli nalodit devadesát šest tun. Zbytek dokoupí na místě. Mezi jiným pět tun soli pro konzervaci trofejí a vzorků živočišných druhů a také píci pro koně. Náklad z Ameriky dorazí v předstihu před hlavní výpravou, což nám poskytne dost času na přepravu od pobřeží a rozdělení do šedesátilibrových balíků pro jednotlivé nosiče."

„Kolik koní budou potřebovat?" zeptal se Leon se zájmem.

„Chtějí většinou lovit ze sedla. Prezident požaduje nejméně třicet jezdeckých zvířat," odpověděl Percy. „Tohle je součást vaší odbornosti, takže kromě jiných povinností vás pověřuju starostí o stádo koní. Budete muset najmout dostatek štolbů, kteří o ně budou pečovat." Odmlčel se. „A budete samozřejmě odpovídat za oba naklaďá-

ky. Chci je používat pro dopravu dodatečných zásob do prezidentova tábora.“

„Dva naklaďáky? Máte jenom jeden.“

„Druhé vozidlo zrekvíruju po dobu trvání safari od vás. Postaráte se, že budou obě provozuschopná.“ Percy se nezmínil o náhradě za používání Leonova automobilu ani o proplacení náhradních dílů a oprav, které budou nutné, aby se naklaďák postavil na všechna čtyři kola a ta se roztočila.

„Lord Delamere nám půjčí svého šéfkuchaře z hotelu Norfolk. Kromě toho budeme mít čtyři nebo pět pomocných šéfkuchařů. Vašeho Ishmaela rovněž zaměstnám v kuchyni. Jo, abych nezapomněl, Cunningham zverbuje asi tisíc domorodých nosičů, kteří ponesou zavazadla a další vybavení pro safari. Včera večer jsem mu řekl, že plynně ovládáte kisvahilštinu a že mu s tím ochotně pomůžete.“

„Zmínil jste se, že mu ochotně pomůžu i při lovu?“ zeptal se Leon nevinně.

Percy pozvedl jedno huňaté šedivé obočí. „Skutečně? Když uvážím vaše rozsáhlé zkušenosti, prezident si jistě bude pokládat za čest, když vás získá jako průvodce. Obávám se však, že budete mít spoustu jiných, mnohem důležitějších povinností, které si vás cele vyžádají, mladý muži.“ Tohle oslovení začínalo Leona pěkně štvát a domníval se, že právě proto ho Percy tak často používá.

„Máte naprostou pravdu, pane. Nedošlo mi to.“ A obdařil Percyho vítězoslavným úsměvem.

Percy se musel hodně ovládat, aby mu úsměv neoplatil. Mladík se mu líbil čím dál víc, jak trpělivě a bez reptání bral na svá bedra další a další práci. Smiloval se. „Budeme muset krmit víc než tisíc hladových žaludků. Podle zákonů kolonie jsou buvoli považováni za nechráněnou havěť a neexistuje žádný limit na počet zastřelených kusů. Jedním z vašich úkolů bude zásobovat výpravu masem. Slibuju vám, že si užijete lovu, co hrdlo ráčí.“

O dva měsíce a šest dní později vplul německý parník *Admirál* do zátoky Kilindini, hlubokého přístavu nedaleko pobřežního města Mombasy. Lanoví lodi zdobila pestrobarevná vlajkosláva. Na hlav-

ním stěžni se třepetala vlajka Spojených států amerických, na předním černé orlice císařského Německa. Kapela na přední palubě vyhrávala *Star Spangled Banner* a *God Save the King.* Na nábřeží se tísnili diváci a vládní představitelé v čele s guvernérem a velitelem ozbrojených sil Jeho Veličenstva v Britské Východní Africe, všichni v parádních uniformách se stužkami vyznamenání, péry na klobouku a šavlemi za pasem.

V zátoce už čekala flotila bárek a menších plavidel, aby přepravila cestující na souš. Bývalý prezident plukovník Teddy Roosevelt a jeho syn sestoupili jako první z paluby do jednoho z čekajících člunů. Jakmile se vznešení návštěvníci posadili na příčné lavice, veslaři zabrali a hnali lodici ke břehu. V té chvíli temná dešťová mračna visící nad lagunou otevřela svá břicha a na scénu se za doprovodu vidlicovitých blesků a burácení hromu snesl prudký liják. Roosevelta přenesl přes mělčinu polonahý svalnatý nosič. Bývalý prezident měl safari bundu do nitě promočenou a hlasitě se řehtal. Právě takové zážitky se mu líbily.

Guvernér mu pospíchal vstříc. Jednou rukou si přidržoval chochol z pštrosích per, který mu zdobil pokrývku hlavy, a druhou se snažil uvolnit ceremoniální meč zapletený mezi nohama. Poskytl prezidentovi a jeho doprovodu k dispozici svůj soukromý vlak. Jen co všichni bezpečně nastoupili, mraky se odvalily a rozbouřenou hladinu zátoky ozářilo slunce. Shromážděný dav začal zpívat *For He Is a Jolly Good Fellow.* Baculatý a zářící Teddy Roosevelt stál na plošině prvního vozu a mával divákům na pozdrav. Strojvůdce zapískal a souprava vyrazila na cestu k Nairobi.

Sto mil hluboko ve vnitrozemí vlak zastavil u výhybny Voi na nejjižnějším výběžku rozsáhlé planiny, která leží mezi řekami Tsavo a Athi. Lokomotiva byla vybavena vyhlídkovou plošinou nad předními nárazníky. Prezident a Frederick Selous se na ni vyšplhali a usedli na dřevěnou lavici. Selous patřil k nejuctívanějším africkým lovcům. Napsal řadu cestopisných a dobrodružných knih a jako milovník přírody zasvětil svůj život studiu a ochraně divokých zvířat velkého světadílu. Byl uznávaný pro svou fyzickou sílu a vytrvalost a

říkalo se o něm, že i když všichni ostatní cestou padnou, on dorazí až do cíle. Měl urostlou postavu, ocelově šedý plnovous, pevné pronikavé oči a jemný výraz v obličeji. Přes rozdílný vzhled patřili Selous a Roosevelt do stejného bratrstva milovníků otevřených divokých stepí.

Zatímco vlak supěl pláněmi kolem řeky Tsavo a na obzoru se pásla mnohohlavá stáda antilop, oba velcí mužové se ponořili do rozhovoru o přírodních krásách, které je obklopovaly. Za soumraku se uchýlili do pohodlí guvernérova salonního vozu. Když vlak časně ráno zastavil na nádraží v Nairobi, stálo na nástupišti veškeré obyvatelstvo města. Lidé chtěli alespoň zahlédnout bývalého prezidenta.

V následujících dnech měl Roosevelt nabitý program. Recepce se střídaly s plesy a návštěvami sportovních podniků, včetně dostihů a zápasu v pólu. Trvalo týden, než prezident dostál všem společenským závazkům a mohl myslet safari. Výprava znovu nasedla do vlaku a jela až k odlehlé výhybně v buši na pláni Kapiti. Tam již čekala malá armáda průvodců, nosičů a obslužného personálu.

Druhý den ráno vyrazili na pochod. V čele kolony jel prezident se synem a Selousem po boku. Za nimi se na žerdi, kterou nesl uniformovaný *askari*, třepetala v čerstvém větru vlajka Spojených států. Následovala plukovní kapela Královských afrických střelců, jež vyhrávala poněkud upravenou verzi *Dixie.* Zbytek tisícihlavé výpravy se táhl přes dvě míle africké stepi.

Leon Courtney mezi nimi nebyl. Posledních šest týdnů budoval zásobovací skladiště u pramenů podél zamýšlené trasy safari.

Percy Phillips, byť s krajní nechutí, přidělil Leonovi asistenta. Mladík nejdřív protestoval. „Hennie du Rand?“ vyhrkl zděšeně. „Toho znám. Afrikánský Búr z Jižní Afriky. Ten chlap bojoval za války proti nám. Jezdil s komandem nechvalně proslulého Koose de la Reye. Jen sám bůh ví, kolik Angličanů zastřelil.“

„Burská válka skončila před několika lety,“ připomněl mu Percy. „Hennie je možná tvrdý chlap, ale v jádru dobrák. Jako většina Búrů

se dokonale vyzná v buši a zastřelil víc slonů a buvolů než kterýkoliv jiný člověk, co znám. Kromě toho je výborný mechanik. Může vám pomáhat s údržbou automobilů a jeden z nich řídit. Budete potřebovat někoho, kdo vám pomůže ulovit dostatek buvolů, abyste dokázal zásobovat výpravu čerstvým masem. Lepšího než Hennie nenajdete. A jestli nastražíte uši, můžete se od něj mnohému přiučit. Jeho nejlepším doporučením je ovšem skutečnost, že bude pracovat jen za stravu a pár šilinků denně."

„Ale…" začal Leon.

„Žádné ale. Hennie je váš asistent a uděláte nejlíp, když se s tím co nejdřív smíříte, mladý muži."

Již v prvních týdnech Leon zjistil, že Hennie je nejen neúnavný dříč, ale že ví o údržbě motorových vozidel a o divočině mnohem víc než on sám a s radostí se o své znalosti dělí. Měl velmi dobré vztahy s domorodci, protože mezi nimi strávil celý život, znal jejich zvyky a tradice a jednal s nimi uctivě a s humorem. I Manyorovi a Ishmaelovi se hned zalíbil. Leon si ho oblíbil jako dobrého společníka u večerních táboráků a vynikajícího vypravěče. Henniemu bylo něco přes čtyřicet, měl štíhlou šlachovitou postavu, prošedivělý vous a temně opálený obličej a paže. Mluvil se silným afrikánským přízvukem. „*Ja, my jong Boet,*" řekl Leonovi, když pěšky dostihli stádo buvolů a zastřelili osm šťavnatých jalovic stejným počtem nábojů. „Ano, můj mladý příteli. Zdá se, že z tebe nakonec přece jenom uděláme lovce."

S pomocí Manyora a čtyř domorodců stáhli, vykuchali a naporcovali úlovek, naložili maso do obou náklaďáků a zavezli je na místo vzdálené asi půl míle od hlavního tábora prezidentského safari. Blíž už Percy vozidla nepustil. Nechtěl, aby Roosevelta a Selouse rušil hluk motorů. Z tábora si pro maso přišla skupina nosičů.

Když osaměli, Leon a Hennie zaparkovali starší vauxhall pod mahagonovým stromem a na hlavní větev upevnili kladkostroj. Nadzvedli zadní část automobilu a společně vymontovali diferenciál, který vydával poplašné skřípavé zvuky. Začali porouchaný díl rozebírat a odmontované součástky kladli na roztrhaný kus plachty. Za chvíli je vyrušilo dunění koňských kopyt. Přijel mladý muž v jezdec-

kých kalhotách a v klobouku se širokou střechou. Sesedl, uvázal koně a přiloudal se k oběma mechanikům.

„Ahoj. Co to tam vyvádíte?“ zeptal se ospale s nezaměnitelným americkým přízvukem.

Než Leon odpověděl, prohlédl si nečekaného návštěvníka od hlavy k patě. Drahé jezdecké boty, khaki souprava čerstvě vypraná a vyžehlená. Příjemný, ale nikoliv nápadně krásný obličej. Vlasy pod kloboukem měly neurčitou myší barvu, ale úsměv na tváři byl nefalšovaně přátelský. Leona napadlo, že mladík bude přibližně stejně starý jako on, nanejvýš dvaadvacet, víc určitě ne.

„Ta stará kára nám dělá trochu starosti,“ odvětil a cizinec se zazubil.

„Ta stará kára nám dělá trochu starosti,“ zopakoval. „Bože, jak já ten anglánský akcent miluju. Mohl bych ho poslouchat celý den.“

„Jaký akcent?“ opičil se Leon. „Já na rozdíl od tebe mluvím normálně. Zato ty máš srandovní přízvuk.“ Oba vybuchli smíchem.

Cizinec napřáhl ruku. „Jmenuju se Kermit.“ Leon se zadíval na svou dlaň umazanou od smíru. „To nevadí,“ ujistil ho Kermit. „Já se rád hrabu v autech. Doma mám cadillac.“

Leon si utřel ruku o kalhoty, stiskl nabízenou pravici a představil se. „A tamhleten vagabund je Hennie.“

„Můžu na chvíli přisednout?“

„Jestli jsi dobrý mechanik, můžeš nám pomoct. Třeba vytáhnout ozubnici s pastorkem. Klíč leží tamhle.“

Několik minut pracovali v tichém soustředění, ovšem Leon a Hennie po očku pozorovali nového známého. Búr nakonec tiše sdělil svůj názor: *„Hy weet wat hy doen.“*

„Co je to za jazyk a co Hennie řekl?“

„Afrikánština, africká verze holandštiny. A řekl, že víš, co děláš.“

„Ty taky, kámo.“

Chvíli zase pracovali mlčky a pak se Leon zeptal: „Patříš k tomu velkému cirkusu?“

Kermit se vesele zasmál. „Jo, počítám, že patřím.“

„Co tam děláš? Pracuješ pro Smithsonův institut?“

„Svým způsobem ano, ale většinou sedím a poslouchám žvanění starců, jak za jejich mladých let bylo všechno mnohem lepší," zaculil se Kermit.

„To musí být hrozně zábavné."

„Vy dva jste zastřelili ty buvoly, jejichž maso přinesli dnes do tábora?"

„Součástí naší práce je zásobovat výpravu masem."

„Tak to je opravdu velmi zábavné. Mohl bych se k vám příště připojit?"

Lovci si vyměnili pohled a Leon se opatrně zeptal: „Jaký kalibr má ta tvoje puška?"

Kermit přistoupil ke svému koni, z pouzdra pod sedlem vytáhl zbraň a podal ji Leonovi. Ten natáhl páku závěru, aby se přesvědčil, že v komoře není náboj, a zvedl ji k rameni. „Winchester čtyři nula pět. Pokud vím, je to vynikající puška na buvoly, ale prý kope, jako když Bob Fitzsimmons ubalí direkt. Umíš aspoň trochu střílet?"

„Řekl bych, že jo." Kermit si vzal zbraň. „Pokřtil jsem ji *Velká medicína.*"

„Tak jo. Sejdeme se tady pozítří ve čtyři ráno."

„Nemohli byste mě vyzvednout v táboře?"

„To se nesmí," poučil ho Leon. „Nižším živočišným formám je zakázáno rušit velké a mocné."

Když Leon a Hennie přijeli spolu se stopaři a stahovači ve čtyři ráno na místo setkání, byla ještě tma, ale Kermit na ně opravdu čekal. Ohromil tím Leona, protože ten nepočítal, že se Američan ukáže. Ve zbývajících hodinách tmy sledovali zvířecí stezku. Manyoro klusal vpředu a upozorňoval řidiče na výmoly a pařezy. Byla docela zima a Kermit se choulil před rezavým větrem pod potrhanou plachtou. Stezka je dovedla k vyschlému říčnímu korytu, které pro automobily znamenalo nepřekonatelnou překážku. Zastavili pod stromem a vystoupili. Když vytáhli zbraně, Američan sjel Leona tvrdým pohledem. „Ta flinta má něco za sebou."

„Jo, párkrát si už vystřelila," souhlasil Leon. Percy mu půjčil starou domlácenou pušku Jeffreys ráže 404 ze své vlastní zbrojnice,

protože munice do ní stála asi čtvrtinu toho co čtyřistasedmdesátky do Leonovy hollandky a byla snadněji dostupná. Navzdory vzhledu to byla přesná a spolehlivá zbraň, ale Leon se s ní moc nechlubil.

„Umíš aspoň trochu střílet?“ připomněl mu Kermit jeho vlastní otázku.

„Když mám dobrý den, tak jo.“

„Doufejme, že ho dnes budeš mít,“ popíchl ho Američan jemně.

„Uvidíme.“

„Kam vlastně jdeme?“ změnil Kermit téma.

„Manyoro včera pozdě odpoledne vypátral velké stádo, které táhlo tímto směrem. Vede nás k němu.“

Sestoupili do koryta a přešli ho pod velkou tůní se zelenou vodou, která zde zůstala po posledním období dešťů a ještě nestačila vyschnout. Udupané břehy nesly stopy mnoha zvířat včetně buvolích stád, která sem pravidelně chodívají pít. Na druhém břehu se ocitli mezi kvetoucími akáciemi. Mýtiny pokrýval koberec svěží zelené trávy.

Slunce se vyhouplo nad obzor v celé své nádheře a prohřálo sladce vonící vzduch. Lesní tvorové se probouzeli k životu. Muži se na několik minut zastavili na pasece a pozorovali tlupu paviánů, kteří spásali hmyz a kořínky. Vedli je mladí samci, ostražitě pátrající po možném nebezpečí. Za nimi postupovaly samice v plodném věku. Držely ocasy vzpřímené a hrdě vystavovaly holé růžové zadky. Jejich vulvy oznamovaly světu, že jsou dospělé a k mání. Některým seděla na hřbetě mláďata jako žokejové na koních. Odrostlejší mladí paviáni se honili a skotačili na louce a ve větvích. Zadní voj tvořili velcí samci. Kráčeli s houpavou arogancí, připraveni okamžitě čelit jakékoliv hrozbě, kterou by vypátrali mladší opičáci na předsunuté hlídce. S opicemi držela krok skupinka lesoňů, elegantních malých antilop se spirálovitými rohy a krémově zbarvenými pruhy přes plece. Přidružili se k paviánům s důvěrou, že je jejich zvědové zavčas upozorní na číhajícího leoparda či jinou šelmu.

Zvířecí procesí přešlo a lidé vyrazili na další pochod, ale brzy se zastavili za Manyorem, který ukazoval oštěpem na měkkou půdu na okraji mýtiny, udupanou mohutnými kopyty. „Tohle je to stádo.“

„Kolik jich je, Manyoro?“

„Dvě stovky, možná tři.“

„Kdy?“

Manyoro naznačil krátký sluneční oblouk na jitřní obloze. „Necelou hodinu.“

Leon překládal jeho slova Kermitovi. „Pasou se a zvolna postupují k hustšímu porostu na úpatí kopců, kde zalehnou a přečkají polední vedro. Nezapomeň, co jsem ti řekl. Střílíme pouze tří a čtyřleté krávy.“

„Proč nemůžeme střílet velké býky?“ namítl Kermit.

„Protože jejich maso je tvrdé jako pneumatika a chutná ještě mnohem hůř. Nedotkl by se ho ani vyhladovělý Ndorobo.“ Kermit zklamaně přikývl.

Leon se ohlédl na Manyora. „Jdeme po stopě.“

Ušli sotva dvě míle, když křoviny před nimi citelně zhoustly. Po několika desítkách kroků už přes ně viděli jen na několik yardů. Manyoro náhle zvedl ruku. Ostatní se zastavili a napjatě poslouchali. Vpředu se ozýval praskot a dusot, jak se desítky a stovky mohutných těl prodíraly hustým podrostem. Pak žalostně zanaříkalo odstavené tele, které se dožadovalo matčina vemene.

Leon se naklonil ke Kermitovi a zašeptal: „Máme je! Jdeme na věc. Nestřílej, dokud nevystřelím já nebo Hennie. Musíme se přiblížit, abychom s jistotou zasáhli mozek. Nemiř na tělo, poškodil bys maso. Kromě toho by moc neprospělo našemu zdraví, kdybychom museli pronásledovat zraněného buvola těmi hustými keři.“ Pokynul Manyorovi, že mohou pokračovat.

Dostali se na místo, které za minulého období sucha vyhořelo a kde křoviny nedosahovaly takové výšky. Přesto se za nimi mohli ukrýt a pozorovat stovky tmavých hřbetů, které se před nimi vlnily. Stádo se páslo, takže buvoli měli hlavy skloněné k zemi. Jeden se náhle napřímil a zahleděl se přímo na lovce. Nad čelem se mu sbíha-

ly základny rohů a tvořily kulatý hrbol, špičky se stáčely po stranách dolů a dodávaly zvířeti truchlivý výraz. Muži okamžitě ztuhli. Zdálo se, že buvol v nich nepoznal lidské bytosti. Klidně přežvykoval drsnou trávu, po chvíli odfrkl a znovu se začal pást.

„Manyoro, ten porost je moc hustý," zašeptal Leon. „Ale stádo změnilo směr. Vypadá to, že si chce lehnout mnohem později. Teď se vrací k řece, kterou jsme ráno překročili. Asi se jdou napít k tůni."

„*Ndio,* Bwana. Vedli nás v kruhu. Řeka teče na této straně tamhletoho kopce," ukázal na skalnatý pahorek asi půl míle daleko.

„Předběhneme stádo a počkáme na ně u tůně," přikázal Leon.

Seřadili se a s Manyorem v čele klusali v širokém oblouku kolem stáda, aby se drželi po větru. Jakmile se dostatečně vzdálili, rozběhli se sprintem k řece. Pokračovali přes široké písčité koryto a zaujali pozice mezi stromy na protějším břehu.

Nemuseli čekat dlouho. Na druhé straně se vynořili vůdci stáda a s bučením a frkáním se vrhli do tůně. Když jim voda sahala po břicha, sklonili hlavy a žíznivě nasávali vodu. Kravál, který při tom dělali, přehlušil poslední Leonovy šeptané instrukce Kermitovi.

„Vyber si krávu na nejbližší straně stáda. Vzdálenost třicet yardů. Pamatuj, že musíš mířit na hlavu. Jestli mineš, budu připravený v záloze."

„Neminu," opáčil Kermit rovněž šeptem a zvedl winchestrovku. Leon se lekl, když viděl, jak se Američan klepe. Ústí hlavně se trhaně houpalo.

Lovecká horečka! Poznal příznaky neovladatelného vzrušení, které zahltí nezkušeného nováčka, když poprvé stojí tváří v tvář nebezpečnému zvířeti. Nadechl se, aby Kermitovi řekl, že nemá střílet, ale to už Američanova puška zaburácela a hlaveň vyletěla vysoko do vzduchu. Leon viděl, jak kulka škrábla hrb obrovského býka, jenž pil na okraji tůně, mírně se odklonila a trefila zadek krávy, která stála hned za ním. Uvědomil si, že silný zpětný ráz srazil Kermita dozadu a zabránil mu v opětovném zamíření. Než se Američan vzpamatoval, vypálil v rychlém sledu dvě kulky, přičemž škubl pákou závěru tak plynule, že ani nesundal pažbu z ramene. První střela trefila raněného

býka do čela a zvíře padlo mrtvé k zemi. Druhá zasáhla postřelenou krávu v momentě, kdy se probrala z šoku a chystala se vyrazit vzhůru na břeh. Zabořila se do těla v místě, kde se lebka napojuje na páteř. Zvíře se zhroutilo do bílého písku a zůstalo nehybně ležet.

Vlevo od Leona střílel Hennie rychle a pravidelně jako stroj a vysílal jednu kulku za druhou do stáda zmatených zvířat zachvácených panikou. Každou ranou složil jednu krávu. Kermit získal rovnováhu ztracenou při zpětném rázu winchestrovky a viděl, že býk, na kterého střílel, leží mrtvý a stejně tak i kráva za ním. Vyrazil divoký kovbojský výkřik. „Johó! Dostal jsem dva jednou ranou!“

Znovu pozvedl pušku, ale Leon ho okřikl: „To stačí! Nestřílej!“ Kermit ho zřejmě neslyšel a vypálil. Leon se otočil, aby viděl, kam kulka dopadla, připraven dorazit zraněné zvíře. Tentokrát se však Američanovi podařil přesný zásah do hlavy a do písku padl další býk.

„Už dost!“ řval Leon. „Nestřílej!“ a strhl hlaveň pušky dolů ve chvíli, kdy ji Kermit zvedal. Stádo dusalo po protějším břehu a prchalo do buše. Kolem tůně leželo devět mrtvých buvolů.

Kermit se třásl vzrušením. „Hrom a blesky!“ hulákal trhaně. „Tohle je ta nejlepší zábava, jakou jsem v životě poznal. Dostal jsem tři buvoly dvěma kulkami! To je určitě rekord.“

Jeho téměř dětský jásot Leona pobavil a nedokázal mu říct, jak to ve skutečnosti bylo, aby mu nezkazil radost. Rozesmál se spolu s ním. „Dobrá práce, Kermite!“ dloubl ho do ramene. „To teda byla střelba. Nikdy jsem nic podobného neviděl.“ Kermit se usmíval od ucha k uchu a Leona by ani ve snu nenapadlo, že mu tato nevinná lež jednou provždy změnila život.

Než stáhli, vykuchali a naporcovali obrovský úlovek, snesla se tma. Utábořili se u říčního koryta, protože nechtěli riskovat noční jízdu po zvířecích stezkách posetých starými pařezy a jámami po mravenečnících, kde by mohli zlomit šasi nákladňáků. Ishmael připravil čerstvý buvolí jazyk a po večeři seděli lovci kolem táborového

ohně, pili kávu a poslouchali pištění hyen, přilákaných pachem krve a vyvrhnutých vnitřností. Hennie se chvíli přehraboval v batohu a přinesl láhev. Vytáhl z hrdla korkovou zátku a nabídl Kermitovi. Američan podržel láhev proti světlu plamenů. Byla do poloviny plná světle jantarové tekutiny.

„Prezident zakázal v táboře tvrdý alkohol. Už měsíc jsem se pořádně nenapil. Co je to za utrejch?“ zeptal se podezřívavě.

„Vyrábí ho moje teta v Malmesbury dole v Kapsku. Z broskví. Říká se tomu *mampoer*. Rostou po něm chlupy na prsou a nadýmá břicho.“

Kermit se napil a vytřeštil oči. „Říkej si tomu, jak chceš, podle mě to je stoprocentní samohonka.“ Utřel si ústa hřbetem ruky a podal láhev Leonovi. „Dej si, parťáku!“ Nadšení ho stále neopouštělo a Leon cítil ještě větší radost, že mu dovolil chlubit se úspěšnými zásahy. Láhev dvakrát oběhla táborák a nezbyla v ní ani kapka. Mužů se zmocnila hovorná nálada.

„Ty pocházíš z Jižní Afriky, viď, Hennie? Zažil jsi válku?“ zeptal se Kermit.

Hennie s odpovědí váhal. „*Ja*, byl jsem u toho,“ připustil nakonec.

„Ve Státech se o búrské válce hodně psalo. V novinách tvrdili, že to bylo něco jako naše válka proti Jihu. Proklatě urputná a tvrdá.“

„Pro některé z nás byla ještě horší.“

„Zdá se, že ses zapojil do bojů.“

„Jezdil jsem s de la Reyem.“

„Ano, četl jsem o něm. Nejlepší velitel přepadových oddílů. Vyprávěj nám o tom,“ požádal Kermit.

Broskvová pálenka rozvázala jinak zamlklému Búrovi jazyk. Výmluvně popisoval boje v buši, při nichž třicet tisíc búrských farmářů málem pokořilo největší imperiální říši světa.

„A nikdy by nás nedonutili se vzdát, kdyby ten proklatý řezník Kitchener nezaútočil na naše ženy a děti, které jsme nechali doma. Vypaloval naše farmy a střílel dobytek. Všechny ženy a děti nahnal do koncentračních táborů a tam jim nechal přimíchávat do jídla ry-

bářské háčky. Chudinky před smrtí kašlaly krev.“ Po opálené, větrem ošlehané tváři stekla jediná slza. Utřel si ji a zlomeným hlasem se omluvil. „Promiňte. Může za to ta kořalka, ale jsou to zlé vzpomínky. Moje žena Annetjie zemřela v táboře.“ Vstal. „Jdu si lehnout. Dobrou noc.“ Vzal přikrývku a odkráčel do tmy. Kermit a Leon po jeho odchodu chvíli seděli mlčky a zasmušile hleděli do plamenů.

„Nebyly to rybářské háčky,“ vysvětlil Leon tiše. „Zabil je záškrt. Hennie nechápe, že to nebyla naše vina. Búrské ženy žily celou dobu v otevřené stepi a neznaly základní hygienická pravidla. Když je svezli do přeplněných táborů, nedokázaly udržet čistotu a ve špíně propukaly epidemie.“ Povzdechl si. „Od konce války se britská vláda snaží kompenzovat způsobené škody. Nalila do země miliony liber šterlinků na obnovu zničených farem a usedlostí. Vloni umožnila svobodné volby. Zemi teď řídí vláda, v jejímž čele stojí dva búrští generálové, Louis Botha a Jannie Smuts. Ještě nikdy se vítěz nezachoval k poraženému s takovou velkorysostí a šlechetností, jakou projevili Britové.“

„Ale na druhé straně chápu, jak se Hennie cítí,“ poznamenal Kermit. „Na jihu Spojených států žije spousta lidí, kteří ani teď, po čtyřiceti letech, nedokážou odpustit a zapomenout.“

Druhý den ráno se Hennie choval, jako kdyby k večernímu rozhovoru nikdy nedošlo. Posnídali kávu a zbytky studeného jazyka a nasedli do plně naložených automobilů. Stopaři a stahovači seděli na krvavých kusech buvolího masa. Kermit přemluvil Leona, aby ho nechal řídit, a Hennie je následoval v druhém náklaďáku.

Mladý Američan byl opět veselý a bezstarostný a Leon ho pokládal za příjemného společníka. Měli mnoho společného. Oba vášnivě milovali koně, motory a lov a měli si hodně co povídat. Kermit bez dalších podrobností naznačil, že má mocného a bohatého otce, který zcela ovládá jeho život.

„Můj otec byl úplně stejný,“ svěřil se Leon.

„Jak jsi to vyřešil?“

„Řekl jsem mu, že ho sice respektuju, ale nemohu žít podle jeho pravidel. Pak jsem vstoupil do armády. Stalo se to před čtyřmi lety a od té doby jsem ho neviděl."

„A sakra! To vyžadovalo hodně odvahy. Často bych si přál udělat to samé, ale vím, že na to nemám."

Čím více Leon Kermita poznával, tím ho měl raději. A co je na tom? pomyslel si. Střílí sice jako šílenec, ale nikdo není dokonalý. Při rozhovoru zjistil, že jeho nový přítel je nadšený přírodozpytec a ornitolog. Není ostatně divu, když pracuje pro Smithsonův institut, usoudil a požádal Kermita, aby zastavil, kdykoliv zahlédl nějaký zajímavý exemplář hmyzu, ptáka nebo malé zvíře. Hennie ujížděl dál a brzy jim zmizel v dálce.

Přiblížili se k místu, kde Kermit předchozího dne nechal koně, jen pár mil od prezidentova tábora, když jim z křovin náhle a nečekaně vstoupili do cesty dva běloši. Měli na sobě safari obleky, ale byli neozbrojení. Jeden z nich však nesl velký fotoaparát a trojnohý stativ.

„K čertu!" zaklel Kermit polohlasně. „Zástupci sedmé velmoci. Nemůžu se jich zbavit." Šlápl na brzdu a zastavil. „Obávám se, že se k nim budeme muset chovat laskavě a zdvořile, jinak nás usmaží na rožni."

Vyšší z obou neznámých přiběhl ke dveřím řidiče. „Promiňte, pánové," usmál se úlisně, „mohl bych zneužít vaši dobrotu a položit vám několik otázek? Nepatříte náhodou k výpravě prezidenta Roosevelta?"

„Pan Andrew Fagan z Associated Press, předpokládám, abych parafrázoval slavný výrok Mortona Stanleye." Kermit si posunul klobouk do týla a rovněž se usmál.

Žurnalista sebou trhl úžasem a pak se na něj podíval pozorněji. „Pan Roosevelt junior!" zvolal. „Odpusťte mi prosím, že jsem vás v tom úboru nepoznal." Zadíval se na Kermitovy špinavé a zakrvácené šaty.

„Pan kdo junior?" dožadoval se Leon.

Kermit se zatvářil rozpačitě a Fagan si pospíšil s odpovědí: „Vy nevíte, s kým jedete? Tohle je pan Kermit Roosevelt, syn prezidenta Spojených států."

Leon se vyčítavě obrátil k novému příteli. „Proč jsi mi to neřekl?"

„Nezeptal ses."

„Mohl ses alespoň zmínit," stál na svém Leon.

„Vztah mezi námi by se změnil. Jako vždycky."

„Kdopak je ten váš mladý přítel, pane Roosevelte?" zeptal se Andrew Fagan a vytrhl ze zadní kapsy poznámkový blok. „Můj lovec, pan Leon Courtney."

„Vypadá velmi mladě," poznamenal Fagan pochybovačně.

„Nemusíte mít dlouhý bílý vous, abyste byl jedním z nejlepších lovců Afriky," usadil ho Kermit.

„… nejlepší lovec Afriky," zapisoval si Fagan těsnopisem. „Jak se správně píše vaše jméno, pane Courtneyi? S jedním *e*, nebo se dvěma?"

„Jenom s jedním." Leon se cítil nesvůj a probodl Kermita očima. „Podívej se, do čeho jsi mě namočil."

„Soudím, že jste byli lovit." Fagan ukázal na býčí hlavu na ložné ploše nákladňáku. „Kdo to stvoření zabil?"

„Pan Roosevelt."

„Co to vlastně je?"

„Kapský buvol. *Syncerus caffer.*"

„Bože můj, ten je obrovský! Prosím vás, pane Roosevelte, můžeme si udělat pár fotografií?"

„Jenom když nám dáte po dvou kopiích od každé. Jednu pro Leona, druhou pro mě."

„Samozřejmě. Vezměte si pušky. Postavte se každý z jedné strany vedle rohů." Fotograf postavil trojnožku a aranžoval pózu. Kermit vypadal klidně, uhlazeně a sympaticky, Leon jako kdyby stál před popravčí četou. Magnéziový prach vzplál v oblaku kouře ke značnému zděšení stopařů a stahovačů.

„Fajn! Výborně! A můžeme teď udělat obrázek tamhletoho domorodce v červené róbě? Řekněte mu, ať pozvedne oštěp. Ano. Přesně tak. Co je zač? Nějaký náčelník?“

„Král Masajů.“

„Fakt? Požádejte ho, ať se tváří výhružně.“

„Ten blázen tvrdí, že jsi oblečený jako ženská,“ řekl Leon Manyorovi v jazyce maa a Masaj se na fotografa vražedně zamračil.

„Paráda! Bože, to je nádhera!“

Trvalo půl hodiny, než mohli pokračovat v cestě.

„Stává se to často?“ chtěl vědět Leon.

„Zvykneš si. Musíš s nimi jednat slušně, jinak o tobě napíšou snůšku pomluv.“

„Pořád si myslím, žes mi měl říct, že tvůj otec je zpropadený prezident.“

„Vyrazíme si zase spolu na lov? Přidělili mi jednoho starého chlápka. Jmenuje se Mellow a pořád mě poučuje jako usmrkaného školáčka. Navíc mi brání střílet.“

Leon se zamyslel. „Za dva dny se hlavní tábor stěhuje k řece Ewaso Ng’iro. Musím tam v předstihu převézt stany a těžké kusy výstroje. Ale rád bych s tebou zase lovil, pokud mi k tomu dá můj šéf příležitost. Nejsi špatný chlap, přestože máš nízký původ.“

„Kdo je tvůj šéf?“

„Starý pán jménem Percy Phillips. Ale to, že je starý, mu raději neříkej do očí.“

„Toho znám. Často večeří s mým otcem a panem Selousem. Udělám, co budu moct. Nemyslím, že bych pana Mellowa dokázal dále snášet.“

Osud zahrál Kermitovi do karet. Dva dny poté, co se velké safari přestěhovalo do tábora na jižním břehu řeky Ewaso Ng’iro, šéfkuchař zapůjčený lordem Delamerem připravil banket na oslavu amerického Dne díkůvzdání. Krocani v Africe nežijí, a tak prezident

osobně zastřelil velkého dropa. Šéfkuchař ptáka upekl s nádivkou, která obsahovala kořeněná buvolí játra.

Druhý den ráno skosil polovinu osazenstva tábora ošklivý průjem – játra se zřejmě v africkém horku zkazila. Nemoc postihla i prezidenta Roosevelta, muže ocelové konstrukce. Frank Mellow, určený jako Kermitův lovec, trpěl snad nejvíce ze všech a táborový lékař ho poslal do nemocnice v Nairobi.

Kermit, který nádivku nejedl, popadl příležitost za pačesy a vyjednal s otcem výměnu svého osobního lovce. Mluvil s ním přes dveře latríny, kde prezidenta uvěznila nepříjemná indispozice. Starší Roosevelt kladl synovu návrhu jen chabý odpor a Kermit mohl zajít za Percym Phillipsem jako zvěstovatel prezidentského výnosu. Večer byl Leon povolán do Percyho stanu.

„Nevím, jak jste to dokázal, ale rozpoutalo se učiněné peklo. Kermit Roosevelt chce, abyste se stal jeho osobním lovcem místo Franka Mellowa, a přemluvil otce, aby změnu schválil. Mě se na můj názor nikdo nezeptal, takže mi nezbylo než souhlasit.“ Probodl Leona očima. „Ještě vám neuschlo mléko na bradě. Nevypořádal jste se s leopardem, nosorožcem ani lvem a taky jsem to prezidentovi řekl. Jenže je nemocný a nechtěl mě poslouchat. Kermit Roosevelt je divoký a lehkomyslný mladý rošťák, stejně jako vy. Jestli připustíte, aby se mu něco stalo, jsme oba vyřízení. Už nikdy neseženu žádného klienta. Pokud se to stane, vlastníma rukama vás zaškrtím. A pěkně pomalu, rozumíte?“

„Ano, pane. Rozumím vám velmi dobře.“

„Tak jo. Dejte se do práce. Bránit vám v tom nemohu.“

„Děkuji, pane.“ Leon se otočil k odchodu, ale Percy ho zastavil.

„Počkej, Leone!“

Překvapeně se obrátil. Percy mu dosud vykal a zatím ho nikdy neoslovil křestním jménem. A ještě víc ho překvapilo, když viděl, že se Percy usmívá. „Tohle je tvoje velká šance. Druhá už se ti nenaskytne. Když budeš chytrý, tak při troše štěstí nakonec vystoupíš až na vrchol. Zlom vaz.“

Druhý den si Leon s Kermitem vyjeli jen tak na šoulačku, aniž hledali konkrétní kořist. Byli však připraveni na všechno, co jim den nabídne.

„Jestli narazíme na lva, na velkého starého samce s černou hřívou, splní se mi životní sen. Ani můj otec dosud žádného neulovil."

„Možná budeš muset počkat, až opustíme území Masajů," upozornil ho Leon. „Tahle země je pro lvy s černou hřívou mimořádně nezdravá."

„Jak to?" nechápal Kermit.

„Každý mladý *morani* touží zabít svého lva a dokázat tak svou mužnost. Všichni *morani*, kteří absolvovali obřízku ve stejném roce, vyrážejí na bojovou výpravu. Vypátrají lva a obklíčí ho. Když si lev uvědomí, že nemůže utéct, vybere si jednoho mladíka a zaútočí na něj. *Morani* nesmí uhnout a musí se šelmě postavit jen se svým štítem a *asagajem.* Když lva zabije, smí si z jeho hřívy udělat válečnou členku a se ctí ji nosit. Kromě toho si může vybrat libovolnou dívku z vlastního kmene. Tento zvyk poněkud zredukoval lví populaci."

„Kdybych si mohl vybrat, bral bych raději tu holku než čelenku," zasmál se Kermit. „Ale člověk musí takovou odvahu obdivovat. Jsou to úžasní lidé. Vezmi si třeba Manyora. Pohybuje se s elegancí pantera."

Manyoro běžel před koňmi, avšak v té chvíli se zastavil, opřel se o oštěp a čekal, až ho jezdci dojedou. Ukázal přes otevřenou planinu na velký temný obrys, který stál vedle shluku keřů. Z téměř mílové vzdálenosti ho přes vzduch rozechvělý teplem viděli jen nejasně a rozmazaně.

„Nosorožec. Odtud vypadá jako velký samec." Leon vylovil ze sedlové brašny dalekohled značky Carl Zeiss, který dostal od Percyho jako výraz uznání, když povýšil z žáka na plnoprávného lovce. Zaostřil na vzdálenou siluetu a pozorně si ji prohlížel. „Je to opravdu nosorožec. Největší, jakého jsem kdy viděl. Jeho roh je prostě neuvěřitelný."

„Větší než ten, kterého můj otec zastřelil před pěti dny?"

„Řekl bych, že mnohem, mnohem větší.“

„Chci ho,“ vyhrkl Kermit prudce.

„Já taky,“ souhlasil Leon. „Obejdeme ho, až se dostaneme proti větru, a přiblížíme se pod ochranou těch keřů. Měli bychom se dostat na takových třicet čtyřicet yardů, abys měl jistý cíl.“

„Mluvíš jako Frank Mellow. Chceš po mně, abych lezl po čtyřech nebo se plazil po břiše jako chřestýš. Už toho mám dost.“ Kermit se chvěl vzrušením z vyhlídky na ulovení takového obra. „Ukážu ti, jak staří hraničáři na Divokém západě lovili bizony. Pojeď za mnou, parťáku.“ S těmito slovy zaryl kobyle podpatky do slabin a cválal napříč planinou přímo ke vzdálenému zvířeti.

„Počkej, Kermite!“ křičel za ním Leon. „Nebuď blázen.“ Mladý Američan se ani neohlédl. Vytáhl z pouzdra u kolena *Velkou medicínu* a zamával jí ve zdvižené ruce.

„Percy měl pravdu. Jsi divoký a lehkomyslný rošťák,“ lamentoval Leon a pobídl koně do trysku.

Nosorožec slyšel dusot kopyt, ale měl stářím tak oslabený zrak, že jezdce dosud nespatřil. Otáčel masivní tělo ze strany na stranu, zlostně frkal a mžoural krátkozrakýma prasečíma očima.

„Johó!“ vyrazil Kermit kovbojský výkřik.

Nosorožec podle zvuku zaostřil pohled na koně s jezdcem a okamžitě vyrazil proti nim. Kermit se postavil do třmenů, zvedl pušku a vypálil z cválajícího koně. První střela vysoko přeletěla nosorožcův hřbet a daleko za ním se v obláčku prachu zaryla do země. Rychle zapumpoval pákou závěru, vsunul do komory nový náboj a znovu stiskl spoušť. Leon zaslechl masité plesknutí, jak kulka vnikla do zvířecího těla, neviděl však, kde ho zasáhla. Nosorožec sebou ani necukl a zběsile se hnal do útoku.

Další Kermitův divoký výstřel opět minul a Leon spatřil gejzír prachu mezi předními nohama zvířete. Američan vypálil ještě jednou a tentokrát Leon slyšel, jak se kulka zavrtala do svraštělé šedé kůže. Nosorožec zařval bolestí a trhl rohem vysoko do vzduchu, načež ho zase sklonil a chystal se nabrat nebohého koně, jen co se k němu dostane.

Jenže Kermit byl opravdu rychlý. S dovedností zkušeného hráče póla přiměl pouhým tlakem kolen koně zatočit a uhnout z dráhy nosorožcova útoku. Obě zvířata se minula v protisměru, a přestože se obrovský tlustokožec ohnal rohem, špička strašlivé zbraně sklouzla jezdci po lýtku, aniž mu ublížila. Kermit se současně vyklonil ze sedla a vypálil v okamžiku, kdy se ústí hlavně téměř dotýkalo šedé kůže mezi vzdouvajícími se plecemi. Nosorožec po zásahu klesl na přední kolena, vyhodil zadními a prudce se otočil, aby pokračoval ve štvanici na koně, ale tentokrát už nebyly jeho skoky tak dlouhé a rychle ochaboval. Z otevřené tlamy mu odkapávala krvavá pěna. Kermit přitáhl kobyle otěže, spěšně doplnil náboje a rychle dvakrát za sebou vystřelil. Nosorožcovo mohutné tělo se po posledních zásazích křečovitě zatřáslo a nohy jako sloupy zpomalily na rychlost chůze. Těžká hlava se bezvládně kývala na tlustém krku. Zvíře se zastavilo a opile se kymácelo.

V tom okamžiku přicválal Leon a zděšeně zíral na brutální výjev, který se protivil všem zásadám férového souboje mezi člověkem a zvířetem a humánního způsobu zabíjení. Do této chvíle nemohl zasáhnout ze strachu, aby netrefil Kermita nebo jeho koně, ale teď se mu otevřelo volné palebné pole. Těžce zraněný nosorožec vrávoral třicet kroků od něj a Kermit stál hodně stranou a nabíjel pušku. Přitáhl otěže a zabrzdil tak prudce, že si kůň málem sedl na zadek. Vykopl nohy z třmenů, seskočil ze sedla a vytrhl dvojku z pouzdra. Namířil na místo, kde se lebka spojuje s páteří a kulka přeťala obratel jako katova sekera.

Kermit dojel k mršině a sesedl. V obličeji byl rudý a oči mu blýskaly. „Díky za pomoc, parťáku.“ Rozesmál se. „Bože můj! To bylo opravdu vzrušující! Jak se ti líbil styl lovu používaný na Divokém západě? Nádhera, nemyslíš?“ Neprojevil nejmenší výčitky nebo lítost nad krutými jatkami, jichž byl původcem.

Leon se musel několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnil. „Bylo to skutečně divoké, to musím uznat. Ale s tou nádherou bych si nebyl tak jistý,“ poznamenal nevzrušeně. „Ztratil jsem klobouk.“ Vyhoupl se do sedla a vracel se pro něj.

Co teď? lámal si hlavu. Podstoupit konfrontaci? Říct mu, ať si sežene jiného lovce? Spatřil na zemi svůj klobouk, dojel k němu a sesedl. Zvedl ho, oprášil o koleno a narazil si ho na hlavu. Měj rozum, Courtneyi! Jestli utečeš, jsi vyřízený. To se můžeš rovnou vrátit do Egypta a pracovat pro otce.

Vyskočil do sedla a pomalu klusal ke Kermitovi, jenž stál vedle mrtvého nosorožce a hladil dlouhý černý roh. Když uslyšel Leona sesednout, obrátil se k němu se zamyšleným výrazem v obličeji. „Trápí tě něco?“ zeptal se tiše.

„Uvažoval jsem, jak se bude prezident cítit, až uvidí ten roh. Do pěti stop mu určitě moc nechybí. Počítám, že zezelená závistí.“ Leonovi se docela podařilo udržet na rtech přirozený úsměv a věděl, že jeho slova znamenají jednoznačnou nabídku usmíření.

Kermitovi se viditelně ulevilo. „Zelená barva by mu mohla docela slušet. Nemůžu se dočkat, až mu tu trofej ukážu.“

Leon vzhlédl ke slunci. „Je pozdě. Do hlavního tábora to před setměním nestihneme. Zůstaneme na noc tady.“

Ishmael jel za nimi na mezku a za provaz vedl druhého, který nesl hrnce, pánve a další nezbytnosti. Jakmile dojel, začal budovat provizorní tábor.

Ještě se úplně nesetmělo, když servíroval večeři. Oba lovci se opírali zády o sedla, drželi na klíně smaltované talíře a pojídali žlutou rýži a dušené antilopí maso.

„Ishmael je kouzelník,“ řekl Kermit s plnými ústy. „V mnoha newyorských restauracích vaří hůř. Řekni mu to, prosím tě.“

Ishmael přijal kompliment s vážnou tváří.

Leon vyškrábal talíř, polkl poslední sousto a se spokojeným říhnutím se natáhl do sedlové brašny pro láhev. Ukázal Kermitovi vinětu. „Bunnahabhain, jednosladová whisky.“ Američan se šťastně usmál. „Kde jsi to, pro všechno na světě, vzal?“

„Dostal darem od Percyho. Ale asi bych měl dodat, že on o své velkomyslnosti neví.“

„Proboha, Courtneyi, ten pravý kouzelník jsi tady ty.“

Leon nalil do smaltovaných hrnků řádnou dávku a oba se s velkým potěšením napili.

„Představme si na chvíli, že jsem dobrá víla," nadhodil Leon, „a že ti můžu splnit jakékoliv přání. Co by to bylo?"

„Kromě krásné a ochotné dívky?"

„Kromě ní."

Oba se zachechtali a Kermit se rozmýšlel jen několik vteřin. „Jak velký byl ten slon, kterého otec složil před několika dny?"

„Devadesát čtyři a devadesát osm. Magickou stovku nepřekonal."

„Chci být lepší než on."

„Tobě leží hodně na srdci, abys byl lepší než otec, viď? Berete safari jako nějakou soutěž?"

„Můj otec vždycky uspěl ve všem, do čeho se pustil. Válečný hrdina, guvernér státu, vynikající lovec a sportovec ještě než dosáhl čtyřicítky. A protože mu to bylo málo, stal se dosud nejmladším a nejúspěšnějším americkým prezidentem. Uznává jen vítěze, poraženými pohrdá." Napil se. „Podle toho, cos mi řekl, jsme my dva prožili podobné mládí. Měl bys mě chápat."

„Myslíš, že tebou otec pohrdá?"

„Ne. Miluje mě, ale neuznává mě. Chci získat jeho uznání víc než cokoliv jiného na světě."

„Právě jsi ulovil většího nosorožce než on."

Ohlédli se k obrovské mršině, jejíž roh se leskl ve světle ohně.

„To je začátek," přikývl Kermit. „Znám však otce a vím, že by si mnohem víc cenil slona nebo lva. Najdi mi alespoň jednoho z nich, dobrá vílo."

Manyoro seděl s Ishmaelem u jiného ohně a Leon na něho zavolal: „Pojď si sednout sem ke mně, bratře. Musíme si promluvit o něčem velmi důležitém." Manyoro vstal a dřepl si na protější straně táboráku. „Musíme najít velkého slona pro tohoto *bwanu.*"

„Dali jsme mu svahilské jméno," podotkl Manyoro. „Říkáme mu Bwana Popoo Hima."

Leon se rozesmál.

„Co je tady k smíchu?“ zajímal se Kermit. „Dostalo se ti velké cti,“ informoval ho Leon. „Přinejmenším Manyoro tě respektuje. Přidělil ti svahilské jméno.“

„Jaké?“ dožadoval se Američan. „Bwana Popoo Hima.“

„To zní dost nechutně,“ namítl Kermit podezřívavě.

„Znamená to *pan Rychlá kulka.*“

„Popoo Hima! Výborně! Pověz mu, že se mi to líbí!“ Kermit zářil potěšením. „Proč zvolili právě takové jméno?“

„Zapůsobilo na ně, jak střílíš.“ Leon se obrátil k Manyorovi. „Bwana Popoo Hima chce moc velkého slona.“

„Každý běloch chce moc velkého slona. V tom případě musíme na horu Lonsonyo požádat o radu naši matku.“

„Kermite, Manyoro radí, abychom navštívili masajskou kouzelnici, která žije na vysoké hoře. Ta nám prozradí, kde hledat velkého slona.“

„Opravdu na takové věci věříš?“ zeptal se Kermit.

„Věřím.“

Kermit vážně přikývl. „Já náhodou taky. V horách na sever od našeho ranče, v nepřístupných pustinách Dakoty, žije starý indiánský medicinman. Nikdy nevyrazím na lov, aniž bych ho napřed navštívil. Každý opravdový lovec má své pověry a rituály, dokonce i můj otec, který je ten nejracionálnější člověk, jakého můžeš potkat. Kdykoliv někam jede, vždycky u sebe má zaječí tlapku.“

„Zamrkat na paní Štěstěnu a vyjít jí vstříc se každopádně vyplatí,“ souhlasil Leon. „Žena, za kterou tě zavedu, je její dvojče. A taky moje adoptivní matka.“

„V tom případě se domnívám, že jí můžeme věřit. Kdy se vydáme na cestu?“

„Jsme nejmíň dvacet mil od hlavního tábora. Kdybychom tam napřed chtěli dopravit hlavu nosorožce, ztratíme dva dny. Ukryjeme ji tady a Manyoro ji později vyzvedne. Tak můžeme vyrazit k vysoké hoře hned.“

„Jak je to daleko?“

„Dva dny, když sebou pohneme.“

Druhý den ráno vytáhli mohutnou hlavu zabitého nosorožce vysoko do koruny mahagonu a zaklínili ji do vidlice mezi větvemi, daleko z dosahu hyen a dalších mrchožroutů. Pak zamířili na východ a utábořili se až ve chvíli, kdy se setmělo natolik, že neviděli na cestu. Leon nechtěl riskovat, že si některý kůň zlomí nohu v mravenečníkově noře. V noci se náhle probudil. Nehybně ležel a poslouchal, co ho vyrušilo ze spánku. Jeden kůň zařehtal a zadupal.

Lvi! blesklo mu hlavou. Jdou po koních. Odhodil přikrývku, posadil se a hrábl pro pušku. Pak rozeznal jakousi postavu, která dřepěla vedle ohniště s doutnajícími uhlíky a byla zahalená do červeného roucha.

„Kdo je tam?“ zeptal se důrazně.

„Já, Loikot. Přišel jsem.“

Vstal a Leon ho okamžitě poznal, i když chlapec za těch šest měsíců, co ho neviděl, vyrostl o dobré čtyři palce. Kromě toho se mu změnil hlas. Prostě a jednoduše dospěl v muže. „Jak jsi nás našel, Loikote?“

„Máma Lusima mi sdělila, kde jste. Poslala mě, abych vás přivítal.“

Jejich hlasy probudily Kermita. Posadil se a ospale se zeptal: „Co se stalo? Kdo je ten vyzáblý kluk?“

„Posel od ženy, kterou jdeme navštívit. Poslala ho, aby nás našel a dovedl na její horu.“

„Jak sakra mohla zjistit, že za ní jdeme? My sami jsme to nevěděli až do včerejšího večera.“

„Prober se, Bwana Popoo Hima, a přemýšlej trochu. Ta žena je kouzelnice. Hledí na cestu a drží nohu na plynu. Ne aby tě někdy napadlo zahrát si s ní poker.“

Uprostřed dopoledne spatřili nad zasněným modrým horizontem plochý vrchol hory Lonsonyo, ale bylo pozdní odpoledne, když stanuli pod vysokým masivem, a než vystoupali do *manyatty* a sesedli

před Lusiminou chýší, setmělo se. Uslyšela koně a stála na prahu, osvětlená zezadu mihotavými plameny. Až na šňůrku korálků kolem pasu byla úplně nahá. Její kůže, čerstvě natřená tukem smíchaným s okrovou hlínou, se leskla jako zrcadlo.

Leon k ní přistoupil a poklekl na jedno koleno. „Dej mi své požehnání, mámo," požádal.

„Máš ho, synu můj." Pohladila jej po hlavě. „A je s tebou i moje mateřská láska."

„Přivedl jsem k tobě dalšího prosebníka." Vstal a pokynul Kermitovi, aby předstoupil. „Jeho svahilské jméno zní Bwana Popoo Hima."

„Tak tohle je princ, syn velkého bílého krále." Lusima si pozorně prohlédla Američanův obličej. „Výhonek mohutného kmene, který však nikdy nevyroste tak vysoko jako strom, z něhož vyrašil. V lese vždycky jeden strom vyroste výš než ostatní, jediný orel létá ve větších výškách než jiní ptáci." Laskavě se na Kermita usmála. „On to ve svém srdci ví, a proto se cítí malý a nešťastný."

Leon žasl nad její intuicí. „Zoufale touží získat otcovo uznání," potvrdil.

„A přichází za mnou, abych mu našla slona." Přikývla. „Zítra požehnám jeho *bunduki* a ukážu mu cestu lovce. Teď však se mnou povečeříte. Zabila jsem pro tebe a tohoto *mzungu,* který nepije krev a mléko a dává přednost vařenému masu, mladou kozu."

V poledne následujícího dne se shromáždili pod poradním stromem v dobytčí ohradě. *Velká medicína* ležela na vydělané lví kůži. Modrý kov byl čerstvě naolejovaný a vyleštěné dřevěné části jen zářily. Nechyběly obětiny v podobě čerstvé hovězí krve a mléka, soli, tabáku a skleněných korálků. Leon a Kermit dřepěli vedle sebe u hlavy lví kůže, za nimi Manyoro a Loikot.

A to už vyšla z chýše Lusima v celém svém majestátu. Vznešeným krokem královny došla k poradnímu stromu, doprovázena otrokyněmi. Muži uctivě tleskali a provolávali jí slávu. „Je velká černá kráva, která nás krmí mlékem svého vemene. Střeží nás a všechno

vidí. Je matka kmene. Je nekonečně moudrá a zná všechny věci na zemi. Modli se za nás, mámo Lusimo.“

Dřepla si před muži a položila rituální otázky: „Proč jste přišli na mou horu? Čeho si ode mě žádáte?“

„Prosíme tě, abys požehnala našim zbraním,“ odpověděl Leon. „Žádáme tě, abys nám ukázala stezku, po níž kráčejí divočinou velcí šedí muži.“

Lusima vstala a pokropila pušku krví a mlékem, tabákem a solí. „Ať je tato zbraň jako strašlivé oko lovce, které zabije každého, na koho se podívá. Ať tato kulka letí rovně a přímo jako včela do úlu.“

Pak přistoupila ke Kermitovi, zamávala plácačkou z žirafího ocasu a postříkala mu sklopenou hlavu mlékem a krví. „Zvěř mu nikdy neunikne, protože má srdce lovce. Ať neomylně pronásleduje kořist. Ať ji oko lovce nikdy neztratí.“

Leon šeptem překládal a po každé Lusimině větě oba tleskli a zopakovali refrén modlitby: „Nechť se stane, jak říká velká černá kráva.“

Lusima se pustila do rituálního tance. Vířila v úzkému kruhu, její holé nohy se neúnavně míhaly jako dívčí, pot se na kůži mísil s tukem a okrovým barvivem, až její postava zářila jako vytesaná z vzácného jantaru. Konečně se zhroutila na lví kůži, obličej podivně svraštělý. Kousala se do rtů, až jí na bradu vytryskla krev. Tělo se jí divoce zachvívalo, trhaný dech jí sípal v hrdle, pěna u úst zrůžověla krví. Když promluvila, její hlas zněl drsně a chraplavě jako mužský: „Lovec se snaží mířit k domovu. Chytrý lovec za svítání poslouchá pípání černých ptáčků.“ Zaskřípala zuby. „Počká-li lovec na vrcholu kopce, bude třikrát požehnán.“ Zalapala po dechu a otřásla se jako kokršpaněl, když vyleze z vody na břeh.

„Inu, musím říct, že náznaky tvé matky byly velmi tajemné,“ poznamenal Kermit suše nad opékaným dikobrazem. Připravil ho Ishmael a jeho šťavnaté jemné maso chutnalo jako selátko. „Myslíš, že mi radí, abych to zabalil a odjel domů?“

„Copak tě tvůj indiánský medicinman nenaučil, že když máš co do činění s okultním proroctvím, musíš zvažovat každé slovo a hledat možné asociace? Nemůžeš brát všechno doslova. Dám ti příklad. Když jsem posledně žádal Lusimu o pomoc, řekla mi, abych následoval sladkého zpěváka. Ukázalo se, že šlo o ptáka, kterému se říká medozvěstka.“

„Zdá se, že má zálibu v ornitologii, ale tentokrát nám místo medozvěstek nabídla černé ptáky.“

„Začneme od začátku. Řekla ti, že máš odjet domů, nebo zamířit k domovu?“

„Zamířit k domovu. Bydlím v New Yorku ve Spojených státech.“

„Dobře, takže to nám podle mě dává směr na severoseverovýchod s malou odchylkou k severu.“

„Při nedostatku jiného vysvětlení se s tím budeme muset spokojit,“ souhlasil Kermit.

Leon navigoval pomocí armádního kompasu, který zrekvíroval, když odcházel od pluku, a první noc se utábořili v závětří nízkého skalnatého pahorku. Před svítáním pili kávu a čekali na východ slunce. Loikot náhle naklonil hlavu na bok a zvedl ruku, aby je umlčel. Zmlkli a poslouchali. Zvuk byl tak slabý, že ho slyšeli jen ve chvílích, když ustal ranní vánek nebo se otočil příznivým směrem.

„Co je to, Loikote?“

„*Chungaji* spolu rozmlouvají.“ Vstal a zvedl oštěp. „Musím na kopec, abych slyšel, co si povídají.“ Zmizel ve tmě a ostatní napínali uši, aby zachytili vzdálené zvuky.

„Nepřipadá mi to jako lidské hlasy,“ poznamenal Kermit. „Spíš jako cvrlikání vrabců.“

„A co třeba pípání černých ptáčků?“ nadhodil Leon. „Černých ptáčků, o kterých mluvila máma Lusima.“

Oba vybuchli smíchem.

„Myslím, žes uhodl. Až se Loikot vrátí z kopce, přinese nám zprávy.“

Slyšeli jeho hlas, bližší a zřetelnější než volání jeho přátel pasáčků. Výměna zpráv masajské šeptandy pokračovala ještě dlouho po

východu slunce. Pak konečně nastalo ticho, neboť vítr a rostoucí teplota zhoršily akustické podmínky. Krátce nato se Loikot vrátil. Důležitě se nadýmal a bylo jasné, že nepromluví, dokud jej o to někdo naléhavě nepožádá.

Leon ho potěšil. „Pověz mi, Loikote, o čem jsi se svými bratry obřízkového nože mluvil?“

„Hodně se povídá o velkém safari s deseti tisíci nosičů a o mnoha *wazungu* utábořených u řeky Ewaso Ng’iro, o velkém zabíjení zvířat a o bílém králi země, která se jmenuje Emelika.“

„A o čem jste mluvili potom?“

„Mezi dobytkem v okolí Arushi vypukla červená nemoc. Už zemřelo deset krav.“

„Nemluvili jste náhodou také o pohybu slonů ve Velké příkopové propadlině?“

„Ano, mluvili jsme o tom,“ potvrdil Loikot. „Shodli jsme se, že v tomto ročním období se do údolí stahují velcí samci. Nedávno *chungaji* viděli mnoho kusů na území mezi Maralalem a Kamnorem. Mluvilo se o třech moc velkých, kteří putují na východ v jednom stádu.“ Pak se Loikot konečně usmál a jeho hlas nabral naléhavou kadenci. „Jestli je máme dohonit, M’bogo, musíme rychle na sever, abychom jim odřízli cestu, než se dostanou na území Samburů a k Turkaně.“

Manyoro a Loikot běželi před koňmi dlouhými skoky a oba jezdci klusali za nimi. Ishmael na svém mezku a s druhým nákladním zůstal daleko za nimi.

Kermit měl svou obvyklou nezkrotnou náladu. „Dobrý kůň, puška v ruce a před sebou příslib napínavého lovu! Tomu říkám život muže!“

„Nenapadá mě nic, co bych dělal raději,“ souhlasil Leon.

Kermit náhle přitáhl uzdu, zaclonil si oči kloboukem a zahleděl se na šedé trnité křoví. „Tamhle je velký samec kudu,“ řekl. „Větší než všechny antilopy, které mi Mellow nabídl.“

„Chceš ulovit další antilopu, nebo stolibrového slona? Rozhodni se, chlape. Obojí mít nemůžeš.“

„Proč ne?“ nechápal Kermit.

„Velký sloní samec s tvým jménem na zadku se v této chvíli může pást za nejbližší terénní vlnou. Vystřel a uteče rychlostí závodního koně. A zastaví se až na druhém břehu Nilu.“

„Všechno mi zkazíš! Jsi stejně otravný jako ten zatracený Frank Mellow.“ Kermit pobídl koně do cvalu a vyrazil za oběma Masaji, kteří již získali značný náskok.

Uprostřed odpoledne spatřili nad obzorem hřeben nízkých pahorků, které připomínaly klouby zaťaté pěsti. Večer se utábořili pod nejvyšším z nich. Ráno vypili u táboráku kávu, nechali Ishmaela, ať pohlídá koně, sbalí tábor a naloží vybavení na nákladního mezka, a vylezli na kopec. Když stanuli na vrcholu, Loikot zavolal přes údolí. Téměř okamžitě mu odpověděl podobný, ale vzdálený výkřik, nesoucí se šerem úsvitu. Několik minut se domlouval s neviditelným druhem a pak se obrátil k Leonovi. „Ten, s kterým jsem mluvil, nebyl Masaj. Tohle je hranice mezi územím našeho kmene a zemí Samburů, našich nevlastních bratranců,“ vysvětlil. „Mluví jazykem maa, ale jinak než my. Moc srandovně. Asi takto.“ Zakoulel očima jako idiot a vydal hýkavý zvuk jako dementní osel. Manyoro pokládal jeho výstup za úžasně zábavný. Začal se belhat kolem dokola jako chromý stařec, pleskal se do tváří a napodoboval Loikotovu imitaci příslušníka kmene Samburu.

„No dobře, tak až se vy dva klauni dostatečně pobavíte, nebylo by od věci prozradit nám, co povídal váš nevlastní bratranec.“

Loikot skytající smíchem konečně popadl dech. „Ten samburský osel mi řekl, že když včera večer hnali stádo do *manyatty*, viděli tři velké býky. Všichni tři prý měli velmi dlouhé bílé zuby.“

„Kam mířili?“ vyzvídal Leon dychtivě.

„Vzhůru údolím přímo k místu, kde teď stojíme.“ Leon rychle překládal novinky Kermitovi a neuniklo mu, jak Američanovi zasvítily oči. „Je ti doufám jasné, že kdybych tě včera nechal zastřelit tu antilopu, zabil bys veškeré naděje, že bychom ty slony někdy dostihli.“

„Úpím pod břemenem výčitek a studu. Slibuju, že v budoucnu budu pozorně poslouchat slova Velkého lovce, který všechno ví.“ Kermit zvedl ruku a ironicky zasalutoval.

„Jdi k čertu, Roosevelte,“ zakřenil se Leon. „Pošlu Manyora a Loikota do údolí zjistit, jestli tudy v noci už neprošli. Měsíc je však v novu, takže dost pochybuju, že by pokračovali v cestě i po setmění. Vsadil bych se, že za tmy odpočívali a teprve teď se zvedají k dalšímu pochodu.“ Seděli a dívali se za oběma Masaji, kteří seběhli po svahu a ztratili se mezi stromy v údolí.

„Dosud jsme se řídili Lusiminou radou poslouchat za úsvitu pípání černých ptáčků. Co nám doporučila potom?“ ozval se znenadání Kermit.

„Mluvila o tom, že když lovec počká na vrcholu kopce, bude třikrát požehnán. Sedíme na vrcholu kopce. Uvidíme, jestli se nám dostane trojího požehnání.“

Jakmile slunce vystrčilo ohnivou hlavu nad obzor, Leon sundal z krku dalekohled, opřel se zády o strom a přiložil okuláry k očím. Pomalu přejížděl pohledem přes údolí tam a zase zpátky Po necelé hodině spatřil vracejícího se Loikota a Manyora. Stoupali do svahu pomalým, lenivým krokem a rozmlouvali spolu. Odložil dalekohled. „Nespěchají, to znamená, že jim nepřálo štěstí. Sloni tudy neprošli. Alespoň prozatím.“ Oba Masajové dřepli vedle nich a Leon se tázavě zadíval na Manyora.

„*Hapana.* Nic.“ Vytáhl krabičku se šňupavým tabákem, nabídl nejdřív Loikotovi a pak si vzal sám. Šňupali a kýchali, zavírali oči a něco si šeptali, tiše, aby se jejich hlasy nedonesly do údolí. Kermit se natáhl na plochém kameni, stáhl si klobouk přes oči a v několika minutách tiše chrápal. Leon neúnavně přejížděl dalekohledem z jednoho konce údolí na druhý a občas ho odtáhl, aby nechal oči odpočinout, a očistil čočky cípem košile.

V průběhu staletí se z úbočí uvolnila řada velkých zaoblených balvanů a skutálela se na dno údolí. Některé připomínaly sloní záda a Leonovo srdce nejednou poskočilo radostí, když v zorném poli dalekohledu spatřil masivní šedivý obrys, a teprve po chvíli si uvědomil,

že vidí skálu, ne sloní kůži. Znovu odložil dalekohled a tiše se zeptal Manyora: „Jak dlouho bychom tady ještě měli čekat?“

„Dokud slunce nevystoupí až tam,“ ukázal k zenitu. „Jestli do té doby nepřijdou, nejspíš někde odbočili. Potom bychom museli sejít dolů ke koním a zajet do *manyatty,* kde je včera Samburuové viděli. Tam můžeme vypátrat jejich stopu a jít po ní, dokud je nedostihneme.“

Kermit sundal klobouk z očí a zeptal se: „Co říkal?“ Leon mu přeložil obsah rozhovoru a Američan se posadil. „Začíná mě to nudit,“ prohlásil. „Pořád jenom spěcháme a potom zase čekáme.“

Leon se nenamáhal s odpovědí. Zvedl dalekohled a pokračoval v pátrání.

Půl míle daleko se po dně údolí táhl pruh zelenější vegetace, kterého si všiml již dříve. Podle barvy a hustoty listoví poznal opičí keře, jejichž fialové tykvovité plody chutnají lidem hořce, ale přitahují nejrůznější divoká zvířata, malá i velká. Uprostřed hájku ležel jeden z bludných balvanů a jeho šedý oblý vrchol vyčníval nad křoviny. Zadíval se na něj a chystal se posunout pohled dál, když vtom ztuhl a zadíval se pozorněji. Skalisko jako by změnilo tvar a zvětšilo se. Napínal zrak, až mu slzely oči. Obrys balvanu se zase změnil. Leon zatajil dech. Za skaliskem stál slon. Bludný balvan ho z větší části zakrýval, takže z něj byl vidět jen zadek a křivka hřbetu. Skutečnost, že se tam zvíře dostalo, aniž si ho kdokoliv z nich všiml, byla dalším důkazem, jak tiše a nenápadně se obrovská stvoření dokážou pohybovat. Leon cítil, jak se mu stahuje hrudník, a sípal jako astmatik. Slon už se nehýbal. Je tam pouze jeden, čili to nebude stádo, které hledají. Nejspíš zatoulaná samice nebo mladý býk. Připravil se na zklamání.

Pak sklouzl pohledem doprava a postřehl další pohyb. Clonou větví pronikla hlava jiného slona. Znovu zalapal po dechu. Určitě samec. Velikánská hlava, impozantně vyklenuté čelo, roztažené uši jako plachty škuneru. Houpající se chobot rámovaly dva dlouhé zaoblené kly. Slonovina byla tlustá a světle zbarvená.

„Manyoro!“ zašeptal naléhavě.

„Vidím ho, M'bogo!“

Leon se ohlédl. Oba Masajové stáli a hleděli na opičí keře. „Kolik jich je?“ zeptal se.

„Tři,“ odpověděl Loikot. „Jeden je zakrytý skálou. Druhý stojí otočený čelem k nám a třetí je mezi nimi, ale schovaný za stromy. Vidím jenom nohy.“

Kermit se rychle posadil, vyrušený z nudy naléhavostí jejich hlasů. „Co se děje? Co tam vidíte?“

„Nic moc.“ Leon se horečně chvěl. „Jenom jeden stolibrový slon. Možná dva nebo i tři. Ale předpokládám, že se příliš nudíš, než aby tě to zajímalo.“

Kermit se vyškrábal na nohy, ještě zpola obluzený spánkem. „Kde? Kde?“

Leon ukázal směr a Američan slony spatřil. „No teda! Ať se…“ zakoktal. „Kopni mě do hlavy! Zatřep se mnou, ať se probudím! To snad nemůže být pravda! Řekni, že se mi to nezdá. Řekni, že ty kly jsou skutečné.“

„Víš co, kámo? Odtud mi fakt připadají skutečné.“

„Kde máš pušku? Jdeme na ně!“ Kermitovi se zlomil hlas.

„Vynikající plán, pane Roosevelte. Nevidím na něm jedinou chybičku.“ Tři sloni zatím vystoupili z křovisek a zamířili údolím rovnou k nim. Kráčeli za sebou po široké vyšlapané zvířecí stezce, která vedla blízko úpatí kopce, na němž stáli.

„Na kolik slonů mám licenci?“ ptal se Kermit naléhavě. „Na tři?“

„Víš zatraceně dobře, že ano. Chceš je snad dostat všechny, ty lakomče?“

„Který má největší kly?“ Kermit cpal náboje do zásobníku winchestrovky.

„Těžko říct na takovou dálku. Velcí jsou všichni tři. Budeme se muset hodně přiblížit, abychom vybrali toho největšího. Ale měli bychom sebou hodit. Jdou dost rychle.“

Klouzali po úbočí, pod nohama se jim uvolňovaly kamínky. Stromy a svah jim zakryly výhled, takže ztratili slony z očí.

Seběhli na dno údolí. Leon v čele čtyřčlenné skupinky odbočil vlevo podél úpatí kopce a rozběhl se ze všech sil, aby se dostal na pozici, odkud by mohli na slony vystřelit.

Doběhl ke zvířecí stezce, široké a udupané jako beton staletí trvajícími údery kopyt, tlap a nohou, a vydal se po ní. Kermit mu sprintoval v patách, oba Masajové byli jen o pár kroků vzadu. Vpředu protínala stezku mělká strouha vyplavená vodou po tropických deštích. Než se k ní dostali, přihodila se téměř současně řada událostí. Leon spatřil vedoucího slona, který se vynořil mezi stromy asi čtyři sta yardů vpravo vedle vyschlé stružky, a těsně následován dalšími dvěma klusal přímo k lovcům.

Pak se z pahorku vlevo od nich ozval poplašený výkřik hlídkujícího paviána, který varoval ostatní opice před hrozícím nepřítelem – v údolí pod sebou zahlédl člověka. Během zlomku vteřiny se přidala celá opičí banda a údolím se nesl hlasitý štěkot. Sloni se na místě zastavili a s těly těsně u sebe se nejisté pohupovali. Zvedali choboty a větřili nebezpečí, natáčeli hlavy a roztahovali uši.

„Ani se nehněte!“ sykl Leon na své druhy. „Postřehnou sebemenší pohyb.“ Stál jako socha a napjatě pozoroval kořist. Uvažoval, kterým směrem se asi dají na útěk. Po vyčerpávajícím běhu mu srdce bušilo v hrudi a hrozilo, že se rozskočí vzrušením. Každý ze samců nesl na každé straně hlavy nejméně sto liber slonoviny!

Kam zamířit? honilo se mu chvíli hlavou, než se rozhodl. „Musíme se dostat do toho koryta, než nás uvidí,“ zafuněl a opatrně se pohnul. Podařilo se jim to, aniž je sloni zaregistrovali, a seskočili ze strmého břehu doprostřed stáda antilop, které se pásly na listnatých keřících na dně strouhy. Impaly se v panice rozletěly na všechny strany. Většina vyskočila na protější břeh a prchala po zvířecí stezce k trojici slonů.

Vůdčí samec je uviděl, otočil se a rozběhl se k úpatí kopce. Ostatní dva ho následovali.

Leon vyhlédl přes okraj břehu a okamžitě pochopil, co se děje. „Zatracené impaly, ať je peklo pohltí,“ drtil mezi zuby. Sloni vybíhali po příkrém svahu a vzdalovali se šikmo od nich k hřebeni. „Hoď

sebou, Kermite!“ vykřikl horečně. „Jestli jim neoďřízneme cestu, než vyběhnou na vrchol, už je nikdy neuvidíme.“

Přeběhli úzký pás rovného terénu, ale než se dostali k úpatí, ztráceli na kořist dvě stě yardů. Leon se pustil dlouhými kroky po strmé spádnici a přeskakoval menší kameny, které mu stály v cestě.

Sloni nedokážou překonat příliš prudký svah a vedoucí samec stoupal po krátkých šikmých úsecích střídavě doprava a doleva, zatímco oba lovci běželi nejkratší cestou vzhůru a s každou smyčkou, kterou museli sloni udělat, zkracovali náskok gigantických zvířat.

„Já už nemůžu,“ sípal Kermit. „Jsem vyřízený.“

„Makej, kámo.“ Leon natáhl ruku dozadu a popadl ho za zápěstí. „Nevzdávej se! Už jsme skoro nahoře.“ Táhl jej za sebou. „Už jsme je předběhli. Ještě kousek.“

Konečně vysupěli na hřeben kopce a udýchaný Kermit se opřel o strom. Košili měl promočenou potem, hrudník se mu zvedal, dech pískal v hrdle. Nohy se pod ním bezvládně podlamovaly jako ochrnuté. Leon pohlédl dolů a viděl, že vedoucí samec je čtyřicet yardů pod nimi, ale rychle se přibližuje. Usoudil, že o nich neví, a odhadl, že hřeben překročí asi třicet yardů od nich. „Připrav se, kámo. Sedni na zadek, ať máš pevnější ruku. Rychle. Za pár vteřin je tu máme,“ syčel na Kermita. „Dají ti jedinou šanci. Vyber si vůdce. Miř mu do podpaždí, těsně za rameno. Střílej na srdce. O zásah do mozku se raději nepokoušej.“

Vůdčí samec náhle postřehl siluety dvou postav, které se nad ním krčily. Znovu se zastavil a nerozhodně kýval chobotem. Začal se obracet dolů z kopce, ale zezdola se blížili Manyoro a Loikot. Hulákali a mávali pažemi a snažili se nahnat kořist střelcům do rány.

Samec váhal a pohupoval hlavou ze strany na stranu. Další dva se na něj zezadu tlačili. Oba Masajové ječeli jako démoni a pleskali *shukami*. Naproti tomu muži na hřebeni tiše a nehybně čekali a pro vedoucího slona představovali méně závažnou hrozbu. Vyrazil do kopce rovnou k Leonovi a Kermitovi. Jeho druhové jej následovali.

„Už jdou. Připrav se,“ zašeptal Leon.

Kermit seděl s lokty pevně opřenými o kolena, jenže pořád ztěžka oddechoval a Leon si s úlekem všiml, že se hlaveň winchestrovky chvěje. Obával se, že Američan předvede jednu ze svých výstředních ukázek střeleckého umění. Nastal rozhodující okamžik. „Teď, Kermite! Sundej ho!“

Pozvedl kulovnici, připraven zasáhnout, kdyby Američan minul, což s jistotou očekával. Winchestrovka zaburácela a poskočila Kermitovi v rukou. Leon vytřeštil oči a sklonil zbraň. Kulka nezasáhla vedoucího samce do ramene, nýbrž přímo do ušní dírky. Slon se zhroutil na kolena a byl na místě mrtvý. Winchestrovka práskla podruhé a Leon sebou polekaně škubl. Druhý samec, který kráčel za padlým vůdcem, klesl bez života k zemi po dalším perfektním zásahu do mozku. Dopadl však na příkrou kamennou desku a začal se kutálet dolů. Obrovské tělo nabíralo rychlost, valilo se po úbočí a strhávalo za sebou lavinu kamení. A přímo na oba Masaje! Manyoro a Loikot uskočili v posledním zlomku vteřiny.

Třetí samec stál na otevřeném svahu pod vrcholem, sevřený do kleští mezi dvěma dvojicemi mužů. Manyoro vyskočil a s křikem a máváním se rozběhl proti němu. Slon ztratil nervy a obrátil se k hřebenu. Leon a Kermit mu stáli v cestě. Tlustokožec najednou nemohl a snad ani nechtěl utéct. Přidal do kroku a řítil na oba muže. Uši sklopil dozadu, vztekle zakřičel a rozehnal se k vražednému útoku.

„Znovu!“ vykřikl Leon. „Zopakuj to! Střílej!“ Zvedl kulovnici, ale než ji zasadil do ramene, winchestrovka potřetí promluvila. Slon se nacházel pod střelcem a byl k němu otočený čelem. Nezkušený a nepoučený lovec by se dal oklamat zdáním a namířil by příliš vysoko, ovšem Kermit se projevil jako dokonalý mistr a jeho kulka neomylně našla cíl. Poslední slon vymrštil chobot přes hlavu a zemřel stejně rychle a bezbolestně jako jeho druhové. I on se svalil ze svahu, posledních několik desítek yardů sklouzl a zarazil se o mohutný kmen u úpatí kopce. Mezi prvním a závěrečným výstřelem uběhla sotva minuta. Leon nevypálil jedinou ránu.

V kopcích na vzdálené straně údolí dozněla ozvěna výstřelů a krajinu zahalilo hluboké ticho. Jediný ptáček nezazpíval, opice umlkly. Příroda jako by zatajila dech a naslouchala.

Leon konečně porušil mlčení. „Když ti řeknu mir na hlavu, střílíš do těla. Když ti řeknu mir na tělo, střílíš na hlavu. Když ti předložím snadnou ránu, zkazíš ji. Když po tobě chci nemožný výstřel, trefíš rovnou do černého. Co to má sakra znamenat, Roosevelte? Opravdu nevím, k čemu mě tady potřebuješ."

Kermit jako by ho neslyšel. Seděl s puškou na klíně a šokovaně na ni zíral, ve zpocené tváři nepřítomný výraz. „Bůh mě miluje!" zašeptal. „Tak dobře jsem ještě nikdy nestřílel." Zvedl hlavu a zahleděl se na tři obrovská těla. Pomalu vstal a přistoupil k nejbližšímu slonovi. Sklonil se a uctivě položil pravou ruku na dlouhý lesklý kel. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. *Velká medicína* jako by žila svým vlastním životem. Měl jsem pocit, že se vznáším sám nad sebou a z dálky se dívám na to, co se stalo." Pozvedl winchestrovku ke rtům jako kalich při svatém přijímání a políbil kovový blok závěru. „Taky se divíš, *Velká medicíno*, viď? Máma Lusima tě obdařila velmi mocným kouzlem."

Trvalo šest dní, než mohli vytáhnout kly z rozkládajících se těl. Manyoro zatím v nedaleké samburské vesnici sehnal skupinu nosičů, kteří je odnesou do základního tábora při řece Ewaso Ng'iro. Při zpáteční cestě se zastavili pro ukrytou hlavu nosorožce. Dlouhý zástup nosičů nesl impozantní sbírku trofejí. K řece jim chybělo ještě několik mil, když spatřili skupinku jezdců přijíždějících od tábora.

„Vsadím se, že se táta jede podívat, co jsem vyváděl." Kermit se usmíval radostným očekáváním. „Nemůžu se dočkat, jak se bude tvářit, až uvidí tuhle přehlídku."

Přitáhl uzdu a čekal na jezdce, zatímco Leon vytáhl dalekohled a prohlédl si je. „Moment! To není tvůj otec." Ještě chvíli se díval. „Je to ten novinář a jeho fotograf. Jak sakra věděli, kde nás hledat?"

„Počítám, že mají v táboře svého informátora. A kromě toho mají oči jako kroužící supi," poznamenal Kermit. „Nic jim neunikne. Každopádně se rozhovoru s nimi nemůžeme vyhnout."

Andrew Fagan zastavil a zvedl klobouk. „Dobrý den, pane Roosevelte," pozdravil. „Nesou ti muži opravdu sloní kly? Bože, netušil jsem, že mohou být tak veliké. Přímo gigantické. Sklízíte jeden lovecký úspěch za druhým. Přijměte prosím mé srdečné blahopřání. Smím si prohlédnout ty trofeje?"

Leon zavolal na nosiče, ať složí náklad. Fagan sesedl z koně a za neustálých obdivných výkřiků si je pozorně prohlížel. „Moc rád bych si poslechl vaše vylíčení lovu, pane Roosevelte, pokud byste byl ochoten věnovat mi svůj čas. A byl bych vám samozřejmě nesmírně vděčný, kdybyste vy a pan Courtney byli tak laskaví a zapózovali nám pro pár dalších fotografií. Čtenáři budou fascinovaní, až uslyší o vašich dobrodružstvích. Jak asi víte, moje články přebírají prakticky všechny významné noviny v civilizovaném světě od Moskvy po Manhattan." Reportér a fotograf potřebovali hodinu, než byli úplně spokojeni. Fagan zaplnil polovinu notesu těsnopisnými poznámkami a jeho spolupracovník pořídil několik desítek snímků lovců a jejich trofejí. Žurnalista se nemohl dočkat, až zasedne k psacímu stroji. Byl rozhodnut vyslat rychlého posla do telegrafní kanceláře v Nairobi s novým článkem a instrukcemi, aby jej nechal bleskově odeslat nakladateli do New Yorku. Když si potřásli rukama, Kermit se ho nečekaně zeptal: „Už jste se setkal s mým otcem?"

„Bohužel ne, pane, ačkoliv musím přiznat, že patřím k jeho nejoddanějším obdivovatelům."

„Přijďte mě zítra navštívit do hlavního tábora," navrhl mu Kermit. „Představím vás."

Pozvání ostříleného reportéra doslova ohromilo, a ještě když odjížděl, hlasitě děkoval.

„Co tě to napadlo, kámo?" nechápal Leon. „Myslel jsem, že zástupce sedmé velmoci nesnášíš."

„Nesnáším, ale je lepší mít v nich přátele než protivníky. Jednoho dne může být Fagan užitečný. Od této chvíle je mým velkým dlužníkem.“

Do hlavního tábora u řeky dojeli pozdě odpoledne. Nikdo je neočekával. Prezident se díky robustní konstituci z následků hostiny na Den díkůvzdání už úplně uzdravil a teď seděl pod stromem před svým stanem a četl si Dickensovu *Kroniku Piekwickova klubu* v kožené vazbě. S pobaveným výrazem sledoval povyk, který návrat jeho syna vyvolal. Ze všech stran se sbíhalo osazenstvo tábora, téměř tisíc duší, a vítalo vracející se lovce. Tlačili se kolem nich a natahovali krky, aby si prohlédli sloní kly a hlavu nosorožce.

Teddy Roosevelt odložil knihu, narovnal si na nose brýle s ocelovými obroučkami, vstal ze židle, zastrčil si košili přes klenuté břicho a vydal se zjistit příčinu takového pozdvižení. Dav se před ním uctivě rozestoupil. Kermit seskočil z koně, aby se s otcem přivítal. Vřele si potřásli rukama a prezident vzal syna za loket. „Nuže, chlapče, byl jsi skoro tři týdny pryč. Začínal jsem si dělat starosti. Teď bys měl svému starému otci ukázat, co jsi přivezl.“ Oba odešli k místu, kde nosiči složili náklad. Leon zůstal v sedle a byl dost blízko, aby mohl přes hlavy zástupu pozorovat prezidentův obličej a každou nuanci jeho výrazu.

Viděl, jak vlažný, shovívavý zájem ustupuje úžasu, když Roosevelt počítal kly rozložené na zemi. Úžas vyklidil pole zděšení, když prezident zaznamenal délku slonovinových sloupů. Pustil Kermitův loket a pomalu kráčel podél řady trofejí. K synovi byl otočený zády, avšak Leon viděl, jak zděšený výraz tvrdne v závist a pobouření. Uvědomil si, že muž, který dosáhl tak vysokého postavení jako Teddy Roosevelt, musí mít mimořádně soutěživou náturu. Je zvyklý excelovat v každém oboru a zaujímat první a nejpřednější pozici v každé společnosti. Nyní se musel vypořádat se skutečností, že ho pro jednou překonal vlastní potomek.

Prezident se zastavil na konci řady a spojil ruce za zády. Mračil se jako čert a hryzal si konečky knírů. Pak se jeho výraz projasnil, a

když se obrátil ke Kermitovi, měl už na rtech úsměv. Leon nemohl než obdivovat rychlost, s níž ovládl své emoce.

„Nádhera!“ ocenil prezident. „Tyhle kly překonávají vše, co jsme dosud získali, a téměř určitě i všechno, co na této výpravě dostaneme.“ Znovu vzal syna za ruku. „Jsem na tebe hrdý, opravdu upřímně hrdý. Kolikrát jsi musel vystřelit, než jsi získal tyto mimořádné trofeje?“

„Na to by ses měl zeptat mého lovce, otče.“

Prezident se ohlédl po Leonovi. „Tak, pane Courtneyi, kolik jich bylo? Deset? Dvacet? Nebo ještě víc? Povězte nám to, prosím.“

„Váš syn ty tři slony zabil třemi kulkami v jedné řadě,“ odvětil Leon. „Byly to tři perfektní zásahy do mozku.“

Roosevelt chvíli hleděl synovi do tváře, pak jej sevřel svalnatými pažemi a bouřlivě ho objal. „Jsem na tebe nesmírně pyšný, Kermite. Pyšnější už žádný otec nemůže být.“

Leon viděl přes prezidentovo rameno Kermitův zářící obličej. Zato on nyní prožíval smíšené pocity. Na jedné straně se radoval za svého přítele, osobně však bolestně trpěl. Kéž by mi tak můj otec jednoho dne řekl totéž, pomyslel si, i když moc dobře věděl, že se toho nikdy nedočká.

Prezident konečně uvolnil objetí, podržel si Kermita na délku paží a obdivně na něj hleděl. „Ať se propadnu, jestli jsem nezplodil šampióna,“ řekl. „U večeře chci všechno slyšet. Můj nos mi však napovídá, že by ses měl před jídlem vykoupat. Jdi a dej se do pořádku.“ Pak se podíval na Leona. „Udělal byste mi radost, kdybyste se k nám u večeře také připojil, pane Courtneyi. Řekněme v půl osmé.“

Zatímco se Leon oháněl břitvou a likvidoval husté černé strniště, Ishmael naplnil pozinkovaný džber po okraj horkou vodou, která voněla kouřem, a když vykoupaný lovec konečně vystoupil z lázně, podal mu zahřátou osušku. Na lůžku čekal dokonale vyžehlený safari oblek barvy khaki a pod ním stály vysoké boty vycíděné do vysokého lesku.

Krátce nato Leon s učesanými a napomádovanými vlasy mířil k jídelnímu stanu velikosti cirkusové manéže. V obavě, aby nezmeškal

prezidentovu večeři, přicházel s půlhodinovým předstihem. Když míjel stan Percyho Phillipse, zastavil ho důvěrně známý hlas. „Leone, zastav se u mě na chvilku.“

Poslušně prošel pod zvednutým cípem plátna. Percy, který si hověl se sklenkou v ruce, mu ukázal na prázdnou židli naproti sobě. „Sedni si. U prezidentova stolu se alkohol nepije. To nejsilnější, co ti nabídne, je brusinkový sirup.“ Znechuceně se ušklíbl a ukázal na láhev, která stála na stole. „Raději se posilni.“

Leon si nalil na dva prsty jednosladové whisky a dolil skleničku převařenou a vychlazenou vodou z řeky. Ochutnal nápoj. „Vynikající. Hotový elixír. Na něco takového bych si rychle zvykl.“

„Nemůžeš si to dovolit. Alespoň prozatím.“ Percy natáhl ruku s prázdnou sklenkou. „Můžeš mi dolít, když už jsi v tom.“ Spokojeně zvedl skleničku k přípitku. „Bláto do tvých očí!“

„Vzhůru, střelci!“ oplatil mu Leon. Napili se a vychutnávali voňavý destilát.

„Mimochodem, už jsem ti blahopřál k tvému nejnovějšímu velkolepému úspěchu?“

„Nevzpomínám si, pane.“

„Zatraceně, přísahal bych, že ano. Nejspíš už stárnu.“ V jasně modrých očích vsazených ve vrásčitém opáleném obličeji zaplály ohníčky. „No dobře, tak pozorně poslouchej, protože to řeknu jenom jednou. Dnes sis vysloužil ostruhy. Jsem na tebe zatraceně hrdý.“

„Děkuji, pane.“ Leon cítil mnohem větší pohnutí, než očekával.

„V budoucnu můžeš toho pana vynechat.“

„Děkuji, pane.“

„Percy, jednoduše Percy. A můžeš mi samozřejmě tykat.“

„Díky, jednoduchý Percy.“

Chvíli popíjeli v družném tichu a pak Phillips pokračoval: „Asi víš, že mi příští měsíc bude pětašedesát.“

„Tolik bych ti v životě nehádal.“

„Tak houby. Nejspíš sis myslel, že mám přes devadesát.“ Leon se nadechl ke zdvořilému protestu, ale Percy ho mávnutím ruky umlčel.

„Možná není ten nejvhodnější okamžik o tom začínat, ale já prostě cítím, že slábnu. Ty staré nohy už nejsou, co bývaly. Dneska mi každý krok připadá jako kroků pět. Předevčírem jsem na sto yardů minul antilopu, která stála jako solný sloup. Potřebuju pomoc a napadlo mě, že přiberu partnera. Mnohem mladšího partnera."

Leon ostražitě přikývl a čekal, co přijde dál.

Percy vytáhl z kapsičky stříbrné hodinky, odklopil víčko, podíval se na ciferník, sklapl víčko, schoval hodinky, dopil sklenku a vstal. „Nebylo by dobré nechat bývalého prezidenta Spojených států čekat s večeří. Má rád dobré jídlo. Škoda, že nechová stejný vztah k vínu. Přesto věřím, že přežijeme."

Ve velkém stanu zasedlo k večeři deset mužů. Na čestných místech vedle prezidenta seděli Freddie Selous a Kermit. Leonovi byla přidělena židle na konci stolu, nejdál od hostitele. Teddy Roosevelt byl rozený vypravěč. Vládl pohotovým jazykem, encyklopedickými znalostmi, monumentální inteligencí, nakažlivým nadšením a neodolatelným šarmem. Podmanil si celou společnost svým kouzlem a vedl ji od jednoho tématu k druhému, od politiky a náboženství přes ornitologii a filozofii až po tropickou medicínu a africkou antropologii. Leon nechal antilopí řízek na talíři vychladnout a s uchvácenou pozorností poslouchal prezidentovo hodnocení současného mezinárodního napětí v Evropě. Něco o tom věděl, protože Penrod Ballantyne tuto otázku se svým synovcem do hloubky rozebíral za dlouhých sezení u táborového ohně při honech na bradavičnatá prasata.

Náhle jej prezident přímo oslovil: „Co si o tom myslíte vy, pane Courtneyi?"

Leona vyděsilo, jak se všechny hlavy otočily k němu. Prvotní instinkt mu velel uniknout odpovědí, že se o dění v Evropě moc nezajímá a že se necítí být dostatečně kvalifikovaný, aby vyjádřil svůj názor, ale pak se vzpamatoval. „Doufám, pane, že mě omluvíte, když se na věc dívám z britského hlediska. Jsem přesvědčen, že nebezpečí spočívá zejména v imperiálních ambicích Německa a Rakouska a pak také v rostoucím počtu exkluzivních smluv mezi početnými evropskými zeměmi. Tato spojenectví mají společnou charakteristiku, a

tou je závazek vzájemné pomoci a ochrany v případě konfliktu s třetí stranou, který by mohl vyvolat dominový efekt v případě, že slabší partner vyvolá konflikt se svým sousedem a obrátí se na svého mocnějšího spojence s žádostí o intervenci.“

Roosevelt zamrkal. Tak závažnou odpověď neočekával. „Uveďte prosím příklad,“ požádal břitce.

„Domníváme se, že britské impérium lze udržet pouze s pomocí mocného a silného Královského námořnictva. Císař Vilém Druhý se netají záměrem vytvořit z německého válečného námořnictva nejmocnější sílu na světě, čímž v základech ohrožuje naši říši. Byli jsme donuceni uzavřít spojenectví s jinými evropskými zeměmi, například s Belgií, Francií a Srbskem. Německo naopak uzavřelo spojenectví s Rakouskem a muslimským Tureckem. Roku devatenáct set pět vyvolal růst napětí mezi Marokem a Francií, naším novým strategickým partnerem, krizi v celé severní Africe. Kvůli smluvním závazkům vůči Turecku muselo Německo zasáhnout proti Francii. Jenže ta je náš spojenec a Británie intervenovala v její prospěch. Jak říkám, dominový efekt. Pouze intenzivní diplomatické vyjednávání a obrovská dávka štěstí tehdy odvrátily válku.“

Leon viděl, že se zvědavost v tvářích posluchačů mění v respekt, a povzbuzen pokračoval. „Zdá se mi, že svět balancuje na okraji propasti. Kruhy uvnitř kruhů a vše vzájemně propleteno, nejrůznější zájmové sféry, ale to vy sám znáte nejlíp, pane prezidente,“ dodal s omluvným úsměvem.

Roosevelt složil paže na prsou. „Moudrá hlava na mladém krku. Zítra s námi opět povečeříte. Rád bych si poslechl vaše názory na rasové rozdělení a napětí v Africe. Ale nyní k důležitější záležitosti. Můj syn je s vámi jako se svým lovcem mimořádně spokojen. Vy dva prý máte v plánu rozmnožit sbírku trofejí. Nechcete se spokojit pouze s těmi třemi slony a jedním nosorožcem.“

„Jsem velmi rád, že chce Kermit se mnou nadále lovit. Je to vynikající společník.“

„Jaká bude vaše příští kořist?“

„Můj hlavní stopař vypátral pelech obrovského krokodýla. Myslíte, že by tento druh zajímal Smithsonovo muzeum?“

„Samozřejmě. Ale to by vám nemělo trvat dlouho, když víte, kde má krokodýl své doupě. Co máte v plánu potom?“

„Kermit by chtěl ulovit pořádného lva.“

„Troufalý mladý ďábel!“ Roosevelt v žertu bouchl syna do ramene. „Nespokojí se s tím, že mě překonal se slony a nosorožcem, touží po třetím triumfu v řadě.“ Společnost se rozesmála s ním a Teddy Roosevelt pokračoval: „Dobře, hochu, beru tě za slovo. Vsadíš deset dolarů?“ Otec a syn si podali ruku a stvrdili sázku. „Pokud jde o lvy, máme zde naštěstí světového odborníka.“ Prezident se otočil k pohlednému staršímu muži s šedivým plnovousem, který seděl vedle něho. „Možná byste nám, pane Selousi, mohl dát pár dobrých rad. Zejména mě zajímají varovné signály, které lev dává lovci těsně před útokem. Můžete nám je popsat a vysvětlit, jak nejlépe takovému útoku čelit?“

Selous odložil nůž a vidličku. „Pane plukovníku, chovám ke lvům nejvyšší úctu a obdiv. Když odmyslím vskutku královské držení těla, lev má takovou sílu, že přeskočí šest stop vysokou dobytčí ohradu s uloveným volem v tlamě. Jeho čelisti dokážou rozdrtit nejtvrdší kosti, jako by byly z křídy. Když zaútočí, v prvních vteřinách se pohybuje rychlostí čtyřicet mil v hodině.“

Selous svým tichým, ale podmanivým hlasem ovládal společnost další hodinu, dokud jej prezident nepřerušil: „Děkuji. Zítra chci brzy vstávat, takže pokud mě, pánové, omluvíte, půjdu si lehnout.“

Leon s Percym se vraceli ke svým stanům. „Obdivuju tvůj politický přehled, Leone, i když vím, že za tvým dnešním projevem stojí názory strýce Penroda. Myslím, že jsi na Teddyho Roosevelta docela zapůsobil. Řekl bych, že stojíš pevně oběma nohama na žebříku ke hvězdám. Nesmíš ovšem připustit, aby jeho syna pokousal lev. Dobře si zapamatuj rady Fredericka Selouse. Lev je ďábelsky nebezpečné zvíře. Když natáhne uši dozadu a vztyčí ocas, znamená to, že v příštím okamžiku zaútočí a ty musíš zatraceně dobře mířit.“ Došli k

Percyho stanu. „Dobrou noc," rozloučil se starý lovec a zmizel pod plachtou.

Leon a Kermit leželi na břehu řeky za tenkou rákosovou zástěnou, kterou předchozího odpoledne zbudovali Manyoro s Loikotem. Oba masajští stopaři se krčili těsně za nimi. Od svítání čekali, až se objeví Manyorův krokodýl. Pozorovacími otvory ve stěně viděli na tůň, jejíž vodu zbarvily řasy dozelena. Od protějšího břehu, zastíněného vysokými mahagonovými stromy s větvemi propletenými liánami a svěšenými pod tíhou hnízdící kolonie snovačů, je dělilo asi dvě stě yardů. Lovci se dívali, jak samečkové visí hlavou dolů na hnízdech, která vlastními silami upletli, a snaží se třepetáním křídel a vzrušeným čiřikáním přilákat hlídkující samičky, aby slétly dolů a ubytovaly se právě v jejich obydlí. Leon si jejich sledováním krátil čas, ale Kermit se už znuděně ošíval.

Manyoro umístil úkryt na vrcholek strmého břehu přímo nad zvířecí stezkou, která vedla mezi rákosím k řece. Kolem tůně se nacházelo několik takových míst, jež umožňovala snadný přístup k vodě. Lovci se do úkrytu přemístili ještě za tmy, a když světlo zesílilo, Manyoro Leonovi ukázal, kde se krokodýl zavrtal do měkkého dna pod břehem a nechal si rozmělněné bahno usadit na hlavě a na těle. Jeho přítomnost dokládal pouze nejasný obrys hřbetu a Leon sotva rozeznal hlavu a dva výstupky v lebce, skrývající oči.

Kermitovi chvíli trvalo, než velmi nezřetelný tvar mohutného těla uviděl, a sotva se mu to podařilo, veden svou obvyklou zbrklostí chtěl okamžitě střílet na mlhavý obrys hlavy. Leon musel dlouhé minuty poslouchat Kermitovy šeptem pronášené argumenty, než se mu podařilo nedočkavce od jeho úmyslu odradit a přesvědčit ho, že ani kulka z winchestrovky obdařené Lusiminým kouzlem nepronikne tři stopy vysokou vrstvou vody, aniž by se o ni nezastavila jako o cihlovou stěnu.

Nyní se blížilo poledne a ve velkém vedru se stále početnější skupiny zeber a antilop přicházely napít k jednomu ze tří přístupných

míst na břehu. Bohužel se ani jedno zvíře nepřiblížilo k napajedlu, kde číhal krokodýl. Kermit pomalu, ale jistě ztrácel trpělivost. Každou chvíli se vzbouří a bude chtít střílet, pomyslel si Leon.

Štěstí však stálo při něm. Na levé straně spatřil pohyb. Dotkl se Kermitovy paže a ukázal bradou na malé stádo zeber Grévyho, které se vynořilo mezi stromy a bázlivě se blížilo stezkou k vodě. Kermit se rozveselil. „Třeba konečně něco uvidíme," zamumlal a pohladil pažbu.

Zebra Grévyho je největší příslušník čeledi koňovitých, překonává i peršeronského tažného koně, a proto se honosí i jiným názvem – imperiální zebra. Vedoucí hřebec byl v kohouťku vysoký pět a půl stopy a vážil dobrých tisíc liber. Stádo se pohybovalo s nejvyšší opatrností jako ostatně všechna býložravá zvířata, která musí počítat s útokem predátorů. Po několika krocích se vždy zastavilo a pozorně pátralo po možném nebezpečí, než se zase o kousek pohnulo.

Kermit je nedočkavě pozoroval. *Velká medicína* ležela nabitá před ním, opřená o sedlový vak. Vůdčí samec s velkou opatrností vkročil na zvířecí stezku vyšlapanou tisícovkami kopyt žíznivých tvorů a směřoval k úzkému pruhu písku těsně u tůně, kde se zastavil a ještě jednou se rozhlédl na všechny strany. A pak učinil fatální rozhodnutí: sklonil hlavu a ponořil sametově hebký čumák do vody. Jakmile začal pít, zbytek žíznivého stáda odložil opatrnost a za nedočkavého strkání se k němu připojil.

Na tento okamžik krokodýl tak trpělivě čekal. Máchl ocasem a vymrštil se nad hladinu v zářivé sprše vodní tříště. Muži na břehu sebou instinktivně trhli, šokovaní velikostí monstrózního plaza a prudkostí jeho útoku.

„Bože, ten měří aspoň dvacet stop!" vyjekl Kermit.

Hřebec byl sice mohutný, ale bestie vážila nejméně čtyřikrát tolik. Zebra, jejíž hlavní síla spočívá v nohách, však stála všemi kopyty na pevné zemi. Krokodýl má nohy malé, křivé a slabé a svou sílu soustředí v ocasu. Při prosté přetahované by určitě zvítězila zebra. Krokodýl ji tedy musel stáhnout do hlubší vody, kde kopyta ztratí oporu a on díky mocnému ocasu zvítězí.

Plaz se nepokusil sevřít hřebce čelistmi a stáhnout ho do hlubiny. Místo toho škubl hlavou tak prudce a rychle, že lidské oko tento pohyb sotva postřehlo. Ohavná rohatá lebka narazila do boku hřebcovy hlavy, roztříštila kost a zebru omráčila. Obluzené zvíře padlo bokem do vody, která byla v tomto místě přes yard hluboká, a začalo se topit. V předsmrtné hrůze bezmocně pohazovalo hlavou, nad hladinou se křečovitě komíhala kopyta. Krokodýl vyrazil, zakousl se hřebci do čenichu a táhl ho do větší hloubky. Hladina rozbouřená zápasem se zpěnila, jak se plaz kroutil a převracel a přitom svíral krk zebry, která byla v jeho smrtelném stisku bezmocná jako kuře, rychle ztratila orientaci a už ji nic nemohlo zachránit. Krokodýl se převaloval, dokud z pruhovaného těla nevymizely poslední známky života, pak uvolnil sevření a stáhl se.

Plaval na hladině dvacet yardů od břehu a pozoroval mrtvou kořist, zdali se ještě nepohne. Tělo se téměř celé ponořilo, nad hladinu trčely jen zadní nohy a ukazovaly k obloze. Krokodýl byl k lovcům natočený kolmo bokem a vystrkoval z vody jen oči a horní část hlavy a hřbetu. Zafixovaný sardonický škleb dodával jeho výrazu ještě větší ošklivost.

Kermit ležel natažený za sedlovým vakem s pažbou zapřenou do ramene a lícem opřený o její hřeben. Levé oko měl pevně zavřené a pravé přimhouřené koncentrací hledělo přes mířidla pušky.

Leon se k němu naklonil. „Miř pod oko na koutek jeho úsměvu přesně na úrovni hladiny.“ Poslední slova ještě nedozněla, když winchestrovka zaburácela. Leon viděl v dalekohledu šplouchnutí, jak kulka lízla hladinu přímo pod zlomyslným okem a pronikla do hlavy.

„Perfektní!“ vykřikl Leon a vyskočil.

„*Piga!*“ zazpíval Manyoro. „Dostal to!“

„*Ngwenya kufa!* Krokodýl je mrtvý!“ zaječel Loikot a pustil se do divokého tance. Krokodýl vymrštil tělo nad hladinu, jeho ocas bičoval vodu křečovitými záškuby. Pak cvakl čelistmi, naposled vysoko vyskočil, dopadl s vydatným cáknutím a začal se točit kolem podélné osy. Mohutný ocas vytvářel na hladině vlny, které pleskaly o břeh.

„*Ngwenya kufa!*“ jásali muži na břehu, když krokodýlův záchvat předsmrtné zuřivosti dosáhl vrcholu.

Gigantické tělo se náhle zklidnilo, děsivý ocas se zkroutil a ztuhl. Krokodýl ležel několik vteřin bez hnutí na hladině, ale pak se potopil a zmizel v zelené hlubině.

„Ztratíme ho!“ vykřikl v obavách Kermit. Poskakoval na jedné noze a vyzouval si boty.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ vykřikl Leon a chytil ho.

„Vytáhnu ho.“

Kermit se pokoušel osvobodit, ale Leon ho snadno udržel. „Poslouchej, ty blbče, jen co vkročíš do vody, slupne tě děda toho krokodýla. Čeká na tebe.“

„Ale vždyť ho ztratíme! Musím ho vylovit!“

„Nemusíš a neztratíme. Manyoro a Loikot tady počkají do zítřka. Krokodýlí mršina se zatím nafoukne hnilobnými plyny a vyplave. Potom se vrátíme a přitáhneme ho lany.“

Kermit se částečně uklidnil. „Odplaví ho proud.“

„Řeka už neteče, nemá vodu. Toto je slepá tůň. Tvůj krokodýl nikam neuteče, kámo.“

Pozdě odpoledne seděli pod plachtou Leonova stanu, popíjeli čaj a donekonečna procházeli detaily lovu krokodýla, když vtom se táborištěm rozlehla vzrušená změt' hlasů oznamující návrat prezidenta. Kermit vyskočil. „Vstávej!“ vyzval Leona. „Jdeme se podívat, co táta dneska ulovil.“ Vykročil, ale vzápětí se otočil. „O krokodýlovi nic neříkej. Neuvěří, dokud ho neuvidí.“

Teddy Roosevelt vjel do tábora, seskočil z koně a hodil uzdu štolbovi. Usmál se, když spatřil syna, který ho přišel pozdravit, a v očích za brýlemi s ocelovými obroučkami mu triumfálně jiskřilo.

„Ahoj, tati,“ volal Kermit. „Měl jsi úspěšný den?“

„Nebyl špatný. Otevřel jsem lví účet.“

Kermit protáhl tvář. „Dostal jsi lva?“

„Ano!“ potvrdil prezident stále s úsměvem a ukázal palcem přes rameno. Stezkou mezi stromy přicházela parta nosičů. Na kůlu, který drželi na ramenou, se houpalo tmavě hnědé tělo. Složili náklad vedle preparátorského stanu a tři vědci ze Smithsonova institutu vyšli na slunce obhlédnout denní úlovek. Rozřezali provazy, které držely lví tlapy u kůlu, a roztáhli mršinu na trávě, aby ji změřili a vyfotografovali.

Kermit se s úlevou zasmál. I nezkušený znalec africké divoké přírody jako on poznal mladou, dosud nedospělou lvici. „Poslyš, tati,“ zaculil se a obrátil se k otci, „jestli tomuhle říkáš opravdový lev, tak já jsem prezident Spojených států amerických. Vždyť je to kotě.“

„Máš pravdu, synu,“ souhlasil otec a samolibý úsměv neopouštěl jeho rty. „Chudák holka. Musel jsem ji zastřelit, protože nám nechtěla dovolit přiblížit se k tělu svého druha. Urputně ho bránila. No ale použijeme ji do rodinné skupinky v jedné z vitrín v Africkém sále muzea. Co myslíte?“ tuto otázku adresoval Georgi Lemmonovi, šéfovi vědeckého týmu.

„Jsme moc rádi, že ji budeme mít, pane. Krásná představitelka svého rodu. Kůže bez jediné vady, pořád ještě se skvrnkami mláděte. A dokonalé zuby.“

Prezident se ohlédl přes rameno a zálibně poznamenal: „Aha, výborně. Už přinášejí samce.“ Z lesa právě vyšla další parta nosičů, kteří se prohýbali pod tíhou obrovského těla.

„Bože všemohoucí! To vypadá jako nádherný lev.“ Frederick Selous vyšel ze svého stanu v košili s krátkým rukávem a s náčrtníkem v ruce. „Musíme dohlédnout, že s ním ti hoši budou zacházet opatrně. Byla by hrozná škoda, kdyby poškrábali nebo poškodili kůži.“

Zastřelený lev se na kůlu houpal do rytmu kroků a za okamžik jej nosiči položili vedle jeho družky. Hlavní preparátor Sammy Edwards ho pečlivě upravil a pak ho pásmem přeměřil od špičky onyxově černého čenichu po střapec na konci ocasu. „Devět stop a jeden palec,“ oznámil prezidentovi. Lev byl dlouhý dva metry sedmdesát šest centimetrů. „Největší lev, jakého jsem kdy měřil.“

Toho dne po večeři přišel Kermit do Leonova stanu a přinesl stříbrnou placatku Jacka Danielse. Stáhli petrolejku, usadili se na plátěné židličky pod moskytiérou a mluvili jen šeptem.

„Dnes večer byl čestným hostem u tabule Andrew Fagan," oznámil mladý Roosevelt. Na základě jeho pozvání přijel novinář odpoledne do tábora. „Padli si s otcem do oka. Starý pán má radost z každého nového posluchače."

Několik minut mlčeli, než Kermit pokračoval: „Nemám to otci za zlé. Jako každý z nás touží získat co nejlepší trofeje a maká jako chlap o polovinu mladší. Tys tam nebyl, ale můžeš mi věřit, když ti řeknu, že táta u večeře pěkně přeháněl. Ne že by se příliš chlubil nebo se na mě přímo vytahoval, ale moc tomu nechybělo. A Fagan mu to pochopitelně všechno baštil i s navijákem."

Leon hleděl do sklenky s jantarovou tekutinou a soucitně zamručel na souhlas.

„Jistě, je to moc krásný lev, ale rozhodně ne ten nejlepší, jakého kdy někdo v Africe ulovil, nemám pravdu?" naléhal Kermit.

„Naprostou. Ano, byl hodně velký, ale hřívu měl jako krejzlík. Ne o moc větší než dámské boa z pštrosího peří," ujistil ho. Kermit vybuchl smíchem a musel si položit ruku přes ústa, aby svůj projev ztlumil. Od prezidentova stanu je dělilo sto padesát kroků, ale státník vyžadoval po zhasnutí světel v táboře ticho.

„Dámské boa," zopakoval Kermit s potěšením a pokusil se napodobit ženský falzet. „Jdeme dnes na balet, drahoušku?" Chvíli si ten žert vychutnávali, stejně jako whisky.

Potom Kermit prohlásil: „Někdy otce skoro nenávidím. Jsem proto zlý?"

„Ne, jsi prostě člověk."

„Pověz mi upřímně, Leone, co doopravdy soudíš o tom dnešním lvu?"

„Můžeme ho překonat."

„Myslíš? Skutečně si to myslíš?"

„Lev tvého otce neměl v límečku jediný černý chlup. Ani jeden.“ Kermit musel znovu potlačit záchvat smíchu při slově *límeček*. Jack Daniels ho hřál v žaludku a zvedal mu náladu.

Když se přítel uklidnil, Leon zopakoval: „Můžeme ho překonat. Dokážeme ulovit většího a černějšího lva. Manyoro a Loikot jsou Masajové. Velké kočky je zvláštně přitahují. Oba se shodují, že dostaneme lepšího, a já jim věřím.“

„Pověz mi, jak to uděláme.“ Kermit mu upřeně hleděl do tváře.

„Vytvoříme létající eskadru a vyrazíme daleko před výpravu do kraje za zemí Masajů, kde *morani* posledních tisíc let lvy nelovili. Můžeme se pohybovat mnohem rychleji než ostatní, protože jejich tempo diktují nosiči. Za pár dní je můžeme předběhnout o dobrých sto, sto padesát mil. Víš, kdy chce prezident vyrazit na sever?“

„U večeře řekl, že má v plánu se tu nějakou dobu zdržet. Před několika dny ho místní průvodci s panem Selousem dovedli k velkému močálu asi dvacet mil odtud. Blízko něj našli stopy, které podle pana Selouse patřily samci antilopy sitatunga, byly však větší než u druhu, který on osobně objevil roku osmnáct set osmdesát jedna v deltě řeky Okavango a který je pojmenován po něm *Limnotragus selousi*. Přesvědčil otce, že s největší pravděpodobností narazili na nový poddruh. Pro mého otce znamená příležitost objevit vědě zatím neznámý živočišný druh neodolatelnou výzvu. Sní o antilopě pojmenované *Limnotragus roosevelti*. Za to by obětoval i prvorozeného syna.“ Kermit se zazubil. „Počítám, že se tady zdrží, dokud tu antilopu neobjeví nebo dokud se nepřesvědčí, že neexistuje.“

„Jeho zájem chápu. Co víš o antilopě sitatunga?“

„Moc ne,“ přiznal Kermit

„Fascinující stvoření, mimořádně vzácné a plaché. Vlastně jediná vodní antilopa. Kopyta má tak dlouhá a roztažená, že se na suché zemi sotva pohybuje, ale v hlubokém bahně nebo ve vodě je mrštná jako sumec. Však se jí také někdy říká lesoň bahenní. V případě ohrožení se ponoří pod hladinu a dokáže zůstat potopená několik hodin, přičemž jí z vody vyčuhují jen špičky nozder.“

„K čertu, rád bych jednu dostal,“ zatoužil Kermit

„Nemůžeš mít všechno, kámo. Lev nebo sitatunga. Vyber si.“ Leon nečekal na odpověď. „Prezidentův plán nám dokonale vyhovuje. Můžeme ho tady nechat a pozítří vyrazit. Ale teď mi pověz, jestli na dně té láhve ještě něco zůstalo. Pokud ano, neměli bychom to nechat zvětrat, co říkáš?“

Následující den spěšně sháněli lidi a vybavení pro svou létající eskadru. Vybrali si šest poníků a tři nákladní mezky a pak s radostí školáků, jejichž darebačina unikla pozornosti ředitele, vyrazili na sever.

Pozdě odpoledne třetího dne ujížděli podél bezejmenné říčky, když k nim dolehl výkřik masajských stopařů, kteří kráčeli sto padesát kroků před nimi. Divoce gestikulovali a ukazovali na kočičí siluetu, která vyběhla z křoví a jako střela se řítila přes otevřenou záplavovou planinu do úkrytu hustého lesa za ní.

„Co je to?“ Kermit se postavil v třmenech a zastínil si oči kloboukem.

„Leopard,“ odpověděl Leon. „Velký samec.“

„Nemá skvrny,“ protestoval Američan.

„Na tu dálku je nerozeznáš.“

„Můžu ho uštvat?“

„Výstřel žádného lva nevyruší,“ ujistil ho Leon. „Není jako slon. Všechny kočky jsou zvědavé. Pár výstřelů za sebou je může dokonce přilákat.“ Víc Kermit slyšet nepotřeboval. Vyrazil divoký kovbojský výkřik, pobídl koně do zběsilého trysku, z pouzdra u pravého kolene vylovil *Velkou medicínu* a zamával jí nad hlavou.

„Vidíte ho, lidičky?“ smál se Leon. „Už zase! Další opatrná a pečlivě naplánovaná čekaná se sirem Rychlá kulka.“ Pobídl vlastního koně do trysku a vyrazil za přítelem. Leopard zaslechl hluk, zastavil se, sedl si na zadní a s úžasem hleděl, co se děje. Pak mu došlo, v jak prekérní situaci se nachází, a pádil dlouhými ladnými skoky pryč.

„Johó! Na něj!“ hulákal Kermit. I Leona nakazilo jeho nadšení ze štvanice.

„Haló, kovboji! Utekl ti!“ Lehl poníkovi na krk a tvrdě ho pobízel, uzdu v obou rukou. Vítr opírající se jim do tváří působil jako droga. Hodili veškerou opatrnost za hlavu a na širé stepi propukly pravé dostihy.

Nos Leonova zvířete se pomalu dotahoval na Kermitovu botu. Američan se ohlédl a spatřil soupeře, který ho dohánět. Pleskl poníka kloboukem do krku a zaryl mu podpatky do slabin. „Pohyb!“ pobízel ho. „Dělej, chlapče, přece se nenecháš porazit!“ V té chvíli jeho kůň šlápl do surikatí nory. Pravá přední noha se zlomila s prasknutím hlasitým jako šlehnutí biče a zvíře padlo jako zasažené kulkou do mozku. Kermit vyletěl ze sedla, opsal široký oblouk a dopadl na rameno a obličej. Puška mu vyletěla z rukou a kutálel se jako míč přímo pod pádící kopyta přítelova koně. Leon strhl zvířeti hlavu na stranu a o vlásek se vyhnul ležící postavě. Poník hlasitě zaržál, vzepjal se a poslušen uzdy se otočil a vrátil se k padlému jezdci. Kermitův kůň se snažil vstát, ale noha zlomená nad kotníkem ho neunesla, kopyto se volně houpalo na kůži. Kermit nehybně ležel na tvrdé zemi.

Bože můj, on se zabil! bědoval Leon v duchu. Co jenom řeknu prezidentovi? Vykopl boty z třmenů, pravou nohu přehodil zvířeti přes hlavu a seskočil. Rozběhl se ke Kermitovi, ale než se k němu dostal, přítel už omámeně seděl. Levou stranu obličeje měl odřenou, natržené obočí mu viselo přes oko zalepené prachem a pískem.

„Udělal jsem chybu,“ zamumlal a vyplivl chuchvalec krvavého bláta. „Velkou chybu.“

Leon se zasmál úlevou. „Snažíš se naznačit, že to nebylo schválně? Myslel jsem, žes to udělal, abys na mě zapůsobil svou obratností.“

Kermit si přejel jazykem po dásních. „Zuby jsou všechny,“ oznámil hlasem, který zněl, jako kdyby trpěl rozštěpem patra.

„Ještě štěstí, žes dopadl na hlavu, jinak sis mohl vážně ublížit.“ Leon si klekl vedle něho, vzal mu hlavu do dlaní, pomalu jí otáčel a pozoroval reakce očí. „Snaž se tak nemrkat, jinak ti písek poškrábe bulvu.“

„Tobě se to řekne. Víc podobně stupidních rad nemáš? Co třeba *snaž se nedýchat!*“

Přicválal Ishmael na mezku a podal Leonovi vak s vodou.

„Podrž mu víčko nahoře, Ishmaeli,“ přikázal Leon a vymýval příteli oko, až mu z něj vyplavil většinu špíny. Pak mu předal vak. „Vypláchni si pusu a umyj si obličej.“ Oba masajští stopaři dřepěli poblíž, aby byli v případě potřeby po ruce, ale také aby si mohli pořádně prohlédnout proceduru, o níž s požitkem diskutovali. „Co kdybyste si vy dvě hyeny odpustily tu škodolibou radost a raději postavily stan a natáhly do něj rohož, ať si má Popoo Hima kam lehnout? Chci ho dostat do stínu.“

Zatímco ostatní pomohli Kermitovi do malého stanu, Leon vytáhl z pouzdra kulovnici a zastřelil zmrzačeného koně. Akt milosti vypadal na první pohled chladně a klinicky, ale Leon s koňmi hluboce cítil a trápily ho výčitky.

„Sundej mu sedlo a odtáhněte to ubohé stvoření,“ požádal Manyora, když vyhodil prázdnou nábojnici a vrátil zbraň do pouzdra. Pak pospíšil ke stanu a naklonil se dovnitř. „Kde je *Velká medicína!*“ staral se Kermit a pokoušel se vstát.

Leon ho zatlačil zpátky na rohož. „Pošlu Manyora, ať ji najde.“ Zvýšil hlas. „Manyoro, přines *bunduki* Popoo Himy.“ Podržel Kermitovi před očima prst. „Dívej se na něj.“ Pomalu jím pohyboval ze strany na stranu a spokojeně přikývl. „Zdá se, že sis navzdory urputné snaze nepřivodil otřes mozku. Zaplať pámbu za to. Teď se podívám na místo, kde jsi měl původně levé obočí.“ Pozorně si prohlédl zranění. „Udělám ti tam pár stehů.“

Kermit se vylekaně zachvěl. „Co víš o zašívání lidí?“

„Zašíval jsem hromadu koní a psů.“

„Jenže já nejsem ani kůň, ani pes.“

„To je pravda. Tahle zvířata jsou docela chytrá. Přines šitíčko,“ požádal Ishmaela.

V té chvíli se ve vchodu do stanu objevila Manyorova zachmuřená tvář. Masaj držel v každé ruce část pušky. „Rozbila se,“ oznámil kisvahilsky.

Kermit mu vytrhl díly zbraně z rukou. „A sakra," zasténal. Pažba se zlomila u pistolové rukojeti a na hlavni chyběla uražená muška. Bylo jasné, že z opakovačky nelze střílet. Kermit ji kolébal v náručí jako nemocné dítě. „Co teď budu dělat?" Prosebně se zadíval na Leona. „Uměl bys ji opravit?"

„Ano, ale až v táboře, kde mám potřebné nástroje. Ta pažba se bude muset omotat jemnou kůží ze sloního ucha. Až vyschne, ztvrdne jako ocel a pažba bude lepší než nová."

„A co muška?"

„Když nenajdeme původní, vypiluju ji z kousku kovu a připájím na místo."

„Jak dlouho to potrvá?"

„Zhruba týden." Kermitův otřesený výraz ho přiměl ránu trochu zmírnit. „Možná míň. Záleží na tom, jak rychle seženeme čerstvé sloní ucho a jak rychle uschne. A teď klidně lež, než tě zašiju."

Mladý Američan tak trpěl, že primitivnímu chirurgickému zákroku, který na něm přítel prováděl, téměř nevěnoval pozornost. Leon nejprve vymyl ránu zředěným jodem a pak se pustil do práce s jehlou a nití. Obě procedury stačily, aby donutily dospělého muže k pláči, ale Kermitovi dělala větší starosti ztráta zbraně než vlastní bolest.

„Z čeho budu do té doby střílet," lamentoval s rozbitou puškou v náručí.

„Naštěstí jsem s sebou vzal svou starou služební enfieldku tři sta tři jako záložní zbraň." Leon provlekl jehlu odchlípeným cípem kůže.

Kermitovi zkřivila tvář bolestná grimasa, ale držel se tématu jako klíště. „To je špuntovka," protestoval uraženě. „Hodí se tak na antilopu a možná i na člověka, ale na lva je moc lehká."

„Když se k němu dostaneš dost blízko a zasáhneš správné místo, skolíš s ní i lva."

„Blízko? Já vím, co tím myslíš! Chceš po mně, abych té proklaté kočce vrazil hlaveň do ucha."

„No dobře, tak pokračuj svým starým stylem a spusť kanonádu na půl míle. Ale nemyslím, že by to fungovalo."

Kermit chvíli přemýšlel, ale nezdálo se, že by mu přítelův nápad udělal velkou radost. „A co kdybys mi půjčil tu svou velkorážní kulovnici?“

„Mám tě rád jako vlastního bratra, ale raději bych ti půjčil na noc svou sestřičku.“

„Ty máš sestřičku?“ zeptal se Kermit živě se zájmem. „Je hezká?“

„Žádnou sestru nemám,“ lhal Leon ve snaze uchránit sourozence před Kermitovou pozorností, „a svou pušku ti ani omylem nepůjčím.“

„No tak já zase nechci tu tvou ubohou tři sta trojku,“ odsekl Američan podrážděně.

„Jak myslíš. V tom případě ti radím, abys požádal Manyora o jeho oštěp.“

Při zvuku svého jména se Manyoro zazubil radostným očekáváním.

Kermit potřásl hlavou a vychrlil na Masaje celou svou zásobu kisvahilštiny. „*Mzuri sana,* Manyoro. *Hakuna matatu!* To je v pořádku, Manyoro. Nedělej si starosti.“ Masaj vypadal zklamaně a Kermit se obrátil zpátky k Leonovi. „Dobře, ty zrádče. Zkusím to s tvou špuntovkou.“

Ráno měl Kermit oko nateklé, až na ně neviděl, a trup mu zdobilo několik okázalých modřin. Naštěstí si zranil levé oko, takže mohl mířit. Leon strhl na jednom místě kůru „horečkového stromu“ *(Citycacia xanthophloea),* aby poskytl Kermitovi terč, na který bude zkušebně střílet z šedesáti kroků, a podal mu enfieldku. „Na tuto vzdálenost zanáší o palec nahoru, takže drž mušku chloupek pod hledím,“ poradil mu. Kermit vypálil dvě rány. Obě zasáhly cíl těsně vedle sebe.

„Paráda! Na začátečníka to vůbec není špatné.“ Kermit měl ze svého výkonu radost a očividně se rozveselil.

„Zatraceně dobré i na střelce jako Bwana Popoo Hima," souhlasil Leon. „Ale pamatuj si, že nemáš střílet na nic, co je za obzorem."

Kermit nebral špičku na vědomí. „Jdeme hledat lva."

Večer se utábořili nedaleko malého napajedla, v němž se dosud udržela voda po posledních deštích. Hned po jídle se zabalili do přikrývek a v několika minutách oba usnuli.

Velmi časně ráno Leon přítele vzbudil. Kermit omámený spánkem se vrávoravě posadil. „Co se děje? Kolik je hodin?"

„Nestarej se o čas a poslouchej," řekl mu Leon.

Američan se rozhlédl. Oba Masajové a Ishmael seděli u ohně. Přiložili na něj třísky a plamínky vesele tančily. Jejich tváře vyzařovaly zaujaté napětí, s nímž napínali uši. Ticho se protahovalo.

„Na co čekáme?" nechápal Kermit.

„Trpělivost. Seď a poslouchej." Noc náhle ožila děsivým zvukem. Mohutný bas duněl, burácel, stoupal a padal jako vlny hnané hurikánem. Naskakovala z něj husí kůže, vlasy na zátylku se ježily. Kermit odhodil přikrývku a vyskočil. Zvuk odumřel v sérii vzlykavých zavrčení. Následné ticho svíralo srdce lidí i zvířat.

„Co to k čertu bylo?" vydechl Kermit.

„Lev. Velký dominantní samec, který vyhlásil své království," odpověděl Leon tiše. Manyoro dodal něco v jazyce maa a společně s Loikotem se zasmál vlastnímu žertu.

„Co říkal?" dožadoval se Američan.

„Že lev i toho nejodvážnějšího muže dvakrát vyděsí. Poprvé, když zaslechne jeho řev, a podruhé a naposledy, když se s šelmou setká tváří v tvář."

„S tím poprvé měl naprostou pravdu," přiznal Kermit. „Neuvěřitelný zvuk. Ale jak víš, že to byl velký samec, a ne lvice?"

„Jak poznám Enrika Carusa od Nellie Melby?"

„Tak ho pojďme zastřelit."

„Vynikající plán. Já podržím svíčku a ty budeš střílet. Mělo by to být docela snadné."

„Tak co teda uděláme?"

„No, tak třeba já si vlezu pod deku a pokusím se usnout. Tobě radím totéž. Zítra nás čeká náročný den.“ Opět se natáhli u ohně, ale nové bouřlivé zařvání, které se rozlehlo nocí, jim nedovolilo spát.

„Poslouchej ho!“ šeptal Kermit. „Ten parchant mě přímo vyzývá. Jak mám v takovém kraválu usnout?“ Poslední zavrčení utichlo, ale pak zaznělo zařvání nové, vzdálené a tlumené jako ozvěna prvního. Všichni vyskočili a Masajové vykřikli.

„A co zas bylo tohle?“ chtěl vědět Kermit. „Znělo to jako druhý lev.“

„Nic jiného to taky nebylo,“ ujistil ho Leon. „Bratr toho prvního?“

„Všechno, jen to ne. Spíš soupeř a smrtelný nepřítel.“ Američan se chystal položit další otázku, ale Leon ho zarazil. „Promluvím si s Masaji.“ Rozhovor probíhal v jazyce maa a otázky a odpovědi padaly jako z kulometu. Pak se Leon znovu obrátil ke Kermitovi. „Tak jo, děje se tu zhruba tohle: první lev je starší a dominantní samec. Toto je jeho teritorium a s největší pravděpodobností má velký harém samic a jejich mláďat. Ale už stárne a ubývají mu síly. Druhý samec je mladší a silnější, prostě na vrcholu, a cítí se připravený svést bitvu o území i lvice. Plíží se podél hranice soupeřova teritoria a sbírá odvahu k souboji na život a na smrt. Starý lev se ho snaží zastrašit.“

„A tohle všechno Manyoro poznal z několika zařvání?“ podivil se Kermit.

„Manyoro i Loikot mluví plynně řečí lvů,“ sdělil mu Leon naprosto vážně.

„Dnes uvěřím čemukoliv, co mi řekneš. Takže tu místo jednoho máme dva velké lvy?“

„Ano, a nebudou daleko. Starý pán nenechá otevřené dveře nehlídané a mladý cítí dámy. Taky nikam nepůjde.“

Teď už nepřipadalo v úvahu, že by někdo usnul. Seděli u ohně, plánovali s Masaji lov a pili Ishmaelovu prvotřídní kávu až do chvíle, kdy první sluneční paprsky pozlatily koruny stromů. Pak posnídali Ishmaelovy vyhlášené omelety z pštrosích vajec a stejně proslavené čajové koláčky, horké přímo z plotny. Ačkoliv jedno pštrosí vejce

vydá za dva tucty slepicích, nic nezbylo. Než lovci vytřeli kousky pečiva poslední tuk z pánve, Ishmael a oba Masajové složili tábor a naložili mezky. Vzduch byl ještě sladce chladivý, když se vyhoupli do sedel a vyrazili vstříc rušnému dni.

O půldruhé míle dál po řece překvapili stádo několika set buvolů vracejících se od vody. Leon složil dva z nich výstřely z levé a pravé hlavně kulovnice. Otevřeli jim břicha, aby vypustili do větru pach mršin, pak je zapřáhli za mezky a odtáhli na nejpříhodnější místa na volném prostranství bez porostu, kam by mohl v poslední chvíli uniknout zraněný lev. Zatímco nastražovali vnadidla, nosiči nasekali otepi čerstvých větví a zakryli jimi zdechliny, aby ztížili přístup supům a hyenám. Zároveň tak chabý kryt nezdrží velkého lva déle než několik vteřin.

Pokračovali po proudu do míst, odkud se v noci ozýval lví řev. Každou míli nebo dvě Leon zastřelil libovolného většího savce, který měl tu smůlu a ocitl se na dostřel, ať už to byla žirafa, nosorožec nebo buvol. Než slunce vystoupilo do nadhlavníku, nastražili patnáct mil dlouhý řetěz lákavých návnad.

V noci je znovu připravil o spánek řev soupeřů. V jedné chvíli se starý lev ocitl tak blízko, že cítili, jak se zem pod jejich rohožemi zachvívá vibracemi mocného hlasu, ale tentokrát vyzyvatel neodpověděl.

„Mladý lev našel jednu z našich návnad," vysvětlil Manyoro jeho mlčení. „Krmí se."

„Myslel jsem, že lvi se mršin ani nedotknou," poznamenal Kermit.

„Tomu nevěř. Jsou líní jako domácí kocouři. Raději sežerou zbytky, bez ohledu na to, jak jsou shnilé a smradlavé. K vlastnímu lovu se uchýlí až tehdy, když ostatní možnosti selžou."

Dvě hodiny po půlnoci přestal starší lev řvát a noc se ponořila do ticha.

„Teď našel návnadu," konstatoval Manyoro. „Zítra je oba dostaneme."

„Na kolik lvů mi platí moje licence?" napadlo Kermita.

„Na dost, aby to uspokojilo i takového nenasytu,“ uklidnil ho Leon. „V Britské Východní Africe jsou lvi považováni za škodnou. Můžeš jich postřílet, kolik chceš.“

„Výborně. Chci oba ty velké chlapíky. Chci je odvézt do tábora a ukázat otci.“

„Já taky,“ souhlasil Leon nadšeně. „Já taky.“

Jakmile se rozednilo natolik, aby stopaři viděli na svou práci, vydali se nazpět podél řetězce návnad. Ve voňavém, leč chladném ránu si Leon a Kermit oblékli silné bundy.

První tři vnadidla zůstala nedotčena, ačkoliv ve větvích okolních stromů sedělo dost černých supů, zachmuřených a shrbených jako funebráci. Blížili se ke čtvrtému a Leon se zastavil pár set yardů od něj a s dalekohledem u očí si pozorně prohlížel větve, jimiž bylo zakryto.

„Ztrácíš čas, kamaráde. Nic tam není,“ řekl mu Kermit

„Právě naopak,“ zašeptal Leon, aniž sklonil dalekohled.

„Jak to myslíš?“ Kermit náhle hořel zájmem.

„Myslím to tak, že máme přímo před nosem velkého lva.“

„Ne!“ protestoval Američan. „Já vůbec nic nevidím.“

Leon mu podal dalekohled. „Zkus tohle.“

Kermit zaostřil čočky a chvíli do nich hleděl. „Žádného lva nevidím.“

„Podívej se na místo, kde jsou odhrnuté větve. V mezeře vidíš pruhovaný zadek zebry…“

„Jo, už to mám!“

„A teď se podívej těsně nad ni. Vidíš ty dvě malé boule?“

„Jo, ale to přece není lev.“

„Jsou to špičky jeho uší. Leží schovaný za zebrou a pozoruje nás.“

„Proboha! Máš pravdu! Viděl jsem, jak se pohnulo jedno ucho,“ zvolal Američan. „Který z těch dvou to je? Mladší, nebo starší?“

Leon se spěšně radil s Manyorem a Loikot připojil ke každé druhé větě svůj kvalifikovaný názor. Rozhovor skončil a Leon se otočil k nedočkavému příteli: „Zhluboka se nadechni, kámo. Mám pro tebe dobrou zprávu. Je to ten větší. Manyoro ho nazývá lev všech lvů."

„Co podnikneme? Vyrazíme na něj na koních?"

„Ne, půjdeme pěšky." Leon se svezl ze sedla a vytáhl z pouzdra velkou kulovnici. Otevřel závěr, vytáhl z hlavní mosazné nábojnice a vyměnil je za dvojici nových z nábojového pásu. Kermit s malou lee-enfieldkou následoval jeho příklad. Štolbové odvedli koně dozadu, pak odložili vaky s vodou a dřepli si ke šňupacímu tabáku. Po chvíli vyskočili, pozvedli oštěpy a s krvežíznivým mručením vyskakovali a bodali zbraněmi do vzduchu. Chystali se do bitvy.

Jakmile byli domorodí lovci připraveni, Leon poučil Kermita: „Půjdeš první. Já se budu držet tři kroky za tebou, abych ti neclonil palebnou linii. Jdi pomalu a klidně, ale ne přímo k němu. Musí to vypadat, že ho mineš asi o dvacet kroků vpravo. Nedívej se přímo na něj, drž pohled upřený na zem před sebou. Kdyby ses na něj podíval, vyplašil bys ho a on by buď utekl, nebo předčasně zaútočil. Z padesáti kroků na tebe varovně zavrčí. Uvidíš, jak začíná švihat ocasem. Nezastavuj se a nespěchej, pokračuj dosavadním tempem. Až se přiblížíš na třicet kroků, vstane. V tom okamžiku průměrný lev uteče nebo zaútočí, šance jsou půl na půl. Ovšem tenhle je jiný. Potyčka s mladým vyzyvatelem ho dostala do bojovné nálady a nebude se ohlížet na nebezpečí. Krev v něm jen vře. Zaútočí. Dá ti maximálně čtyři vteřiny a vyrazí. Musíš ho trefit, než vystartuje, protože dokáže úžasně zrychlit. Nestačíš ani mrknout a řítí se na tebe čtyřicítkou. Na můj povel vystřelíš a budeš mířit na střed hrudi přímo pod bradu. Kočky mají měkké kosti. I tři sta trojka ho hravě složí. Musíš však střílet tak dlouho, dokud bude stát na nohou."

„Ty doufám střílet nebudeš."

„Ne. Začnu, teprve až ti bude ohlodávat hlavu, ty nádhero. A teď jdi!" Vyrazili v pochodovém útvaru. V čele Kermit následovaný ze tří kroků Leonem, za ním oba Masajové, kteří kráčeli bok po boku s připravenými *asagaji*.

„Výborně,“ povzbuzoval Leon polohlasně přítele. „Udržuj rychlost a směr. Vedeš si moc dobře.“ O padesát kroků dál si Leon všiml, že lev mírně pozvedl hlavu. Už byla vidět kopule lebky a šelma výhružně naježila hřívu, až vypadala jako malá kupka sena, hustá a temná jako řeka v podsvětí. Kermit uprostřed kroku zaváhal.

„Klid, jen klid. Nezastavuj se, jdi dál!“ pobízel ho Leon. Znovu vykročili a za okamžik spatřili pod naježenou hřívou oči. Žluté, chladné, nelítostné. Dalších deset pomalých kroků a lev zavrčel. Byl to hluboký, relativně tichý, ale nekonečně hrozivý zvuk, připomínající hromobití vzdálené letní bouřky. Kermit se zastavil, otočil se k šelmě čelem a současně zvedal pušku s dlouhou hlavní. Tento pohyb a lovcův upřený pohled šelmu popíchly.

„Pozor! Zaútočí!“ varoval Leon, ale to už se lev řítil plnou rychlostí na Kermita a vyrážel krátké ostré vzdechy jako parní píst rychlíkové lokomotivy. Černou hřívu měl zježenou zběsilým vztekem, dlouhý ocas se kýval ze strany na stranu. Byl obrovský a ještě jim rostl před očima, když každým skokem zkracoval mezeru, která je dělila.

„Střílej!“ Leonův hlas zanikl v hlasitém prásknutí enneldky. Spěšně zamířená kulka přeletěla šelmě přes záda a daleko za cílem zvedla obláček prachu. Kermit bleskurychle škubl pákou závěru. Druhá rána šla nízko a zaryla se do země mezi předními tlapami bestie. Lev pokračoval v nezadržitelném útoku. Letěl jako černožlutá kometa, vydával krátký ostrý řev, při němž stydla krev v žilách, a šlehal ocasem. Od tlap odletovaly kusy hlíny.

Kristepane, blesklo Leonovi hlavou. Dostane Kermita! Švihl kulovnicí k rameni a soustředil veškeré mentální a tělesné síly na obrovskou hlavu porostlou černou hřívou a na otevřenou tlamu s dlouhými tesáky. Téměř nevnímal, že se ukazovákem dotkl přední spouště. Těsně před nárazem pět set liber těžkého těla řítícího se čtyřicetimílovou rychlostí vypálil Kermit třetí výstřel.

Hlaveň ručnice se téměř dotýkala lesklé černé špičky lvího čenichu. Lehká kulka jí pronikla a zavrtala se do mozku. Pružné a mocné tělo ochablo jako hadrový pytel. Kermit se v posledním okamžiku

vrhl stranou a šelma se zhroutila na místě, kde stál. Hleděl na ni celý rozklepaný, dech v hrdle škrtily vzlyky. Z čela mu do očí stékal pot.

„Dej mu ještě jednu ránu," křikl Leon, avšak Kermitovi se podlomily nohy a musel si sednout. Leon přiskočil, sklonil se nad lva a z bezprostřední blízkosti ho střelil do srdce. Pak se otočil k příteli, který seděl s hlavou mezi koleny. „Jsi v pořádku, kámo?" zeptal se starostlivě.

Kermit pomalu zvedl zrak a zíral na něj jako na cizího člověka. Zmateně potřásl hlavou. Leon si sedl vedle něj a svalnatou paží ho objal kolem ramen. „To přejde, kámo. Předvedl jsi úžasný výkon. Postavil ses útoku a neuhnul ani o krok. Stál jsi a střelil jsi ho jako pravý hrdina. Kdyby tu byl tvůj táta, byl by na tebe hrdý."

Kermitovi se projasnily oči. Zhluboka se nadechl a chraplavě se zeptal: „Myslíš?"

„To víš, že si to myslím, kámo," souhlasil Leon naprosto přesvědčeně.

„Nevystřelil jsi, že?" Američan byl pořád zesláblý a vyčerpaný jako běžec, který oddechuje po prvním absolvovaném maratónu.

„Nevystřelil. Zabil jsi ho sám, bez mé pomoci," ujistil ho přítel.

Kermit se odmlčel a hleděl na nádherné lví tělo. Leon mu zůstal po boku. Manyoro a Loikot se kolem nich pustili do tance.

„Předvedou na tvou počest tanec lvů," vysvětlil Leon. Manyoro začal zpívat silným hlasem:

„Jsme mladí lvi. Když zařveme, zem se otřásá. Oštěpy jsou naše tesáky. Kopí jsou naše drápy…"

Po každém verši vyskočili s lehkostí vzlétajících ptáků a Loikot se přidával k refrénu. Když dozpívali, přistoupili k padlému králi zvířat, smočili prsty v jeho krvi a vrátili se ke Kermitovi. Manyoro se nad ním sklonil a rozmazal mu na čele krvavý pruh.

„Jsi Masaj.

Jsi morani.

Jsi lví bojovník.

Jsi můj bratr."

Ustoupil a jeho místo před Američanem zaujal Loikot. I on mu ozdobil obličej krvavými čárami na obou tvářích a zazpíval:

„*Jsi Masaj. Jsi* morani. *Jsi lví bojovník. Jsi můj bratr.*“

Dřepěli před hrdinou a tleskali do rytmu.

„Udělali z tebe Masaje a pokrevního bratra. Je to nejvyšší pocta, jakou ti mohou nabídnout. Měl bys něco říct.“

„Také vy jste mými bratry. I když nás rozdělí velká voda, nezapomenu na vás do konce svých dnů.“

Leon překládal a Masajové potěšené přikyvovali.

„Řekni Rychlé kulce, že nám prokazuje velkou čest,“ požádal Manyoro.

Kermit vstal, odšoural se k mrtvému lvu a poklekl před ním jako před svatyní. Chvíli čekal, než se ho dotkl, a jeho obličej jen zářil, když si prohlížel velikánskou hlavu. Hříva začínala dvě dlaně nad temně žlutýma očima a táhla se, vlna za hustou černou vlnou, přes lebku a krk kolem masivních plecí pod hrudník a končila v polovině zad.

„Nech ho být,“ řekl Manyoro Leonovi. „Bwana Popoo Hima přijímá ducha lva do svého srdce. Tak je to správné. Tak to dělá pravý bojovník.“

Slunce již zapadlo, když Kermit opustil lva a odešel k osamělému Leonovi, který seděl u ohníčku. Ishmael u něj položil dvě polena jako sedadla, třetí postavil svisle a naservíroval na ně dva hrnky a láhev. Američan si sedl naproti příteli a podíval se na láhev. „Jednosladová whisky Bunnahabhain. Třicet let stará,“ prozradil Leon. „Tentokrát jsem ji musel od Percyho vyžebrat. Pro případ, že by se stalo něco podobného a my museli slavit. Ten lakomec mi bohužel dal jen půl láhve. Tvrdil, že pro takové jako ty je jí škoda.“ Nalil do hrnků a jeden podal Kermitovi.

„Cítím se jinak,“ řekl Kermit, když se napil.

„Chápu,“ potvrdil Leon. „Dnes jsi prodělal křest ohněm.“

„Ano!“ přikývl Američan vehementně. „To je přesně ono. Byl to mystický, téměř náboženský prožitek. Stalo se mi něco podivného a krásného. Cítím se jako někdo jiný. Není to moje staré já, je to někdo

lepší, než jsem já kdy byl.“ Pracně hledal slova. „Cítím se jako znovuzrozený. Mé druhé já bylo bojácné a nejisté. Tohle se už nebojí. Nyní vím, že se mohu postavit světu podle vlastních pravidel.“

„Rozumím. Obřad zasvěcení.“

„Taky jsi to zažil?“ zajímal se Kermit.

Leon přimhouřil oči bolestí při vzpomínce na nahá bílá těla, která ležela ukřižovaná na vyprahlé zemi. Znovu slyšel svist povstaleckých šípů a cítil Manyorovu tíhu na svých zádech. „Ano… Ale bylo to úplně jiné než dnešek.“

„Pověz mi o tom.“

Leon zavrtěl hlavou. „O těchto věcech by se nemělo moc mluvit. Slova jenom oslabí a poskvrní význam těch zážitků.“

„Samozřejmě. Je to velmi soukromá zkušenost.“

„Přesně tak.“ Leon pozvedl hrnek. „Nemusíme o tom dlouze spekulovat. Cítíme to v srdcích. Masajové mají pro tuto sdílenou pravdu pěkný výraz. *Bratři spříznění krví bojovníků.*“

Dlouho seděli v družném mlčení. „Nemyslím, že bych byl dnes schopen usnout,“ vzdychl Kermit.

„Budu bdít s tebou,“ slíbil Leon.

Po chvíli začali vzpomínat na ty nejmenší detaily lovu a debatovat o nich. Jak znělo první zařvání, jak se velký lev zvedl do plné výšky, jak rychle útočil. Emocionální aspekty však přeskočili. Hladina whisky v láhvi pomalu klesala.

Krátce před půlnocí je poplašil dusot koní, kteří se blížili z temnoty, a anglicky mluvící hlasy. Kermit vyskočil. „Kdo to sakra může být?“

„Myslím, že to uhodnu.“ Leon se zazubil, když do světla ohně vstoupila postava v přepychových jezdeckých kalhotách a v klobouku se sklopenou střechou. „Dobrý večer, pane Roosevelte, pane Courtneyi. Právě jedu kolem a napadlo mě, že se zastavím a poptám se, jak se vede.“

„Pane Andrewe Fagane, doufám, že se neurazíte, když vás označím za zatraceného lháře. Špehujete nás dnem i nocí už skoro dva týdny. Moji stopaři narazili na vaše stopy skoro každý den.“

„Ale no tak, pane Courtneyi,“ zasmál se novinář. „Špehovat je snad až příliš silné slovo. Ale pravda je, že mám více než letmý zájem o to, co vy dva provádíte. A totéž platí pro zbytek světa.“ Sundal klobouk. „Můžeme přisednout a odpočinout si u vás?“

„Obávám se, že jste přišli trochu pozdě,“ utrousil Kermit. „Jak vidíte, láhev je už skoro prázdná.“

„Pozoruhodným řízením osudu mám v torně jednu plnou. Carle, mohl by ses, prosím tě, podívat po té láhvi Jacka Danielse?“ zavolal na fotografa. „Přines ji a můžeš se k nám připojit.“ Všichni se usadili kolem ohně a napili se z hrnků. „Potkalo vás dnes něco zajímavého?“ položil Fagan první otázku. „Slyšeli jsme z vašeho směru střelbu.“

„Pověz mu to, Leone!“ Kermit překypoval touhou pochlubit se, ale nechtěl vypadat jako chvastoun.

„No, když už jste to zmínil, dnes odpoledne se panu Rooseveltovi podařilo zastřelit lva, po jakém jsme pásli od začátku safari.“

„Lva?!“ Andrew Fagan vyšplíchl několik kapek whisky. „Tak to je senzační zpráva. Jaký je v porovnání s tím, kterého nedávno dostal prezident?“

„To budete muset posoudit sám,“ odvětil Leon.

„Můžeme se podívat?“

„Pojďte tudy,“ vyhrkl Kermit dychtivě. Vzal z ohně hořící větev a vedl je k úlovku. Pozvedl pochodeň a osvítil lva, dosud zahaleného tmou.

„Páni!“ zvolal Fagan. „Ať se propadnu, to je teda monstrum!“ Rychle se otočil k fotografovi. „Carle, přines aparát!“ Další hodinu přemlouval Kermita a Leona k nejrůznějším pózám kolem ulovené šelmy. Nutno ovšem přiznat, že Kermita moc přesvědčovat nemusel. Když se konečně vrátili k ohni a k hrnkům s whisky, pálily je oči od magnéziových blesků. Andrew Fagan vytáhl blok. „Povězte, pane Roosevelte, jaký je to pocit, když se člověku podaří to, co dneska vám?“

Kermit se zamyslel. „Jste lovec, pane Fagane? Snadněji by se mi to vysvětlovalo, kdybyste byl.“

„Ne, pane. Jsem golfista, ne lovec.“

„Dobře. Tak pro mě znamenalo ulovení lva totéž, jako kdybyste vy trefil jediným úderem jamku na otevřeném mistrovství světa při rozstřelu o titul s Williem Andersonem.“

„Nádherně jste to vystihl. Máte dar pro zacházení se slovy, pane.“ Žurnalista rychle zapisoval. „A teď mi to celé podrobně popište. Od chvíle, kdy jste tu obludu poprvé spatřili, až po smrtící výstřel.“ Kermit byl nabuzený vzrušením a alkoholem. Nic nevynechal, nešetřil přeháněním a pravidelně se obracel na Leona, aby potvrdil nejrůznější detaily. „Je to tak? Že se to stalo právě takhle, viď?“ A Leon přítele věrně podržel, jak je ostatně povinností lovce ke klientovi. Když konečně příběh dozněl, seděli mlčky, jako by ty pohnuté události znovu prožívali. Leon se chystal navrhnout, že je nejvyšší čas jít spát, když ze tmy zazněl burácivý řev.

„Co to bylo?“ vylekal se Andrew Fagan. „Co to proboha bylo?“

„Lev, kterého ulovíme zítra,“ opáčil Kermit, jako kdyby se nechumelilo. „Další lev? Zítra?“

„Jo. Vlastně už dneska.“

„Můžeme se dívat?“ zeptal se Fagan. Leon otevřel ústa k zamítavé odpovědi, ale Kermit ho předešel. „Jasně. Proč ne? Jste vítán, pane Fagane.“

Časně ráno se stahovači pustili do práce na uloveném lvu a posypali vlhkou kůži silnou vrstvou kamenné soli.

„Až skončíte, počkejte tady,“ přikázal jim Leon. „Pošlu pro vás Loikota.“

Od východu se jasnilo a lovec pozoroval vrcholky stromů na druhé straně mýtiny. Jakmile na pozadí úsvitu rozeznal jednotlivé listy, zavelel: „Střelecké světlo! Do sedel, pánové.“ Počkal, až všichni uchopí uzdy, a zvednutou pěstí signalizoval Manyorovi, že může vyrazit. V sevřeném tvaru postupovali za oběma masajskými stopaři. Leon přidržel poníka, zařadil se třmen na třmen vedle Fagana a tiše, ale důrazně mu řekl: „Pan Roosevelt vám velkomyslně dovolil zúčastnit se lovu. Kdyby bylo po mém, odmítl bych. Obávám se, že jste

těžce podcenili možné riziko. Kdyby se něco podělalo, mohl by někdo přijít k vážnému úrazu. Musím trvat na tom, abyste se drželi hodně vzadu a bezpečně z cesty."

„Samozřejmě, pane Courtneyi. Stačí říct."

„Tím *hodně vzadu* myslím alespoň dvě stě yardů. Já musím dávat pozor na svého klienta a nemůžu dohlížet i na vás."

„Rozumím. Dvě stě yardů daleko a tiše jako myška. Tak to bude, pane. Ani nepostřehnete, že tam jsme."

Manyoro je vedl dvě míle k nejbližší návnadě. Jak se blížili k nafouklé mršině staré žirafy, vzlétlo velké hejno supů, kteří na ní hodovali, a deset nebo dvanáct hyen prchalo v groteskní panice s ocasy zkroucenými nad hřbety a s vyceněnými zuby potřísněnými krví.

„*Hapana,*" pokrčil rameny Manyoro. „Nic."

„Máme ještě tři vnadidla. U jednoho určitě bude. Neztrácej čas, Manyoro, a veď nás dál," přikázal Leon. Druhá návnada ležela uprostřed vypálené mýtiny obklopené ze tří stran zelenými keři s hustými listy svěšenými až k zemi, v nichž by se prchající zvíře snadno ztratilo. Lovec se však postaral, aby zdechlina ležela na otevřeném prostranství, dostatečně širokém pro úspěšný lov.

Leonovi zjitřilo nervy, když si všiml velkého počtu supů, sedících na horních větvích keřů, a skupinky čtyř hyen, které stály na okraji mýtiny. Mrchožrouti se drželi ve velmi uctivé vzdálenosti od zastřelené buvolí krávy. Je tam něco, co se jim vůbec nelíbí. Pak se Manyoro, který postupoval hodně vpředu, zastavil a srozumitelným gestem varoval svého bratra.

Leon přitáhl uzdu. „Opatrně, je tam," upozornil Kermita. „Počkej, až Manyoro zjistí podrobnosti." Dohonil je Andrew Fagan s doprovodem. „Vy zůstanete tady," přikázal jim Leon. „Nepřibližujte se ani o krok, dokud vám nedám signál. Odtud uvidíte dobře, a když si dáte pozor, neměli byste přijít k úrazu." Dívali se, jak Manyoro zkouší vítr. Lehký teplý vánek foukal od nich přímo k vnadidlu. Manyoro potřásl hlavou a udělal další gesto.

„Tak to máme v kapse, kámo. Lev se krmí," povzbudil Leon Kermita. „Jdeme na věc. Stejný postup jako minule. Pomalu, stejnoměrně, nespěchat. A za žádnou cenu se nepodívat na něj, jasné?"

„Rozkaz, šéfe." Američan se vzrušením nervózně usmíval a ruka, která sáhla do pouzdra pro pušku, se mu třásla. Leon doufal, že pomalá procházka mu pomůže, aby se ovládl.

Seskočili ze sedel.

„Zkontroluj si zbraň. Hlavně jestli máš náboj v komoře." Kermit poslechl a Leon si s úlevou povšiml, že ruce se mu již nechvějí. Signalizoval Manyorovi, aby zaujal pozici za nimi, a pokynul klientovi, aby vyrazil na dlouhý a pomalý pochod přes vypálenou mýtinu. S každým krokem zvedali obláčky popela. Od vnadidla je dělilo ještě dvě stě yardů, když se lev za ním postavil. Byl obrovský, stejně velký jako jeho starší soupeř. Měl mohutnou hřívu, ale rezavou, jen na konečcích chlupů jako od sazí. Nádhernou lesklou kůži nehyzdila jediná jizva. Ohrnul pysky a ukázal bělostné, dokonale rovné tesáky. Byl však mladý, a proto nepředvídatelný.

„Nedívej se na něj," varoval Kermita šeptem. „Jdi dál, ale pro smilování boží, nedívej se na něj. Musíme se dostat blíž. Mnohem blíž." Postoupili o sto yardů, když lev znovu vycenil zuby a zavrčel. Ocas se mu nejistě komíhal. Otočil velikánskou hlavu a ohlédl se za sebe.

A sakra! To ne! lamentoval Leon v duchu. Ztratil nervy. Nebude bránit své místo. Uteče.

Lev se znovu podíval jejich směrem a zavrčel, ale zvuk postrádal vražednou intenzitu. Pak se náhle prudce otočil a vyrazil k bezpečí hustého křoví.

„Zdrhá!" zařval Kermit a rozběhl se, ale po třech krocích se zarazil a zvedl pušku.

„Ne!" křikl Leon naléhavě. „Nestřílej!" Vzdálenost byla příliš velká a lev tvořil pohyblivý cíl. Leon se rozběhl, aby Kermita zadržel, ale opakovačka hlasitě vyštěkla a ústí hlavně poskočilo. Dlouhé štíhlé svaly pod lví kůží hrály jako u dokonale vytrénovaného sportovce. Leon viděl, kam kulka trefila. V místě zásahu se kůže nad-

zvedla, zavlnila se jako hladina hlubokého rybníka po dopadu kamene a praskla. Střela vnikla do spodní poloviny těla na dvě šířky dlaně za posledním žebrem.

„Do břicha!“ zasténal Leon. „Moc dozadu.“ Lev po zásahu zařval a rozběhl se plnou rychlostí. Než Leon přiložil pažbu k rameni, šelma téměř dosáhla úkrytu v houští a nacházela se daleko za hranicí jistého dostřelu kulovnice. Leon přesto musel střílet. Kořist utrpěla zranění a bylo jeho morální povinností pokusit se ji dorazit bez ohledu na to, jak malou šanci pro úspěšný zásah měl. Vypálil z první hlavně, ale mířil moc nízko. Těžká kulka vymrštila hlínu pod lví hrudí. Rachot druhého výstřelu splynul s prvním, ale lev zmizel v křoví a Leon zásah nepostřehl. Rychle se ohlédl na Manyora, který se dotkl levé nohy.

„Přerazil jsem mu zadní nohu,“ vybuchl Leon vztekle. „Zatraceně! To ho moc nezpomalí.“ Vyhodil prázdné nábojnice a nabil pušku.

„Nestůj tam s prázdnou flintou a neobdivuj krajinu,“ vyštěkl na Kermita. „Nabij si ten zatracený kvér.“

„Je mi to líto,“ hlesl Američan zaraženě a s výrazem studu v obličeji.

„Mně taky,“ odsekl Leon nakvašeně.

„Utíkal,“ pokusil se Kermit o omluvu.

„No tak teď nám opravdu nadobro utekl i s tvou kulkou v břichu.“ Leon pokynul Manyorovi, ať se k němu připojí, pak si oba dřepli a naklonili hlavy k sobě ve vážném rozhovoru. Po chvíli se Manyoro vrátil k Loikotovi a oba Masajové si šňupli tabáku. Leon usedl na holou zem s kulovnicí v klíně. Kermit seděl kousek stranou a pozoroval jeho výraz. Leon si ho nevšímal.

„Co budeme dělat?“ zeptal se nakonec Kermit.

„Čekat.“

„Na co?“

„Až ten chudák ztratí dost krve a zacelí se mu rány.“

„A potom?“

„Potom za ním s Manyorem vlezeme do křoví a pokusíme se ho vyhnat.“

„Půjdu s vámi.“

„Ne, to sakra nepůjdeš. Projeden den sis užil zábavy dost.“

„Mohl by tě zranit.“

„Ta možnost tu vždycky je, i když vzdálená.“ Leon se zahořkle uchechtl.

„Dej mi druhou šanci, Leone,“ prosil Kermit žalostně.

Leon se mu poprvé od toho nešťastného výstřelu podíval do očí. Byl to tvrdý a chladný pohled. „Řekni mi jediný důvod, proč bych měl.“

„Protože to nádherné zvíře umírá pomalou a mučivou smrtí a já jsem ten, kdo ho zranil. Dlužím to Bohu, tomu lvu a své cti muže. Musím tam jít a zbavit ho utrpení. Dokážeš to pochopit?“

„Dokážu.“ Leonův výraz změkl. „Chápu to moc dobře. Půjdeme spolu a já si budu pokládat za čest, že tě mám vedle sebe.“

Chtěl ještě něco dodat, ale zrak mu zalétl k protější straně mýtiny a v obličeji se mu zjevila hrůza. Rychle vstal. „Na co si ten užvaněný blbec hraje?“ Andrew Fagan pomalu projížděl kolem okraje houštiny a mířil přímo k místu, kde zmizel zraněný lev. Leon se rozběhl k žurnalistovi a zuřivě na něj mával.

„Vraťte se, vy zatracený blázne! Zpátky!“ hulákal zplna hrdla. Fagan se ani neohlédl a loudavě směřoval do náruče smrtelného nebezpečí. Leon sprintoval a rychle se přibližoval. Už nekřičel, šetřil si dech pro strašlivý okamžik, který, jak věděl, určitě nastane. Už byl tak blízko, že ho novinář musel slyšet. „Fagane, vy blbče!“ zařval a zamával puškou nad hlavou. „Nelezte tam!“ Tentokrát se žurnalista ohlédl a vesele zamával jezdeckým bičíkem, ale koně nezadržel.

„Okamžitě se vraťte!“ Leonovi se hlas chvěl zoufalstvím.

Fagan zastavil koně a úsměv se mu ztratil. Otočil se k Leonovi – a v tom okamžiku zpoza husté clony křoví vyrazil lev. Vztekle řval a s naježenou hřívou a planoucíma očima se řítil na novináře.

Jeho kůň pohodil hlavou, zařehtal a divoce se vzepjal na zadní. Faganovi vyklouzla noha z třmenu. Nalehl na krk zvířete a držel se

ho oběma rukama. Splašený kůň se dal na útěk. Ovšem lev je na krátkou vzdálenost rychlejší než kterýkoliv kůň s jezdcem, a tak je několika skoky snadno dohnal. Odrazil se a zaryl drápy předních tlap hluboko do koňského zadku.

Zvíře zaržálo bolestí a prudce vyhodilo zadními ve snaze zbavit se krutého stisku. Andrew Fagan vyletěl ze sedla a s žuchnutím dopadl na zem jako pytel brambor shozený ze žebřiňáku, ale druhá noha mu uvázla v třmenu. Vzpínající se zvíře ho táhlo pod zadní nohy lva. Kůň kvičel a divoce se oháněl, aby útočníka setřásl. Kolem Faganovy hlavy se nebezpečně míhala kopyta. Lev se kvůli přeražené zadní noze nemohl pořádně zapřít, takže nedokázal napadené zvíře strhnout k zemi. Lítý souboj zastínila opona zvířeného popela ze spálené trávy a Leon se neodvažoval střílet, aby místo lva nezasáhl člověka. Pak namáhaná kůže třmenu konečně praskla a žurnalista se odkutálel stranou.

„Fagane! Ke mně!“ zahřměl Leon. Tentokrát novinář zareagoval s nevídanou čiperností. Vyskočil s ocelovým nášlapníkem třmene přichyceným na pravé botě a kulhal k Leonovi. Za ním bojovali šelma a býložravec. Kůň kopal zadníma nohama a tahal útočníka v kruhu, lev řval, zatínal přední drápy do masa a snažil se zakousnout strašlivé čelisti do vzpouzející se kýty.

Kůň vykopl oběma zadníma současně a povedlo se mu zasáhnout šelmu tvrdě do hrudi. Síla nárazu odhodila lva dozadu a jeho drápy se vytrhly z koňského zadku. Převrátil se na záda, ale pružně se přetočil na nohy a vyskočil. Kůň prchal divokým tryskem, z hlubokých otevřených ran mu stříkala krev. Lev za ním vystartoval, ovšem v příštím okamžiku upoutala jeho pozornost běžící lidská postava. Bleskurychle změnil směr a rozběhl se za Faganem. Žurnalista se ohlédl a žalostně zaječel.

„Ke mně!“ Leon mu sprintoval naproti, avšak žádný člověk nedokáže předběhnout lva. Pořád nemohl střílet, protože Fagan se pohyboval mezi ním a šelmou, která ho za okamžik dostihne.

„K zemi!“ zařval. „Na břicho, ať můžu střílet!“

Fagan se zhroutil na vyprahlou hlínu – možná Leona poslechl, ale spíš proto, že ho zradily nohy ochromené děsem – a jako ježek se schoulil do klubíčka, kolena pod bradou a ruce založené za hlavou. Oči měl pevně zavřené a tvář mu zahalila bledá maska hrůzy. Rozhodovaly zlomky vteřiny. Lev běžel neslyšně jako smrt, v poslední fázi útoku již neřval. Tlamu měl doširoka otevřenou, drápy vytasené. Natáhl krk a chystal se zatnout tesáky do nebohého žurnalisty.

Leon vypálil z první hlavně a kulka rozdrtila šelmě dolní čelist. Do vzduchu vylétly bílé úlomky zubů jako hrací kostky z poháru. Olověná střela, teď už s rozplesklým hrotem, hnána obrovskou energií, pokračovala dál a prolétla po celé délce mohutného těla od prsou po konečník. Srazila lva dozadu a šelma se v nemotorném přemetu překulila na záda. Hned se otočila zpátky na nohy a vstala, ale po někdejší pevné pružnosti nebylo ani památky. Král zvířat se nejistě potácel, hlava mu visela k zemi, z tlamy se valila krev. Druhá kulka se mu zavrtala do plece, roztříštila ramenní kloub a pronikla srdcem. Lev se bezvládně svalil a zavřel oči. Rozdrcené krvavé čelisti marně lapaly po vzduchu.

Leon držel mezi prsty levé ruky další dva mosazné náboje. Cvrnkl palcem do páčky a rychlým pohybem zápěstí zlomil zbraň, vyhodil prázdné nábojnice a v mžiku zastrčil do hlavní nové. Kulovnice mu vylétla k rameni a vypálil ránu jistoty. Nezraněná zadní noha se ve smrtelném zápasu zachvěla a pak veliké tělo znehybnělo.

„Děkuji za spolupráci, pane Fagane. Už můžete vstát," vyzval ho zdvořile. Novinář otevřel oči a rozhlédl se, jako kdyby očekával, že leží u perlových bran ráje. Bolestně se vyškrábal na nohy.

Obličej měl bílý jako maska afrického kouzelníka, ale lesklý potem, a tělo zaprášené popelem. Předek jezdeckých kalhot od bratří Brooksů, které musely stát nejméně dvacet dolarů, měl úplně promočený. Když váhavě vykročil k Leonovi, začvachtalo mu v botách.

Ctihodný Andrew Fagan, věrný poddaný sedmé velmoci, doyen tiskové agentury Associated Press, člen výboru Newyorského tenisového klubu a jako hráč s handicapem osm kapitán Pensylvánského golfového klubu, se strachem vydatně pomočil do kalhot.

„A teď mi odpovězte po pravdě, pane. Není lov mnohem více osvěžující než osmnáct jamek golfu?“ zeptal se ho Leon přívětivě.

Velké prezidentské safari nakonec opustilo břehy řeky Ewaso Ng’iro a těžkopádně směřovalo nespoutaně krásnou divočinou na severovýchod. Kermit a Leon se snažili co nejvíce využít zbývajících společných dnů. Jeli před výpravou a usilovně lovili, častěji úspěšně než naopak. Jakmile Leon opravil *Velkou medicínu*, Kermit už ani jednou neminul. Je to Lusiminým kouzlem, přemýšlel Leon, nebo proto, že se mi podařilo předat příteli vlastní etická pravidla vyžadující pochopit kořist, kterou společně pronásledujeme, a respektovat ji? Ve skutečnosti nešlo o žádné kouzlo. Kermit prostě dospěl ve vysoce schopného a zodpovědného lovce, ve vyrovnaného a sebevědomého muže. Jejich přátelství ověřené několika zkouškami získalo ocelově trvanlivou pevnost.

Čtyři měsíce po odchodu od řeky Ewaso Ng’iro dospěla výprava k mohutnému proudu Viktoriina Nilu nedaleko Jinji, kde veletok opouští vody Viktoriina jezera. Tady se jejich cesty dělily.

Percy Phillips uzavřel smlouvu, podle níž doprovodí výpravu na pravý břeh řeky. Na protější straně viděli obrovské tábořiště, kde již čekal Quentin Grogan, aby od Percyho převzal prezidenta a dovedl ho přes Ugandu, Súdán a Egypt do Alexandrie na pobřeží Středozemního moře, odkud odpluje se svým doprovodem do New Yorku.

Roosevelt uspořádal na rozloučenou velkolepý oběd. Osobně se ho sice nezúčastnil, zato povolil podávat hostům šampaňské. Veselé a družné setkání skončilo prezidentovým projevem. Vybíral si jednoho hosta po druhém, poděkoval mu a zmínil nějakou veselou či dojemnou příhodu, která se osloveného týkala. Ozývalo se oslavné volání a hlasitý potlesk.

Konečně přišla řada na Leona. Roosevelt připomněl detaily lovu na lva a záchranu Andrewa Fagana. Obecenstvo vybuchlo smíchem, když nešťastného gentlemana otituloval přízviskem „Bezvýznamný

novinář“. Fagan nebyl přítomen. Krátce po incidentu se lvem zanechal pronásledování výpravy a otřesený se vrátil do Nairobi.

„A málem bych zapomněl. Nevsadil jsem se s tebou, Kermite? Pokud si dobře vzpomínám, týkalo se to největšího uloveného lva,“ pokračoval Roosevelt do smíchu posluchačů.

„Samozřejmě ses vsadil, otče, a samozřejmě se to týkalo největšího uloveného lva.“

„Pokud vím, vsadili jsme se o pět dolarů, že?“

„Ne, otče. O deset.“

„Pánové!“ apeloval prezident na osazenstvo stolu. „Bylo to pět, nebo deset?“

Zazněly pobavené výkřiky: „Bylo to deset! Zaplaťte, pane! Sázka je sázka!“

Roosevelt si povzdechl, sáhl pro peněženku, vylovil zelenou bankovku a poslal ji podél stolu synovi. „Plně splaceno,“ prohlásil. „Všichni jste mými svědky.“ Pak se obrátil ke všem přítomným: „Málokdo z vás ví, že se můj syn stal čestným příslušníkem kmene Masajů. Byl jím jmenován svými dvěma stopaři poté, co zastřelil lva, jenž mu vyhrál sázku.“

Další pochvalné výkřiky a volání „Bravo!“

Prezident si zvednutou rukou zjednal ticho. „Myslím, že je správné, abych tuto poctu oplatil.“ Podíval se na Leona. „Zavolal byste prosím Manyora a Loikota?“ Leon už předem oba domorodce upozornil, že je Bwana Tumbo – svahilsky *pan Velké břicho* – může povolat ke svému stolu.

Stopaři čekali za stanem a za okamžik stáli v plné parádě před prezidentem. Na sobě měli rozevláté rudé *shuky*, hlavu jim zdobily růžové čelenky a v rukou svírali *asagaje*.

„Leone, buďte tak laskav a přeložte těmto vynikajícím mužům, co jim chci říci,“ požádal Roosevelt. „Udělili jste mému synovi, kterého nazýváte Bwana Popoo Hima, nejvyšší poctu svého kmene. Učinili jste z něj Masaje. Nyní vás já jmenuji bojovníky mé země, Spojených států amerických. Zde jsou doklady, které potvrzují, že jste se stali Američany. Smíte kdykoliv přijet do mé vlasti a já vás

osobně přivítám. Jste Masajové, ale teď i Američané.“ Od tajemníka, který seděl za ním, převzal dva dokumenty svázané červenou stužkou, osvědčení o nabytí amerického občanství. Předal je Masajům a oběma potřásl rukou. Manyoro a Loikot se spontánně pustili do lvího tance kolem stolu. Kermit se k nim okamžitě připojil. Vyskakoval do výšky, vykrucoval se a napodoboval jejich grimasy. Společnost tleskala a výskala a Roosevelt se na židli otřásal smíchem. Když tanec skončil, Manyoro a Loikot důstojně odešli ze stanu.

Prezident znovu povstal. „Přátelům, s nimiž se dnes loučíme, bych teď rád předal upomínky na příjemné společně strávené dny.“ Sekretář přinesl hromádku složených archů.

Roosevelt ji od něj převzal, vydal se kolem stolu a podával je hostům. Když Leon otevřel svůj, zjistil, že je věnován jemu osobně.

Leonu Courtneyovi, dobrému příteli a Nimrodovi, abych mu připomněl šťastné dny, které prožil s Kermitem a se mnou na nádherných planinách Afriky. Teddy Roosevelt.

Arch obsahoval desítky ručně malovaných perokreseb. Každý obrázek zpodobňoval nějakou příhodu, k níž došlo během posledních měsíců. Na jednom z nich padal Kermit z koně. Popisek sděloval: *Milovaný syn a dědic se řítí z koně a Mocný Nimrod pozoruje jeho výkon s pohnutým veselím.* Na dalším on sám dorážel lva a prezident popsal obrázek takto: *Mocný Nimrod zachraňuje prominentního žurnalistu před smutným koncem ve lví tlamě a milovaný syn a dědic je svědkem hrdinského činu výše řečeného Mocného Nimroda.* Leon žasl nad hodnotou daru. Věděl, že je nedocenitelný, vždyť každý tah pera vedla ruka velkého státníka.

Závěr oběda se blížil se smutnou rychlostí. U břehu čekaly čluny, které převezou prezidenta s doprovodem na druhou stranu řeky. Leon a Kermit kráčeli mlčky k přístavišti. Žádného z nich nenapadala slova, která by nezněla sentimentálně a otřepaně.

„Předal bys Lusimě ode mne dar, parťáku?“ prolomil mlčení Kermit, když došli k vodě, a podal příteli roličku zelených bankovek. „Je to jenom sto dolarů. Zaslouží si o moc víc. Pověz jí, že díky ní střílela moje *bunduki* vskutku výtečně.“

„Je to velkorysý dar. Za tu částku si může koupit deset tučných krav. Pro Masaje není nic cennějšího," přikývl Leon.

„Tak sbohem, parťáku. V anglánský terminologii to byla docela slušná zábava."

„V američtině to bylo super úžasné. Sbohem a Bůh s tebou, kámo." Leon napřáhl pravici.

Kermit mu ji pevně stiskl. „Napíšu ti."

„Vsadil bych se, že tohle slibuješ všem holkám."

„Uvidíš," přesvědčoval ho Kermit a nastoupil do čekajícího člunu, který hned odrazil od pobřeží a hnán mocnými záběry vesel zamířil napříč širokým řečištěm Nilu. Už byl téměř mimo doslech, když se Kermit na zádi vztyčil a něco zakřičel. Leon v hukotu proudu sotva rozeznal jednotlivá slova. „Bratři spříznění krví bojovníků!" Zasmál se, zamával a zvolal: „Vzhůru, střelci!"

„A teď, můj vzácný příteli, nastala chvíle, kdy je třeba vrátit se zpátky na zem. Skončila ti zábava a začíná práce. Nejprve se musíš postarat o koně a zajistit jejich bezpečný návrat do Nairobi. Potom posbíráš trofeje, které jsme zanechali v táborech po cestě. Ujistíš se, že jsou řádně nasolené a vysušené, a rychle je dopravíš na železniční stanici Kapiti Plains. Musí být co nejrychleji, nejraději včera, zaslány Smithsonovu institutu. Musíš opravit veškeré vybavení a vozidla, včetně všech pěti volských povozů a obou nákladňáků. Mají za sebou skoro rok na cestách a jsou v otřesném stavu. Pak je musíš zavézt zpátky do tábora Tandala, aby byly připravené pro další klienty. Přijal jsem několik přihlášek a je tady lord Eastmont, který si u mě domluvil safari už před dvěma roky. Samozřejmě máš k ruce Hennieho du Randa, který ti pomůže, ale i tak nebudeš mít hodně dlouho čas na vylomeniny. Obávám se, že okouzlující dámy v Nairobi budou muset počkat."

Percy na něj spiklenecky mrkl. „Pokud se týká mě, nechám všechno v tvých rukou a vracím se do Nairobi. Moje staré olšové

nohy mě bolí jako čert a jediný, kdo jim dokáže ulevit, je doktor Thompson.“

O několik měsíců později přivezl Leon náklaďák s vybraným vybavením do Tandaly. Za volantem druhého, který jel těsně za ním, seděl Hennie du Rand. Od svítání urazili přes dvě stě mil po rozjezděných prašných cestách. Leon vypnul zapalování a motor se kašlavě zastavil. Celý ztuhlý seskočil z kabiny, sundal si klobouk a vyklepal jej o stehno. Oblak zvířeného jemného prachu ho donutil ke kašli.

„Kde ses k čertu flákal?“ Percy vylezl ze stanu. „Už jsem tě chtěl nechat prohlásit za mrtvého. Potřebuju si s tebou promluvit, Nimrode.“

„Kde je horká voda?“ zeptal se Leon. „Sedím za volantem od tří od rána a nevypravím ze sebe slovo, dokud se nevykoupu a neoholím. A nehodlám poslouchat žádné kecy. Ani od tebe, Percy. Na to opravdu nemám náladu.“

„Hola, to jsou mi věci!“ usmál se Percy Phillips. „Jen si dej svou koupel. Bůh je mi svědkem, že ji zatraceně potřebuješ. A potom bych tě, když dovolíš, rád připravil o pár minut tvého vzácného času.“

Za necelou hodinu přišel Leon do jídelního stanu. Percy seděl u dlouhého stolu, ocelové brýle na čtení usazené na špičce nosu a špičky prstů začerněné od inkoustu. Na desce před ním ležel stoh dopisů, účtů, pokladních knih a různých dalších dokumentů.

„Promiň, Percy. Neměl jsem na tebe tak vyletět,“ omlouval se Leon kajícně.

„Zapomeň na to.“ Percy Phillips odložil pero do kalamáře a ukázal na protější židli. „Slavná osobnost jako ty má nárok občas se povyšovat nad druhé.“

„Sarkasmus je nejpodřadnější forma vtipu.“ Leon znovu vypěnil. „Tady jsem slavný pouze jako poskok.“

„Tak se podívej!“ Percy mu přistrčil přes stůl hromadu novinových výstřižků. „Měl by sis to přečíst a povzbudit svou upadající morálku.“

Leon se zprvu nechápavě začal probírat svazkem. Zjistil, že výstřižky pocházejí z desítek novin a časopisů z Evropy a Severní Ameriky, z publikací tak rozdílných jako *Los Angeles Times* a *Deutsche Allgemeine Zeitung* z Berlína. Překvapilo ho, že víc článků je psáno německy než anglicky. Jeho školská němčina však postačila, aby pochopil jejich smysl. Nahlas přečetl jeden z titulků: „Největší bílý lovec v Africe, tvrdí syn amerického prezidenta.“ Na fotografii pod nadpisem vypadal jako elegantní hrdina. Odložil výstřižek a vzal další. Tady si na snímku potřásal rukou s rozzářeným Teddym Rooseveltem. Titulek zněl: „Dejte mi raději šťastného lovce než chytrého. Plukovník Roosevelt blahopřeje Leonu Courtneyovi k ulovení obrovského lidožravého lva.“

Na jiné fotografii držel Leon dva dlouhé zahnuté sloní kly tak, že vytvářely klenutý oblouk vysoko nad jeho hlavou. Popisek hlásal: „Největší lovec Afriky s dvojicí rekordních sloních klů.“ Další snímky ukazovaly Leona, jak míří puškou na imaginární zvíře mimo záběr nebo jak cválá na koni savanou, vždycky frajersky odvážný a sympatický. Stovky a stovky řádků textu v celkem sedmačtyřiceti článcích, které Leon poctivě spočítal. Poslední nesl titulek

Muž, jenž mi zachránil život. Není lov mnohem více osvěžující než osmnáct jamek golfu?

a pocházel z pera Andrewa Fagana, předního reportéra a redaktora agentury Associated Press.

Leon prošel výstřižky, úhledně je složil a přesunul přes stůl zpátky Percymu, který mu je okamžitě vrátil. „Nechci je. Nejen že se tam píšou samé nesmysly, ale na můj vkus jsou místy až nechutně podlézavé. Můžeš je spálit nebo odevzdat svému strýci Penrodovi. Byl to mimochodem on, kdo je posbíral. Jo, a chce se s tebou sejít, ale o tom později. Nejdřív si přečti poštu, ta je mnohem zajímavější.“ Percy přesunul přes stůl svazek obálek.

Leon je probíral. Všiml si, že téměř všechny dopisy byly napsány na drahém ručním papíru nebo dokonce na pergamenu, vesměs s rytými ozdobnými hlavičkami. Většinu napsali autoři vlastní rukou, jen někteří sáhli k psacímu stroji nebo k levnějšímu papíru. Adresy se lišily jazykem, ale všechny dopisy byly zaslány „nejlepšímu“, případně „nejšťastnějšímu lovci Afriky“. *Herr Courtney, Glücklicher Jäger, Nairobi, Afrika* nebo *M. Courtney, Chasseur Extraordinaire, Nairobi, Afrique de l'Est* a nejjednodušeji *Největší lovec v Africe, Nairobi, Afrika.*

Leon vzhlédl k Percymu. „Co to je?“

„Dotazy od lidí, kteří četli články Andrewa Fagana a chtějí přijet, aby s tebou mohli na lov, chudáci. Nevědí, do čeho jdou,“ vysvětlil Percy stručně.

„Jsou adresovány mně, ale tys je otevřel!“ obvinil ho Leon ostře.

„Myslel jsem, že bys to tak chtěl. Mohly obsahovat něco, co by vyžadovalo naléhavou odpověď,“ opáčil Percy nevinně a s omluvným pokrčením ramen.

„Gentleman neotevírá cizí poštu.“ Leon se mu podíval zpříma do očí.

„Jenže já nejsem gentleman, nýbrž tvůj šéf. Na to bys neměl zapomínat, synku.“

„To můžu změnit stejně rychle jako lusknout prsty.“ Leonovi dodaly dopisy sebevědomí a pocit autority.

„Ale no tak, můj drahý Leone, kam ten spěch. Máš pravdu. Neměl jsem ty dopisy otvírat a omlouvám se za to. Bylo to ode mě hrozně neomalené a drzé.“

„Můj drahý Percy, tvá velmi slušná omluva se bez výhrad přijímá.“

Mlčeli a Leon pročítal poslední korespondenci.

„Máš tam jeden od německé princezny. Jmenuje se Isabella von Hohenberg von… Už jsem zapomněl, má strašně dlouhé jméno,“ prolomil ticho Percy.

„Viděl jsem ho.“

„Přiložila svou fotografii," dodal Percy s nadějí v hlase. „Vůbec není špatná. Vyhovovala by spíš muži mého věku, ale ty je máš rád dospělé, že?"

„Sklapni, Percy." Leon konečně vzhlédl. „Zbytek si přečtu později."

„Myslíš, že je teď vhodná chvíle promluvit si o mé nabídce partnerství?"

„Jsem hluboce dojatý, Percy. Ani na okamžik mě nenapadlo, že bys to myslel vážně."

„Myslím."

„Dobře. Promluvme si."

Než vypracovali rámec nového finančního uspořádání, nastal večer.

„Poslední věc, Leone. Musíš platit za soukromé používání auťáku. Nebudu přece sponzorovat tvoje milostné výpravy do Nairobi."

„Férový požadavek, Percy. Ale já bych také nějaké měl. Konkrétně dva."

Percy nasadil podezřívavý a neklidný výraz. „Poslouchám."

„Jméno nové firmy…"

„Bude samozřejmě Phillips a Courtney Safaris," přerušil ho Percy spěšně.

„Ale to není podle abecedy. Lepší by bylo Courtney a Phillips Safaris, nebo jednodušeji C a P Safaris."

„Je to můj podnik," protestoval ohnivě Percy. „Bude to P a C Safaris."

„Už není jenom tvůj. Teď je to náš podnik."

„Ty drzý zmetku. Hodíme si o to." Sáhl do kapsy a vylovil stříbrný šilink. „Hlava nebo orel?"

„Hlava!" vybral si Leon.

Percy roztočil minci vysoko do vzduchu, chytil ji na hřbet levé ruky a přikryl pravou. „Jsi si jistý, že skutečně chceš hlavu?"

„Nech toho, Percy, a podívej se, co padlo."

Percy nahlédl pod pravou dlaň a povzdechl si. „Tohle potká starého lva, když mladý začne cítit brnění ve slabinách," řekl nešťastně.

„Lvy ve slabinách nebrní. Ukaž, co tam schováváš.“

Percy mu ukázal minci. „No dobře, vyhrál jsi,“ kapituloval. „C a P Safaris. A tvůj druhý požadavek?“

„Chci, aby byla partnerská smlouva datována zpětně již k prvnímu dni Rooseveltova safari.“

„U sta hromů! Ty mi to ale dáváš vyžrat! Chceš, abych ti zaplatil plnou provizi za lov s Kermitem Rooseveltem!“ Percyho mimika vyjádřila nevíru a hluboké znepokojení.

„Přestaň, Percy, nebo mi pukne srdce,“ usmál se Leon.

„Měj rozum, Leone. To by dělalo skoro dvě stě liber!“

„Přesně dvě stě patnáct.“

„Zneužíváš nemocného starce.“

„Vypadáš docela zdravě. Dohodneme se?“

„Asi budeme muset. Nemám na vybranou, ty bezcitný kluku.“

„Můžu to pokládat za souhlas?“

Percy zdráhavě přikývl, pak se usmál a natáhl pravici. Potřásli si rukou a Percy se triumfálně zašklebil. „Kdybys přitlačil, byl jsem ochotný jít až na třicetiprocentní podíl místo těch ubohých pětadvaceti, s kterými ses spokojil.“

„A já bych přistoupil na dvacet, kdybys vydržel ještě o chvilku déle.“ Leonův úsměv byl stejně samolibý.

„Vítej na palubě, parťáku. Myslím, že spolu budeme dobře vycházet. Předpokládám, že těch svých dvě stě patnáct liber chceš hned, že? Do konce měsíce bys asi nepočkal…“

„Předpokládáš správně. Chci je hned a do konce měsíce bych nepočkal. Ještě jedna věc. Už je to skoro rok, co jsem měl naposled chvilku jen pro sebe. Vezmu si dovolenou a budu potřebovat auto. Musím si něco vyřídit v Nairobi a možná ještě dál.“

„Pozdravuj ode mě tu dámu, ať je to kdokoliv.“

„Poslyš, Percy, měl bych tě upozornit, že máš rozepnutý poklopec a visí ti z něho mozek.“

Leonova první zastávka v Nairobi platila sídlu obchodní společnosti Greater Lake Victoria na hlavní ulici. Motor vaux-hallu ještě

kašlal a střílel při přípravě na vypnutí zapalování, když ctihodný Goolam Vilabjhi vyběhl ze svého království, aby ho uvítal. V těsném závěsu za ním se objevila jeho manželka a horda cherubínů s karamelovou kůží, havraními vlasy a velkýma očima. Všechny děti byly dcery oblečené v barevných sárí a štěbetaly jako špačci.

Než Leon seskočil z kabiny, pan Vilabjhi popadl jeho pravici a vehementně mu s ní zatřepal. „Buďte natisíckrát vítán, velectěný sáhibe. Od vaší poslední návštěvy se mým očím nenaskytl krásnější pohled, než jaký nabízí váš ušlechtilý zjev.“ Aniž pustil jeho ruku, odváděl Leona do obchodu za neustálého odhánění dětí. „Pryč s vámi! Ztraťte se, děcka nezdárná! Vy necivilizovaní uličníci! Copak neumíte poslouchat?“ povykoval, ale děti si ho nevšímaly, jenom se držely z jeho dosahu. „Omluvte je prosím, sáhibe. Moje žena umí rodit pouze dívky, ačkoliv se snažím, co je v mých silách, aby tomu bylo jinak.“

„Jsou všechny moc hezké,“ pochválil Leon galantně. Povzbudil tím nejmenšího cherubínka k odvážnému výpadu. Děvčátko proklouzlo pod neúčinně mávajícími otcovými pažemi, natáhlo se na špičky, vzalo Leona za druhou ruku a vedlo ho s otcem do budovy.

„Vstupte, jen vstupte, velectěný sáhibe. Buďte desettisíckrát vítán.“ Pan Vilabjhi a cherubín směrovali návštěvníka do zadní části obchodu. Barevné náboženské ikony bohyně Kálí se zeleným obličejem a mnoha pažemi i boha Ganeše byly přesunuty ke stěnám, aby uvolnily místo nejnovějšímu přírůstku galerie. Byl jím velký zlatý rám ozdobně vyřezávaný do podoby listů a opatřený plaketou z ušlechtilého dřeva s nápisem:

S úctou a obdivem věnováno
velectěnému sáhibu Leonu Courtneyovi,
světově proslulému a uznávanému hráči póla a lovci,
váženému a hluboce milovanému příteli
a laskavému společníkovi
plukovníka Theodora Roosevelta, prezidenta Spojených států amerických, a ctihodného pana Goolama Vilabjhiho.

Za sklem uvnitř rámu byla uspořádána řada výstřižků z anglicky psaných novin se zprávami agentury Associated Press.

„Moje rodina a já jsme hodně doufali a modlili se, abyste nám podepsal jeden z těchto článků, který se stane klenotem mé sbírky uctívaných památek na naše přátelství."

„Nic mi nezpůsobí větší radost, pane Vilabjhi." Leon cítil hluboké pohnutí. Obklopen dívkami pak podepsal vlastní fotografii a připsal věnování: *Dobrému příteli a dobrodinci, ctihodnému panu Goolamu Vilabjhimu, upřímně věnuje Leon Courtney.*

Ctihodný pan Goolam Vilabjhi foukl na mokrý inkoust a ujistil ho: „Tento váš rukopis budu osobně střežit po zbytek svých dnů jako nejdrahocennější poklad." Povzdechl si. „Předpokládám, že nyní si chcete promluvit o navrácení vašeho sloního klu z pravé slonoviny, který je dosud v mém vlastnictví."

Manyoro a Loikot odnesli kel a naložili ho na nákladní automobil. Leon šel za nimi. Na obou pažích mu visel hrozen děvčátek a další se pevně držela jeho nohavic. Jen s obtížemi se vymanil z jejich sevření a vyšplhal se do kabiny. Odjel do nového klubu Muthaiga, jehož růžově omítnuté cihlové zdi nahradily starý Klub osadníků s vepřovicovými stěnami, umístěný příliš daleko od ruchu Hlavní třídy.

V baru pro členy na něj čekal Penrod a Leon si hned všiml, že za více než rok, který uplynul od jejich posledního setkání, strýc hodně přibral a v kníru mu přibylo šedin. Jen co si potřásli rukama, Penrod navrhl: „Nepůjdeme se naobědvat? Šéfkuchař dnes servíruje bifteky s ledvinkovým nákypem, moje oblíbené jídlo. Nerad bych, aby nám chátra všechno snědla. Mluvit můžeme při jídle." Odvedl synovce na terasu ke stolu pod pergolou z fialových buganvilií, mimo doslech ostatních hostů. Uvázal si pod bradu bělostný plátěný ubrousek a zeptal se: „Ukázal ti Percy články, které napsal ten Yankee Andrew Fagan, a dopisy od prominentních osobností, které na ně hned reagovaly?"

„Ano, mám je," odpověděl Leon. „Abych byl upřímný, uvedly mě do rozpaků. Lidi toho namluví. Rozhodně nejsem nejlepší lovec v

Africe. To jenom Fagan vzal vážně nejapný žert Kermita Roosevelta. Ve skutečnosti jsem pořád ještě začátečník.“

„Tohle nesmíš nikdy přiznat, Leone. Ať si myslí, co chtějí. A stejně, podle toho, co jsem slyšel, se učíš hodně rychle.“ Penrod se spokojeně usmál. „Abych byl upřímný, měl jsem v té lsti tak trochu prsty. Popostrčil jsem události. A povedlo se. Byl to vynikající tah.“

Leon zneklidněl. „Jak ses do toho zapojil, strýčku?“

„V době, kdy vyšly první články o prezidentově safari, jsem pobýval služebně v Londýně. Přivedly mě na nápad. Poslal jsem telegram vojenskému atašé na našem velvyslanectví v Berlíně a požádal jsem ho, aby ty články nabídl německému tisku, zejména loveckým a sportovním časopisům, které čte společenská smetánka. Vysoce postavení Němci, stejně jako jejich anglické protějšky, ve své většině nadšeně holdují lovu a mají vlastní honitby. Napadlo mě, že bych mohl ty nejvýznamnější z nich nalákat sem do Afriky na safari s tebou. Tím bys získal výbornou příležitost vylákat z nich nejrůznější informace, které se ukážou jako nedocenitelné, až budeme donuceni bojovat s Německem.“

„Proč by se mi měli svěřovat, strýčku?“

„Leone, chlapče drahý, nevěřím, že by sis neuvědomoval své přednosti. Lidé tě mají rádi, zejména ženy a dívky. Pobyt na safari, život v blízkosti matky Přírody a jejích stvoření přiměje i ty nejdiskrétnější uvolnit se, odložit opatrnost a mluvit svobodněji. Nemluvě o tom, že rovněž uvolňuje šňůrky dámských korzetů a spodního prádla. Z jakého důvodu by vůdčí osobnosti císařského Německa, například hlavní zbrojní dodavatel nebo jeho choť, podezřívaly mladíka s nevinným obličejem jako ty, že je zlotřilý tajný agent?“ Penrod mávl na muže v bílém rouchu po kolena, opásaném šarlatovou šerpou, a s fezem ozdobeným dlouhými střapci na hlavě, který postával v diskrétní vzdálenosti od jejich stolu. „Malonzi,“ oslovil vrchního číšníka, „přineste nám z mé soukromé schránky láhev Château Margaux ročník sedmdesát devět.“

Vrchní se vrátil s lehce uprášenou lahví klaretu. Držel ji v bílé rukavici s úctou a vážností, které si zasloužila. Penrod ho pozoroval,

jak absolvuje důstojný rituál vytahování korku, přičichnutí a konečně nalití zářivě rudého vína. Zatočil sklenkou a nasál buket. „Perfektní! Určitě ti bude chutnat, Leone. Za tuto značku získal hrabě Pillet-Will zlatou medaili."

Leon patřičně ocenil vznešený klaret a Penrod mávl na vrchního, že může servírovat kouřící talíře s bifteky a ledvinkovým nákypem se zlatou kůrčičkou. S chutí se pustil do jídla a promluvil s plnou pusou. „Dovolil jsem si pročíst tvou poštu, zejména tu z Německa. Nemohl jsem se prostě dočkat, až se podívám, jaké ryby uvázly v naší síti. Doufám, že ti to nevadí."

„Vůbec ne, strýčku. Klidně mi otvírej poštu dál."

„Vybral jsem šest dopisů, které zasluhovaly obzvláštní pozornost, a poslal jsem další telegram vojenskému atašé na našem velvyslanectví v Berlíně. Zakrátko jsem od něj obdržel politické hodnocení vybraných subjektů."

Leon opatrně přikývl.

„Čtyři z nich jsou mimořádně důležité a vlivné osobnosti ve společenské a politické nebo vojenské sféře. Jsou obeznámeni se státními záležitostmi, a pokud už nejsou přímo členy císařské rady, patří k Vilémovým důvěrníkům. Dobře znají císařovy plány a záměry ohledně zbytku Evropy, jakož i Velké Británie a našeho impéria." Leon znovu přikývl a Penrod pokračoval: „Mluvil jsem o tom s Percym Phillipsem a oznámil jsem mu, že jsi především důstojník britské vojenské rozvědky v činné službě a že tato služba má absolutní přednost před všemi ostatními povinnostmi. Přistoupil na spolupráci s námi ve všech možných ohledech."

„Rozumím, pane."

„Možným budoucím klientem, jemuž dáváme největší přednost, je princezna Isabella Madeleine von Hohenberg von Preussen von und zu Hohenzollern. Je to sestřenice císaře Viléma a jejím manželem je polní maršál Walter Augustus von Hohenberg, který působí na nejvyšším velitelství německé armády."

Leon nasadil patřičně zaujatý výraz.

„Mimochodem, jak jsi na tom s němčinou, Leone?"

„Kdysi jsem ji docela ovládal, ale v poslední době mé znalosti poněkud zrezivěly. Němčinu a franštinu jsem měl ve škole.“

„To jsem si přečetl v tvém služebním záznamu. Zdá se, že jazyky patřily k tvým lepším předmětům. Asi na ně máš nadání. Od Percyho vím, že mluvíš kisvahilsky a jazykem maa jako domorodec. Ale setkal ses někdy s německým rodilým mluvčím?“

„O jedněch prázdninách jsem se skupinou spolužáků procestoval pěšky Černý les. Potkal jsem se s řadou místních obyvatel a bez problémů jsem se s nimi domluvil. Byla mezi nimi i jedna moc hezká dívka. Jmenovala se Ulrika.“

„Nejlepší místo, kde se naučit jazyk, je pod peřinou,“ poznamenal Penrod.

„Tak daleko jsme se bohužel nedostali.“

„V to doufám, jsi přece slušný a dobře vychovaný gentleman,“ usmál se Penrod. „Ať tak či tak, měl by sis znalost němčiny osvěžit. Brzy budeš trávit spoustu času ve společnosti Němců, a když uvážím slabosti slečen z horních deseti tisíc, pak to bude často pod peřinou. Uráží tato možnost tvé vysoké morální standardy?“

„Pokusím se s tím nějak vyrovnat, strýčku.“ Leon nedokázal potlačit úsměv.

„Výborně. Nezapomínej, že to děláš pro krále a vlast.“

„Kdo by zůstal nečinný, když povinnost volá?“ pronesl Leon.

„Přesně tak. Sám bych to lépe nevyjádřil. A neměj strach, už jsem ti našel učitele jazyka. Jmenuje se Max Rosenthal, a než přišel do Německé Východní Afriky, pracoval u firmy Meerbach Motoren Werke ve Wieskirche. Několik let vedl hotel v Dar es Salaamu, kde si vypěstoval až příliš důvěrný vztah k láhvi koňaku, což ho stálo místo. Pije však pouze periodicky. Když je střízlivý, je to prvotřídní pracovník. Přesvědčil jsem Percyho, aby ho zaměstnal jako vedoucího loveckého tábora. Kromě toho se postará o tvou výuku němčiny.“

Když se na schodišti před klubem loučili, strýc vzal synovce spiklenecky za loket a pošeptal mu: „Vím, že jsi ve špionážním řemesle nováček, a tak ti dám dobrou radu. Nikdy si nic nezapisuj.

Nedělej si žádné poznámky o svých pozorováních. Zaznamenávej všechno do své paměti, a až se zase setkáme, podáš mi hlášení.“

S Maxem Rosenthalem se Leon seznámil v táboře Tandala. Byl to mohutný Bavorák s rukama jako lopaty a nohama jako slon, který si ho svým otevřeným a bodrým chováním okamžitě získal.

„Zdravím.“ Potřásli si rukou. „Budeme spolupracovat. Věřím, že se zakrátko dobře poznáme,“ řekl mu Leon jeho mateřštinou.

Max se pobaveně rozesmál, až se mu roztřáslo břicho. „Ach tak, mluvíte německy. Velmi dobře!“

„Tak dobře zase ne,“ opravil ho Leon. „Ale pomůžete mi, abych se zlepšil.“

Max se brzy ukázal jako nenahraditelný. Kromě toho, že byl nadaný a inteligentní učitel, dokázal vzít pořádně za práci a zbavil Leona značné části každodenních povinností spojených s organizací tábora a zajišťováním zásobování potravinami a dalším vybavením. Spolu s Henniem du Randem vytvořili dvojspřeží tažných koní a zbavili Leona nutnosti učit se základním organizačním dovednostem a ekonomickým znalostem, které jsou pro vedení safari nezbytně nutné. Leon stanovil pravidlo, že s Maxem bude mluvit pouze německy, a jak plynuly měsíce, ovládal jazyk stále brilantněji.

Do plánovaného safari lorda Eastmonta zbývalo pouze několik týdnů, když Leon obdržel telegram z Berlína, v němž se mu oznamovalo, že princezna Isabella Madeleine von Hohenberg von Preussen von und zu Hohenzollern se rozhodla navštívit Afriku a připluje německým parníkem *Admirál* z Bremerhavenu. Povinnosti u císařského dvora jí dovolí zdržet se v Africe pouze šest týdnů a pak se musí vrátit do Německa. Požaduje, aby při příjezdu pro ni bylo všechno připraveno.

Po tomto rezolutním oznámení vypukl v Tandale chaos. Percy běhal po táboře a spíš překážel, než pomáhal úsilí Leona a jeho lidí změnit složité organizační schéma připravené pro Eastmonta. Nyní museli vést dvě safari současně a o to se ještě nikdy nepokusili. Na-

konec situaci zachránilo to, že princezna se zdrží pouze šest týdnů, kdežto lord Eastmont si naplánoval čtyřměsíční dobrodružství. Leon ujistil Percyho, že v den, kdy princezna odpluje do Německa, přispěchá se svými lidmi a pomůže mu po zbývající část jeho expedice.

Proto když princezna dorazila na palubě *Admirála* do zátoky Kilindini, nasedl Leon do člunu a vyplul jí vstříc. Čekal na ni skoro hodinu, než se uráčila vystoupit ze své přepychové soukromé kajuty. Když konečně sestoupila po schodech na hlavní palubu, doprovázel ji kapitán lodi a čtyři vyšší důstojníci, kteří jí podlézavě lichotili. Zbytek její suity, včetně tajemníka a dvou pohledných baculatých komorných, následoval v uctivé vzdálenosti.

Leon viděl její fotografie, ale nebyl připraven na střetnutí tváří v tvář, když vstoupila do plného slunečního svitu. Nejvíc jej šokovala její sošná postava, štíhlá jako proutek. Byla vysoká téměř jako on, ale v pase by ji snad objal prsty jedné ruky. Měla ocelově pevné oči, pronikavé jako hrot rapíru, a tvrdé rysy obličeje ostré jako pila. Oblékla si dokonale střižený a perfektně ušitý lodenový jezdecký kostým se sukní po kotníky, pod níž vykukovaly špičky luxusních kožených bot vyleštěných do vysokého lesku. K Leonovu překvapení se jí v pouzdru na opasku houpala devítimilimetrová pistole značky Luger. V levé ruce držela safari klobouk s širokou střechou. Popelavě plavé vlasy si spletla do dvou silných copů, které si na temeni stočila do uzlu. Leon od Penroda věděl, že je jí dvaapadesát, ale hádal by jí třicet.

„Jsem váš služebník, Vaše královská Výsosti."

Neobtěžovala se na jeho úklonu zareagovat a dál si ho prohlížela, jako kdyby vypustil odporně páchnoucí pšouk. Konečně ledovým tónem promluvila: „Jsi velmi mladý."

„Vaše královská Výsosti, pokusím se tuto politováníhodnou skutečnost, za niž se hluboce omlouvám, časem napravit."

Princezna se neusmála. „Řekla jsem, že jsi velmi mladý, nikoliv příliš mladý." Napřáhla pravici.

Když se jí chopil, zjistil, že je tvrdá a studená jako její výraz. Políbil vzduch nad bílými kostnatými klouby. Síť drobných vrásek na hřbetu ruky prozrazovala věk.

„Guvernér Britské Východní Afriky vám dal pro cestu do Nairobi k dispozici svůj salonní vagon," informoval ji.

„*Ja.* Tak se sluší a nic jiného jsem neočekávala," souhlasila.

„Jeho Excelence vás současně prosí, abyste poctila svou přítomností večeři, kterou na vaši počest uspořádá ve Vládní budově v termínu, který vám bude vyhovovat, princezno."

„Nepřijela jsem do Afriky večeřet ve společnosti nižších úředníků. Přijela jsem zabíjet zvířata. Mnoho zvířat."

Leon se uklonil. „K vašim službám, madam. Dává Vaše královská Výsost přednost určitému druhu zvířat, které si přeje zabít?"

„Lvi," odpověděla. „A prasata."

„Co třeba sloni nebo buvoli?"

„Ne! Pouze velcí lvi a prasata s dlouhými kly."

Než vyrazili do divočiny, princezna vyzkoušela každého koně z malého stáda plnokrevníků, které pro ni Leon shromáždil. Jezdila v sedle rozkročmo jako muž. Když se Leon díval, jak si s typickým opovržlivým výrazem prohlíží prvního koně, dvakrát ho obchází kolem dokola a pak se ladně vyšvihne do sedla a podřídí zvíře své vůli, poznal, že je vynikající jezdkyně. Musel uznat, že v životě neviděl ženu, která by se jí alespoň blížila.

Sotva vyjeli z Tandaly a ocitli se mezi stády, zapomněla na původní požadavek ohledně lvů a prasat a stala se mnohem méně vybíravou. Měla nádhernou ručnici Manlicher 9,3 x 74, kterou vyrobil puškař Joseph Just z Ferlachu, ozdobenou lesními motivy s dovádějícími nymfami a fauny vykládanými zlatem. Třemi výstřely zabila na sto padesát yardů tři Grantový gazely, aniž opustila sedlo, a Leon usoudil, že se smrtonosnějším střelcem, ať mužem či ženou, se dosud nesetkal.

„Ano, chci zabít mnoho zvířat," poznamenala nahlas, když doplňovala do ručnice náboje, a poprvé od svého příjezdu do Afriky se usmála.

Leon dovedl princeznu za Lusimou na horu Lonsonyo, ovšem rozhodně nečekal, jak bouřlivě na sebe obě ženy zareagují. Obrazně řečeno naježily hřbety a prskaly po sobě jako dvě kočky. „M'bogo, ta je plná temných vášní. Žádný člověk se jí nedostane na kobylku. Je smrtelně nebezpečná, jako mamba. To není žena, kterou jsem ti slíbila. Měj se na pozoru," varovala Lusima Leona.

„Co ta černá čarodějnice říkala?" chtěla vědět princezna. Nepřátelství mezi oběma ženami jiskřilo ve vzduchu jako statická elektřina.

„Že jste žena nesmírné síly a moci, princezno."

„Řekni té velké krávě, ať na to nezapomíná."

Když došlo na obřad žehnání zbraním pod poradním stromem, Lusima vyšla ze své chýše v ceremoniálním úboru, ale zastavila se deset kroků od lví kůže, na níž ležela manlicherovka, a její obličej se zbarvil do odstínu zaschlého bláta.

„Co tě znepokojuje, mámo?" zeptal se jí Leon tiše.

„To *bunduki* je zlé. Bělovlasá žena je stejně mocná kouzelnice jako já. Vložila na své *bunduki* kouzlo, které mě děsí." Otočila se zpět ke své chýši. „Nevyjdu ze svého obydlí, dokud ta čarodějnice neodejde z hory Lonsonyo," přísahala.

„Lusima onemocněla. Musí si jít lehnout," přeložil Leon.

„*Ja.* Vím moc dobře, co ji znepokojuje." Princezna zvlnila tenké rty do jednoho z vzácných úsměvů.

O tři týdny později na území, o kterém Manyoro a Loikot prohlásili, že se na něm nepohybuje jediný lev, vyjeli za úsvitu z tábora, aby princezna mohla pokračovat ve vybíjení bradavičnatých prasat. Už jich skolila přes padesát, mezi nimi tři kance s mimořádně dlou-

hými kly. Nevzdálili se víc než půl míle od tábora, když narazili na osamoceného velkého lva s černou hřívou, který stál u jezírka uprostřed travnaté mýtiny. Bez nejmenšího zaváhání, aniž seskočila z koně, zvedla princezna lehkou ručnici k rameni a s chirurgickou přesností vpálila šelmě kulku do mozku.

Oba Masaje měl její výkon potěšit, ale když se pustili do stahování úlovku, byli podivně zaražení. Blahopřání tedy zůstalo na Leonovi, ovšem princezna ho ignorovala. Zaslechl, jak Loikot špitá Manyorovi: „Ten lev tu vůbec neměl být. Odkud se vzal?“

„Zavolala ho Nywele Mweupe,“ odsekl Manyoro nevrle. Masajové pokřtili princeznu svahilským jménem, které znamenalo *Bílý vlas*, a nepřipojili k němu jinak obvyklý uctivý titul Memsáhib nebo Beibi.

„Manyoro, taková řeč je i od tebe pitomá hloupost,“ štěkl po něm Leon. „Lva pochopitelně přilákal pach všech těch mrtvých prasat.“ Cítil ve vzduchu vzpouru. Lusima si očividně promluvila s Manyorem.

„Bwana to ví nejlíp,“ připustil Manyoro s demonstrativní zdvořilostí, ale nepodíval se na Leona a neusmál se. Masajové stáhli kůži, ale nezatančili pro princeznu lví tanec. Sedli si stranou a společně šňupali tabák. Když se Leon zmínil o vynechaném tanci, Manyoro neodpověděl a Loikot zabručel: „Na zpěv a tanec jsme moc unavení.“

Když si Manyoro přehodil smotanou kůži přes rameno a zamířil k táboru, nápadně kulhal, ačkoliv dosud by na něm nikdo nepoznal, že ho kdysi zasáhl do stehna povstalecký šíp. Tímto způsobem dával najevo protest nebo nesouhlas.

Dojeli do tábora. Princezna seskočila z koně, odkráčela do jídelního stanu a posadila se na plátěnou židli. Jezdecký bičík hodila na stůl, sundala si klobouk a odhodila ho přes celý stan, uvolnila si copy a zavelela: „Courtneyi, řekni tomu svému neschopnému kuchaři, ať mi přinese kávu.“

Leon předal rozkaz do kuchyňského stanu a o několik minut později přikvačil Ishmael s kouřící porcelánovou konvicí na stříbrném

podnosu. Nalil nápoj do šálku a postavil ho před princeznu, pak si stoupl do pozoru za její židli a čekal, až ho madam propustí.

Princezna zvedla šálek k ústům a usrkla. Obličej se jí zkroutil znechucením a mrskla šálkem na protější stěnu stanu. „Myslíš si, že jsem svině, že přede mě stavíš šlichtu pro prasata?“ zaječela. Popadla ze stolu jezdecký bičík a vyskočila ze židle. „Naučím tě, abys mi prokazoval patřičnou úctu, divochu!“ Rozmáchla se bičem, aby švihla Ishmaela přes tvář. Vůbec se nesnažil krýt a ve zděšeném úžasu na ni třeštil oči.

Než mohla rána dopadnout, Leon se vymrštil, chytil ji za zápěstí a otočil ji k sobě. „Vaše královská Výsosti, mezi mými lidmi nejsou žádní divoši. Jestli chcete, aby toto safari pokračovalo, mějte to prosím neustále na paměti.“ Než se přestala vzpouzet, snadno ji udržel a doporučil: „Teď byste měla odejít do svého stanu a až do večeře odpočívat. Očividně vás zmohlo vzrušení z ulovení lva.“

Pustil ji a šlechtična vyběhla z jídelního stanu. Na vyzvánění potom nereagovala, takže Leon povečeřel sám. Než si šel lehnout, podíval se kradmo na její stan. Lampa uvnitř svítila. Sedl si a vyplnil denní údaje do lovecké knihy. Chtěl připojit komentář o incidentu v jídelním stanu, ale vzpomněl si na strýcovo varování. Nedal tedy průchod svým pocitům a místo toho napsal: *Dnes princezna znovu prokázala, že je vynikající jezdkyně a nedostižná střelkyně z pušky. Chladnokrevnost, s níž zastřelila obrovského lva, brala dech. Čím více ji poznávám, tím více obdivuji její lovecké umění.*

Osušil stránku savým papírem, vrátil knihu do cestovního psacího stolu a zamkl zásuvku. Následující půlhodinu četl knihu, kterou Penrod Ballantyne napsal o svých zážitcích z burské války a nazval ji *S Kitchenerem do Pretorie.* Pak mu klesla víčka. Odložil knihu, svlékl se a vklouzl pod moskytiéru. Sfoukl lucernu a těšil se na odpočinek po celodenní námaze.

Sotva zavřel oči, vyrušil ho hlasitý výstřel z pistole, který se ozval od princeznina stanu. Ze všeho nejdřív ho napadlo, že pod plachtu vlezlo nějaké nebezpečné zvíře, lev nebo leopard. Vyhrabal se zpod sítě, popadl kulovnici, která stála nabitá vedle lůžka, připra-

vená právě pro podobné případy, a oblečený jen v kalhotách od pyžama sprintoval k jejímu stanu. Lampa pořád ještě svítila.

„Vaše královská Výsosti, jste v pořádku?“ volal. Odpověď se neozvala, a tak nadzvedl plátěný kryt dveří a s puškou připravenou k palbě nakoukl dovnitř. Úžasem se zarazil. Princezna stála uprostřed stanu čelem k němu. Stříbrné vlasy jí v kaskádách padaly přes ramena a záda k pasu. Na sobě měla téměř průhlednou růžovou noční košili. Lucerna svítila za ní a odhalovala každou linii štíhlého těla. Byla bosá a měla překvapivě malá a krásně tvarovaná chodidla. V jedné ruce držela jezdecký bičík, v druhé pistoli. Ve vzduchu se vznášel pach spáleného střelného prachu. V obličeji byla bledá vztekem a oči, jimiž ho probodávala, planuly jako broušené safíry. Zvedla zbraň, vypálila druhou ránu do plátěné střechy a odhodila pistoli na obrovskou postel.

„Ty svině! Myslíš si, že se mnou můžeš jednat jako s kusem hadru?“ křičela a výhružně pohupujíc bičem vykročila proti němu. „Nejsi o nic lepší než ty kreatury, co pro tebe pracují.“

„Madam, laskavě se ovládejte,“ varoval ji.

„Jak se opovažuješ se mnou takto mluvit? Jsem královská princezna z panovnického rodu Hohenzollernů, zatímco ty jsi obyčejný nevolník podřadné rasy.“ Mluvila anglicky s dokonalou výslovností a pokračovala ledově: „Aha, konečně ses rozzlobil, otroku! Chtěl bys mě udeřit, ale nedovolíš si to. Na to máš slabý žaludek. Chybí ti odvaha. Nenávidíš mě, ale musíš strpět každé ponížení, kterému tě podrobím.“

Hodila mu bič do obličeje. „Odlož tu pušku. Stejně ti nepozvedne to tvoje ochablé mužství. Zvedni ten bič!“ Leon položil pušku na kobereček u stěny vedle vchodu do stanu a sebral bič. Třásl se vztekem. Její urážky ho krutě ranily a cítil, že stačí velmi málo a přestane se ovládat. Nebyl si jistý, co s tím bičem, ale dělalo mu dobře, že ho drží.

„M’bogo, je všechno v pořádku? Slyšeli jsme výstřely. Nějaké potíže?“ zavolal tiše Manyoro za plátěnou stěnou a princezna o pár kroků ustoupila.

„Odejdi, Manyoro, a ostatní vem s sebou. Nikdo z vás se nesmí vrátit, dokud nezavolám," křikl Leon.

„*Ndio*, Bwana."

Slyšel vzdalující se tiché kroky a princezna se mu smála do obličeje. „Měl jsi je požádat o pomoc. Nemáš odvahu postavit se mi sám." Zasmála se. „*Jal* Vztek už v tobě zase narůstá. To je dobře. Chceš mě udeřit, ale netroufneš si." Naklonila se k němu, až jejich tváře dělila jen šířka dlaně.

„Držíš v ruce bič. Proč ho nepoužiješ? Nenávidíš mě, ale bojíš se mě." Náhle mu nečekaně plivla do obličeje. Instinktivně se po ní ohnal a řemínek biče ji švihl do tváře. Uskočila, přitiskla ruku na zarudlý šrám a žalostně zakvílela. „Ano! Zasloužila jsem si to. Jsi tak mužný, když se zlobíš!" Vrhla se mu k nohám a přitiskla se k jeho kolenům. Leon se chvěl znechucením nad sebou samým a odhodil bič do kouta.

„Přeji vám dobrou noc, Vaše královská Výsosti." Pokusil se utéct ke dveřím, ale držela ho s překvapující silou a podrazila mu nohy. Ve chvíli, kdy ztratil rovnováhu, mu skočila na záda a strhla ho na postel. „Zešílela jste?" vykřikl.

„Ano!" odpověděla. „Šílím po tobě."

Do východu slunce chyběla jen hodina, když mu konečně dovolila opustit stan. Cestou do postele si všiml, že ve stanech jejího doprovodu se nesvítí, ačkoliv při princezniných výkřicích, které se ozývaly celou noc, rozhodně nemohl nikdo spát. Nejspíš si všichni na její vyvádění dávno zvykli a vypěstovali si vůči němu imunitu.

Druhý den ráno se u snídaně chovala, jako kdyby se nic nezměnilo. Haštěřivě štěkala na své komorné, se sekretářem jednala s krutým sarkasmem a Leona naprosto ignorovala, dokonce mu ani neodpověděla na zdvořilý pozdrav. Promluvila na něj, až když dopila druhý šálek kávy. Vstala a prohlásila: „Courtneyi, dnes toužím zabíjet prasata."

Leon uspořádal několik honů na menší zvěř a klientce připravil nemalé potěšení. Například umístil vábničku na divoká prasata do hustého keře, princeznu postavil na vyvýšené místo s dokonalým výhledem na otevřené prostranství a spolu se stopaři jí naháněl kořist. Jen co vepři vyběhli z úkrytů, pustila se do nich se svou manlicherovkou. Heidi, hezčí z komorných, naučila nabíjet prázdné zásobníky. Každý pojal šest nábojů a princezna je dokázala bleskurychle vyměnit. Stiskla uvolňovací páčku a zásobník vypadl z uložení v předpažbí. Heidi jej v letu zachytila a hbitými prstíky, trénovanými od raného dětství šitím, doplnila náboje. Princezna zatím vsunula do závěru plný zásobník a téměř bez přestávky pokračovala ve střelbě. Rychlost její palby byla stejně ohromující jako přesnost. Dokázala poslat na cíl dvanáct kulek během stejného počtu sekund. Ne vždy prasata s honci spolupracovala. Vybíhala z úkrytu nečekaným směrem nebo se obrátila proti rojnici honců a neumožnila Její královské Výsosti jediný výstřel. Když se to stalo, buď vzplála mrazivým vztekem a sprostě vynadala Leonovi a jeho lidem, nebo upadla do dlouhého mlčení, z něhož ji vytrhla pouze možnost prolít další krev.

Pozdě odpoledne se Leonovi a honcům, posíleným Maxem Rosenthalem, Ishmaelem a stahovači, podařilo naservírovat klientce nejpočetnější skupinu cílů za celé safari. Vypudili z křovin třiadvacet prasat, kanců, bachyní a selat a hnali je k princezně a její nabíječce. Dostala jich dvaadvacet. Pouze hubené staré bachyni se podařilo vražedné olověné sprše uniknout, protože změnila směr přesně v tom okamžiku, kdy střelkyně stiskla spoušť. Kulka ji minula a prasnice se obrátila nejméně očekávaným směrem – proti princezně. Proběhla jí mezi nohama a porazila ji. Lovkyně se posadila se sukní vyhrnutou nad kolena a kloboukem strženým do očí. „Ty špinavá podvodnice," křikla za bachyní, která s ocasem zdviženým jako praporek zmizela v houštině.

Ten den se u večeře chovala téměř vlídně a hovorně, ovšem ne tak docela. Naléhala na Leona, ať si vezme ještě jednu sklenici vyni-

kajícího piva, a dlouhými bílými prsty oloupala grapefruit, jehož dílky pak vkládala Heidi mezi plné rty.

„Jez, drahoušku. Dneska jsi odvedla dobrou práci.“ V příští vteřině však zaječela na svého tajemníka a vyhnala ho od stolu, jelikož se provinil proti dobrým mravům – vzal plátek pečeného vepřového do prstů, aniž ji požádal o dovolení. Dojedla, beze slova vstala a odešla do svého stanu.

Leon měl za sebou dlouhý, horký a namáhavý den a doufal, že se v noci pořádně vyspí. Vyčistil si zuby a zrovna si zapínal kabátek pyžama, když zaslechl hrozivý výstřel z pistole.

„Za krále a vlast,“ vrčel cestou do jejího stanu, ale zvědavě uvažoval, jakou zábavu na tuto noc přichystala.

Princezna se malátně natáhla na rozměrnou postel, nebyla však sama. Na podlaze klečela Heidi, úplně nahá až na miniaturní jezdecké sedlo na zádech a zlaté udidlo v ústech. Zlaté rolničky na uzdě se rozcinkaly, když pohodila hlavou a zařehtala.

„Tvůj oř už čeká, Courtneyi,“ řekla princezna. „Nevyrazíš si na malou projížďku?“

Konečně vyčerpala svou představivost a poslala komornou pryč, ale když se Leon otočil a vykročil za dívkou, zastavila ho. „Nedovolila jsem ti odejít, Courtneyi.“ Posunula se a poklepala dlaní na matraci. „Zdrž se ještě chvíli a já ti povím pár zajímavých příběhů o nestydatých a báječných věcech, které provádím se svými přáteli v Berlíně.“

Matrace vycpaná husím peřím byla nádherně měkká a jemná a Leon se na ní pohodlně natáhl. Zpočátku poslouchal princeznu jen s předstíraným zájmem. Její vyprávění mu připadalo přehnané a domníval se, že si ty ďábelské historky vymýšlí. Popisovala čarodějnické praktiky a modlitby k Satanovi, obscénní a svatokrádežné rituály.

Pak mu však s rostoucím zděšením, při němž mu vstávaly vlasy na hlavě, začalo docházet, že princezna mluví o vysoce postavených osobnostech ze špičky vrcholu německé aristokracie a armády. Podle ní zábavné zmínky o prohřešcích a skandálech se mohly stát politic-

kou výbušninou, velmi nestabilní a brizantní. Co si asi Penrod o těchto špionážních informacích pomyslí? Uvěří jedinému slovu?

Večer vyplňoval loveckou knihu a lovil z paměti každé jméno, které klientka zmínila. Zapisoval si je na zadní stránku a seznam dosáhl šestnácti položek. Chystal se knihu zamknout do zásuvky v cestovním psacím stole, ale neklidně se zarazil.

Nebude to číst nikdo jiný než Penrod, uvažoval a otočil klíčkem, ale semínko pochyb ho neustále provokovalo, i když se už chystal do postele. Chvíli bojoval s pohodlností, ale pak odemkl zásuvku, otevřel knihu na zadní straně, vzal břitvu a opatrně vyřízl inkriminovaný list. Podržel ho nad plamenem lampy a nechal shořet na černý popel, který rozdrtil na prach. Lehl si na lůžko a čekal na princeznin povolávací rozkaz, ale tuto noc se pistole neozvala, a tak klidně usnul.

Probudil se s prvními paprsky úsvitu a po celých sedmi hodinách spánku se cítil svěží a odpočatý.

Než společnost dosnídala, přišel Manyoro k jídelnímu stanu a dřepl si před vchodem tak, aby na něj viděl pouze Leon. Jen co si vyměnili pohled, Masaj vstal a vytratil se. Leon se omluvil a šel za ním. Manyoro čekal v části tábora vyhrazené pro služebnictvo.

„Co tě trápí, příteli?“ vyzvídal Leon.

„Swaluho uštkl had.“

Swalu byl hlavní stahovač. „Viděl, co to bylo za hada?“ vyhrkl Leon zděšeně. „Byla to *juta,* M’bogo.“

„Víš to jistě?“ Leon choval slabou naději, že Swaluho neuštkla černá mamba, nejjedovatější had Afriky.

„Vlezla k němu do lůžka a třikrát ho kousla, než ji zabil stahovacím nožem. Viděl jsem ji. Byla *to juta.“*

„Je už Swalu mrtvý?“

„Ne, M’bogo. Čeká na tvé požehnání, než odejde za svými předky.“

„Rychle mě k němu zaveď.“ Běželi k jedné z chatrčí z trávy a Leon proklouzl nízkým vchodem. Swalu ležel na spací rohoži a zbylí tři stahovači seděli kolem něho. Nedaleko ležel mrtvý had. Měl useknutou hlavu, ale Leonovi stačil jediný pohled, aby se přesvědčil, že se Manyoro nemýlil. Opravdu to byla černá mamba, ne moc velká, sotva čtyři stopy dlouhá, ale i tak při jediném kousnutí uvolnila dost jedu, aby zabil dvacet lidí. A Swaluho uštkla třikrát.

Stahovač ležel na zádech, kromě bederní roušky nahý. Hlavu měl podepřenou přitesaným špalkem. Na hrudi se zřetelně rýsovaly dvě dvojice vpichů po dlouhých tenkých zubech, potřetí se mu had zakousl do tváře. Vytřeštěné oči se už zakalily a život z nich vyprchával. U úst a nosu mu bublala bílá pěna.

Leon poklekl vedle něho a vzal ho za ruku. Byla chladná, ale prsty sebou ještě lehce škubaly. „Odejdi v pokoji, Swalu,“ zašeptal mu Leon do ucha. „Předkové už na tebe čekají, aby tě přivítali.“ Chvějící se prsty mu sotva znatelně sevřely dlaň, pak se Swalu chabě usmál a zemřel. Leon chvíli počkal a pak zatlačil otevřené oči.

„Vykopejte mu hluboký hrob,“ přikázal stahovačům. „A navršte na něj kameny, ať se k němu nedostanou hyeny.“

„Proč si přála jeho smrt?“ zeptal se Manyoro všech a nikoho. Stahovači se neklidně zavrtěli.

„To by stačilo!“ vyštěkl Leon a vstal. „Ta mamba byla prostě mamba, nic jiného. Žádné zlé kouzlo.“

„Bwana se nikdy nemýlí,“ souhlasil Manyoro uhlazeně, ale neznělo to od srdce a na svého pána a přítele se tentokrát ani nepodíval.

Leon se vrátil do jídelního stanu. Princezna dopíjela kávu a chladně ho přivítala: „Aha, konečně sis udělal čas na svého klienta. Jsem ti vděčná.“

„Odpusťte, Vaše královská Výsosti, musel jsem se postarat o jistou drobnost. Co pro vás mohu udělat?“

„Ztratila jsem zlatý medailonek. Obsahuje pramínek vlasů mé matky. Je to pro mě nesmírně důležitá památka.“

„Najdeme ho,“ ujistil ji. „Vzpomenete si, kdy a kde jste ho naposled viděla?“

„Po včerejším honu na prasata. Seděla jsem pod stromem a čekala, až dojedeš se svými muži a pustíte se do kuchání úlovku. Vzpomínám si, že jsem medailonek mnula mezi prsty. Určitě mi tam upadl.“

„Okamžitě tam pro něj zajedu.“ Leon se uklonil. „Vrátím se před polednem.“ Propustila ho mávnutím ruky, vymašírovala ze stanu a zavolala na štolbu, ať jí přivede koně.

Když Leon a stopaři dorazili na místo prasečích jatek, spatřili nádherně skvrnitého urostlého leoparda, který hodoval na zdechlinách. Utekl a zmizel ve vysoké trávě. Pátrači začali tam, kde princezna den předtím seděla, a postupně prohledali celou oblast.

Manyoro nakonec přiznal porážku. „*Hapana.* Nic tu není.“ Vrátili se do tábora.

Princezniny komorné seděly v jídelním stanu a činily se u vyšívacích rámů, pily kávu, něco si špitaly a hihňaly se.

„Kde je vaše paní?“ zeptal se Leon. Dívky si vyměnily pohled, zasmály se a pokrčily rameny, ale neodpověděly. Vydal se ke svému stanu a zvedl plachtu. Princezna seděla na jeho posteli. Kolem sebe měla rozložený obsah zásuvky cestovního psacího stolu a v klíně držela otevřenou loveckou knihu.

„Princezno.“ Prkenně se uklonil. „Lituji, ale váš klenot jsme bohužel nenašli.“

Dotkla se medailonu, který jí visel na krku. Diamant zasazený ve víčku jasně zářil i v tlumeném světle. „Nevadí. Našla ho moje komorná. Pod postelí. Asi mi tam upadl.“

„To rád slyším.“ Významně se zadíval na loveckou knihu. „Hledá Vaše královská Výsost něco konkrétního?“

„Ani ne. Za tvé nepřítomnosti jsem se nudila a potřebovala jsem nějak zabít čas. Pobavilo mě, jak jsi popsal mou obratnost při…“ Dlouze se odmlčela a dívala se mu do očí. „Při lovu.“ Zaklapla knihu a vstala. „Tak, Courtneyi, jak mě dnes pobavíš? Jakou kořist jsi mi připravil?“

„Našel jsem pro vás úžasného leoparda.“

„Zaveď mě k němu.“

Leopard byl na vrcholu sil, nádherný i ve smrti. Kožešina na hřbetě zářila jako slitina zlata a mědi a k břichu postupně bledla do krémového odstínu. Pokrývaly ji temně černé skvrny, jako kdyby se jí Diana, bohyně lovu, opakovaně dotýkala spojenými prsty. Hmatové vousy měl bílé a pevné, zuby a drápy jedním slovem dokonalé. Krvácel jen velmi málo. Princezna jej zasáhla jediným výstřelem rovnou do srdce, když prchal od prasečí mršiny. Když nakládali úlovek na mezka, Manyoro zašeptal Loikotovi tak hlasitě, aby ho Leon slyšel: „Myslíš, že dnes pošle druha *juty* na někoho z nás?“

Leon předstíral, že neslyšel. Manyoro kráčel za mezkem s dramaticky přehnaným kulháním.

U večeře přikázala princezna Leonovi, aby otevřel z jejích zásob láhev archivního šampaňského Louis Roederer Cristal, ročník 1903. Během jídla se jej dvakrát intimně dotkla pod stolem, což dosud nikdy neudělala, a tělo i proti jeho vůli zareagovalo na obratnou hru prstů. Ucítila to, usmála se a pustila ho. Pak něco zašeptala Heidi. Leon jí nerozuměl, ale obě komorné vybuchly nespoutaným chichotem.

Později povolal výstřel z pistole Leona do královského stanu, ještě než dokončil záznam lovu na leoparda do lovecké knihy. Odložil ji a cítil, že podléhá perverznímu vzrušení, které v něm tak pohotově vyvolala. Ta by zkorumpovala i svatého Petra a všechny anděly na nebesích, pomyslel si a vyšel ze stanu.

Druhý den ráno vyrazili na další hon na divoká prasata. Princezna se zařadila vedle Leona a povídala si s ním vesele jako malá holčička. Opět ho zneklidnila rtuťovitá rychlost, s jako měnila nálady, a uvažoval, co to znamená. Nemusel čekat dlouho a dozvěděl se to.

„Ach, jak já miluju zabíjení prasat,“ poznamenala. „A ta africká jsou obzvlášť zábavná. Jenže s německými kanci se nedají srovnat.“

„Žijí zde jiní vepři, kteří jsou mnohem větší a nebezpečnější," protestoval Leon. „Velké lesní prase v bambusových porostech Aberdareských hor může vážit přes tisíc liber."

„Pche!" Mávla rukou. „Mě doopravdy vzrušuje pouze jeden jediný druh divoké zvěře."

„Který máte na mysli? Nějaký vzácný druh?" zeptal se se zájmem a princezna se zvonivě zasmála.

„Ale vůbec ne. Na polynéských ostrovech je nazývají *dlouhé svině.*" Nevěřícně na ni hleděl. „Aha, konečně jsi pochopil." Znovu se zasmála. „Už jsem jich zabila mnoho, ale to vzrušení nikdy nevybledne. Mám ti popsat svůj první úlovek, Courtneyi?"

„Jak si přejete." Hlas mu zadrhl hrůzou.

„Byl to mladý hajný na jednom královském statku. Bylo mi třináct. Ačkoliv jsem byla ještě panna, chtěla jsem ho, jenže on byl ženatý a miloval svou manželku. Vysmál se mi. Jednou jsem s ním osaměla na lovu teťřevů a poslal jsem ho pro ptáka, kterého jsem zastřelila. Když se vzdálil na deset kroků, střelila jsem ho z obou hlavní brokovnice zezadu do nohou. Dávky broků roztříštily kosti a nohy držely pohromadě jen šlachy a cáry roztrhaného masa. Strašně krvácel. Seděla jsem vedle něho a mluvila na něj, zatímco on ležel a čekal, až vykrvácí. Vysvětlila jsem mu, proč jsem ho musela zabít. Žadonil o milost. Ne pro sebe, ale pro tu couru svou ženu a mizerného spratka, kterého nosila v břiše. Plakal a zapřísahal mě, ať zavolám doktora. Vysmála jsem se mu, stejně jako se on odvážil vysmát mně. Trvalo skoro hodinu, než zemřel." Zasnila se. Chvíli jeli mlčky a pak se nevinně zeptala: „Ty bys mě nikdy nezklamal jako ten hajný, viď, Courtneyi?"

„Doufám že ne, madam."

„Já také doufám, Courtneyi. Takže když si teď tak dobře rozumíme, chci, abys mi sehnal dvounohá prasata, která bych mohla lovit."

Leon cítil, jak mu do krku stoupá žluč, a odpověděl roztřeseným hlasem: „Vaše královská Výsosti, něco takového jsem rozhodně neo-

čekával. Musíte mi dát trochu času, abych o té věci přemýšlel. Jistě víte, že po mně žádáte, abych se dopustil hrdelního zločinu.“

„Jsem princezna. Ochráním tě před následky. Mě se nikdy nikdo neptal na toho hajného ani na žádného jiného. Já nepatřím mezi obyčejné lidi. Těším se božským právům příslušnice panovnického rodu. Budu tvým štítem. Že zmizí několik divochů, toho si nikdo ani nevšimne.“ Naklonila se a pohladila ho po svalnatém předloktí. S největším vypětím vůle potlačil nutkání ucuknout a uhodit ji do tváře. „Courtneyi, dokud to nezažiješ, nedokážeš si představit neskutečné potěšení z takového lovu,“ zapředla tichým, svůdným tónem.

Leon se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, ale jeho otřesená mysl se stále nemohla vzpamatovat ze zrůdného projevu šílené brutality a jen těžko dokázal jasně uvažovat. Cítil neodolatelnou touhu sevřít jí oběma rukama krk a zardousit ji. Zavčas si uvědomil, že instinktivní reakce by byla v přímém rozporu s jeho povinností posbírat od ní důležité informace, ať už ho to bude stát cokoliv, a využít jejího vlivu pro získání přístupu k jiným lidem stejné sorty, aby mohl vyzvídat i od nich. Princezna byla klíčem k nejvyšším patrům německé společnosti, který se mu náhodou dostal do rukou. Není soudce ani kat, pouze malé kolečko v obrovském soustrojí britské vojenské rozvědky.

Nakonec tedy zvítězila povinnost. S obrovským úsilím ovládl své instinkty, a místo aby jí sevřel krk, vzal ji za ruce a stiskl je. Pak se usmál a zašeptal: „Samozřejmě, Vaše královská Výsosti. Udělám, oč mě žádáte. Musíte mi však poskytnout čas, abych všechno zařídil.“

„Tohle safari za šestnáct dní končí. Potom se musím vrátit do Německa. Budu se zlobit, jestli mě zklameš… Moc zlobit.“ Její hlas zněl ledovou hrozbou a Leon pomyslel na mladého německého hajného.

Do tábora se vrátili neobvykle brzy. Princezna odešla do svého stanu, aby se vykoupala. Leon spěšně otevřel loveckou knihu a na zadní nepopsaný list napsal stručnou zprávu Penrodovi:

Strýčku, mám pro tebe takové zprávy o naší nové kamarádce a jejích starých přátelích na nejvyšších místech, že ti z nich zešediví vlasy. Teď jsem se však ocitl ve spárech té bestie. Žádá po mně, abych pro její pobavení spáchal nepředstavitelně ohavný zločin. Brání mi v tom nejen zákon, ale i vlastní svědomí. Budu-li donucen ji přímo odmítnout, strašlivěji urazím a ona uzavře přístup k informacím z Německa, které jsou pro naši vlast tak důležité. Úpěnlivě tě prosím, vymysli nějaký způsob, jak ji diplomaticky odstranit z Britské Východní Afriky, než dojde k nejhoršímu. Tvůj milující synovec.

Vytrhl stránku, složil ji a schoval do náprsní kapsy lovecké blůzy, kterou pečlivě zapnul na knoflík. Vyšel na čerstvý vzduch a zamířil k jídelnímu stanu. Přešel kolem královského obydlí dostatečně blízko, aby slyšel, jak princezna peskuje Heidi, která přidušeně vzlykala. Pokračoval k části tábora vyhrazené obslužnému personálu a našel Manyora s Loikotem, kteří seděli před chatrčí z trávy, šňupali tabák a klábosili. Jakmile ho spatřili, zmlkli.

Rychlým pohledem se ujistil, že je nikdo nepozoruje, a předal složený vzkaz Manyorovi. „Vezmi Loikota a okamžitě vyrazte do Nairobi. Nejvyšší možnou rychlostí. Tento papír předáte mému strýci plukovníkovi Ballantyneovi na velitelství KAS. Ne abyste se cestou loudali. Okamžitě odejděte a o této věci nemluvte s nikým jiným než s mým strýcem."

Oba Masajové pohotově vstali a vzali si bojové oštěpy, které měli zabodnuté po obou stranách vstupu do chatrče.

Leon vzal Manyora za rameno, aby dodal váhu svému rozkazu. „Bratře můj," řekl tiše, „běž rychle a ta čarodějnice bude brzy pryč."

„*Ndio,* M'bogo." Manyoro se poprvé za několik týdnů usmál, a když s Loikotem vybíhal z tábora směrem k Nairobi, nebylo po kulhání ani stopy.

Když jej toho dne večer povolala do svého stanu, mohl princeznu ujistit: „Vyslal jsem oba stopaře, aby nám zajistili lov dlouhých prasat. Znají jednoho Araba, jehož plachetnice pravidelně křižují Vikto-

riino jezero. Obchoduje hlavně se slonovinou a kůžemi, ale tajně dodává i jiné zboží.“

„To je vzrušující. Věděla jsem, že se na tebe mohu spolehnout, Courtneyi.“ Princezna se vrtěla a ošívala, skládala střídavě jednu nohu přes druhou a poposedávala na plátěné židli, jako by ji něco svrbělo. „Samotná myšlenka mě mimořádně vzrušuje. Kdy se tvoji lidé asi vrátí?“

„Očekávám je za pět nebo šest dní. Zůstane tedy spousta času, abyste mě před odjezdem zasvětila do nového sportu.“

„Do té doby se musíme zabavit jinak.“ Pohodlně se opřela a vyhrnula si jezdeckou sukni nad kolena. „Určitě vymyslíš něco, co mi udělá dobře.“

O čtyři dny později se k večeru Leon s princeznou vraceli do tábora po celodenní výpravě na prasata. Její královská Výsost měla mizernou náladu a sršela zlostí. Leon uspořádal čtyři leče a všechny skončily neúspěšně. Kořist pokaždé vyběhla z neočekávaného úkrytu a nachytala je nepřipravené. Princezna se za celý den nedostala k jedinému výstřelu na oblíbenou kořist. Cestou do tábora si vybila alespoň část nastřádané zloby na stádu paviánů a pět jich sestřelila z korun stromů, než ostatní za panického jekotu utekli.

Nedaleko tábora Leon zamrkal překvapením, když spatřil dva automobily značky Ford, opatřené nevýrazným hnědým vojenským nátěrem, zaparkované vedle stanu stahovačů. Když projížděli kolem, skupinka *askariů* v uniformách Královských afrických střelců bleskurychle nastoupila do řady a řízně zasalutovala. Leon vojáky i jejich velitele poznal, patřili k strážnímu oddílu velitelství pluku. V duchu zajásal. „Pohov, seržante Miomani.“

Poddůstojník se zazubil potěšením, že si ho Leon pamatoval, a spustil paži. „Pohov!“ houkl na své muže. „Na rámě zbraň. Rozchod. Raz, dva, tři.“

Jednotka pokračovala k táboru.

„Co je to za lidi a co tady dělají, Courtneyi?“ zajímala se princezna.

„Jsou to britští vojáci, Vaše královská Výsosti, to vím. Ale proč tady jsou, o tom nemám ponětí,“ lhal bez uzardění. „Očekávám však, že se to brzy dozvíme.“ To, že Manyoro a Loikot museli běžet jako gazely a Penrod Ballantyne ujíždět jako čert, když dorazili o celý den dříve, než čekal, si samozřejmě nechal pro sebe.

Sesedli před jídelním stanem. Leon křikl do kuchyně na Ishmaela, ať přinese kávu, a pořádně horkou, a uvedl princeznu do chládku pod plachtou.

Penrod vstal ze židle a spěšně promluvil, aby se snad Leon nějak nepodřekl. „Jistě tě překvapuje, že mě vidíš.“ Podal synovci ruku a pak se obrátil k princezně. „Byl bys tak laskav a představil mě Její královské Výsosti?“

„Vaše královská Výsosti, dovolte, abych vám představil plukovníka Penroda Ballantynea.“ Zarazil se, když si všiml korunky a tří hvězdiček na strýcových epoletách. Od posledního setkání ho tedy povýšili. „Promiňte, princezno, chtěl jsem říct brigádního generála Penroda Ballantynea, velitele sil Jeho Veličenstva v Britské Východní Africe.“ Penrod zasalutoval, třemi pochodovými kroky přistoupil k princezně a podal jí ruku.

Nabízené pravice si ani nevšimla a chladně si ho prohlížela. „*Ach so,*“ utrousila, obešla generála a posadila se na své obvyklé místo u stolu. „Courtneyi, řekni kuchaři, ať si s tou kávou pospíší. Mám žízeň,“ řekla německy a znovu se podívala na Penroda. „Co tady chcete? Tohle je soukromé safari. Rušíte mou zábavu.“ Anglicky mluvila plynně a bez přízvuku.

Penrod si odtáhl židli naproti ní a posadil se. „Vaše královská Výsosti, omluvám se za vyrušení, ale přicházím jménem Jeho Excelence guvernéra Britské Východní Afriky.“

„Nedovolila jsem vám usednout,“ sjela ho. Penrod okamžitě vstal.

„Tihle Angličani nemají žádné způsoby,“ oznámila střeše stanu. „*Ja, so?* Co ode mě váš guvernér chce?“

„Poslal mě, madam, abych vás informoval, že v oblasti propukla nebezpečná epidemie údolní vztekliny. Nemoci již podlehlo přes tisíc lidí a každým dnem umírají další. Nejnovější zprávy o obětech přišly z vesnice, která leží nedaleko odtud. Vaše královská Výsosti, ocitla jste se v ohrožení života."

Princeznin nadutý výraz se dramaticky změnil a zírala na Penroda očima vytřeštěnýma hrůzou. „Co to je ta údolní vzteklina?"

„Myslím, že německy se to řekne *Tollwut."*

„Tollwut? Mein Gott!"

„Bohužel, Vaše královská Výsosti. A tato forma je prudce nakažlivá. Způsobuje krutou a nevyhnutelnou smrt. Oběti se svíjejí v křečích, řvou žízní a nakonec se zadusí vlastními zpěněnými slinami."

„Mein Gott!" zopakovala tiše.

„Guvernér pokládá za svou povinnost upozornit vás na bezpodmínečnou nutnost okamžité evakuace z ohroženého území. Než však dospěl k rozhodnutí, vyžádal si telegraficky instrukce z Berlína. Tajemník Jeho císařského Veličenstva mu předal rozkaz samotného panovníka, kterým vás vyzývá, abyste ukončila svůj pobyt v Africe a co nejrychleji se vrátila do Německa. Jeho Excelence guvernér vám zajistil luxusní soukromou kajutu na italském parníku *Roma,* který patnáctého tohoto měsíce odplouvá ze zátoky Kilindini do Janova, odkud můžete odjet nočním expresem do Berlína. Přijel jsem, abych vás doprovodil k parníku, který připluje za pět dní. Musíme si pospíšit, abychom to stihli."

„Kdy chcete odjet?" zeptala se princezna a vstala.

„Můžete být připravena za hodinu, madam?"

„Jawohl!" Vyběhla ze stanu a volala na komorné: „Heidi! Brunhildo! Sbalte moje cestovní zavazadla. S palubními bednami se nezdržujte. Za hodinu odjíždíme!" Jen co zmizela, Penrod a Leon si vyměnili úsměvy jako dva školáci, jimž se povedla působivá skopičina.

„Údolní vzteklina, to mě podrž! Kde jsi na to přišel, zrádný Albione?"

„Stoprocentně smrtelná nemoc!“ Penrod téměř neznatelně mrkl jedním okem. „Toto je shodou okolností první případ v dějinách medicíny.“

„Jak se ti líbí Její královská Výsost?“

„Okouzlující,“ zněla odpověď. „Zatraceně okouzlující! Nejraději bych ji přehnul přes koleno a vysázel jí pětadvacet.“

„Kdybys to udělal, nejspíš by se do tebe okamžitě vášnivě zamilovala.“

„Až takové to je?“ Penrod se přestal usmívat. „Určitě máš pro mě řadu zajímavých historek.“

„Tak zajímavých, že ti budou vstávat vlasy hrůzou na hlavě, to mi věř. Nic podobného jsi dosud neslyšel. Ale teď na to není vhodná chvíle ani místo.“

Penrod přikývl. „Učíš se tu hru opravdu rychle. Jakmile posadím princeznu v Kilindini na palubu, vrátím se a poslechnu si ty tvoje historky. A pozvu tě na oběd do klubu.“

„A na láhev Château Margaux ročník sedmdesát devět,“ navrhl Leon.

„Klidně i na dvě, jestli tvé vyprávění bude stát za to.“

„Jsi opravdu šlechetný člověk, strýčku.“

„To se ti jen zdá, chlapče.“

Princezna vyšla ze stanu s tajemníkem a oběma komornými, obtěžkanými plášti a hedvábnými šaty, mnohem dříve než za slíbenou hodinu. Penrod mezitím nechal přistavit oba automobily a ty čekaly s bafajícími a klepajícími motory. Leon nabídl princezně rámě a pomohl jí nastoupit do prvního vozidla. Posadila se, přejela mu konečky prstů rozkrok a ztišila hlas tak, že ji slyšel pouze on. „Rozluč se za mě s mým velkým přítelem.“

„Děkuji, madam. Hlava mu padá, když pomyslí na váš odjezd.“

„Ty drzoune jeden!“ Sevřela nejcitlivější místo těla tak prudce, že Leon zalapal po dechu a do očí mu vyhrkly slzy. „Žádné důvěrnosti! Pamatuj, kde je tvoje místo!“

„Snažně vás prosím, odpusťte mi mou opovážlivost, Vaše královská Výsosti. Ale povězte mi, co mám udělat s vybavením, které jste zde zanechala, s nábytkem, zbraněmi, se šampaňským? Mám to sbalit a poslat za vámi do Německa?“

„*Nein!* Nic z toho nechci. Nechej si to nebo všechno spal.“

„Jste mimořádně velkorysá. Přijedete ještě někdy do Afriky na lov? Se mnou?“

„Nikdy!“ odvětila důrazně. „Vzteklina? Děkuji, nechci.“

„A pošlete alespoň své přátelé, aby se mnou lovili, princezno?“ zeptal se.

„Pouze ty, které z duše nenávidím.“ Spatřila jeho výraz a zmírnila hrozbu. „Ale žádný strach, Courtneyi. Těch přátel, které opravdu nenávidím, je mnohem víc než těch, které mám upřímně ráda.“ Otočila se k Penrodovi, který seděl vpředu vedle ní. „Řekněte řidiči, ať mě odveze z tohoto strašného místa zamořeného vzteklinou.“

„*Aufwiedersehen*, princezno.“ Leon smekl klobouk a zamával, ale ona se ani neobtěžovala ohlédnout. Automobil poskakoval po rozjezděné cestě a vzdaloval se.

O dva týdny později dojel Penrod na svém šedém hřebci do tábora Tandala. Ishmael mu na uvítanou naservíroval čerstvě uvařený čaj a talíř zázvorových sušenek. Nenabízel je každému, tuto čest vyhradil pouze pro své oblíbené hosty. Když se brigádní generál posilnil, nasedli s Leonem na koně a vyjeli na osm mil dlouhou cestu do klubu.

„Opravdu jsem se těšil, že si zase jednou pořádně vyjedu na koni,“ řekl Penrod. „Mám pocit, že v poslední době nedělám nic jiného, než sedím za psacím stolem.“ Mrkl po očku na synovce. „Zato ty vypadáš, že jsi v dokonalé formě, chlapče.“

„Princezna mě pořádně vytrénovala. Pochlubila se ti, že zastřelila přes stovku prasat, nemluvě o velkém lvu s černou hřívou a nádherném leopardovi?“

„Milostivá paní a já jsme si za celou cestu k pobřeží vyměnili sotva deset slov. Spoléhám na tebe, že mě zasvětíš. Proto jsem pro tebe přijel. Tady si můžeme promluvit bez obav, že nás někdo uslyší.“ Máchl rukou k okolním lesům a vzdáleným kopcům. „Moc nepovolaných uší a očí tu nenajdeš. Tak se tedy, Leone, se vším svěř svému chápajícímu strýci.“

„Měl byste si přitáhnou podbradník na helmě, pane, aby vám neuletěla, protože po mých odhaleních vám budou vstávat vlasy na hlavě.“

„Začni od začátku a nic nevynechej.“ Pohodlná jízda do klubu Muthaiga jim trvala půldruhé hodiny, což Leonovi právě tak stačilo, aby podal kompletní hlášení. Penrod jej nepřerušoval, občas pouze požádal o potvrzení jména nebo rozvedení některých detailů. Několikrát se ostře nadechl a výraz obličeje prozrazoval těžké znechucení a nesouhlas. Zabočili již na příjezdovou cestu ke klubu, když Leon prohlásil: „To je tak zhruba všechno, strýčku.“

„Dost a víc než dost,“ opáčil Penrod zachmuřeně. „Kdybych to neslyšel od tebe, měl bych vážné pochybnosti. Některé informace jsou tak bizarní, že se vzpírají zdravému rozumu. Docílil jsi mnohem víc, než bych kdy mohl doufat.“

„Přejete si, pane, abych vám to sepsal?“

„Ne. Kdyby sis dělal poznámky, byla by tě odhalila, když ti prohlížela stan. Já si to zapamatuju a nemyslím si, že bych do smrti zapomněl jediné slovo.“ Penrod mlčel, dokud nedojeli ke vchodu a nezastavili. Pak tiše poznamenal: „Pozoruhodná žena, ta tvoje princezna, Leone.“

„Mohu tě ujistit, že moje rozhodně není, strýčku. Kdyby bylo na mně, ať si ji klidně sežerou hyeny.“

„Tak pojď, naobědváme se. Šéfkuchař dnes připravil morkové kosti a dušené hovězí se zeleninou. Doufám, že mi tvé příšerné vyprávění nezkazilo chuť k jídlu.“

„Tu nedokáže zkazit nic.“

„Opatrně, hochu. Kde je úcta k mým šedinám a k hvězdičkám na mých náramenících?“

„Promiňte, pane generále, nechtěl jsem vás urazit. Pouze jsem naznačil, že jste dokonalý znalec dobrého jídla a velký labužník."

Penrod se přivítal s většinou hostů v jídelně, u každého stolu se na minutku zastavil a pomalu se dopracoval až k pergole na terase, kde se posadili do stínu buganvilií. Vrchní číšník Malonzi jim otevřel láhev a nalil víno, pak naservíroval morkové kosti a topinky jako předkrm a diskrétně se vzdálil.

„Teď tě v kostce seznámím se vším, co se dělo v širém světě, zatímco ty jsi dováděl v divočině s princeznou a bradavičnatými prasaty." Penrod lžičkou vyhrábl z kosti kus tučného morku na topinku a shrnul nejnovější vývoj událostí v Evropě. „Nejzajímavější novinkou, o které se hodně povídá, je volební úspěch německé sociálně demokratické strany. Poprvé v dějinách má největší poslaneckou frakci v Reichstagu. Oproti výsledku z roku devatenáct set sedm zdvojnásobila počet křesel. Tam se schyluje k vážným problémům. Vládnoucí armádní elita v Německu bude muset sáhnout k velkolepým akcím, aby si udržela své postavení. Vsadí si někdo na malou válčičku?" Zakousl se do topinky s morkem a s chutí žvýkal. „A Srbsko je podle všeho rozhodnuto napadnout Rakousko. Že by další válčička? No a když už mluvím o válkách, v Turecku se to pěkně mele. Turci sice zahnali Bulhary od bran Cařihradu, ale zaplatili za to dvaceti tisíci mrtvých…" Polkl zbytek morku a zapil sousto vínem.

Zatímco čekali, až Malonzi naservíruje hlavní chod, Penrod pokračoval: „A teď k domácím událostem. Nakupila se ti hromada pošty. Kromě jiného ti napsalo deset nebo dvanáct zájemců o tvé služby lovce a průvodce. Vyzvedl jsem je na poště a přečetl je, abych ti ušetřil práci."

„Už jsem to řekl jednou, ale klidně to zopakuju. Jsi opravdu šlechetný člověk, strýčku."

Penrod přijal kompliment graciézním máchnutím vidličkou. „Většinou to byli nýmandi, jejichž dopisy jsem zahodil. Tři však slibují značné možnosti a pocházejí z naší oblíbené země, z Německa. Jeden je konzervativní ministr současné vlády, drahý je hrabě Bauer, poradce říšského kancléře, a třetí průmyslový magnát a největší ar-

mádní dodavatel. Přirozeně bychom měli zájem o všechny tři, ale z našeho hlediska se jako nejpřitažlivější jeví ten průmyslník. Má hraběcí titul a jmenuje se Otto Kurt Thomas von Meerbach. Je majitelem společnosti Meerbach Motoren Werke.“

„Tu firmu znám,“ vyhrkl ohromeně Leon. „Vyvinula rotační motor pro letadla. Jsou to konkurenti hraběte Zeppelina v oblasti konstrukce řiditelných vzducholodí. Ať do mě hrom bací! S tím chlapíkem bych se moc rád setkal. Fascinuje mě představa, že lze vzlétnout k nebesům, ale dosud jsem žádný ten neuvěřitelný létající stroj neviděl, natož abych v některém vzlétl.“

Penrod se usmál jeho chlapeckému nadšení. „Jestli půjde všechno podle plánu, možná se ti už brzo naskytne šance. S Percyho požehnáním jsem tvým jménem von Meerbachovi odpověděl spěšným telegramem, v němž jsem detailně uvedl, co všechno můžeš nabídnout, data, kdy jsi k dispozici, a tvoje běžné cenové sazby. Ale ještě jsi neochutnal to dušené hovězí. Je výborné. A mimochodem, napsal ti i tvůj přítel Kermit Roosevelt.“

„Jehož dopis jsi zajisté také otevřel, abys mi ušetřil práci.“

„Probůh, to ne!“ vyděsil se Penrod. „Něco takového by mě ve snu nenapadlo. To je tvoje soukromá pošta.“

„Na rozdíl od ostatní korespondence, která je veřejná,“ neodpustil si Leon.

Penrod se blahosklonně usmál. „Služba vlasti, drahý chlapče.“ Pak změnil téma. „Takže teď, když ses zbavil princezny, nejspíš spěcháš za svým partnerem Percym pomoci mu s Eastmontovým safari, nemám pravdu?“

„Máš. Odjíždím hned zítra ráno. Percy loví na západním břehu jezera Manyara na německém území. Nechal mi v Tandale vzkaz. Lord Eastmont prý touží po nejméně padesátipalcovém buvolovi a Manyara je nejlepší místo, kde na takového může narazit.“

„Percy mě s Eastmontem seznámil, když projížděl přes Nairobi. Povečeřeli jsme spolu tady v klubu. Percy, já a obě lordstva, Eastmont a Delamere.“

„Mohu se zeptat na tvůj názor na Eastmonta?“

„Samozřejmě můžeš. Ve skutečnosti jsem ti o něm chtěl říct všechno, co byste s Percym měli vědět. Už na první pohled mi připadal divný a něco mě na něm znepokojovalo, ale až po jejich odjezdu jsem si na to vzpomněl. Přišlo to náhle a s rachotem jako příbojová vlna, jestli mi promineš tu poetickou licenci.“

„Zajisté, pane. Pokračujte prosím, jsem jedno ucho.“

„Vzpomněl jsem si na jeden velmi nepěkný incident, k němuž došlo během jihoafrické kampaně v devětadevadesátém roce. Jistý mladý kapitán Middlesexského jezdeckého pluku jménem Bertie Cochrane velel předsunuté průzkumné hlídce, která u místa zvaného Slang Nek narazila na silné burské komando. Nechal na svém seržantovi, aby se pokusil četu vysekat, a sám utekl domů k mamince. Byl to krutý masakr. Z původních dvaceti mužů se podařilo probít z obklíčení pouze pěti. Cochrane byl postaven před válečný soud a obviněn ze zbabělosti tváří v tvář nepříteli, shledán vinným a odsouzen k smrti. Nebýt přátel na vysokých místech, skončil by s páskou přes oči před popravčí četou. Abych si ověřil, že mě neklame paměť, poslal jsem telegram jednomu svému známému na ministerstvu války. Odpověď přišla obratem. Nemýlil jsem se, Cochrane a Eastmont jsou jedna a táž osoba. Můj známý nelenil a poslal mi pár dalších informací. Po propuštění z armády se ztrátou cti se Bertie Cochrane oženil s mimořádně bohatou Američankou, dědičkou po petrolejářském magnátovi. O necelé dva roky později se paní Cochraneová utopila při vyjížďce na člunu na jezeře Ullswater v Cumberlandu. Cochrane skončil před porotním soudem s obviněním z vraždy manželky, ale pro nedostatek důkazů ho museli propustit. Zdědil bohatství své ženy a za další dva roky, po smrti svého strýce, i hraběcí titul a obrovské rodinné sídlo s rozsáhlými pozemky nedaleko Apleby ve Westmorlandu. A tak se náhle z obyčejného Bernieho Cochranea stal Bertram, hrabě z Eastmontu.“

„Dobrý bože! A Percy to ví?“

„Ještě ne, ale spoléhám, že mu ty šťastné novinky sdělíš.“

Leon přijel domů do Tandaly zamyšlený. Manyoro a Loikot už na něj čekali. Dal jim příkazy ohledně časného ranního odjezdu do Per-

cyho loveckého tábora u jezera Manyara a odešel do stanu přečíst si poštu.

Od matky dostal tři dopisy, jako obvykle milé a zábavné. Každý měl více než dvacet stránek a jejich data se lišila vždy o měsíc, ale na poštovní úřad v Nairobi dorazily současně. Leon se dozvěděl, že otci se daří dobře a že finančně prosperuje. Nic nového pod sluncem. Matčinu nejnovější knihu *Africké dojmy* přijalo londýnské nakladatelství Macmillan k vydání. Nejstarší sestra Penelope si má brát svou dětskou lásku, svatba se koná v květnu. Tedy před šesti týdny. Musí jí poslat opožděný svatební dar. Odložil matčiny dopisy s tím, že na ně večer odpoví, a rozřízl obálku, která nesla newyorské poštovní razítko a na chlopni červenou voskovou pečeť.

Kermit dodržel slovo a poslal mu veselý a upovídaný dopis. Popsal poslední měsíce velkého safari, kdy v doprovodu Quentina Grogana putovali po proudu Nilu a procestovali Súdán a Egypt. *Velká medicína* dál rozsévala smrt mezi divokými zvířaty. Během plavby z Alexandrie do New Yorku se mladý Roosevelt opět zamiloval, jenže dívka již byla zadaná. Odmítnutí však vzal s lehkým srdcem. Psaní pokračovalo vylíčením večeře v sídle ocelářského multimilionáře Andrewa Carnegieho, který velké prezidentské safari financoval. Jedním z hostů byl německý průmyslník z Wieskirche v Bavorsku. Jmenoval se hrabě Otto von Meerbach. Kermit seděl u večeře naproti němu a oba v sobě našli zalíbení. Pak se dámy vzdálily a pánové se uchýlili k portskému a doutníkům.

Otto je mimořádná osobnost, která jako by vypadla ze stránek nějakého krváku – včetně jizvy po souboji na tváři. Chlap jako hora, překypující energií a sebevědomím, a i když ho člověk třeba nemá rád, musí ho obdivovat. Je majitelem společnosti Meerbach Motoren Werke, o které jsi už jistě slyšel. Dokonce se mi zdá, že jsme o ní spolu mluvili. Je to jedna z největších a nejúspěšnějších firem v celé Evropě, zaměstnává přes třicet tisíc pracovníků. Kromě jiného vyvinula rotační motor pro letadla a řiditelné vzducholodi. Vyrábí také užitkové, osobní a nákladní automobily pro německou armádu a letouny

pro vzdušné síly. Ale nejzajímavější pro tebe bude určitě skutečnost, že hrabě Otto je vášnivý lovec. V Bavorsku vlastní rozsáhlé pozemky, kde loví jeleny a divočáky. Jeho zámek je proslavený zimními hony, jichž se účastní desítky lovců. Není výjimkou, že jejich puškám padne za oběť dvě stě divočáků za jediný den. Pozval mě, abych se k němu při příští návštěvě Evropy připojil jako host. Vyprávěl jsem mu o našem safari a on projevil velký zájem. Svěřil se mi, že již mnoho let uvažuje o africkém safari. Požádal mě o tvou adresu a já jsem mu ji samozřejmě dal. Doufám, že ti to nevadí.

„Aha, tak už vím, jak se von Meerbach dozvěděl, kde mě najde," řekl Leon nahlas. „Díky, Kermite." Dopis pokračoval na několika dalších stránkách.

Ottova manželka – nebo snad milenka, nejsem si jistý povahou jejich vztahu – je opravdu jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy viděl. Jmenuje se Eva von Wellberg. Je velmi kultivovaná a decentní, ale bože můj, když ke mně obrátila ty své oči, srdce mi tálo jako máslo na pánvi. Kvůli její krásе bych klidně vyzval von Meerbacha na souboj, přestože se těší pověsti jednoho z nejlepších šermířů Evropy. Tak silné jsou mé city k jeho krásné společnici.

Leon se zasmál. Kermitova typická nadsázka, pomyslel si a usoudil, že Eva nejspíš bude průměrně atraktivní žena. Dopis končil výzvou, aby mu přítel co nejdříve odpověděl a seznámil ho se všemi novinkami, které se týkají nejen jeho, ale i mnoha přátel, s nimiž se v Britské Východní Africe seznámil. Rozloučení znělo: *Weidmanns Heil (Otto mi vysvětlil, že to znamená „Lovecký pozdrav") od tvého BSKB.* Leonovi chvíli trvalo, než zkratku rozluštil. Usmál se. „Tobě taky všechno nejlepší, Kermite Roosevelte, bratře spřízněný krví bojovníků."

Otevřel cestovní psací stůl a chystal se odpovědět na dopisy, které dostal od matky a Kermita, ale vtom zabouchal Ishmael na gong ohlašující večeři. Zasténal, protože dosud nestrávil bohatý oběd se

strýcem. Ale Ishmaelovy pokrmy byly povinné, odmítnout nemohl ani Leon.

Prvních dvě stě mil na jih k jezeru Manyara vedlo po náročných a tvrdých cestách. Vauxhall trpěl jako zvíře a posádka musela desetkrát seskočit a opravit poškozenou pneumatiku. Manyoro a Loikot dosáhli absolutního mistrovství v hledání a vytahování ostrých trnů, které ji propíchly. V písčitých úsecích pravidelně vařil motor a museli vždycky počkat, až vychládne, než mohli dolít vodu do chladiče.

Hranice mezi Německou a Britskou Východní Afrikou nebyla ani vyznačená, ani střežená. Místo směrovníků vymezovalo cestu jen několik vybledlých zvířecích lebek na kůlech a tu a tam ohořelé kmeny stromů. Při navigaci se řídili instinktem a polohou nebeských těles, avšak po namáhavém putování zastavili u chatrče uprostřed divočiny při řece Makuyuni, v níž si zřídil krámek hinduistický obchodník. Percy jim u něj nechal dva dobré koně.

Leon zaparkoval náklaďák pod fíkusem za chatrčí a vyhoupl se do sedla. Čekalo je přinejmenším padesát mil do Percyho loveckého tábora, zřízeného na ostrohu nad pobřežím jezera.

Spolu s masajskými stopaři tam Leon dorazil druhý den hodinu po setmění. Ani Percy, ani vznešený klient se dosud do tábora nevrátil. Percyho kuchař naservíroval Leonovi k večeři grilované hroší srdce s maniokovou kaší a dýhovým kompotem.

Po jídle si Leon sedl k ohni a ve svitu měsíce pozoroval plameňáky, kteří mu ve zvlněných liniích přelétali nad hlavou. Na protějším břehu jezera zuřil stepní požár. Po temných svazích kopců se plazily plameny jako ohniví hadi a kouř byl cítit až v táboře. Odbila desátá, než ze tmy zaslechl dusot koní, a vyšel jim vstříc na okraj tábora.

Percy prkenně a s bolestným syknutím sklouzl ze sedla a teprve v té chvíli si v šeru všiml Leona. Napřímil ramena a zvlnil rty do přátelského úsměvu. „Vítám tě, Leone!“ zahlaholil. „Lépe sis to načasovat opravdu nemohl. Pojď k ohni, představím tě Jeho Lordstvu. Přemýšlím dokonce o tom, že bych ti nalil kalíšek whisky.“

Eastmont měl vysokou hubenou postavu, ovšem vzhledem k vyzáblým končetinám nepoměrně mohutný hrudník a velké ruce i velká chodidla. Celek korunovala hlava jako meloun. Percy měřil dobrých šest stop a jeho masajský stopař byl ještě o palec vyšší, ale Eastmont se nad nimi tyčil jako věž. Leon usoudil, že má nejméně šest stop a tři palce. Když mu potřásl pravicí, dlaň Jeho Lordstva mu pohltila ruku jako tlama bájného netvora. Ve světle plamenů si všiml temného, nevrlého výrazu v Eastmontově vychrtlém a kostnatém obličeji. Hrabě prohodil jen pár slov a nechal vyprávění na Percym. Dal si nalít sklenku, posadil se a hleděl do ohně, zatímco Percy popisoval lov, z něhož se před chvílí vrátili.

„Jeho Lordstvo si přálo vskutku monumentálního buvola, a ať se propadnu, jestli jsme právě takového dnes neobjevili. Byl to starý samotář a přísahám při všech svatých, že má rohy alespoň pětapadesát palců."

„To je neuvěřitelné, Percy! Ale já ti věřím," ujistil přítele. „Ukaž mi hlavu. Přinesou ji tvoji lidé ještě dnes v noci, nebo s ní stahovači přijdou až zítra?"

Následovalo rozpačité ticho a Percy střelil očima přes plameny po svém klientovi. Zdálo se však, že Eastmont neposlouchal a dál hleděl do ohně.

„No…" začal Percy a na chvíli se odmlčel, než vychrlil: „Je tu malý problém. Buvolí hlava dosud drží pevně na těle a to tělo je pořád náramně živé."

Leona zamrazilo. „Je zraněný?" zeptal se opatrně.

Percy zdráhavě přikývl a přiznal: „Ano, ale myslím, že dostal vážný zásah."

„Jak vážný? Na komoru? Do střev? Kolik krve ztratil?"

„Do zadní nohy," zabručel Percy a spěšně dodal: „Jsem přesvědčený, že má přeraženou stehenní kost. Do rána bude zchromlý a nepohyblivý."

„Krev, Percy! Kolik jí bylo?"

„Moc ne."

„Z tepny nebo z žíly?"

„Těžko říct.“

„Poslyš, Percy, rozeznat tepennou a žilní krev není vůbec těžké. Sám jsi mě to naučil, takže bys to měl vědět. Jedna je jasně červená, druhá tmavá. Jak je možné, že jsi ten rozdíl neviděl?“

„Jak říkám, moc jí nebylo.“

„Jak daleko jste ho stopovali?“

„Až do setmění.“

„Ptal jsem se jak daleko, ne jak dlouho.“

„Několik mil.“

„Do prdele!“ vybuchl Leon pohoršeně. „Zdvořilá verze zní *merde*,“ pokusil se Percy o humor. „Já se přidržím staré dobré angličtiny,“ opáčil Leon bez náznaku veselí.

Dlouhé minuty mlčeli, až se Leon zeptal Eastmonta: „Jaký kalibr používáte, mylorde?“

„Tři sedm pět,“ odpovědělo Jeho Lordstvo, aniž vzhlédlo od plamenů.

Do prdele! zaklel Leon znovu, ale tentokrát jen v duchu. Další zatracený střelec ze špuntovky. „Jak hustý je porost, kam zalezl, Percy?“

„Docela hustý,“ přiznal lovec. „Zítra za ním vyrazíme hned za úsvitu. Bude ztuhlý a zesláblý. Nemělo by trvat dlouho jej vypátrat.“

„Mám lepší plán. Vy dva zůstanete tady a dáte si odpočinkový den. Stejně by sis měl šetřit nohu, Percy. Já půjdu za ním a dorazím ho,“ navrhl Leon.

Jeho Lordstvo zařvalo jako hřebec v říji. „Nic takového neuděláte, vy drzý náfuko. Je to můj buvol a já ho také vyřídím.“

„Při vší úctě, Vaše Lordstvo, příliš mnoho pušek může změnit potenciálně nebezpečnou situaci v katastrofu. Nechte mě jít. Vždyť právě za to platíte nemalé peníze,“ usmál se Leon v nepřesvědčivém pokusu o diplomatické řešení.

„Zaplatil jsem nemalé peníze za to, že budete dělat, co se vám řekne, mladíku.“

Leonovi ztvrdla ústa a tázavě se podíval na Percyho, který nepatrně zavrtěl hlavou. „Dobře to dopadne, Leone. Zítra ho najdeme a dorazíme."

Leon vstal. „Jak chcete. Vstanu před úsvitem. Dobrou noc, mylorde." Eastmont neodpověděl a Leon se otočil k Percymu, který ve světle ohně vypadal staře a nemocně. „Dobrou noc, Percy," řekl něžně. „Nedělej si starosti. Mám dobrý pocit. Zítra ho najdeme, vím to."

Leon stál s Manyorem a Loikotem na okraji útesu. Slunce ještě nevyšlo a nad vodou se vznášela mlha. Vzduch se ani nehnul a jezero se lesklo barvou leštěného cínu. Nízko nad hladinou přelétali růžoví plameňáci, jejichž těla se od ní odrážela jako v zrcadle. Nádherný pohled.

„Bwana Samawati si myslí, že má přeraženou zadní nohu," poznamenal Leon a nespouštěl oči z letících ptáků. „Třeba ho to trochu zpomalí."

Loikot odplivl chuchvalec hlenu na černý lávový písek. Manyoro si vydloubl z nosu zaschlou kuličku a pozorně si ji prohlížel. Masajové se neobtěžovali na tak pošetilou připomínku reagovat. Přeražená noha rozzuřeného zraněného buvola rozhodně nezpomalí.

„Bwana Mjiguu chce jít v čele," pokračoval Leon. „Tvrdí, že je to jeho buvol a že ho zastřelí." Masajové pokřtili Eastmonta *Velká noha* a novou informaci přijali se stejnou radostí jako zprávu o úmrtí drahého přítele.

„Možná ho trefí do druhé nohy. To by ho mohlo zpomalit," utrousil Manyoro a Loikot se zkroutil v záchvatu smíchu. Leon se neovládl a připojil se k všeobecnému veselí, které poněkud uvolnilo napětí.

Zvuky za jeho zády prozradily, že Percy vyšel ze stanu, a Leon k němu zamířil, aby ho pozdravil. Starý lovec měl pleť šedou jako vody jezera a silně kulhal.

„Dobré ráno, Percy. Vyspal ses dobře?"

„Ta zatracená noha mně nedovolila usnout.“

„V jídelním stanu máš kafe.“ Společně k němu vykročili. „V Nairobi jsem se sešel se svým strýcem Penrodem. Požádal mě, abych ti něco vyřídil.“

„Mluv.“

„Eastmonta vyhodili z jihoafrické armády se ztrátou cti. Zbabělost tváří v tvář nepříteli.“ Percy se zarazil a hleděl na mladšího společníka. „Doma ho později zbavili obvinění z vraždy mimořádně bohaté manželky. Prý pro nedostatek důkazů.“

Percy se zamyslel a řekl: „A víš co? Vůbec mě to nepřekvapuje. Ani trochu. Včera jsem ho dovedl rovnou před toho buvola. Dvacet yardů, ani o palec víc. Střelil ho do zadní nohy, protože se klepal hrůzou.“

„Opravdu mu chceš dovolit jít dnes v čele?“

„Slyšel jsi ho večer, ne? Moc možností nemáme.“

„Mám ho krýt jako záloha?“

„Myslíš si, že sám to už nezvládnu?“ zeptal se Percy nešťastně.

Leona bodlo u srdce výčitkou. „Kruci, to v žádném případě! Pořád jsi jako nálož dynamitu.“

„Díky, to jsem potřeboval slyšet. Eastmont je můj klient. Budu ho krýt, ale uklidní mě, když tě budu mít za zády.“ V té chvíli vyšel ze svého stanu Eastmont a loudal se k nim. Vypadal neohrabaný jako pouťový medvěd na řetězu. „Dobré jitro, mylorde,“ pozdravil ho Percy vesele. „Jste připraven skolit svého buvola?“

Ujížděli skoro hodinu, než dorazili k místu, kde Percy předchozího večera opustil krvavou stopu. Nevypadalo to dobře. Husté trnité křoví rostlo až těsně u země a vedla v něm spleť uliček vyšlapaných stády nosorožců, slonů a buvolů.

Ko’twa, Percyho stopař, který svému pánovi sloužil už třicet let, ukázal na nezřetelné otisky, přes noc téměř zašlapané jinými zvířaty, a Manyoro s Loikotem po nich klusem vyrazili.

Tři lovci je následovali na koních. Půda pod hustými keři byla měkká a písčitá, a tak první dvě míle překonali docela rychle. Pak se podklad změnil na udusaný štěrk, v němž se už buvolí kopyta neotiskla. Zraněné zvíře krvácelo jen málo a kapky černé zaschlé krve nebylo na suchých větvičkách a listech pod keři téměř vidět. Jezdci záměrně zaostali, aby stopařům umožnili nerušeně provádět kouzla při sledování kořisti. Během hodiny slunce vystoupalo vysoko na oblohu a pekelně pálilo. Dusivý vzduch se ani nehnul, zmlkli i ptáci a hmyz. Zamlklé ticho působilo až hrozivě a trní postupně zhoustlo v neprostupnou hradbu. Stopaři se prodírali úzkými skulinami mezi větvemi porostlými ostrými hroty, které jako by po nich vztahovaly paráty. Ani jezdci na koních moc daleko neviděli.

Leon posléze zastavil a zašeptal Percymu: „Děláme moc hluku. Buvol nás uslyší na míli daleko. Nesmíme ho vyplašit, aby se nedal do pohybu. Musíme nechat koně tady."

Napili se z polních lahví a starý lovec předal Jeho Lordstvu poslední instrukce: „Až buvol vyleze – a on vyleze, o tom vůbec nepochybuju – bude držet nozdry vysoko ve vzduchu. S největší pravděpodobností se přiblíží zešikma. Může se vám zdát, že běží pomalu a že po vás nejde. Nenechte se tím oklamat. Pohybuje se velmi rychle a chce vás zabít. Nejspíš vám bude připadat obrovský a vy znejistíte, kam vlastně máte mířit. Možná vás to bude svádět střelit ho doprostřed těla. Nedělejte to. Pokud ho máte zastavit, existuje jediné místo, kam namířit. Musíte ho trefit do mozku. Pamatujte, že bude držet hlavu vysoko. Mířte na konec čumáku. Bude mokrý a lesklý, takže vám poskytne snadno identifikovatelný cíl. Střílejte mu na nozdry, dokud nepadne. Jestli neklesne a bude pokračovat v útoku, uskočte doleva. Já budu stát při vašem pravém lokti a musím mít volné palebné pole. Vlevo! Vrhněte se vlevo. Rozumíte?"

„Nejsem dítě, Phillipsi," odpovědělo Jeho Lordstvo koženě. „Tak se mnou nemluvte jako s děckem."

Ne, opravdu nejsi dítě, pomyslel si Leon nenávistně. Jsi chrabrý a odvážný muž, který utekl a nechal svou jednotku napospas nepříteli a

ten ji zmasakroval. Myslím, že si s tebou dneska ještě užijeme, ty klaune.

„Promiňte," omluvil se Percy. „Jste připraven vyrazit?" Zaujali bojovou formaci. Vpředu postupoval Eastmont, za ním u jeho pravého lokte Percy a nakonec Leon jako zadní voj. Všichni měli nabité, natažené a zajištěné pušky. Leon držel mezi prsty levé ruky dva náboje ráže 470, aby mohl bleskurychle doplnit vystřílenou munici. Následovali stopaře, kteří bez říkání věděli, co mají dělat. Pro ně to byla každodenní práce. Jakmile buvol vyrazí z úkrytu, vyklidí prostor a ponechají Eastmontovi volné pole. Masajové se pohybovali pomalu a neslyšně, domlouvali se gesty a posunky.

Slunce stoupalo k zenitu a vzduch byl horký jako dech pekla. Pot promáčel Jeho Lordstvu košili na zádech. Leon viděl, jak mu po zátylku stékají krůpěje, a v tichu slyšel jeho sípavý dech připomínající astmatika. Během poslední hodiny postoupili o pouhých dvě stě krátkých kroků a ovzduší kolem nich praskalo napětím, jako by bylo nabité elektřinou.

Náhle se přímo před nimi ozval zvuk, jako když o sebe klepnou dva suché klacky. Stopaři ztuhli. Loikot stál na jedné noze, druhou měl nataženou do následujícího kroku.

„Co to bylo?" zeptal se Eastmont hlasem jako mlhový roh.

Percy mu tvrdě stiskl rameno, aby ho umlčel, pak se mu naklonil k uchu a zašeptal: „Buvol nás uslyšel. Vstal a zavadil rohem o větev. Je blízko. Nedělejte žádný hluk."

Nikdo jiný nepromluvil, nikdo se ani nepohnul. Loikot stále balancoval na jedné noze. Pozorně naslouchali a stáli nehnutě jako voskové figuríny. Čas se nekonečně natahoval. Potom Loikot položil druhou nohu na zem. Manyoro se ohlédl a pravou rukou pokynul elegantním a výmluvným gestem Leonovi. „Buvol poodešel dopředu," říkala ruka. „Můžeme dál."

Opatrně se plížili křovinami, ale nic neviděli ani neslyšeli. Napětí nyní připomínalo bzukot ocelových drátů napnutých na nejvyšší možnou mez. Leon držel palec na pojistce kulovnice, jejíž pažbu svíral pod pravou paží, takže mohl v mžiku zacílit a vypálit. A pak to

uslyšel, slabě jako deštík v trávě, měkce jako dech spícího dítěte. Ohlédl se doleva. Buvol útočil.

Zvíře je obešlo a čekalo v záloze, ukryté za neprostupnou hradbou šedivého trnitého křoví. Nechalo stopaře projít a vyrazilo, černé jako uhel a mohutné jako žulová hora. Obrovské zakřivené rohy s rozpětím přesahujícím rozpřažené paže dospělého muže se leskly jako naleštěné, jejich špice byly ostré jako dýky a hrbol mezi nimi trčel nad čelem z vrásněný jako skořápka gigantického vlašského ořechu a ohromný jako obsidiánový balvan.

„Percy! Vlevo! Jde na nás!“ zařval Leon z plných plic a ustoupil stranou, aby získal nerušený výhled, ale než zvedl pušku k rameni, buvol cvalem zmizel za mezilehlým keřem a zabránil mu v míření.

„Je tvůj, Percy! Slož ho!“ zařval znovu a koutkem oka postřehl, jak se přítel obrací doleva a připravuje se k výstřelu. Ochromená noha, kterou za sebou vlekl, mu však bránila v pohybu a zpomalila ho. Percy přiložil líc k předpažbí a namířil na útočícího buvola. Leon věděl, že na tuto vzdálenost se starý zkušený lovec nemůže netrefit. Nikdy, za žádných okolností.

Jenže nevzal v úvahu lorda Eastmonta. V okamžiku, kdy Percyho prst ztuhl na spoušti, Jeho Lordstvu povolily nervy. Odhodil pušku, otočil se a prchal do bezpečí. S divoce vytřeštěnýma očima a obličejem popelavým panikou se řítil po stezce a vůbec si nevšiml Percyho, který stál za ním, a plnou silou do něj narazil. Starý lovec se skácel k zemi a puška mu vypadla z rukou. Dopadl na ramena a uhodil se prudce do hlavy. Eastmont nezmírnil tempo a řítil se přímo na Leona. Stezka mezi trním byla příliš úzká a Leon neměl kam uhnout. Obrátil pušku a použil pažbu jako beranidlo, jímž chtěl zbabělce zastavit.

Bezvýsledně. Eastmont byl urostlý a těžký muž, navíc ho hnal smrtelný strach. Nic ho nedokázalo zabrzdit. Leon ho zasáhl patkou pažby doprostřed hrudníku. Pažba z ořechového dřeva se zlomila těsně u pistolového držadla, avšak lord ránu snad ani necítil. Narazil na Leona jako lavina a odhodil ho stranou. Leon dopadl na pravé rameno vedle stezky. V levé ruce držel zlomenou zbraň, o pravou se opřel, vztyčil se a zoufale pohlédl k místu, kde ležel Percy.

Starý lovec se s námahou zvedl na kolena. Ztratil pušku a po úderu do temene se mu točila hlava. Leon se s hrůzou díval, jak se buvol vynořil z křoví a upíral krví podlité oči na Percyho. Zvíře sklonilo masivní hlavu a hnalo se na bezmocného člověka. Zraněná zadní noha se bezvládně houpala na zlomené kosti, ale i po třech se buvol valil jako letní tornádo.

Leon zvedl rozbitou zbraň a bez ohledu na chybějící pažbu se chystal vystřelit jednou rukou, přestože věděl, že mu zpětný ráz může zlomit zápěstí. „K zemi, Percy!“ zařval. „Na břicho! Dej mi šanci!“ Jenže obluzený starý lovec místo toho vstal a zaclonil mu palebné pole. Zmateně potřásal hlavou, vrávoral jako opilý a rozhlížel se nevidoucíma očima. Leon se nadechl k novému výkřiku, ale paralyzující zděšení mu sevřelo hrdlo a nevypravil ze sebe ani hlásku. Mohl jen sledovat, jak buvol překonává posledních pár yardů, které ho dělily od nepřítele, a natáčí hlavu s hrozivě zahnutými rohy. Krk měl silný jako kmen vzrostlého stromu a pod kůží se mu vlnily mohutné svaly. Zvíře vložilo všechny zbývající síly do švihu masivním půlměsícem rohu.

Zahrocená rohovina se zabořila Percymu do zad v úrovni ledvin. Zvíře zvedlo hlavu a doslova nabodlo člověka na kůl. Leon jen nevěřícně zíral, jak se špička dlouhého zakřiveného rohu vynořila z Percyho břicha. Buvol znovu pohodil hlavou, tentokrát proto, aby se zbavil bezvládného těla. Percy se houpal jako na nějaké strašlivé pouťové atrakci a nemohoucí končetiny kolem něj poletovaly jako pověšené prádlo ve větrném víru, ale roh mu stále trčel z břicha. Leon slyšel, jak se trhá kůže a svaly se zvukem, který připomínal párání pláma. Percy visel nabodnutý na roh a zakrýval zvířeti výhled. Leon sprintoval na pomoc příteli a v běhu uvolnil pojistku na zlomené zbrani. Než však k němu doběhl, buvol se do Percyho opřel mohutným výrůstkem na čele a začal jej zamačkávat do země. Leon slyšel, jak přítelova žebra praskají jako suché proutky. Neodvážil se střílet zvířeti na hlavu v obavě, že kulka pronikne skrz lebku a zasáhne Percyho znehybnělé tělo.

Klesl na kolena vedle buvolova ramene a přiložil ústí obou hlavní na mohutný krk zvířete v místě, kde se lebka spojuje s páteří. Očekával, že mu síla zpětného rázu přerazí zápěstí, ale v zuřivém vzteku jej sotva cítil. Jako by náboj selhal. Výstřel však buvola srazil na zadek, přední nohy se mu podlomily a lovec konečně mohl střílet do mozku. Vyskočil a oběhl masivní hlavu, přičemž se držel z dosahu smrtonosných rohů. Pak přitiskl nevypálenou hlaveň zvířeti na týl a stiskl spoušť. Kulka prorazila lebku za zkrabatělým výrůstkem a proletěla mozkem. Buvol klesl na břicho a překulil se na bok. Nezraněná zadní noha křečovitě kopala do vzduchu, z plic unikl s hlasitým zafuněním smrtelný výdech a obluda znehybněla.

Leon odhodil zbraň, přiskočil k Percymu a poklekl vedle něj. Starý lovec ležel na zádech s rozhozenými pažemi a zavřenýma očima. Utrpěl strašlivé zranění. Prudké pohyby zvířete rozšířily díru v břiše, z níž se vyvalila propletená a potrhaná střeva. Jejich obsah proudil z rány. Leon podle tmavé barvy krve poznal, že přítel krvácí z ledvin.

„Percy!“ zvolal. Bál se zraněného dotknout, aby jeho stav ještě nezhoršil a nezpůsobil mu další bolest. „Percy?“

Partner otevřel oči a s obtížemi zaostřil zrak na Leonův obličej. Smutně se pousmál. „No, podruhé už jsem to schytal. Poprvé to odnesla jenom noha, ale teď jsem vyřízený. Jednou provždy.“

„Neplácej nesmysly,“ okřikl ho Leon ostře, ale oči se mu zakalily. Cítil na tvářích vlhkost a doufal, že je to jenom pot. „Ucpu ti ránu a dopravím tě do tábora. Uvidíš, že budeš zase v pořádku.“ Strhl si košili a zmuchlal ji do neforemné koule. „Možná to bude trochu nepříjemné, ale musíme tu díru nějak utěsnit.“ Nacpal košili do otvoru v Percyho břiše a ulekl se, jak hladce vklouzla do hluboké a široké rány.

„Vůbec nic necítím,“ vydechl Percy. „Bude to mnohem snadnější, než jsem doufal.“

„Sklapni, starochu.“ Leon se nedokázal příteli podívat do očí, do nichž se vkrádaly stíny. „Teď tě zvednu a odnesu tě ke koním.“

„Ne,“ zašeptal Percy. „Ať se to stane tady. Jsem připravený, a když mi pomůžeš, zvládnu to.“

„Pro tebe cokoliv, Percy. Dobře víš, že udělám všechno, co budeš chtít.“

„Tak mi podej ruku.“ Percy slepě zatápal a Leon mu pevně stiskl dlaň. Percy zavřel oči. „Nikdy jsem neměl syna,“ zachraptěl tiše. „Chtěl jsem, ale nikdy se mi to nepodařilo.“

„To jsem nevěděl,“ hlesl Leon.

Percy otevřel víčka. „Zdá se, že se musím spokojit s tebou.“ V očích mu zablikaly známé ohníčky.

Leon se pokusil odpovědět, ale měl stažené hrdlo. Zakašlal a odvrátil se. Chvíli mu trvalo, než našel hlas. „Na to nejsem dost dobrý, Percy.“

„Ještě nikdy pro mě nikdo neplakal.“ V hlase starého lovce zněl údiv.

„Do prdele!“ ulevil si Leon zdrceně.

„*Merde,*“ opravil ho Percy.

„*Merde,*“ zopakoval Leon jako ozvěna.

„A teď dobře poslouchej.“ V Percyho tónu zazněla naléhavost. „Tušil jsem, že se něco podobného stane. Zdálo se mi o tom. Taková divná předtucha. Nechal jsem ti něco ve starém plechovém lodním kufru. Najdeš ho pod mou postelí v Tandale.“

„Miluju tě, Percy, ty starý parchante.“

„Tohle mi taky ještě nikdy nikdo neřekl.“ Ohníčky v očích pohasínaly. „Připrav se. Přijde to každou chvilku. Připrav se stisknout mi ruku, abys mně pomohl na druhou stranu.“ Na několik dlouhých okamžiků přivřel víčka, pak široce otevřel oči. „Stiskni, synu můj. Pevně stiskni!“ Leon sevřel přítelovu ruku a překvapila ho síla, s níž mu starý muž stisk oplatil.

„Ach, Bože, odpusť mi mé hříchy. Ach, laskavý, milující Otče! Už jdu.“ Percy zalapal po dechu, ruka v Leonově dlani ochabla.

Dlouho seděl Leon vedle mrtvého přítele a partnera. Nevšiml si, že se stopaři vrátili a dřepí kousek za ním. Když natáhl ruku a něžně zatlačil příteli oči, Ko’twa vyskočil a odběhl, mávaje *asagajem.*

Leon pozorně urovnal Percyho končetiny a zvedl ho do náruče jako spící dítě. Otočil se a vracel se k uvázaným koním. Percyho hla-

va mu ležela na rameni. Neušel ani padesát kroků, když zaslechl zděšené výkřiky.

„Bwana, rychle sem! Ko'twa chce zabít Mjiguu!" Leon v křiku rozeznal Manyorův hlas a s Percym v náručí se rozběhl ke zdroji hluku. Proběhl zatáčkou a před jeho očima se otevřela divoká scéna.

Eastmont ležel uprostřed stezky, držel kolena přitisknutá k hrudi a mohutnýma rukama si chránil hlavu. Nad ním tančil Ko'twa s pozvednutým *asagajem* a řval: „Jsi svině a zplozenec sviní! Zabil jsi Samawatiho! Nejsi člověk, jsi ubohá věc! Nechal jsi ho umřít. Byl to muž mezi muži a tys ho zabil, ty bezcenné stvoření A teď zabiju já tebe." Pokusil se vrazit lesklý hrot zbraně Eastmontovi do zad, ale Manyoro a Loikot se mu pověsili na pravou paži a zadrželi ho.

„Ko'two!" Leonův hlas práskl jako výstřel z pušky a pronikl stopaři do mysli i přes záchvat zuřivosti. Podíval se na Leona, ale jeho oči zastíral mrak smutku a vzteku.

„Ko'two, tvůj *bwana* tě potřebuje. Pojď, odnes ho domů." Podal mu mrtvé tělo. Ko'twa na něho hleděl. Pomalu se vracel ze zasunutých koutů své mysli a rudé skvrny zloby se z jeho očí vytrácely. Odhodil *asagaj* a setřásl ruce obou Masajů. Přistoupil k Leonovi s očima zalitýma slzami a lovec mu položil Percyho mrtvolu do natažených paží. „Nes ho jemně, Ko'two." Stopař němě přikývl a odnášel Percyho k čekajícím koním.

Leon přistoupil k ležícímu Eastmontovi a štítivě se ho dotkl špičkou boty. „Vstaňte. Je po všem. Jste v bezpečí. Vstávat!" Eastmont tiše vzlykal. „Vstaňte, vy prokletý zbabělce!" křikl Leon na Jeho Lordstvo.

Eastmont natáhl dlouhé tělo a nechápavě k němu vzhlédl. „Co se stalo?" zeptal se nejisté.

„Zdrhl jste, mylorde."

„Nebyla to moje chyba."

„To musí být skutečně velká útěcha pro Percyho Phillipse a těch dvacet vojáků, které jste nechal postřílet u Slang Neku. Anebo, když už o tom mluvím, pro vaši manželku, kterou jste utopil v jezeře Ullswater v Cumberlandu."

Zdálo se, že Eastmont obvinění nerozumí. „Nechtěl jsem, aby se to stalo," kňoural. „Chtěl jsem si dokázat, že jsem odvážný. Nemohl jsem. Zase mě to postihlo. Prosím vás, snažte se mě pochopit."

„Ne, mylorde, to nemohu. Dám vám však dobrou radu. Už nikdy na mě nemluvte. Nikdy. Neuměl bych se ovládnout, kdybych ještě někdy uslyšel to vaše kňučení, a odtrhl bych vám tu groteskní hlavu od vašeho obludně zdeformovaného těla." Leon se odvrátil a gestem přivolal Manyora. „Odveď toho muže do tábora." Bez dalšího slova se otočil a odešel k zastřelenému buvolovi. V křoví vedle stezky, kam je odhodil, našel oba kusy polámané pušky. Když se vrátil ke koním, čekal na něj Ko'twa s Percym v náručí.

„Bratře, prosím tě, dovol mi převzít Samawatiho, neboť on byl mým otcem." Převzal od žalem usouženého stopaře tělo a odnesl je k Percyho koni.

V táboře u jezera zastihl Leon Maxe Rosenthala, který přijel druhým náklaďákem z Tandaly, a požádal ho, aby se postaral o sbalení a naložení věcí a zavazadel Jeho Lordstva. Eastmont doprovázený Manyorem dojel do tábora rozmrzelý a mrzutý jako spráskaný pes.

„Posílám vás zpátky do Nairobi," oznámil mu Leon chladně. „Max vás posadí na vlak do Mombasy a zamluví vám kajutu na nejbližší lodní lince do Evropy. Buvolí hlavu a ostatní trofeje vám pošlu, jakmile budou připraveny. Můžete být hrdý. Ten buvol měl hodně přes padesát palců. Dlužím vám nějaké peníze jako náhradu za zkrácené safari. Zašlu vám bankovní příkaz, jen co spočítám výši té částky Teď se posaďte do auta a ztraťte se mi z očí. Musím pohřbít muže, kterého jste zabil."

Vykopali Percymu hluboký hrob pod věkovitým baobabem na výběžku nad jezerem. Tělo zabalili do rohože, položili je na dno jámy a navršili na ně vrstvu velkých kamenů. Teprve pak hrob zaházeli hlínou. Leon stál vedle rovu, zatímco Manyoro vedl domorodce ve lvím tanci.

Zůstal u hrobu ještě dlouho poté, co se ostatní vrátili do tábora. Posadil se na suchou větev, která se odlomila od kmene baobabu, a hleděl na jezero. Nyní, když se od ní odráželo slunce, byla jeho hladina modrá jako Percyho oči. Mlčky se naposled rozloučil s přítelem. Kdyby se Percy zdržoval někde poblíž, věděl by, na co Leon myslí, aniž by potřeboval slyšet slova.

Ještě jednou se podíval přes jezero a spokojeně přikývl. K věčnému odpočinku vybral příteli krásné místo. Napadlo ho, že až nadejde jeho čas, nevadilo by mu ležet na podobném místě. Když konečně opustil hrob a vrátil se do tábora, zjistil, že Max Rosenthal již odvezl lorda Eastmonta do Nairobi.

No, ještě že můžu pořád pít jeho whisky, pomyslel si zachmuřeně. Těmito slovy Percy vždycky hodnotil safari, které se hodně nepovedlo.

Leon odjel po nerovných a zarostlých cestách do Arushi, administrativního centra Německé Východní Afriky, kde správnímu soudu předložil místopřísežné prohlášení, v němž popsal okolnosti Percyho smrti. Soudce vystavil úmrtní list.

V táboře Tandala, kam dorazil o několik dní později, už na jeho návrat netrpělivě čekali Max Rosenthal a Hennie du Rand, kteří chtěli zjistit, na co se mají po Percyho smrti připravit. Leon jim slíbil, že si s nimi promluví, jen co zjistí, v jakém stavu se firma nachází.

Vypil hrnek čaje, aby spláchl prach z úst, vykoupal se, oholil a oblékl si čisté šaty, které mu Ishmael vzorně vyžehlil. Uvědomil si, že záměrně natahuje čas, než zamíří k Percyho bungalovu. Percy si potrpěl na soukromí a Leon se bál pocitu viny, když mu do něj svatokrádežně pronikne a bude se hrabat v jeho osobních věcech. Sílu mu nakonec dodalo, že plní poslední vůli svého přítele.

Vystoupal do svahu k malému domku s doškovou střechou, který Percymu sloužil posledních čtyřicet let jako domov. Pořád však nedokázal jen tak vstoupit. Posadil se na verandě a vzpomínal na rozhovory, které spolu vedli usazeni na pohodlných teakových židlích s polštářky ze sloní kůže a s otvory pro sklenku whisky vydlabanými do loketních opěrek. Trvalo dlouho, než vstal a vykročil ke dveřím.

Otevřely se na pouhý dotyk. Celá ta léta se Percy neobtěžoval zamykat.

Vešel do chladného šera. Stěny přední místnosti lemovaly police přetékající stovkami knih. Pro každého, kdo se zajímal o Afriku, představovala Percyho knihovna hotový poklad. Leon instinktivně přistoupil k prostřední skříňce a vytáhl *Monzunové mraky nad Afrikou.* Autobiografii, kterou napsal Percy „Samawati" Phillips, Leon už četl, a ne jednou. Nyní ji nazdařbůh prolistoval a obdivoval ilustrace. Vrátil knihu na polici a zamířil do přítelovy ložnice. Do tohoto pokoje nikdy nevstoupil a teď se ostýchavě rozhlížel. Na stěně visel krucifix. Leon se usmál. „Percy, ty prohnaná stará vojno, vždycky jsem tě pokládal za nenapravitelného ateistu, zatímco tys byl celou dobu tajný katolík."

Na klášterně prostých stěnách visela nad postelí jediná ozdoba – velmi stará, ručně kolorovaná daguerotypie, která zpodobňovala dvojici prkenně sedící v nejlepších nedělních šatech. Žena držela na klíně dítě neurčitelného pohlaví a muž se nezaměnitelně podobal Percymu, přestože se honosil tehdy módními licousy. Bezpochyby jeho rodiče, pomyslel si Leon a uvažoval, jestli to dítě je právě Percy nebo některý z jeho sourozenců.

Posadil se na okraj postele. Matrace byla tvrdá jako beton, přikrývka řídká a potrhaná. Sáhl pod lůžko a nahmatal otlučený plechový lodní kufr. Zkusil ho vytáhnout, ale nešlo to. Klekl si, aby se podíval, o co se zachytil.

„Ať se propadnu," zamumlal. „Často jsem přemýšlel, cos s ním asi udělal." Musel pořádně napnout svaly, aby těžký předmět vytáhl na světlo, a pak dlouho hleděl na obrovitý sloní kel, jenž patřil k tomu, který prodal ctihodnému Goolamovi Vilabjhimu. „Domníval jsem se, žes ho prodal, a ty sis ho zatím schoval."

Posadil se zpět na okraj postele, vlastnicky položil nohy na kel a odklopil víko kufru, úhledně napěchovaného Percyho cennostmi a doklady. Cestovní pas, vkladní a šekové knížky, klenotnické krabičky s manžetovými knoflíky, lodní lístky a vybledlé fotografie. A také několik svazků dokumentů převázaný červenou stuhou. Leon se

usmál při pohledu na hromádku novinových výstřižků s články o velkém safari, v nichž on osobně vystupoval jako hlavní hrdina. Jako první ležela na hromádce obálka zapečetěná červeným voskem, na níž stálo velkými písmeny: PRO LEONA COURTNEYE. OTEVŘÍT POUZE V PŘÍPADĚ MÉ SMRTI.

Potěžkal obálku v rukou a sáhl do pochvy u pasu pro lovecký nůž. Opatrně odloupl voskovou pečeť a rozložil jediný list těžkého konopného papíru s hlavičkou *Poslední vůle.* Sjel očima ke spodní části stránky. Dokument nesl Percyho podpis, jako svědkové jej potvrdili brigádní generál Penrod Ballantyne a Hugh, třetí baron Delamere.

Dokonalé, pomyslel si Leon. Důvěryhodnější svědky si Percy vybrat nemohl. Vrátil pohled na začátek a pozorně si přečetl přítelův ručně psaný odkaz. Podstata byla jednoduchá a zcela zřejmá. Percy zanechal veškerý majetek, bez jediné výjimky, svému partnerovi a drahému příteli Leonu Ryderu Courtneyovi.

Dědici chvíli trvalo, než plně docenil Percyho poslední dar, a musel si dokument přečíst celkem třikrát, aby ho zcela pochopil. Stále vůbec netušil, jak rozsáhlý majetek Percy vlastnil, ale jenom jeho zbraně a lovecké vybavení musely mít cenu přesahující pět set liber, nemluvě o obrovském sloním klu, o který si opíral nohy. Jenže reálná hodnota nově nabytého vlastnictví Leona nezajímala. Šlo o dar samotný, o upřímnost Percyho přátelství a svědectví, jak moc si mladšího společníka vážil. V tom spočíval pravý poklad.

S prohlídkou ostatního obsahu lodního kufru nikterak nespěchal a chvíli jen tak seděl a rozjímal nad odkazem svého přítele. Pak konečně vynesl kufr na verandu, kde měl lepší světlo, a usadil se do Percyho oblíbeného křesla. „Budu ti ho zahřívat, kamaráde," zamumlal omluvně a začal s úctou vybalovat.

Percy udržoval své doklady v úzkostlivém pořádku. Leon otevřel vkladní knížku a zamrkal úžasem, když spatřil, jakou sumu si jeho přítel postupně naspořil v nairobské pobočce Dominiální a koloniální banky Barclays. Částka převyšující pět tisíc liber dělala z Percyho boháče.

Ale to zdaleka nebylo všechno. Percy Phillips vlastnil několik pozemků a dalších nemovitostí nejen v Nairobi a Mombase, ale i ve svém rodišti, anglickém Bristolu. Jejich tržní cenu si Leon netroufal odhadnout.

U státních dluhopisů měl jednodušší úkol. Cenné papíry vydávané vládou Velké Británie, nejbezpečnější a nejspolehlivější investice na světě, měly hodnotu dvanáct a půl tisíce liber a vynášely ročně přes šest set jen na úrocích. Královský příjem. „Percy, ty starý podloudníku! Netušil jsem, jak jsi bohatý! Kde jsi proboha k takovému majetku přišel?“

Setmělo se. Leon se uchýlil do předního pokoje a rozsvítil petrolejku. Pracoval dlouho přes půlnoc, třídil dokumenty a účty. Když mu začala padat víčka, odešel do skromné ložnice a natáhl se pod moskytiéru na Percyho lůžko. Tvrdá matrace přivítala znavené tělo. Cítil se dobře. Po ustavičném putování konečně našel něco, co připomínalo domov.

Probudil ho ranní zpěv drozda pod oknem. Sešel z kopce a pozdravil se s Henniem du Randem a Maxem Rosenťhalem, kteří již na něj čekali. Ishmael jim připravil snídani, ale ani se jí nedotkli. Leon se posadil do čela stolu.

„Můžete se uklidnit a přestat poposedávat na krajíčku židle. A sněz te tu slaninu s vejci, než vám vychladne a Ishmaela postihne záchvat vzteku,“ vyzval je. „C a P Safaris pokračuje v činnosti. Nic se nemění. Pořád máte svou práci. Dělejte ji prosím stejně jako dosud.“

Jakmile dojedl, vyšel ze stanu k vauxhallu. Manyoro probudil motor k životu a spolu s Loikotem vyskočil na korbu. Leon vklouzl za volant a vyrazil do města. První zastávku udělal u domku s doškovou střechou za Vládní budovou, který sloužil jako archiv a notářství. Úředník zaznamenal Percyho úmrtní list a jeho poslední vůli a Leon se podepsal na příslušnou stránku velké knihy v kožené vazbě.

„Jako vykonavatel závěti Percyho Phillipse a jeho jediný právoplatný dědic máte třicetidenní lhůtu na předložení majetkového při-

znání,“ informoval ho notář. „Pak musíte zaplatit daň a teprve potom se můžete oficiálně ujmout pozůstalosti.“

„Jak to myslíte?“ vyhrkl Leon udiveně. „Chcete snad říct, že se za smrt platí?“

„Správně, pane Courtneyi. Dědická daň. Dvě a půl procenta.“

„To je do nebe volající krádež a vydírání!“ zvolal Leon. „Co když odmítnu zaplatit?“

„Zabavíme majetek a pravděpodobně vás i zavřeme.“

Leon pěnil nad takovou nespravedlností, ještě když projel hlavní bránou kasáren 1. pluku Královských afrických střelců. Zaparkoval náklaďák před budovou velitelství, vyběhl po schodech a odpovídal na salutování strážných, které míjel. V předpokoji seděl služebukonající adjutant a k Leonovu překvapení to nebyl nikdo jiný než Bobby Sampson, který teď nosil na výložkách kapitánské pecky. „Zdá se, že tady povýší úplně každého, i ty nejnižší formy života,“ poznamenal Leon ve dveřích.

Bobby na něj chvíli tupě hleděl, pak vyskočil od stolu a radostně zapumpoval kamarádovi pravicí. „Leone, ty starý blázne! Krása je věčným zdrojem radosti. Nevím, co mám říct. Co?“

„Právě jsi řekl úplně všechno, Bobby.“

„Pověz mi,“ naléhal Bobby, „co jsi prováděl od té doby, kdy jsme se naposled viděli.“

Nějakou dobu spolu nadšeně a živě hovořili, pak Leon požádal: „Chtěl bych mluvit s generálem, Bobby.“

„Nepochybuju, že tě brigadýr s radostí přijme, co? Počkej tady, promluvím s ním.“ Za minutu se vrátil a uvedl kamaráda do kanceláře velícího důstojníka.

Penrod vstal a natáhl se přes stůl, aby synovci potřásl rukou, pak mu pokynul, ať se posadí naproti němu. „Poněkud jsi mě překvapil, Leone. Čekal jsem tě v Nairobi až tak za měsíc. Co se stalo?“

„Percy je mrtvý, pane.“ Leonovi se při tom prostém prohlášení zadrhl hlas.

Penrod na něj chvíli němě zíral, pak vstal od stolu, s rukama za zády přistoupil k oknu a zahleděl se na přehlídkové nádvoří. Dlouho

mlčeli, než se brigádní generál vrátil na své místo. „Pověz mi, jak se to stalo," přikázal.

Leon popsal Percyho nešťastný konec, a když domluvil, jeho strýc řekl: „Percy tušil, že to přijde. Před odjezdem z města mě požádal, abych dosvědčil jeho poslední vůli. Věděl jsi, že ji sepsal?"

„Ano, strejdo. Prozradil mi, kde ji najdu. Už jsem ji nechal zaregistrovat na notářství."

Penrod vstal a nasadil si brigadýrku. „Je dost brzo, slunce ještě nevystoupilo nad vlajkový stožár, ale jsme Percymu povinováni řádnou smuteční hostinou. Jdeme."

Důstojnická jídelna byla až na barmana prázdná. Penrod objednal drinky a oba muži se posadili do odděleného rohu, tradičně vyhrazeného veliteli posádky a jeho hostům. Chvíli mluvili o Percym a okolnostech jeho skonu a pak se Penrod Ballantyne zeptal: „Co teď budeš dělat?"

„Percy mi zanechal veškerý svůj majetek. Povedu dál firmu. Když už pro nic jiného, tak kvůli uctění jeho památky."

„To rád slyším. Z důvodů, o kterých velmi dobře víš," souhlasil Penrod bodře. „Předpokládám však, že změníš jméno firmy."

„Už jsem to udělal, strejdo. Dnes ráno jsem nový název nechal zapsal do rejstříku."

„Courtney Safaris?"

„Ne, pane. Phillips a Courtney. P a C Safaris."

„Neodstranil jsi jeho jméno, místo toho jsi ho dal na první místo!"

„O starém názvu rozhodl hod mincí. Percy ve skutečnosti chtěl, aby se jmenovala tak jako dnes. Chci mu tím alespoň částečně splatit to, co pro mě udělal."

„Výborně, chlapče. A teď bych ti chtěl sdělit pár dobrých zpráv. P a C Safaris se může rozjet ve velkém stylu. Princezna Isabella Madeleine von Hohenberg von Preussen von und zu Hohenzollern tvou společnost vřele a bezvýhradně doporučila mnoha svým známým. Podle všeho mluvila po návratu do Německa i se svým rodinným přítelem hrabětem Ottou von Meerbachem. Von Meerbach přistoupil

na Percyho nabídku, kterou jsem mu poslal, a už uhradil požadovanou zálohu na tvůj bankovní účet. Potvrdil, že počátkem příštího roku přijede do Britské Východní Afriky i s celým doprovodem na šestiměsíční safari.“

Leon se ušklíbl a zatočil kostkami ledu ve skleničce. „Teď, když je Percy mrtvý, na tom už moc nezáleží.“

„Hlavu vzhůru, chlapče. Von Meerbach přiveze několik prototypů nových letadel. Zřejmě je chce vyzkoušet v tropických podmínkách. Oficiálně je vyvíjí pro přepravu pošty, ale na tomto safari je chce využít pro pozorování zvěře ze vzduchu. Tak to alespoň tvrdí, ale když uvážím jeho konexe v německé armádě, pochybuju, že říká celou pravdu. Jsem přesvědčen, že chce s jejich pomocí prozkoumat vzdálená území podél naší hranice s Německou Východní Afrikou se zřetelem na možnou budoucí ofenzívu proti nám. Ať je tomu jakkoliv, naskýtá se ti příležitost splnit si svůj sen a naučit se létat. Můžeš plout v oblacích a současně pro mě sbírat užitečné informace. Teď dopij, ať se můžeme vrátit do mé kanceláře. Předám ti potvrzení objednávky, které von Meerbach poslal. Je to ten nejdelší kabelogram, jaký jsem kdy viděl, celkem třiadvacet stran textu, v němž uvádí požadavky ohledně safari. Musel za něj zaplatit hotové jmění.“

Leon čekal na pláži u zátoky Kilindini a díval se, jak německý parník *Silbervogel* spouští kotvu v rejdě. Vyplul k němu v prvním člunu. U kajutních schůdků na zadní palubě na něj čekalo pět cestujících, inženýr a mechanici z Meerbach Motoren Werke, část týmu, který hrabě Otto von Meerbach poslal jako předvoj.

Vedoucí se představil jako Gustav Kilmer. Byl to svalnatý, schopně působící padesátník s mohutnou bradou a krátce zastřiženými, ocelově šedými vlasy. Do kůže na rukou se mu zažral spálený olej a vytvořil na nich černé žilkování, nehty měl polámané od práce s těžkými nástroji. Před vyloděním pozval Leona do salonku pro cestující na půllitr plzeňského.

Usadili se s korbely v rukou a Gustav prošel seznam inventáře, který byl uložen v padesáti šesti velkých bednách v podpalubí parníku. Náklad vážil celkem osmadvacet tun. Kromě toho přivezli tisíc galonů benzinu pro letecké rotační motory, uložených v padesátigalonových barelech, a tunu maziv, oleje a vazelíny. Na zadní palubě odpočívaly pod zelenými plachtami tři nákladní automobily značky Meerbach. Gustav vysvětlil, že dva jsou určeny pro přepravu těžkých nákladů a třetí je otevřené lovecké vozidlo, které navrhl spolu s hrabětem a nechal vyrobit v továrně ve Wieskirche. Byl to jediný automobil svého druhu na světě.

Čluny potřebovaly tři dny, než přepravily obrovský náklad na břeh. Max Rosenthal a Hennie du Rand měli pod svým velením dvě stovky černých nosičů, kteří přenášeli bedny a barely ze člunů k plošinovým vagonům, přistaveným na železniční vlečce vedoucí do přístavu.

Pak stáhli plachty z nákladních automobilů a přepravili je na molo, kde je Gustav podrobil pečlivé prohlídce, zda cestou neutrpěly nějaké poškození. Leon fascinovaně pozoroval každý jeho pohyb. Nákladáky byly velké a robustní, dalece překonávaly vše, co dosud viděl. Jeden měl na ložné ploše upevněnou tisícigalonovou nádrž pro přepravu paliva určeného vozidlům a letounům, mezi cisternou a řidičskou kabinou se nacházela speciální bouda na nářadí, která mohla sloužit jako pojízdná dílna. Gustav ho ujistil, že s takovým vybavením dokáže opravit veškeré poruchy letadel nebo motorových vozidel přímo v terénu.

Leon to vše obdivoval, ale otevřený lovecký automobil ho naplňoval úžasem. Tak krásnou ukázku řemeslné dovednosti ještě nikdy neviděl. Od kůží čalouněných sedaček přes plně vybavený koktejlový bar a stojany na pušky až po obrovský šestiválcový motor o výkonu sto koňských sil pod dlouhou nablýskanou kapotou tvořil celek symfonii inženýrského génia.

V té době již Gustav podlehl Leonovu chlapeckému charizmatu a navíc mu lichotil jeho zájem a neskrývaný obdiv k jeho výtvoru. Pro-

to mladého muže pozval, aby mu na dlouhé cestě do Nairobi dělal spolujezdce.

Hlavní část nákladu byla konečně složena na železničních vagonech a Leon přikázal Maxovi a Henniemu, aby ho na trase hlídali. Jen co vlak odsupěl z přístavu a zmizel za pobřežní pahorkatinou, Gustav a jeho mechanici nasedli do nákladních automobilů a nastartovali motory. Gustav s Leonem na sedadle spolujezdce jel s loveckým vozidlem v čele. Leonovi připadala cesta smutně krátká, každá míle mu přinášela mimořádné potěšení. Hověl si na koženém sedadle, které bylo pohodlnější než křesla na terase klubu Muthaiga, a nechal se rozmazlovat vynikajícím pérováním a kyvným zavěšením kol, vyrobenými podle patentů firmy Meerbach. S úžasem sledoval ručičku tachometru, když Gustav na výjimečně rovném a hladkém úseku silnice dosáhl dokonce rychlosti sedmdesát mil v hodině.

„Není to tak dávno, co se vedly učené debaty, jestli je lidské tělo schopno snášet takové rychlosti," poznamenal Gustav.

„Vyráží mi to dech," přiznal Leon.

„Nechtěl byste chvíli řídit?" nabídl mu Němec velkoryse.

„Dal bych za to všechno na světě," vyjekl Leon nadšeně. Gustav se žoviálně zasmál, zajel ke krajnici a vyměnili se.

Nákladní vlak do Nairobi předjeli o pět hodin a stáli na nástupišti, když supící lokomotiva zapískala a zabrzdila v oblacích páry. Strojvůdce zacouval s vagony na slepou kolej, kde budou nazítří vyloženy. Leon si pronajal mohutný parní traktor s řidičem, který náklad dopraví do cílového místa.

Podle jedné z mnoha instrukcí, které hrabě Otto von Meerbach zaslal kabelogramem z Wieskirche, nechal Leon postavit obrovský otevřený hangár s plátěnou střechou, určený jako dílna a skladiště. Umístil ho na volném rovném pozemku, který získal jako součást dědictví od Percyho. Sousedil s pólovým hřištěm, které chtěl využít jako přistávací dráhu pro letadla. Ta zatím spočívala rozložená v bednách.

V těch dnech měl opravdu spoustu práce a nevěděl, kam dřív skočit. Hrabě Otto von Meerbach poslal další kabelogram, v němž

detailně popsal své požadavky ohledně zajištění osobního pohodlí pro sebe a svou společnici. V každém loveckém tábořišti nechal Leon podle podrobných instrukcí vybudovat sousedící prostory pro ubytování dvojice, v podstatě luxusní apartmány. Bedna s nábytkem obsahovala postele, šatní skříně a prádelníky s povlečením. Stejně pečlivé instrukce popisovaly zařízení jídelního stanu. Hrabě von Meerbach poslal kompletní sady stolního nádobí a příborů. Nechyběly dva mnohoramenné svícny z masivního stříbra, každý o váze dvaceti liber a ozdobený loveckými výjevy. Krásné jídelní soupravy z kostního porcelánu a křišťálové sklenice zdobily zlaté listy s rodinným erbem Meerbachů: zaťatá pěst svírající meč a motto *Durabo!* Přežiju, přeložil Leon latinské slovo. Stejný motiv byl vyšitý i na bělostných ubrusech a ubrouscích.

Náklad obsahoval dvě stě dvacet beden vybraného vína, likérů a šampaňského a padesát beden lahůdek v konzervách a lahvích. Nejrůznější omáčky a vzácné koření, například šafrán, husí játra z Lyonu, vestfálská šunka, uzené ústřice, nakládané dánské herynky, portugalské sardinky v olivovém oleji, mušle ve slaném nálevu a ruský kaviár z jeseterů. Max Rosenthal si blaženě pohladil břicho, když ty epikurejské zásoby spatřil.

Vlak kromě jiného přivezl i šest velkých lodních kufrů označených nápisem *Fräulein Eva von Wellberg. NEOTEVÍRAT PŘED PŘÍJEZDEM MAJITELKY.* Jeden z nich však cestou utrpěl poškození a zpod utrženého víka se vyhrnula záplava nejrůznějšího ženského šatstva a obuvi, vhodných pro každou myslitelnou příležitost. Když ho Max přivolal, aby pomohl vyřešit katastrofu se zničeným zavazadlem, Leon jen v úžasu zíral. Jeho pozornost upoutalo zejména exkluzivní spodní prádlo, každý kousek zvlášť zabalený v měkkém papíru. Zvedl kousek hedvábí lehký jako peříčko a ovanula jej kouzelná erotická vůně. Představivost mu rázem vykouzlila ty nejdivočejší obrázky. Přísně je zapudil, odložil hadřík na hromadu a přikázal Maxovi, aby poškozený kufr opravil a pak do něj uložil svůdný obsah.

Během následujících týdnů ponechával stále více drobností na bedrech Maxe Rosenthala a Hennieho du Randa a sám trávil každou volnou hodinu v hangáru a na pólovém hřišti, kde pozoroval, jak Gustav a jeho parta mechaniků smontovávají dva letouny. Gustav pracoval pečlivě a s promyšlenou přesností. Na víku každé bedny bylo napsáno, co obsahuje, takže mohly být rozbalovány ve správném pořadí. Pomalu, den za dnem, nabývala zamotaná skládanka různorodých strojních součástí, drátěných a dřevěných výztuh, křídel a trupu konkrétní podobu letadel. Když Gustav konečně montáž dokončil, Leon žasl nad jejich velikostí. Trupy byly šedesát pět stop dlouhé a rozpětí křídel dosahovalo ohromujících sto deseti stop. Rám byl pokrytý plátěným obalem zpevněným celulózovou pryskyřicí, která mu dodávala pevnost a houževnatost oceli. Letouny byly křiklavě natřeny živými barvami. První byste poznali podle šachovnice z černých a šarlatových čtverců a jména *Der Schmetterling* na nose. Druhý zdobily černé a zlaté pruhy a hrabě Otto jej pokřtil *Die Hummel.* Von Meerbachů letový park tedy tvořili dva zástupci říše hmyzu, *Motýl* a *Čmelák.*

Jakmile byly hotovy trup a křídla, mohlo se přikročit k montáži motorů. Každý letoun nesl čtyři rotační čtrnáctiventilové sedmiválce o výkonu dvě stě padesát koňských sil. Gustav je postupně upevnil na zkušební stolici z těžkých dřevěných železničních pražců a nastartoval. Jejich pronikavý hukot se nesl na míle daleko a dosáhl až ke klubu Muthaiga. Netrvalo dlouho a všichni povaleči z Nairobi se seběhli k hangáru, jako když se mouchy slétnou na zvířecí mršinu. Vážně ohrožovali postup prací a Leon s Henniem museli nakonec prostranství obehnat ostnatým drátem, aby udrželi zvědavý dav v patřičné vzdálenosti.

Gustav motory ladil tak dlouho, až byl spokojený a prohlásil, že se mohou namontovat na křídla obou letadel. Kladkostrojem je vytáhli na sloupové podpěry nad křídly, umístili do správné polohy, spustili do uložení a pevně přišroubovali, po dvou na každé sadě křídel.

Tři týdny po zahájení prací byla montáž kompletně hotová a Gustav oznámil Leonovi: „Teď je nutné je vyzkoušet.“

„Vy s nimi poletíte?“ Leon jen těžko potlačoval vzrušení, ale Gustav ho okamžitě zklamal, protože zavrtěl hlavou.

„*Nein!* Nejsem blázen. S těmi krámy lítá jen hrabě Otto.“ Všiml si Leonova výrazu a pokusil se ho ukonejšit. „Budu s nimi jenom pojíždět po zemi, ale můžete jezdit se mnou.“

Druhého dne časně ráno Leon vyšplhal po nástupním žebříku do prostorného kokpitu *Motýla.* Za ním nastoupil Gustav v dlouhém koženém kabátě, s koženou přilbou na hlavě a s brýlemi posunutými na čelo a posadil se v zadní části kokpitu do pilotní sedačky. Nejdřív Leonovi ukázal, jak se připoutat, a pak mladý muž ze svého místa vpředu sledoval každý inženýrův pohyb. Hýbal řídicí pákou, kterou se ovládají křidélka a výškovky, pak vyzkoušel směrové kormidlo. Spokojený s jejich funkcí pokynul mechanikům na zemi, kteří zahájili komplikované startování motorů. Konečně všechny čtyři motory hladce běžely a Gustav dal signál vztyčeným palcem. Mechanici odtáhli zpod kol dřevěné klíny.

Inženýr ovládal plynové přípustě jemně jako rejstříkové klapky kostelních varhan a *Motýl* majestátně vyjel z hangáru do zářivého afrického slunce. Několik stovek diváků shromážděných kolem plotu z ostnatého drátu propuklo v nadšený jásot. Mechanici běželi vedle konců křídel a pomáhali natáčet těžký stroj, který s poskakováním a houpáním čtyřikrát objel pólové hřiště.

Gustavovi neušla Leonova touha a znovu se nad ním slitoval. „Převezměte stroj!“ překřičel hluk motorů. „Uvidíme, jak si s ním poradíte.“

Leon se srdcem překypujícím radostí zaujal místo na pilotní sedačce a Gustav pochvalně přikývl, když viděl, jak mladík citlivě ovládá řídicí a kormidelní páku a jak rychle získává cit pro posun čtyřnásobně spřažených připustí. „*Ja.* Moje motory poznají, když je člověk respektuje a stará se o ně. Brzy se naučíte, jak z nich dostat to nejlepší.“

Nakonec se vrátili do hangáru. Leon sestoupil po žebříku a polaskal černošarlatový šachovnicový nos letadla. „Jednoho dne s tebou poletím, ty můj velký krasavce," zašeptal. „Ať do mě hrom bací, jestli to neudělám."

Gustav k němu přistoupil a Leon mu položil otázku, která mu již nějakou dobu vrtala hlavou. Ukázal na závěsy, úvazníky a řemeny pod křídly na obou stranách trupu a zeptal se: „K čemu to je, Gustave?"

„Pro zavěšení bomb," odpověděl inženýr bezelstně.

Leon zamrkal, ale projevil jen mírný podiv. „Aha, že mě to nenapadlo. Kolik jich unese?"

„Spoustu!" odvětil Gustav hrdě. „Je to silný stroj. Vysvětlím vám to v britských jednotkách, kterým asi porozumíte lépe. Letoun může nést dva tisíce liber bomb a k tomu posádku pěti mužů a plné nádrže paliva. Vyvine rychlost sto deset mil v hodině a ve výšce devět tisíc stop uletí vzdálenost pět set mil a vrátí se na základnu."

„Úžasné!"

Gustav pohladil křiklavý trup, jako když pyšný otec hladí prvorozeného syna. „Žádné jiné letadlo na světě se mu nevyrovná," pochlubil se.

V poledne následujícího dne zaslal Penrod Ballantyne ministerstvu války do Londýna šifrovaný radiotelegram s technickými údaji experimentálního letounu Meerbach Mark III.

Následujícím Leonovým úkolem bylo najít v divočině čtyři vhodná místa pro vybudování polních letišť ve vzájemně vzdálených lokalitách. I pro tento případ mu hrabě Otto zaslal telegraficky detailní instrukce, v nichž uvedl požadované rozměry přistávacích drah a jejich polohu vzhledem k převládajícímu směru větrů. Jakmile objevil odpovídající místo, vytyčil pomocí teodolitu rovinu a vykolíkoval plochu. Hennie du Rand zatím v okolních vesnicích zverboval stovky mužů a nechal je vykácet stromy a srovnat terén. Několikrát museli pomocí dynamitu vyhodit do povětří termitiště, jinde zasypá-

vali desítky děr po mravenečnících nebo strouhy vymleté vodou. Po dohotovení zvýraznili obvod drah vápenným prachem, aby byly vidět z velké výšky. Na závěr vztyčili stožáry s větrnými rukávy, které jim dal Gustav. Jakmile se do nich opřela bríza, nafoukly se a hrdě vlály na vrcholku stěžně z přitesaného kmene stromu.

Zatímco Hennie budoval polní letiště, Max Rosenthal byl odpovědný za stavbu loveckých táborů přesně podle složitých instrukcí hraběte von Meerbacha. Leon musel na oba muže tvrdě tlačit, aby bylo všechno připravené pro nadcházející příjezd hostů. Nakonec to stihli, ale jenom pár dní předtím, než zaoceánský parník s Ottou von Meerbachem na palubě zakotvil v rejdě zátoky Kilindini.

Leon se pomocí úplatku dostal na lodivodský člun, který vyplul z laguny vstříc německé parolodi *Admirál* z Bremerhavenu, jejíž nástavby se vynořily na obzoru. Na klidné hladině bez obtíží přestoupil ze člunu na palubu parníku, ale když se rozběhl ke kajutním schůdkům, zastavil ho čtvrtý důstojník lodi. Když zmínil jméno svého klienta, důstojník rychle změnil chování a zavedl ho na kapitánský můstek.

Podle Kermitova popisu poznal hraběte von Meerbacha na první pohled. Stál na křídle můstku, kouřil doutník značky Cohiba a rozmlouval se servilním kapitánem. Hrabě Otto se jako jediný pasažér těšil privilegiu přítomnosti na můstku během složitého přistávacího manévru mohutného plavidla. Leon si jej chvíli prohlížel, pak předstoupil a představil se.

Hrabě von Meerbach měl na sobě elegantní tropický oblek. Byl mohutný a tvrdý jako dub, přesně podle Kermitových slov. Působil dojmem, že je samý sval, a nosil se s vyrovnaností a sebejistotou muže vládnoucího neomezeným bohatstvím a mocí. Rozhodně to nebyl pohledný muž v konvenčním smyslu slova. Měl hrubé, nekompromisní rysy, od pravého koutku širokých úst se až k ušnímu boltci táhla zkrabatělá soubojová jizva, kvůli níž jeho rty vypadaly, jako by ustrnuly v pokřiveném úšklebku. Bledě zelené oči se dívaly

na svět pozorně a blýskala v nich inteligence. Hlavu měl nepokrytou, ale v levé ruce držel slaměný panamák. Lebku měl hezky tvarovanou a souměrnou, krátce zastřižené vlasy ostře zrzavé.

Tohle je teda zatraceně tvrdý parchant, blesklo Leonovi hlavou, když se k němu blížil. „Mám tu čest mluvit s panem hrabětem Ottou von Meerbachem?“ zeptal se a velmi mírně, téměř neznatelně se uklonil.

„*Jawohl*, to opravdu máte. Smím se zeptat, kdo jste?“ Zvučný hlas promluvil diktátorským tónem.

„Leon Courtney, pane, váš lovec. Vítejte v Britské Východní Africe.“

Hrabě Otto se povýšeně usmál a napřáhl pravici. Leonovi neuniklo, jak silnou má ruku, na hřbetě porostlou zkroucenými rezavými chlupy a pokrytou pihami. Na prostředníku nosil zlatý prsten se vsazeným bílým diamantem. Leon se obrnil proti mohutnému stisku, věděl, že bude drtivý.

„Už jsem se na setkání s vámi těšil, Courtneyi. Od chvíle, kdy jsem mluvil s Kermitem Rooseveltem a princeznou Isabellou von und zu Hohenzollern.“ Leona potěšilo, že stisku pihovaté ruky odolá, i když na to musel vynaložit všechny síly. „Oba se o vás vyjadřovali velmi pochvalně. Doufám, že mi nabídnete dobrou zábavu, *ja?*“ Hrabě mluvil dokonalou angličtinou.

„Zajisté, pane hrabě. Pevně v to věřím. Získal jsem pro vás lovecké povolení na širokou škálu živočišných druhů. Potřebuju však vědět, jaké zvěři dáváte přednost. Lvům? Slonům?“ Hrabě Otto konečně pustil jeho ruku. Krev se mu do ní vrátila tak prudce, až to zabolelo, a Leon se musel hodně přemáhat, aby si ji nepromasíroval. Odměnou mu byl záblesk respektu, který zahlédl v bledě zelených očích. Věděl, že i jeho protějšek bolí ruka, ačkoliv to nedal ani v nejmenším najevo.

„Mluvíte docela slušně německy, ale to už mi o vás řekli,“ odvětil von Meerbach ve svém rodném jazyce. „Abych odpověděl na vaši otázku, zajímám se o oba druhy, které jste uvedl, ale zejména o lvy. Můj otec působil jako velvyslanec v Káhiře v době, kdy Kitchener

bojoval proti Mahdímu, a měl dost příležitostí lovit v Súdánu a v Etiopii. Ve své lovecké chatě v Černém lese mám hodně lvích kůží, ale jsou už staré a některé prožrali moli a červi. Doslechl jsem se, že místní černoši loví lvy vyzbrojení pouze oštěpem. Je to pravda?“

„Je, pane. Masajové a Samburuové to považují za zkoušky odvahy a mužnosti mladých bojovníků.“

„Rád bych se na takový lov podíval.“

„Mohu to pro vás zařídit.“

„Dobře. Kromě toho bych rád získal několik párů velkých sloních klů. Povězte mi, Courtneyi, které africké divoké zvíře je podle vašeho názoru nejnebezpečnější?“

„Pane hrabě, lidé, kteří mají s africkou faunou dlouholeté zkušenosti, říkají, že nejnebezpečnější zvíře je to, které vás zabije.“

„Ano, rozumím. Typický anglický žert.“ Zasmál se. „Ale co říkáte vy, Courtneyi? Které to je?“

Leon si živě představil zkroucený černý roh trčící z břicha Percyho Phillipse a úsměv mu ztuhl na rtech. „Buvol,“ odpověděl vážně. „Můj hlas patří zraněnému buvolovi schovanému v hustém křoví.“

„Podle vašeho výrazu soudím, že mluvíte od srdce. Už žádný anglický žert, *nein?*“ řekl hrabě Otto. „Takže budeme lovit lvy a slony, ale hlavně buvoly.“

„Pochopte však, pane hrabě, že ačkoliv udělám, co bude v mých silách, jsou to přece jenom divoká zvířata a hodně záleží na štěstí.“

„Vždycky jsem byl šťastný člověk,“ opáčil von Meerbach. Nechlubil se, konstatoval fakt.

„To je samozřejmě jasné i tomu nejprostšímu mozku, pane hrabě.“

„A stejně tak je jasné, že vy prostý mozek rozhodně nemáte, pane Courtneyi.“

Dívali se vzájemně do očí, oťukávali se jako dva boxeři těžké váhy na počátku prvního kola, usmívali se a klamali tělem, měli se na pozoru, prováděli rychlá hodnocení a lehce měnili postoj, aby čelili každé nuanci napětí, které mezi nimi proudilo.

Pak Leon nečekaně zaznamenal v horkém tropickém vzduchu jemnou vůni parfému, lehkou a okouzlující, stejnou, jaká ho uchvátila, když držel kousek hedvábí, které se vysypalo z rozbitého lodního kufru. Pak si všiml, že mu hrabě von Meerbach hledí přes rameno. Otočil se.

Byla to ona. Tohle setkání čekal od chvíle, kdy si přečetl Kermitův dopis, ale nic ho nemohlo připravit na pohled, který se jeho očím naskytl. Pocítil chvění v prsou. Připomínalo tlukot křídel ptáčka, který se pokouší uniknout z klece hradního koše. Zatajil dech.

Její krása stonásobně přesahovala Kermitův nedostatečný popis. Prezidentův syn se nemýlil v jediném detailu. Oči měla skutečně nádherné. Pronikavě modré, o stín světlejší než fialové a tmavší než holubicí šeď, u vnějších koutků mírně šikmé. Byly posazeny daleko od sebe a lemovaly je dlouhé husté řasy, které se proplétaly, když zavřela víčka. Čelo měla široké a hluboké, linie čelistí jemně modelované. Plné rty se zlehka pootevíraly, a když se usmála, zableskly se dvě řady malých bělostných zubů. Vlasy připomínaly nádhernou sobolí kožešinu. Nosila je sčesané z obličeje, ale pod módním kloboučkem sklopeným vesele přes jedno oko unikly měkké kadeře ze sevření sponek a vlnily se přes růžová ouška. Byla vysoká, dosahovala Leonovi téměř k ramenům, ale pas měla útlý.

Nadýchané rukávy sametového saka sahaly jen k loktům a odhalovaly sošné paže, na nichž se lehce rýsovaly pražné svaly – paže jezdkyně. Ruce měla elegantně tvarované, prsty dlouhé a na koncích zúžené, nehty připomínaly perleť – ruce umělkyně. Zpod dlouhé sukně vykukovaly špičky jezdeckých bot z hadí kůže. Leon si uměl představit, že chodidla v drahé obuvi jsou stejně hezky formovaná jako ruce.

„Evo, mohu ti představit pana Courtneye? Je to lovec, který se o nás bude starat během našeho afrického dobrodružství. Herr Courtney, představuji vám Fräulein Evu von Wellberg.“

„Těší mě, slečno,“ odpověděl Leon. Usmála se a napřáhla k němu pravou ruku, dlaní dolů. Uchopil ji a cítil, že je teplá a pevná. Sklonil se a zvedl ji, až se ocitla na dva prsty od jeho úst, pak ji pustil a o

krok ustoupil. Na chvíli mu pohlédla do očí. Díval se do modrých hlubin a spatřil v nich záhadný výraz zahalený vrstvou tajemství. Zdálo se mu, že hledí do tůně, jejíž temné hlubiny nikdy nespatří.

Když se otočila, aby promluvila s hrabětem, ucítil bodnutí emoce, která mu byla zcela cizí, podivnou směsici radosti a lítosti, naplnění a bolestné ztráty. Na prchavý okamžik se mu zdálo, že získal něco nekonečně cenného, avšak vzápětí o to přišel. Když von Meerbach položil pihovatou ruku Evě kolem útlého pasu a přitáhl ji k sobě a ona se mu usmála do očí, Leon náhle pocítil k hraběti prudkou nenávist, která chutnala hořce jako spálený střelný prach.

Přesun na pobřeží proběhl hladce, neboť hrabě von Meerbach a jeho krásná společnice měli jen málo zavazadel, deset velkých lodních kufrů a převozní bedny s kulovnicemi, brokovnicemi a zásobami munice. Všechno ostatní už dříve přivezl parník *Silbervogel.* Zatímco černí nosiči rychle skládali zavazadla na ložnou plochu nákladního automobilu, pochopitelně značky Meerbach, hrabě Otto se zdravil se svými zaměstnanci z Wieskirche, kteří se seřadili, aby ho uvítali. Choval se k nim jako otec k malým dětem. Každého oslovil jménem a nějakou osobní poznámkou. Vrtěli se jako štěňata, usmívali se a vděčně mumlali díky za jeho blahosklonnost. Leonovi se zdálo, že svého pána uctívají jako boha.

Pak se k němu hrabě otočil. „Seznamte mě se svými asistenty," vyzval ho a Leon povolal Hennieho du Randa a Maxe Rosenthala. Von Meerbach s nimi jednal se stejnou uvolněnou blahosklonností a Leonovi neuniklo, že oba téměř ihned podlehli jeho kouzlu. Hrabě to s lidmi uměl, ale Leon věděl, že kdyby mu někdo vzdoroval nebo jej zklamal, nemilosrdně by se pomstil.

„Sehr gut, meine Kinder. Výborně, děti. A můžeme vyrazit do Nairobi," prohlásil hrabě Otto. Hennie, Max a Ishmael vyšplhali spolu s mechaniky na korbu, Gustav přidal plyn a mohutný náklaďák se rozjel po cestě k Nairobi.

„Courtneyi, vy pojedete se mnou v loveckém voze," řekl hrabě Leonovi. „Fraulein von Wellberg bude sedět vedle mě a vy mi ze zadního sedadla budete ukazovat cestu a upozorníte nás na různé zajímavosti, které budeme míjet." Okázale usadil svou společnici na přední sedadlo, zakryl jí kolena mohérovou dekou, podal jí brýle, aby si chránila oči před větrem, kozinkové rukavice, aby jí slunce neopálilo dokonalé ruce, a pod bradou jí uvázal hedvábný šátek, aby jí nespadl klobouk. Nakonec zkontroloval tři pušky v držácích za sedadlem řidiče, vyšplhal se za volant, nasadil si brýle, vytočil motor a vyjel za nákladním automobilem. Jel velmi rychle, ale dokonale vozidlo ovládal. Leon nejednou viděl, jak Eva sevřela držadlo dveří, až jí zbělely klouby, když hrabě řezal zatáčku, vyrovnal hrozivý smyk s koly prokluzujícími v závěji prachu nebo přejel hlubší výmol, avšak její výraz zůstával vážný a nevzrušený.

Silnice překonala pobřežní pahorkatinu a na všech stranách se otevřely širé pláně oplývající zvěří. Brzy ujížděli mezi stády gazel a větších antilop. Pohled na ně odvedl Eviny myšlenky od nebezpečně vysoké rychlosti. Smála se a potěšeně tleskala, když vyplašená zvířata prchala před uhánějícím automobilem.

„Otto!" zvolala. „Co jsou ta krásná zvířátka, která tak kouzelně tančí a poskakují?"

„Courtneyi, odpovězte slečně na otázku," křikl hrabě Otto, aby přehlušil svist větru.

„Thompsonovy gazely, slečno. V následujících dnech jich uvidíte tisíce. Patří k nejběžnějším druhům v této zemi. Pohyby, kterých jste si všimla, vyjadřují úlek a varují ostatní gazely před hrozícím nebezpečím."

„Otto, prosím tě, zastav. Chci si je nakreslit."

„Jak si přeješ, krasavice." Pokrčil shovívavě rameny a šlápl na brzdu. Eva si položila na klín náčrtník a ruka s uhlem se míhala nad papírem. Leon se nenápadně předklonil a spatřil, jak se na bílé stránce jako kouzlem vynořuje perfektní kresba zvířete ve varovném pohybu, prohnutý hřbet a všechny čtyři nohy strnule natažené. Eva von Wellbergová je skutečně nadaná umělkyně. Vzpomněl si na malířský

stojan a na krabice s pastely a olejovými barvami, které dorazily v předstihu parníkem *Silbervogel*. Tehdy jim sotva věnoval pozornost, ale nyní chápal, jak jsou důležité.

Od té chvíle na Evinu žádost cestu opakovaně přerušovali. Pro své kresby si vybírala nejrůznější náměty: orel hnízdící v nejvyšších větvích akácie nebo leopardi samice kráčející na dlouhých nohách savanou, následovaná třemi mláďaty. Hrabě von Meerbach sice nic nenamítal, ale bylo zřejmé, že ho tato zdržení otravují. Při příští zastávce vystoupil a sňal ze stojanu pušku. Stál vedle auta a zabil pěti výstřely pět gazel, které běžely přes cestu před vozem. Neuvěřitelná ukázka střeleckého umění. Leonovi se svévolné a zbytečné masakrování zvěře z duše příčilo, ale zachoval civilní tón. „Co si přejete s těmi mrtvými zvířaty udělat, pane?“ zeptal se.

„Nechte je ležet,“ odpověděl hrabě lhostejně a vrátil kulovnici do stojanu.

„Nechcete si je prohlédnout, pane? Jedna má krásné rohy.“

„*Nein.* Říkáte, že jich tu žijí spousty. Alespoň se nakrmí supové. Chtěl jsem si pouze vyzkoušet mířidla. Pojedeme.“

Leon si všiml, že Eva znatelně zbledla a sevřela rty. Bral to jako projev nesouhlasu a jeho mínění o ní o stupínek povyrostlo.

Hrabě Otto se soustředil na vyježděné koleje a jeho společnice se od setkání na lodním můstku na Leona přímo nepodívala. A ani na něj nepromluvila, všechny dotazy a poznámky mu adresovala prostřednictvím hraběte. Zamyslel se nad tím. Možná je tak zdrženlivá od přírody anebo von Meerbach nemá rád, když se baví s jinými muži. Pak si však vzpomněl, jak přátelsky jednala s Gustavem a klidně klábosila s Maxem a Henniem, když jí byli na pláži v Kilindini představeni. Proč je tedy k němu tak rezervovaná a odměřená? Ze zadního sedadla mohl tajně pozorovat její rysy. Jednou nebo dvakrát neklidně poposedla nebo si rozpačitým gestem zastrčila uvolněné kadeře pod šátek, ale líčko, jímž k němu byla otočená, zrudlo, jako by si moc dobře uvědomovala jeho zájem.

Krátce po poledni projeli další z nespočetných prašných zatáček a spatřili Gustava, který stál na travnaté krajnici a čekal na ně. Mávl na

ně, a když hrabě Otto zabrzdil, přiskočil ke dveřím na straně řidiče. „Omlouvám se, pane, ale váš oběd je připraven, pokud máte chuť.“ Ukázal k nákladnímu automobilu zaparkovanému mezi stromy dvě stě kroků od cesty.

„Výborně. Mám hlad jako vlk,“ odvětil von Meerbach. „Naskočte si na stupačku, Gustave, odvezu vás.“ Inženýr se musel přidržovat madla, aby na výmolech a hrbolech nespadl.

Ishmael natáhl mezi čtyři kmeny plachtu jako ochranu před pálícím sluncem a pod ní rozestavil rozměrný stůl a táborové židle. Na sněhobílý ubrus pak nachystal porcelánové talíře a stříbrné příbory. Když cestující poněkud rozlámaně vystoupili z auta a protahovali si ztuhlé svaly, šéfkuchař vyšňořený v červeném fezu a dlouhé bílé *kamže* k nim po řadě přistoupil a nabídl mísu s teplou vodou, kostku levandulového mýdla a každému čistý ručník.

Umyli se a Max je uvedl ke stolu, na němž čekaly tácy s plátky šunky a sýra, košíky s krajíčky tmavého chleba, hliněné nádobky s máslem a velká mísa s ruským kaviárem. Pak vytáhl zátku z první z řady lahví, které stály v pozoru na vedlejším stolku, a do skleniček s vysokou stopkou nalil jiskřivě žluté víno značky Gewürtztraminer.

Eva si delikátně nabírala jednotlivá sousta. Vypila několik doušků vína a snědla jediný suchar namazaný lžičkou kaviáru, zato hrabě hltal jako dřevorubec. Během oběda sám vyprázdnil dvě láhve Gewürtztramineru a mísu s kaviárem i tácy se šunkou a sýrem zanechal ve stavu ne nepodobném bitevnímu poli. Když se posadil za volant a vyrazil k Nairobi, nebyly na něm účinky alkoholu viditelně patrné, ale podstatně zrychlil, jeho smích zněl hlasitěji a projevoval méně decentní humor.

Pak dojeli řadu černých žen, které kráčely husím pochodem podél cesty a na hlavách nesly velké nůše nařezané trávy určené jako střešní krytina. Hrabě šlápl na brzdu a jel skoro krokem, přičemž si nepokrytě prohlížel odhalená ňadra dívek. Pak se odvrátil, majetnicky položil Evě ruku na klín a prohlásil: „Někteří mají rádi čokoládu, ale já dávám přednost vanilce.“ Vzala ho za zápěstí a vrátila mu ruku na volant. „Cesta může být nebezpečná, Otto,“ poznamenala vyrovnaně

a Leon kypěl vztekem nad bezohledným ponížením, které musela od von Meerbacha snést. Nejraději by nějak zasáhl v její prospěch, uvědomoval si však, že hrabě se dvěma láhvemi vína v sobě by mohl zareagovat nepředvídatelně a krutě. Kvůli Evě se tedy ovládl.

Pak se však jeho hněv obrátil proti ní. Proč takové chování vůbec připouští? Není přece děvka. Jenže pak mu s bolestným šokem došlo, že přesně to Eva von Wellbergová je. Prvotřídní přepychová kurtizána. Von Meerbachova hračka, která dala hraběti k dispozici své tělo oplátkou za pár okázalých cetek a bezpochyby pěknou hromádku peněz. Dobře placená prostitutka. Téměř proti své vůli se nutil k odporu, k nenávisti vůči ní, ale pak jej jako úder pěstí mezi oči zasáhlo jiné poznání: jestli je ona kurva, potom on také. Vzpomněl si na princeznu a na ostatní, kterým prodal sám sebe a své služby.

Všichni se snažíme přežít, jak nejlépe umíme, pomyslel si ve snaze ospravedlnit sebe i ji. Jestli je Eva děvka, pak jsou děvky všechny i všichni ostatní. Jenže už bylo příliš pozdě snažit se ji nesnášet nebo nenávidět, protože se do ní beznadějně zamiloval.

Do tábora Tandala dojeli při západu slunce a hrabě s Evou okamžitě zmizeli v luxusním apartmánu, který na ně čekal. Ishmael a jeho tři kuchtíci jim zanesli oběd do soukromé jídelny a dvojice se objevila až druhý den po snídani.

„*Guten Tag,* Courtneyi. Postarejte se o okamžité doručení těchto dopisů." Hrabě Otto mu podal svazek obálek zapečetěných červeným voskem a opatřených zlatou dvouhlavou orlicí německého ministerstva zahraničí v Berlíně. Byly určeny guvernéru kolonie a všem významným osobnostem v Nairobi. Mezi adresáty nechyběli lord Delamere a velitel ozbrojených sil Jeho Veličenstva v Britské Východní Africe brigádní generál Penrod Ballantyne. „Jsou to má doporučení od císařské vlády," vysvětlil, „a musí být doručena ještě dnes, *ja?*"

„Samozřejmě, pane, ihned to zařídím." Leon poslal pro Maxe Rosenthala a ve von Meerbachově přítomnosti ho pověřil doručením

dopisů. „Vezmi si auto, Maxi, a nevracej se, dokud je všechny nepředáš adresátům," přikázal mu.

Jen co Max odjel, vyšla ze svého soukromí Eva a připojila se k nim. Byla v jezdeckém, vypadala čerstvě a odpočatě, vlasy se jí na slunci leskly a pleť zářila svěží mladou krví.

Hrabě Otto si ji uznale prohlédl a otočil se k Leonovi. „A teď, Courtneyi, pojedeme na letiště. Vyzkouším stroje." Služebnictvo přes noc umylo, vyčistilo a naleštilo lovecký vůz. Všichni tři do něj nastoupili a hrabě Otto zamířil přes město k pólovému hřišti.

Než přijeli, nechal Gustav oba letouny vyvézt z hangáru a *Motýl* a *Čmelák* teď čekaly u okraje dráhy. Von Meerbach obě letadla pomalu obešel a pozorně si je prohlédl, zabraný do zasvěceného rozhovoru se svým inženýrem. Nakonec vyšplhal na křídla a vyzkoušel pevnost výztuh a drátů. Otevřel kryty motorů a prověřil palivová potrubí a ovládací lanka. Odšrouboval uzávěry nádrží a měřicí tyčkou zkontroloval, jak jsou naplněné.

Chýlilo se k poledni, když vyjádřil plnou spokojenost s oběma letouny, pak si přistavil nástupní žebřík a vylezl do kokpitu *Čmeláka.* Přitáhl si řemínek kukly a pokynul Gustavovi. Oba muži spolu chvíli mluvili a hrabě Otto ukázal na lovecký automobil. Pak Gustav nastartoval motory. Když se zahřály a běžely bez jediného zakašlání, von Meerbach zaroloval ke vzdálenějšímu konci hřiště a otáčel velký stroj, dokud nesměřoval nosem proti mírnému větru.

Hluk stroje přilákal veškeré obyvatelstvo Nairobi, které se tísnilo kolem hřiště v napjatém očekávání. Čtyři rotační motory zaburácely a *Čmelák* se rozjel k k Evě a Leonovi, kteří stáli před hangárem, Leon uctivě několik kroků za ní. Letoun prudce nabíral rychlost. Ocas se už vznášel ve vzduchu a Leon se zatajeným dechem pozoroval, jak masivní podvozek poskakuje po trávě a pak se odpoutává od země a stoupá k nebi. Stroj jim zahřměl pouhých dvacet stop nad hlavami a diváci se instinktivně přikrčili – všichni kromě Evy.

Když se Leon napřímil, všiml si, že se na něj po očku dívala. „Bože můj," povzdechla si a koutky úst se jí posměšně nadzvedly.

„Tohle má být neohrožený lovec a zabiják divokých zvířat neznající strach?“

Teprve podruhé, co se znali, na něj pohlédla a poprvé ho přímo oslovila. Žasl, jak dramaticky se její chování v nepřítomnosti hraběte změnilo. „Doufám, Fräulein, že víckrát již vaše očekávání nezklamu.“ Lehce se jí uklonil.

Odvrátila se a záměrně přerušila krátký kontakt, pak si zaclonila oči a dívala se, jak *Čmelák* krouží kolem letiště. Leona hřála v srdci vzpomínka na její úsměv, přestože byl spíš vyčítavý než přátelský. Sledoval její pohled a všiml si, že letoun již klesá a nalétává na přistání.

Hrabě Otto dosedl na dráhu a doroloval zpátky k hangáru. Pak vypnul motory a sestoupil po žebříku. Diváci mu nadšeně provolávali slávu a on jim zamával rukou v kožené rukavici.

Gustav k němu přispěchal a oba zamířili k *Motýlu*, znovu pohrouženi do vážného rozhovoru. U paty žebříku se rozdělili, von Meerbach vyšplhal do kokpitu a inženýr nastartoval motory. Scéna se opakovala: rolování na konec hřiště, natočení letadla, svižný rozjezd. Leon znovu žasl nad zázrakem vzletu a tentokrát zůstal vzpřímený jako vzrostlý strom, když mu těžký stroj burácel nad hlavou. Mrkl po Evě, která jej opět sledovala. Mírně naklonila hlavu a ve fialových očích zablýskaly pobavené jiskřičky. Křik diváků přehlušil její hlas, ale rty zřetelně zformovaly jediné slůvko. „Bravo!“ Téměř tajný úsměv nepostrádal upřímnost, ale to už zase obrátila pozornost k letadlu, které dvakrát obletělo hřiště a natočilo se podle větru na přistání. Dosedlo a zarolovalo před hangár.

Leon očekával, že hrabě Otto vypne motory a sleze, jenže von Meerbach se místo toho vyklonil z kokpitu a pozoroval tváře v davu pod sebou. Spatřil Evu a gestem ji přivolal k sobě. Spěšně poslechla. Gustav a dva mechanici běželi před ní s žebříkem. V polovině cesty ji zasáhl vítr od vrtulí. Připleskl jí sukni k nohám a strhl klobouk s širokou stříškou. Kolem obličeje se jí rozevlály uvolněné tmavé kadeře. Zasmála se a běžela dál. Vítr odnesl klobouk až k Leonovi. Mladík ho v letu chytil.

Eva doběhla k žebříku a lehce stoupala po příčlích. Zjevně v tom měla cvik. Leon se díval, jak mizí za okrajem kokpitu. Pak se hlava v přilbě otočila k němu a ruka v kožené rukavici mu pokynula. Překvapený Leon se bodl ukazovákem do prsou. „Kdo? Já?“ ptalo se jeho tázavé gesto. Hrabě Otto důrazně přikývl a znovu mu rozhodně pokynul, tentokrát netrpělivě a imperátorsky.

Leon s bušícím srdcem sprintoval k letadlu a vyšplhal po žebříku. Seskočil do kokpitu a podal Evě klobouk. Sotva k němu otočila hlavu a vzala si ho, jako by k hravé výměně pohledů před několika minutami vůbec nedošlo. Odněkud vytáhla koženou leteckou kuklu a upevnila si podbradní řemínek. Pak si zakryla oči brýlemi s kouřovými skly.

„Vytáhněte žebřík!“ křikl hrabě Otto a zdůraznil příkaz gestem ruky. Leon se naklonil přes bok, zvedl žebřík a zahákl ho do držáků na trupu.

„Dobře. Sedněte si sem!“ Von Meerbach ukázal na sedadlo vedle sebe. Leon se posadil a utáhl si kolem pasu bezpečnostní popruh. Hrabě Otto spojil ruce do trumpety a houkl mu do ucha. „Budete mě navigovat, *ja?*“

„Kam letíme?“ křikl Leon.

„K nejbližšímu loveckému táboru.“

„Ten leží přes sto mil daleko,“ protestoval Leon.

„To je jenom skok. *Ja!* Poletíme tam.“ Přidal plyn a roloval na protější konec hřiště, kde krátce zastavil a zkontroloval přístroje na palubní desce. Pak otevřel přípustě naplno. Rotační motory dunivě zaburácely. *Motýl* vyrazil a nabíral rychlost. Poskakoval na nerovném terénu, křídla se houpala a kymácela. Leon se držel okraje kokpitu a hleděl dopředu. Vítr mu bičoval obličej a z nechráněných očí vyhrkly slzy, ale jeho srdce zpívalo téměř stejně hlasitě jako motory. Vtom náhle veškeré houpání a poskakování ustalo. Vyklonil se z kokpitu a vytřeštil oči na zem, která se pod nimi propadala. „Letíme!“ křikl do větru. „Opravdu letíme!“ Dole ubíhalo město, ale Leonovi chvíli trvalo, než poznal, na co se dívá. Z výšky vypadalo všechno úplně jinak. Zorientoval se podle hadovitě se kroutící želez-

niční tratě a teprve pak mohl určit další významné body: růžové stěny klubu Muthaiga, lesklou plechovou střechu nového hotelu, bělavou Vládní budovu a guvernérovu rezidenci.

„Kam teď?“ Hrabě Otto ho musel klepnout po paži, aby získal jeho pozornost.

„Podél železnice.“ Leon ukázal k západu a pak si oběma rukama chránil oči proti stomílovému větru, který mu nesnesitelně ostře foukal do obličeje. Von Meerbach ho dloubl kostnatým prstem do žeber a ukázal na malou schránku v boční stěně kokpitu. Leon ji otevřel a vzadu našel koženou leteckou kuklu s brýlemi. Natáhl si ji na hlavu, utáhl řemínek pod bradou a srovnal si brýle. Nyní mnohem lépe viděl a boční klapky mu chránily sluch před ohlušujícím řevem motorů a hukotem větru.

Zatímco si nasazoval kuklu, Eva vstala a přesunula se do přední části kokpitu. Stála tam a přidržovala se zábradlí, jež lemovalo okraj. Připomínala figurínu na přídi válečné lodi a tělem ladně vyrovnávala výkyvy letounu.

V tom okamžiku se letadlo neočekávaně propadlo. Leon v panice popadl nejbližší držadlo. Bez nejmenších pochyb věděl, že se zřítí z oblohy a zemřou rychlou, ale bolestivou smrtí v hromadě trosek hluboko dole na zemi. Pilota to však nevyvedlo z míry. *Motýl* zamával křídly v gestu důstojného pohrdání gravitační silou a vznešeně pokračoval ve vzdušné plavbě na západ.

Eva klidně stála na přídi. Teprve tehdy si Leon všiml, že bezpečnostní pás kolem jejího těla je spojen s lanem, jehož druhý konec byl upevněný karabinou k ocelovému očku v podlaze mezi nohama, takže při propadu v turbulenci nemohla z letadla vypadnout.

Hrabě Otto ovládal letoun jemnými dotyky velkých pihovatých rukou. Usmál se na Leona kolem nezapáleného doutníku, který mu trčel z koutku úst. „Termika!“ překřičel vítr. „To nic není.“

Panika, jíž propadl, Leona zahanbovala. O teorii létání toho nastudoval dost, aby věděl, že se vzduch chová stejně jako voda, se všemi nepředvídatelnými proudy a víry.

„Jděte dopředu!“ naznačil mu von Meerbach. „Uvidíte před sebe a můžete mě lépe navigovat.“ Leon se s velkou opatrností přesunul. Eva bez ohlédnutí ustoupila stranou a uvolnila mu místo. Postavil se vedle ní a připevnil si bezpečnostní lanko k pásu. Opírali se oběma rukama o zábradlí a byli tak blízko u sebe, až si Leon navzdory větru namlouval, že cítí vůni jejího zvláštního parfému. Obrácený obličejem dopředu se po ní koutkem oka podíval. Protivítr jí přilepil blůzu a dlouhou sukni k tělu a končetinám, čímž zdůraznil každou křivku a linii. Poprvé mohl ocenit elegantní tvar dlouhých štíhlých nohou a pak zvedl zrak k dvojitému pahorku poprsí pod sametovým kabátkem. Okamžitě si všiml, že má větší ňadra, než si myslel, plnější a kulatější než Verity O’Hearneová. Musel přesvědčit sám sebe, aby odtrhl oči a díval se dopředu.

Blížili se k okraji Velké příkopové propadliny a Leon zahlédl lesklý odraz od kolejí v místě, kde se železniční trať zakusovala do vulkanické skály na začátku strmého klesání na ploché dno nepředstavitelně rozlehlého údolí. Ohlédl se na pilota a naznačil mu, aby zatočil o devadesát stupňů a zamířil k jihu. Němec přikývl. *Motýl* klesl na křídlo a zahájil línou otáčku doleva. Leon ucítil na boku dotek, jak k němu odstředivá síla zlehka natlačila Evu. Vychutnával si ten nádherný okamžik a slastně vnímal teplo jejího stehna. Zdálo se, že ona si ničeho nevšimla, protože se neodtáhla. Potom hrabě Otto zvedl levé křídlo a srovnal letoun. Kontakt se přerušil.

Před nimi se otevírala Velká příkopová propadlina a z této výšky jim nabízela pohled, který není určen obyčejným smrtelníkům, nýbrž samotnému Bohu a jeho andělům. Teprve teď mohl Leon ocenit obrovskou rozlohu údolí, skalnatých pahorků sežehlých sluncem, pláně barvy lví kůže poseté tmavými skvrnami lesů a namodralou palisádu kopců a hor táhnoucích se daleko za obzor.

Podlaha pod jeho nohama se naklonila, jak von Meerbach sklonil nos letadla k zemi a padal do vzdušné prázdnoty. Pod nimi ubíhaly skalní útesy tak blízko, až to vypadalo, že letadlo narazí podvozkem do balvanů. Leon viděl, jak se Eviny ruce na zábradlí svírají do pěstí a jak napětím prohýbá záda, a rozhodl se, že jí oplatí předchozí po-

směšky. Uvolnil stisk, opřel si ruce v bok a při prudkém klesání udržoval rovnováhu pouze mírným předklonem, v němž bojoval s protichůdnými silami, které na jeho tělo působily. Tentokrát jej nemohla ignorovat a střelila po něm pohledem. Vzápětí zase hleděla před sebe, ale pustila se jednou rukou zábradlí a v rezignovaném gestu ji zvedla dlaní vzhůru.

Hrabě Otto ukončil sestup podél stěny údolí a srovnal letadlo. Leonovi poklesla pod náporem přetížení kolena a Eva se o něj znovu zlehka opřela. Řítili se podél hrozivé skalní stěny, která se kolem nich míhala na levoboku tak nebezpečně blízko, až se zdálo, že se jí každým okamžikem dotknou koncem křídla.

Náhle Leon asi míli vpředu spatřil shluk černých teček, jenž připomínal lezoucí brouky. Teprve když se k němu *Motýl* přiblížil, rozpoznal velké stádo buvolů prchajících v panice před nečekaným hřmotem. Naznačil pilotovi, aby se pustil za nimi, a letoun se prudce stočil ke stádu. A opět se k němu Eva přitiskla, ale tentokrát do něj záměrně strčila bokem. Slabinami mu projelo zachvění podobné ráně elektrickým proudem, když si uvědomil, co to znamená. Dávala mu najevo, že si je tělesných kontaktů vědoma stejně dobře jako on.

Přeletěli nad zvlněnými buvolími hřbety tak nízko, že Leon snadno viděl každý koláč zaschlého bláta nalepený na srsti, a dokonce zřetelně rozeznal jizvy, které na plecích vedoucího býka zanechaly mocné drápy útočícího lva.

Letěli dál, až Eva ukázala na něco na své straně trupu. Hrabě Otto naklonil letoun do zatáčky a zamířil udaným směrem. *Motýl* letěl přímo k pěti sloním samcům, kteří se nedaleko před nimi prodírali hustým trnitým porostem. Ačkoliv se už Eva nemohla vymlouvat na fyzikální zákony, obdařila Leona dalším laškovným pošťouchnutím. Přímo před očima hraběte von Meerbacha to byla dráždivá, leč nebezpečná hra. Leon se smál do větru a dívka na něj zpod přivřených víček vrhla letmý pohled a tajně se usmála.

Řítili se za prchajícími slony. Leon viděl, že to jsou staří samci. Dva z nich nesli obrovské kly, jistě přes sto liber každý. Další měl jeden ulomený hned u tlamy, zato druhý kel byl tak kolosální, že

zastínil ozdoby jeho druhů. Otto se spustil níž a pak ještě, až to vypadalo, že chce vlétnout rovnou mezi slony. Ti si zřejmě uvědomili, že letadlu neutečou. Otočili se a přitiskli se k sobě, aby společně bok po boku čelili řvoucí příšeře, která se na ně snesla z oblohy. Zatroubili, až přehlušili hukot motorů, a vyrazili proti nepříteli. Když je *Motýl* přeletěl, zvedli se na zadních, zamávali ušima a vztyčili hadovité choboty, jako by chtěli letoun strhnout k zemi.

Hrabě Otto vystoupil několik set stop nad terén a zamířil na jih. Vpředu se nečekaně otevíraly další nádherné výhledy. Přelétali nad skrytými údolími, utajenými zářezy a klínovitými výstupky Velké příkopové propadliny, z nichž mnohé nebyly vyznačeny v žádné mapě, která se kdy Leonovi dostala do rukou. Z několika údolí vytékaly bystřiny a zavlažovaly žírné pastviny, na nichž se shromažďovali velcí savci od žiraf po nosorožce. Leon se snažil každé z nich vrýt do paměti, aby se mohl později vrátit a blíže je prozkoumat. Letěli však tak rychle, že se jen stěží orientoval.

Vystoupili ještě výš, až rozeznali obrovský masiv Kilimandžára, jenž se tyčil nad jižním obzorem dobrých sto mil daleko.

Vzdálenost zbarvila horu modře, jen od stříbřitého vrcholu zahaleného v oblacích páry se jako zlaté šípy odrážely sluneční paprsky. Hrabě Otto zamával křídly, aby upoutal Leonovu pozornost, a ukázal na bližší horu nějakých dvacet třicet mil před nimi. Jistě ho zaujal charakteristický plochý vrchol, připomínající Stolovou horu u Kapského Města.

„Lonsonyo!“ zvolal Leon, ale jeho hlas zanikl v bouření větru a motorů. „Leťte tam!“ Vehementně máchl rukou a von Meerbach otevřel přípustě naplno. *Motýl* stoupal, ale vrchol hory Lonsonyo sahá deset tisíc stop nad mořskou hladinu, což představovalo hranici dostupu letounu. Zprvu nabírali výšku rychle, ale postupně se stoupání zpomalovalo a nakonec potácivě přeletěli útesy korunující Lonsonyo s rezervou sotva padesát stop.

Na náhorní plošině spásal Lusimin dobytek lahodně sladkou trávu a za stádem Leon rozeznal shluky chýší a dobytčí ohrady, které tvořily *manyattu.* Dal pilotovi signál, ať letí k vesnici. Díval se, jak před

nimi nazí pasáčci, kozy a slepice prchají na všechny strany. Lusiminu chýši snadno odlišil od ostatních, protože byla největší a nejhonosnější a ležela nejblíže pod rozložitými větvemi poradního stromu. Ji samotnou však spatřil, až když letěli přímo nad jejím obydlím. Vyhlédla z nízkého vchodu a podívala se na něj. Kromě úzké bederní roušky byla úplně nahá, krk, zápěstí a komiky jí zdobily barevné kroužky. Zírala na letadlo s výrazem komického zmatku.

„Lusimo!“ zařval a strhl si přilbu a brýle. „Mámo Lusimo! To jsem já! M’bogo, tvůj syn!“ Horečně mával a ona ho skutečně poznala. Viděl, jak se jí rozzářil obličej. Zamávala mu oběma rukama, ale v příštím okamžiku ji přeletěli a klesali podél úbočí hory.

Hrabě Otto znovu zamával křídly a gesty požádal Leona o určení směru k loveckému táboru. Ležel na protější straně Lonsonya a navigátor navedl pilota do pravotočivé zatáčky kolem strmých útesů pod náhorní plošinou. Tuto stranu hory dosud nespatřil, vždy používal stezku vyšlapanou v jižním úbočí.

Skála byla téměř svislá a vypadala nepřekonatelná jako hradba mohutné středověké pevnosti. Lišejník a mech na ní vykreslily mnohobarevné plochy. Pak nečekaně míjeli puklinu v jednolité hornině, svislý skalní komín, který se táhl od vrcholu až k sutí pokrytému svahu při úpatí. Přes okraj útesu na horním konci pukliny se valil vodopád, jenž odvodňoval půdu planiny nasáklou v období dešťů a kaskádovitě padal v krajkových závojích přes kameny zčernalé lišejníkem. Vítr jim hnal do obličeje vodní tříšť, která zamlžovala brýle a studila na tvářích jako sněhové vločky.

O několik set stop níže dopadala voda do tůně u paty útesu. Do hluboké záhadné rokle už sluneční paprsky nepronikly, vyplňovaly ji stíny, které zbarvily vodní hladinu do inkoustové černě. Byla dokonale kruhová, jako by ji vyhloubili starověcí egyptští nebo římští architekti. Velkolepý výhled si užívali jen pár krátkých sekund, než se *Motýl* mihl kolem, a skalní komín se za nimi zavřel jako masivní chrámová vrata a definitivně jim zakryl vodopád.

Když vylétli ze stínu hory, slunce již získalo narudlý odstín, jak procházelo zvířeným prachem a kouřem na západním obzoru. Leon

hleděl na nachově zbarvenou planinu a vyhlížel lovecký tábor. Konečně daleko vpředu rozeznal stříbrnou trubici větrného rukávu na konci stožáru. Posunkem naznačil pilotovi, aby k němu zamířil, a brzy spatřili shluk nových plátěných a doškových střech toho, co Leon nazval Percyho tábor. Hned za ním se zvedal malý pahorek, pár set stop vysoký, ale zdaleka viditelný.

Hrabě Otto obletěl tábor, aby si ověřil směr větru a zjistil orientaci přistávací dráhy. Když se na protějším konci otáčeli, Leon se přes křídlo podíval na zdánlivě neproniknutelné trnité křoviny. Táhly se na míle daleko a uprostřed nich zahlédl temné hřbety buvolů. Podle velikosti poznal, že jde o staré samce, tři samotáře. Na první pohled mu bylo jasné, že budou popudliví a velmi nebezpeční. Když zvedli hlavy a sledovali zlými pohledy letadlo, Leon je rychle ohodnotil a zamumlal pod vousy: „Ani jedna hlava, která by stála za řeč. Všichni nosí jarmulku.“ Použil neuctivý odkaz na tradiční židovskou modlitební čepičku, jímž lovci popisují buvolí rohy tak staré a obroušené, že špičky dávno zmizely a zůstaly jen pahýly.

Hrabě Otto dosedl a nechal letadlo dojet setrvačností na konec dráhy. Na rozjezděné cestě od tábora se zvedl mrak prachu, z něhož se vynořil kolébající se náklaďák. Za volantem seděl Hennie du Rand, Manyoro a Loikot stáli vzadu na korbě.

„Omlouvám se, šéfe,“ přivítal Leona Hennie. „Čekali jsme vás až tak za týden. Překvapili jste nás,“ vychrlil ze sebe s jasně patrnou nervozitou.

„Jsem stejně překvapený jako ty,“ uklidňoval ho Leon. „Hrabě se řídí vlastním rozvrhem. Je v táboře něco k jídlu a zásoba alkoholu?“

„*Ja!*“ přikývl Hennie. „Max přivezl spoustu z Tandaly.“

„Máte ve sprše horkou vodu? A co postele? Jsou ustlané? Nechybí na latríně papír?“

„Všechno bude přichystané, než se stačíš zeptat podruhé,“ sliboval Hennie.

„V tom případě bude všechno v nejlepším pořádku. Hraběcí rodinné heslo zní *durabo*, přežiju. Dnes večer ho otestujeme,“ řekl Le-

on a otočil se k von Meerbachovi, který sestupoval po žebříku z kokpitu.

„S potěšením vám oznamuji, že je pro vás všechno připraveno, pane," zalhal bezstarostně a vyprovodil dvojici do jejího příbytku.

Henniemu a jeho šéfkuchaři se podařil zázrak improvizace. Ze zásob, které Max přivezl z Tandaly, sestavili přijatelnou večeři a Leon očekával hosty v jídelním stanu. Když vešla Eva, zatajil nad jejím zjevem dech. Poprvé v životě viděl krásnou ženu v kalhotové sukni. Tato odvážná avantgardní móda dosud do kolonií nedorazila. Přestože nabíraná látka sahala až ke kotníkům, snadno si uměl představit, co skrývá. Odtrhl od ženy oči přesně v tom okamžiku, kdy do stanu vstoupil hrabě Otto.

Hennie nechal v mokrých plátěných vacích vychladit několik bedniček ležáku Meerbach Eisbock, piva, které na každoročním říjnovém festivalu v Mnichově získalo nespočetnou řádku zlatých medailí. Vyrábělo se v obrovském bavorském pivovaru, jenž tvořil součást Meerbachova produkčního impéria. Jeho nejlepší zákazník a současně majitel vypil před večeří na chuť téměř půl galonu.

Když usedl do čela stolu, vyměnil ležák za vynikající burgundské Romanée Conti pozoruhodného ročníku 1896, které osobně vybral ve svých sklepích ve Wieskirche. Dokonale se hodilo k předkrmu, paštice z antilopích jater, a k prvnímu chodu, kachních prsíček na plátcích smažených husích jatýrek. Večeři hrabě zakončil několika sklenicemi padesátiletého portského a havanským doutníkem značky Montecristo.

Potáhl z doutníku, blaženě si oddechl, opřel se na židli a o několik dírek si povolil opasek. „Viděl jste ty buvoly, když jsme přistávali, Courtneyi?"

„Jistě, pane."

„Skrývali se v hustém křoví, *nein?*"

„Ve velmi hustém. Ale ani jeden nestojí za náboj."

„Aha, takže nejsou nebezpeční?"

„Jsou velmi nebezpeční a ještě víc, kdyby byli zranění," připustil Leon, „ale…"

Hrabě Otto ho stroze přerušil: „Slovo *ale* nemám moc rád, Courtneyi." Jeho nálada se náhle dramaticky změnila. „Obvykle znamená, že se někdo chce vymluvit a neposlechnout můj příkaz." Zamračil se a soubojová jizva na tváři změnila barvu ze skelně bílé na růžovou.

Leon dosud nezjistil, že je to signál znamenající nebezpečí, a bezstarostně pokračoval: „Chtěl jsem jenom říct, že…"

„Mě moc nezajímá, co jste chtěl říct, Courtneyi. Byl bych raději, kdybyste poslouchal, co chci říct *já.*"

Leon po té výčitce zrudl, ale pak si všiml, že Eva, která seděla mimo von Meerbachovo zorné pole, stiskla rty a téměř neznatelně zavrtěla hlavou. Zhluboka se nadechl a s největším vypětím vůle poslechl její varování. „Přejete si ty buvoly ulovit, pane?"

„Aha, takže nejste takový hlupák, jak se občas jevíte, Courtneyi!" zasmál se hrabě a vrátil se k předchozímu žoviálnímu tónu. „Ano, samozřejmě si přeji ty buvoly ulovit. Dám vám příležitost dokázat mi, jak jsou ve skutečnosti nebezpeční, *ja!*"

„Nepřivezl jsem si z Tandaly pušku."

„Nepotřebujete ji. Střílet budu já."

„Přejete si, abych vás doprovázel neozbrojený?"

„Je ta omáčka na váš žaludek moc silná, Courtneyi? Pokud ano, můžete zítra zůstat v posteli. Nebo pod ní. Kdekoliv se budete cítit v teple a v bezpečí."

„Když budete lovit, najdete mě po svém boku, pane."

„Jsem rád, že si rozumíme. Všechno se tím zjednodušuje, nemyslíte?" Zatáhl z doutníku, až se konec jasně rozzářil, vyfoukl dokonalý kroužek, který se vznášel nad stolem k Leonovu obličeji. Leon prostrčil jeho středem prst a roztrhl ho.

Eva taktně zasáhla a uhasila jejich vznětlivost. „Otto, co to bylo za krásnou plochou horu, přes kterou jsme odpoledne letěli?"

„Povězte nám o ní něco, Courtneyi," zavelel pánovitě von Meerbach.

„Jmenuje se Lonsonyo a je to posvátné místo Masajů. Ve vesnici na jejím vrcholku žije jejich hlavní duchovní vůdce. Je to žena, věštkyně, která dokáže s udivující přesností předpovídat budoucnost.“ Při odpovědi se Leon na Evu vůbec nepodíval.

„Ach, Otto!“ zvolala. „To je určitě ta žena, kterou jsme viděli vycházet z největší chatrče. Jak se ta věštkyně jmenuje?“

„Snad nevěříš na kouzla a čáry, blázínku?“ zeptal se von Meerbach shovívavě.

„Vždyť víš, že si ráda nechávám předvídat budoucnost.“ Její zářivý úsměv odvál poslední stopy hraběcího hněvu. „Copak jsi už zapomněl na tu cikánku v Praze? Řekla mi, že mé srdce náleží silnému milujícímu muži, který se o mě vždycky postará. To jsi samozřejmě ty.“

„Samozřejmě. Kdo jiný by to mohl být?“

„Otto, jak se ta věštkyně jmenuje?“

Odvrátil se od ní a pozdviženým zrzavým obočím vyzval Leona k odpovědi.

„Jmenuje se Lusima, pane.“ Mladík se postupně učil, jak hrát tuhle hru eliptických otázek a odpovědí.

„Jak moc ji znáte?“ vyptával se hrabě.

Leon se usmál. „Adoptovala mě jako svého syna, takže docela dobře.“

„Ha, ha! Jestli vás ta žena adoptovala, pak to nesvědčí o dobrém úsudku. Přesto vidím,“ von Meerbach se zadíval na Evu a okázale rozpřáhl ruce na znamení, že se vzdává, „že nebudu mít klid, dokud tomu tvému vrtochu nevyhovím. Tak dobře, vezmu tě na tu horu, abys navštívila domorodou věštkyni a nechala si vyložit budoucnost.“

„Moc ti děkuji, Otto.“ Pohladila ho po hřbetu ruky a Leon ucítil v žaludku žluč žárlivosti. „Teď alespoň vidíš, že se ta cikánka v Praze nemýlila. Jsi na mě tak hodný! Kdy mě tam zavedeš? Nešlo by to, až ulovíš ty buvoly?“

„Uvidíme," vyhnul se hrabě Otto přímé odpovědi a změnil téma. „Budu připravený před východem slunce, Courtneyi. K těm buvolům to není daleko a chtěl bych se k nim dostat dřív, než bude světlo."

Ztichlý svět čekal na první sluneční paprsky a ve vzduchu se ještě vznášel noční chlad, když Otto von Meerbach zabrzdil lovecký vůz, který jeden z jeho mužů v noci převezl do tábora, na okraji hustého trnitého křoví za přistávací dráhou. Manyoro a Loikot dřepěli u ohníčku, na který přikládali suché proutky, a ohřívali si ruce. Když Leon vyskočil z auta a zamířil k nim, zahrnuli plameny hlínou a vstali.

„Po západu měsíce jsme je slyšeli pít nedaleko tábora. Brzy ráno jsme objevili stopu a sledovali ji od napajedla až sem. Leží o kousek dál v trní," ohlásil Manyoro a pokračoval: „Jsou opravdu velmi staří a oškliví. Je si Kichwa Muzuru jistý, že je chce ulovit?" Masajové pojmenovali Ottu von Meerbacha kvůli barvě jeho vlasů a také z důvodu zjevného nedostatku strachu, což u něj hluboce obdivovali, *Ohnivá hlava.*

„Ano, je si jistý. Nedokázal jsem ho přimět, aby změnil názor," vysvětlil stopařům Leon.

Manyoro rezignovaně pokrčil rameny a zeptal se: „Jakou *bunduki* si s sebou vezmeš, M'bogo? Tvá velká zůstala v Tandale."

„Dnes půjdu bez *bunduki.* Ale to nevadí. Kichwa Muzuru střílí jako čaroděj."

Manyoro si ho úkosem přeměřil. „A co když zase někdo provede něco nepředvídatelného, M'bogo, co potom?"

„Potom, Manyoro, vypíchnu buvolovi oči. Tímhle." Potěžkal klacek, který zvedl ze země.

„To není žádná zbraň. Nehodí se ani na škrábání na zádech. Tu máš." Manyoro obrátil jeden ze dvou oštěpů ratištěm napřed a podal ho Leonovi. „Tohle je ta pravá zbraň pro tebe."

Tři stopy dlouhá čepel broušená na obou stranách se zářivě lesklа. Leon ji zkusil na předloktí. Oholila chlupy stejně hladce jako jeho

břitva. „Děkuji bratře. Doufám však, že tvou zbraň nebudu potřebovat. Najdi stopu, ale buď připravený utíkat, kdyby Kichwa Muzuru opravdu něco vyvedl."

Opustil je a vrátil se k loveckému vozu, kde hrabě Otto právě vytahoval z koženého pouzdra pušku. Cítil se o něco lépe, když viděl, že je to velkorážní dvouhlavňová kulovnice, nejspíš kontinentálního kalibru 10,75 milimetru, která má dostatečnou palebnou sílu, aby složila i toho největšího buvola.

„Tak, Courtneyi, jste připraven na trochu zábavy?" zeptal se von Meerbach, když k němu Leon přistoupil. V ústech svíral nezapálený doutník a s loveckým kloboukem posunutým do týla strkal do otevřeného zásobníku celoplášťové náboje.

„Doufám, že neplánujete až příliš velkou zábavu, pane. Ale abych odpověděl na vaši otázku, ano, jsem připraven."

„To vidím." Zazubil se na oštěp v Leonově ruce. „Chcete s tím lovit králíky, nebo si troufnete i na buvola?"

„Když ho zabodnete do správného místa, složí i velké zvíře."

„Něco vám slíbím, Courtneyi. Jestli s tím oštěpem opravdu zabijete buvola, naučím vás ovládat letadlo."

„Vážím si vaší velkorysosti, pane." Leon se uklonil. „Můžete prosím požádat Fraulein von Wellberg, aby až do našeho návratu zůstala v autě? Tato zvířata jsou značně nepředvídatelná, a jakmile zazní první výstřel, může se stát cokoliv."

Hrabě vytáhl doutník z úst a oslovil Evu: „Budeš dnes hodná holčička, *meine Schatze,* a uděláš, oč žádá náš přítel?"

„Copak nejsem vždycky hodná holčička, Otto?" odpověděla otázkou, ale něco v jejích očích těm sladkým slovům protiřečilo.

Hrabě si strčil doutník zpátky do úst a podal jí stříbrnou krabičku se sirkami. Odklopila víčko, vylovila zápalku s červenou hlavičkou, škrtla jí o podrážku, podržela ji na délku paže od sebe a počkala, až vyhoří síra, než přiložila plamen pod konec doutníku. Hrabě Otto potáhl a pozoroval Leonův obličej. Mladík vytušil, že tato malá ukázka nadřazenosti a poslušnosti je určena jeho očím. Starší muž

rozhodně nebyl nevšímavý, jistě v ovzduší vycítil citovou bouři a opřádal Evu kouzlem své moci. Leon zachoval neutrální výraz.

Eva znovu diplomaticky zasáhla: „Buď, prosím tě, opatrný, Otto. Nevím, co bych si bez tebe počala."

Leon uvažoval, jestli ho chrání před von Meerbachovým žárlivým výbuchem. Pokud ji skutečně vedl tento motiv, dosáhla svého.

Hrabě Otto se zasmál. „Dělej si starosti o buvola, ne o mě." Hodil si pušku přes rameno a bez dalších řečí následoval Masaje do trnitého křoví, Leon se k němu připojil a oba se co nejtišeji prodírali houštinou.

Buvoli se v hustém porostu rozdělili a začali se pást a jejich stopy se meandrovitě proplétaly a křižovaly. Až příliš snadno se mohlo stát, že by při sledování otisků jednoho zvířete nečekaně narazili na druhé. Pohybovali se tedy pomalu a každých pár kroků kontrolovali prostor před sebou. Neušli jich víc než sto, když docela nablízku zaslechli praskot lámaného proutí a po něm tiché odfrknutí. Manyoro zvedl ruku na znamení, že mají zůstat nehybně stát a zachovat naprosté ticho. Trvalo to celou minutu, která jim připadala mnohem delší, a pak se ozvalo šustění vegetace. Něco velkého si razilo cestu křovinami a blížilo se rovnou k nim. Leon se dotkl von Meerbachova lokte. Hrabě sundal pušku z ramene a držel ji v ponosu přes prsa.

Náhle se přímo před nimi rozhrnulo houští a otvorem se protáhla hlava a plece buvola. Byl to zjizvený opelichaný stařec. Jeden roh měl ulomený a zůstal po něm jen roztřepený pahýl, druhý byl téměř obroušený neustálým ostřením o kmeny stromů a termitiště. Z krku na mnoha místech vypadala srst. Bližší oko bylo bílé a dívalo se nevidoucím skelným pohledem, oslepené následkem zánětlivého onemocnění přenášeného mouchami. Zvíře si jich zpočátku nevšimlo. Stálo a přežvykovalo trávu. Z tlamy mu trčela stébla a kapaly sliny. Buvol občas potřásl hlavou, aby odehnal dotěrné mouchy, které se hemžily na víčku slepého oka a sály nažloutlý hnis.

Chudák staroch, pomyslel si Leon. Kulka do hlavy pro něj bude znamenat vysvobození. Dotkl se von Meerbacha na rameni. „Střílej-

te,“ zašeptal a obrnil se proti výstřelu. Nic jej však nemohlo připravit na to, co následovalo.

Hrabě Otto pohodil hlavou a divoce zařval: „Tak pojď! Ukaž nám, jak umíš být nebezpečný.“ Vypálil přes buvolovu hlavu. Býk sebou prudce trhl a otočil se k nim. Zíral na ně zdravým okem, pak znepokojeně zachrčel, otočil se a vyrazil cvalem proti trnité palisádě. Zlomek vteřiny předtím, než zmizel v křoví, vystřelil von Meerbach podruhé.

Ze zadku zvířete se zvedl oblak prachu. Kulka ho zasáhla na šířku dlaně od vystouplé páteře, jejíž hrbolaté obratle napínaly olysalou šedou kůži. Leon jen nevěřícně zíral. „Schválně jste ho poranil,“ obvinil střelce zhnuseně.

„*Jawohl!* Samozřejmě. Říkal jste, že musí být zranění, když si chce člověk užít trochu zábavy. Inu, teď je zraněný a já hodlám postřelit i zbývající dva!“ Než se Leon probral z šoku, von Meerbach vyrazil divoký válečný ryk a rozběhl se za zraněným buvolem. Oba Masajové byli stejně otřesení jako Leon. Všichni tři stáli těsně u sebe a nechápavě kroutili hlavami.

„Zešílel,“ vydechl Loikot hlasem naplněným posvátnou bázní.

„Ano,“ souhlasil Leon zachmuřeně. „Máš pravdu. Jen si ho poslechněte.“

V křoví před nimi duněla kopyta, praskaly lámané větve, ozývalo se poplašené a zděšené frkání, práskaly výstřely a po nich následovaly pleskavé a tříštivé zvuky, jak kulky trhaly kůži, vnikaly do masa a drtily kosti. Hrabě Otto střílel na buvoly ne proto, aby je zabil, ale aby je poranil a rozdráždil. Leon se otočil k Masajům. „Tady už nemůžete nic dělat. Kichwa Muzuru rozbil hrnec s pivem na tisíc kousků. Vraťte se k autu,“ přikázal, „a postarejte se o memsáhib.“

„To je obrovská hloupost, M’bogo. Buď půjdeme kupředu všichni společně, nebo vůbec nikdo.“

Další výstřel. Tentokrát po něm zazněl smrtelný ryk buvola. Alespoň jeden je složený, pomyslel si Leon, ale pořád ještě zbývají dva. Teď nebyl čas ani prostor na dohadování. „Tak jdeme,“ zavelel stroze. Rozběhli se a zakrátko narazili na von Meerbacha. Stál na okraji

nevelké mýtiny a u jeho nohou leželo velké zvíře. Buvol v předsmrtné křeči kopal zadníma nohama. Určitě na hraběte zaútočil, jen co vkročil na mýtinu, a von Meerbach ho složil ranou do mozku.

„Mýlil jste se, Courtneyi. Nejsou tak nebezpeční," poznamenal chladně a vsunul do komory kulovnice další náboj.

„Kolik jste jich zranil?" vyštěkl Leon.

„Pochopitelně oba. Žádný strach. Pořád máte šanci naučit se řídit letadlo."

„Prokázal jste svou odvahu mimo jakoukoliv pochybnost, pane. Teď mi dejte pušku a dovolte mi dokončit práci."

„Nikdy neposílám kluky dělat mužskou práci, Courtneyi. Kromě toho máte dobrý oštěp. K čemu potřebujete pušku?"

„Někdo kvůli vám může zemřít."

„*Ja*, možná. Ale nemyslím, že to budu já." Vykročil ke stěně z trnitého křoví na protější straně mýtiny. „Jeden z nich utekl tudy. Vytáhnu ho za ocas."

Bylo zbytečné pokoušet se hraběte zastavit a Leon jen zatajil dech, když von Meerbach došel až na konec otevřeného prostranství.

Zraněný buvol na něj čekal za prvními keři. Nechal ho, ať se přiblíží, a pak proti němu vyrazil z pouhých pěti yardů. Houština pod jeho náporem jako by explodovala. Hrabě Otto v mžiku přiložil pušku k rameni a ústí hlavní se téměř dotýkalo černých vlhkých nozder zvířete, když stiskl spoušť. Další perfektní zásah do mozku. Buvolovi se podlomily přední nohy, avšak setrvačnost útoku ho nesla dál a jako lavina narazil do nohou svého mučitele. Hrabě tvrdě dopadl na záda a puška mu vyletěla z rukou. Leon slyšel, jak mu z plic naráz unikl všechen vzduch. S bolestným sípáním se posadil a mladík se k němu rozběhl, aby mu pomohl.

Leon doběhl doprostřed mýtiny, když Manyoro vyrazil varovný výkřik. „Vlevo, M'bogo! Ten poslední útočí!"

Bleskurychle se otočil a spatřil třetího zraněného buvola. Už byl skoro u něj, tak blízko, že skláněl hlavu, aby ho nabral na rohy. Leon si všiml hnisavého nevidoucího oka. Tohoto buvola hrabě postřelil jako prvního. Sebral síly a připravil se odrazit útok. Stál na špičkách,

tělo v dokonalé rovnováze, a čekal na správný okamžik. Když se býk ocitl těsně u něj, uskočil na jeho slepou stranu. Zvíře ho ztratilo a divoce máchlo hlavou v místě, kde před zlomkem vteřiny stál. Kdyby nemělo jeden roh zlomený a druhý obroušený, s největší pravděpodobností by mu rozpáralo břicho. I tak mu při jeho hbité piruetě pahýlem roztrhlo košili. Leon se prohnul v zádech a obrovská masa se kolem něj přehnala jako rozjetá lokomotiva. Na kalhoty mu dopadla sprška krve.

„Hej, toro!“ křikl hrabě Otto povzbudivě. Škrábal se na nohy a navzdory bolesti v prázdných plicích se chraplavě smál. „Hej, torero!“ Se sípavým smíchem se sklonil pro pušku.

„Zastřelte ho!“ řval Leon zoufale, zatímco se buvol vzepřel předními nohama a zabrzdil.

„*Nein!*“ houkl von Meerbach. „Chci vidět, co dokážete s tím oštěpem.“ Držel kulovnici s hlavněmi obrácenými k zemi. „Chcete se naučit létat? Tak ho musíte zabít oštěpem,“ připomněl.

První kulka přerazila zvířeti zadní nohu ve stehně, takže se jen s obtížemi vzpamatovávalo z nezdařeného útoku. Neohrabaně se obrátilo, znovu zaostřilo jediné zdravé oko na Leona a cvalem vyrazilo. Leon se z prvního útoku poučil. Zvedl oštěp v klasickém masajském úchopu, dlouhé ostří v linii předloktí jako šermířský kord. Nechal buvola, ať se přiblíží, a teprve v posledním okamžiku uskočil, znovu na slepou stranu protivníka. Když se mu mohutné tmavé tělo otřelo o nohy, naklonil se a přitiskl špičku oštěpu k prohlubni mezi lopatkami. Nepokoušel se bodnout, nechal působit setrvačnost, ať odvede práci za něj. S úžasem sledoval, jak snadno zajela nabroušená ocel do kůže a jak celé tři stopy dlouhé ostří prakticky bez jediného zadrhnutí zmizelo v temné hromadě kostí a svalů. Pustil rukojeť a nechal býka odběhnout se zabodnutým oštěpem. Zvíře kývalo hlavou ze strany na stranu a snažilo se setřást ostří, které mu působilo mučivou bolest. Leon věděl, že divokými pohyby proniká ocel ještě hlouběji do těla a seká a trhá vnitřní orgány, hlavně srdce a plíce.

Buvol se znovu zastavil na vzdálené straně mýtiny. Pořád houpal hlavou a pokoušel se najít protivníka. Leon nehnuté stál. Zvíře si ho

konečně všimlo a otočilo se k němu, ale to už se pohybovalo pomalu a nejistě a blížilo se k němu na vrávorajících nohou. Než k němu doklopýtalo, otevřelo tlamu a vydalo dlouhý, předlouhý ryk. Z tlamy se vyřinul mohutný proud krve z potrhaných plic. Buvol klesl na kolena a pak se překulil na bok.

„*Olé!*“ hulákal hrabě Otto, ale tentokrát jeho tón postrádal nádech výsměchu. Když se k němu Leon ohlédl, spatřil v jeho očích respekt.

Manyoro pomalu došel k mrtvému býkovi. Sklonil se a oběma rukama uchopil rukojeť trčící mezi lopatkami. Napřímil se, vytáhl zakrvácené ocelové ostří z rány a pozdravil Leona pozvednutým oštěpem. „Buď veleben, M’bogo. Jsem hrdý, že smím být tvým bratrem.“

Po návratu do tábora změnil hrabě Otto snídani v oslavnou hostinu na počest svých loveckých úspěchů. Jako obvykle seděl v čele stolu, hladově hltal šunku s vejci, pil jeden šálek kávy s koňakem za druhým a barvitě líčil Evě podrobnosti lovu. Na konci dlouhého vyprávění se letmo zmínil o Leonovi. „Když na nohou zůstalo jen poslední slepé staré zvíře, nechal jsem Courtneye, ať ho dorazí. Pochopitelně jsem ho zranil tak těžce, že nepředstavovalo žádnou vážnou hrozbu, ale musím našemu mladíkovi přiznat, že se svého úkolu zhostil docela dovedně.“

V té chvíli jeho pozornost upoutal náhlý ruch vedle stanu. Hennie du Rand svolal stahovače, kteří teď nasedali na korbu nákladáku vyzbrojení sekerami a řeznickými noži. „Co ti lidé dělají, Courtneyi?“

„Jedou pro buvoly, které jste zastřelil.“

„K čemu? Vždyť hlavy nemají žádnou cenu, jak jste sám řekl, a jejich maso bude tvrdé jako podešev a nepoživatelné.“

„Když se vyudí a usuší, nosiči a ostatní dělníci si na něm pochutnají. V této zemi má maso velkou cenu.“

Hrabě Otto si utřel ústa ubrouskem a vstal. „Pojedu s nimi a budu se dívat.“

Další z jeho typických náhlých rozhodnutí, ale přesto Leona překvapilo. „Samozřejmě půjdu s vámi.“

„To není třeba, Courtneyi. Můžete zůstat tady a dohlédnout na doplňování paliva do nádrží letadla pro zpáteční let do Nairobi. Fräulein von Wellberg vezmu s sebou. Sedění v táboře by ji nudilo.“

Udělal bych všechno, abych ji pobavil, kdybys mi dal šanci, pomyslel si Leon, ale ponechal si svůj názor pro sebe. „Jak si přejete, pane hrabě,“ souhlasil.

Henniemu naháněla vznešená společnost, kterou vezl v náklaďáku, husí kůži, byť to byla jen krátká cesta k mršinám. Když se posadil za volant, von Meerbach ho poněkud uklidnil tím, že mu nabídl doutník. Po několika tazích se Hennie natolik uvolnil, že dokázal na otázky odpovídat souvisle, a ne s rozpačitým koktáním.

„Povězte mi, du Rande, vy jste Jihoafričan, *ja?*“

„Ne, pane. Jsem Búr.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„*Ja,* velký rozdíl. Jihoafričané mají britskou krev. Moje krev je čistá. Patřím k vyvolenému *Volku.*“

„Zdá se mi, že nemáte Brity moc v lásce.“

„Některé mám docela rád. Například svého šéfa Leona Courtneye. Je dobrý *Sout Piel.*“

„*Sout Piel?* Co to je?“

Hennie se nešťastně ohlédl po Evě. „Ale, takový chlapský termín, pane. Nehodí se pro uši mladé dámy.“

„Nebojte se, Fräulein von Wellberg nezná slovo anglicky. Řekněte mi, co to je.“

„Znamená to *nasolený penis,* pane.“

Hrabě Otto se začal usmívat v očekávání dobrého žertu. „Nasolený ocas? Vysvětlete mi to.“

„Britové stojí jednou nohou v Londýně a druhou v Kapském městě a jejich ocas se koupe v Atlantiku," řekl Hennie.

Von Meerbach se od srdce zachechtal. *„Sout Piel! Ja.* To se mi líbí. Výborný žert." Jeho smích odumřel a hrabě se vrátil k původnímu tématu rozhovoru. „Takže nemáte rád Brity. Bojoval jste proti nim za války, že?"

Hennie se nad otázkou dlouze zamyslel, zčásti proto, že právě vedl automobil přes obzvlášť nerovný úsek. „Válka skončila," odpověděl nakonec suše a nevzrušeně.

„*Ja*, skončila, ale byla to krutá válka. Britové vám vypalovali farmy a zabíjeli dobytek."

Hennie neodpověděl, ale oči se mu zamlžily.

„Odvedli vaše ženy a děti do táborů, kde jich mnoho zemřelo."

„*Ja*, to je pravda," zašeptal Hennie. „Mnoho jich zemřelo."

„Teď je vaše země zničená, děti nemají co jíst a váš *Volk* slouží jako otroci Britům, *nein?* Odešel jste, abyste utekl zlým vzpomínkám."

Henniemu vyhrkly do očí slzy. Setřel si je mozolnatým palcem.

„V kterém komandu jste bojoval?"

Hennie se na něj poprvé zpříma podíval. „Neřekl jsem, že jsem bojoval v nějakém komandu."

„Nechte mě hádat," navrhl hrabě Otto. „Bojoval jste pod Smutsem?"

Hennie znechuceně zavrtěl hlavou. „Jannie Smuts je zrádce svého lidu. Spolu s Louisem Bothou se postavil na stranu Britů. Zaprodali jim naše práva."

„Aha!" zvolal von Meerbach tónem člověka, který již zná odpověď na svou otázku. „Smutse a Bothu nenávidíte. V tom případě vím, pod kým jste bojoval. Určitě to byl Koos de la Rey." Nečekal na potvrzení své domněnky. „Povězte mi, du Rande, jaký typ člověka byl generál Herculaas de la Rey? Slyšel jsem, že to byl velký voják, lepší než Louis Botha a Jannie Smuts dohromady. Je to pravda?"

„Byl to neobyčejný muž." Hennie hleděl upřeně před sebe. „Pro nás byl jako bůh."

„Kdyby zase vypukla válka, šel byste znovu za de la Reyem, Hennie?“

„Následoval bych ho i za brány pekla.“

„A ostatní z vašeho komanda by za ním také šli?“

„Určitě. Do jednoho.“

„Chtěl byste se zase setkat s de la Reyem? Chtěl byste mu ještě jednou stisknout ruku?“

„To není možné,“ zamumlal Hennie.

„Se mnou je všechno možné. Dokážu cokoliv. Nikomu nic neříkejte. Ani svému šéfovi s nasoleným ptákem, kterého máte rád. Tohle je jen mezi námi. Jednoho dne, už brzy, vás zavedu za generálem de la Reyem.“

Eva se tísnila vedle hraběte. Očividně se jí sedělo nepohodlně a nudila se, protože z rozhovoru nerozuměla slovo. Von Meerbach věděl, že rozumí jen německy a francouzsky.

Leon doplnil palivo *Motýla* z padesátigalonového barelu, jednoho z mnoha, které Max Rosenťhal přivezl z Nairobi ve velkém nákladním automobilu značky Meerbach. Manyora a Loikota zatím poslal na vrchol pahorku, aby se spojili s masajskými pasáčky a z jejich šeptandy zjistili, jestli se přihodilo něco zajímavého. Jednou či dvakrát vzhlédl od práce a zaposlouchal se do vzdálených pisklavých hlasů, které na sebe volaly z jednoho kopce na druhý. *Chungaji* používali vokální těsnopis, z něhož porozuměl jen několika izolovaným slovům, a smysl sdělení mu unikal.

Doplnil všechny čtyři nádrže letadla a právě si umýval ruce v lavoru před stanem, když se oba Masajové vrátili z pahorku a informovali ho o zajímavostech, které se dozvěděli.

Povídalo se, že o příštím úplňku, jak bylo touto roční dobou obvyklé, bude Lusima na vrcholu Lonsonya předsedat shromáždění kmenové rady starších a obětuje předkům bílou krávu. Na dodržování prastarého rituálu záviselo blaho masajského kmene.

Dále se mluvilo o nájezdu bandy vzbouřených Nandiů. Odehnali Masajům třiatřicet kusů nejlepšího dobytka, avšak trestné výpravě se podařilo zloděje dostihnout na břehu Tishimi. Zachránili všechny kusy a těla zlodějů dobytka naházeli do řeky. Krokodýli zakrátko zlikvidovali důkazy. Oblastní komisař v Narosuře zahájil vyšetřování, ale zdá se, že celé území postihla náhlá ztráta paměti. O ukradeném dobytku a pohřešovaných bojovnících z kmene Nandi nikdo nic neví.

Kromě toho se povídá, že do Příkopové propadliny zavítali čtyři lvi, mladí samci. Přišli od Keekoroku, kde jim starší dominantní vládce vyprášil kožich a pořádně narušil jejich vrozenou pýchu – pokud se týká páření s jeho samicemi, nepřipustí žádnou konkurenci. Před dvěma dny zadávili šest jalovic z *manyatty,* která leží západně od hory Lonsonyo. Kmen svolává všechny *morani,* aby se shromáždili v této vesnici, která se jmenuje Sonjo, a udělili drzým zabijákům dobytka patřičnou lekci.

Tato zpráva Leona potěšila. Hrabě Otto vyjádřil toužebné přání zhlédnout ceremoniální lov a velice šťastná náhoda mu ho může splnit. Leon vyslal Manyora do *manyatty* Sonjo, kde se lovci scházejí, s darem ve výši sto šilinků pro místního náčelníka, jenž má podpořit žádost, aby se běloši mohli stát diváky lovu.

Než se von Meerbach vrátil ve vauxhallu s Henniem za volantem z porcování buvolů, Leon osedlal koně a naložil na mezky dostatečné zásoby pro vedlejší expedici do Sonja. Jakmile klient vystoupil z auta, přispěchal k němu s radostnou zprávou.

„Rychle, Evo!“ volal von Meerbach vzrušeně. „Musíme se převléct do jezdeckého a okamžitě vyrazit. Tuhle podívanou si rozhodně nenechám ujít.“

Pobídli koně do cvalu, a než se setmělo natolik, že před sebe neviděli, urazili dobrých dvacet mil. Seskočili a odsedlali, pojedli studenou večeři a spali na tvrdém. Druhý den ráno vyjeli ještě před rozedněním.

Krátce před polednem se již přiblížili k vesnici natolik, že slyšeli zpěv a bubnování. Manyoro dřepěl vedle stezky a čekal na ně. Když

spatřil koně, vstal a vyšel jim naproti. „Všechno je zařízené, M'bogo. Náčelník *manyatty* přistoupil na odklad lovu, ale musíte si pospíšit. *Morani* jsou hrozně netrpěliví. Nemůžou se dočkat, až smočí své oštěpy v krvi a získají čest a slávu. Náčelník už je dlouho neudrží."

Morani se shromáždili uprostřed dobytčí ohrady, elitní skupina vybraná radou starších, ti nejodvážnější a nejlepší. Padesát silných mladých mužů oblečených v zástěrkách z červené kůže, ozdobených slonovinovými korálky a ulitami zavinutce.

Nahé trupy se leskly pod nánosem tuku a okrového barviva. Vlasy měli spletené do složitě tvarovaných cůpků. Byli štíhlí a měli dlouhé svalnaté končetiny, pohledné rysy tváří, jasné a dychtivé oči a zřetelně projevovali loveckou chuť.

Postavili se do jediné řady, rameno vedle ramene. V jejich čele stál starší *morani,* zkušený bojovník, který nosil na suknici pět lvích ocasů, jeden za každého nepřítele, kterého zabil v boji. Za válečnou pokrývku hlavy mu sloužila černá lví hříva, další důkaz jeho zdatnosti. Postavil se lvu sám, vyzbrojený pouze *asagajem.* Kolem krku mu visela signální píšťala z rohu bahnivce kaferského.

Kolem ohrady se tísnilo několik stovek starších mužů, žen a dětí, dychtivých sledovat tanec. Ženy tleskaly a kvílivě zpívaly. Když do vesnice vjeli tři běloši na koních, bubny spustily v ještě hlasitějším a divočejším rytmu. Bubeníci bušili do dutých kmenů a bičovali mladíky do bojovného šílenství, až se pustili do lvího tance. Zpívali, vyskakovali vysoko do vzduchu a při dopadu vrčeli jako lvi.

Pak vedoucí ostře hvízdl na píšťalku a padesátičlenná výprava vyrazila husím pochodem z ohrady. Kráčeli v pravidelných rozestupech a vytvořili dlouhého zvlněného hada, který se vinul dolů po travnatém svahu. Od lesklé oceli *asagajů* se odrážely sluneční paprsky. Bojovníci nesli na ramenou dlouhé kožené štíty ozdobené jediným černým a okrovým okem s bílou zornicí.

„Proč mají na štítech oči, Otto?" zeptala se Eva.

„Odpovězte na otázku, Courtneyi."

„*Morani* věří, že tím vyprovokují lvy k útoku. Pojďte, nesmíme zůstat vzadu. Až se to stane, semele se to velmi rychle.“ Jezdci následovali dlouhou řadu bojovníků.

„Jak vědí, kde najdou kořist?“ zajímal se hrabě Otto.

„Vyslali zvědy, kteří lvy pozorují,“ odpověděl Leon. „Šelmy se určitě moc nevzdálily. Zabily šest krav a neodejdou, dokud nesežerou všechno maso.“

Manyoro doběhl k Leonovi a něco mu povídal. Leon se k němu sklonil, a když se zase napřímil, oznámil von Meerbachovi: „Mrtvé jalovice prý leží v mělkém údolí za nejbližším návrším.“ Ukázal před sebe. „Když odbočíme doprava a vyjedeme na vrchol, budeme mít shora nádherný výhled.“ Odvedl je ze stezky a vyrazil cvalem v širokém oblouku, který je dovedl před dlouhou řadu bojovníků. Zastavili se na hřebenu a zahleděli se do údolí.

Manyoro jim dobře poradil, výhled z kopce do kotliny porostlé vyprahlou trávou byl skutečně výborný. Viděli mrtvé krávy s břichy nafouklými jako balony. Některé mršiny byly ohlodané, jiné se zdály nedotčené.

Zástup lovců změnil formaci. Na určeném místě každý bojovník odbočil na opačnou stranu než jeho předchůdce a řada se jako dokonale sehraný baletní sbor rozdělila na dvě větve, které postupovaly obloukem tak dlouho, až se jejich čela na povel píšťalky přiblížila k sobě a spojila. Vznikla smyčka, jež obkroužila travnatou mýtinu prstencem oštěpů a štítů.

„Nikde nevidím lvy,“ poznamenala Eva. „Víte určitě, že neutekli?“

Než jí mohl kdokoliv odpovědět, jedna ze šelem se vztyčila. Lev předtím ležel přitisknutý k zemi a barva jeho kůže dokonale splývala s hnědou trávou. Ačkoliv byl mladý, vzbuzoval svou velikostí úctu, ale narudlou hřívu měl jen krátkou a řídkou. Zavrčel na lovce a pod odhrnutými pysky se zabělaly ostré tesáky.

„Vidíme tě, ty zlý!“ vrátili mu *morani* pozdrav. „Vidíme tě, zabijáku našeho dobytka.“

Hlomoz padesáti hlasů vyplašil i ostatní tři lvy. Vztyčili se z úkrytů v nízké trávě a nepřátelsky hleděli jantarově žlutýma očima na prstenec štítů. Nervózně máchali ocasy, vrčeli strachem a vztekem a cenili zuby. Při svém mládí podobnou situaci ještě nezažili, vymykala se všem jejich dosavadním zkušenostem.

Rohová píšťala znovu hvízdla a *morani* začali sborově zpívat *Lví píseň.* Současně vykročili kupředu, střídavě šoupali nohama a dupali. Pomalu se blížili k šelmám jako krajta, když ve smrtícím sevření utahuje smyčky kolem polapené kořisti. Jeden samec vyrazil proti jednolité stěně v klamavém útoku. Lovci zamávali oštěpy a zvolali: „Pojď! Pojď! Jsme připraveni tě uvítat!“

Lev přerušil výpad a zabrzdil na pevných předních tlapách. Sežehl lovce zuřivým pohledem a rozběhl se zpátky ke svým sourozencům. Neklidně obcházeli dokolečka a pletli se mezi sebou, hrozivě vztyčovali hřívy a vyráželi ke krátkým výpadům proti hradbě štítů, ale v uctivé vzdálenosti se obraceli zpět.

„Ten s tou rezavou hřívou zaútočí první,“ odhadoval hrabě Otto. Ještě nedomluvil a největší lev se rozhodnými skoky vrhl proti štítům. Vůdce *morani,* muž s černou lví hřívou na hlavě, foukl do píšťalky a ukázal oštěpem na jednoho mladíka z řady, který stál přímo proti útočící šelmě. „Katchikoi!“ vykřikl jeho jméno.

Poctěný lovec vyskočil radostí vysoko do vzduchu, vystoupil z řady a dlouhými kroky se rozběhl proti lvu. Jeho druzi jej pobízeli stále hlasitějším divokým rykem. Šelma ho spatřila a mírně změnila směr, aby běžela rovnou na něj. Každý její skok doprovázelo výhružné vrčení a pošvihávání ocasem s chomáčem černých chlupů na konci. Pronikavé žluté oči se zabodávaly do protivníka.

Když se člověk a zvíře přiblížili na dosah, Katchikoi změnil směr pohybu tak, aby se k němu lev musel otočit a útočit ze strany, kde držel oštěp, a pak klesl na jedno koleno za štít. Špička *asagaje* mířila šelmě doprostřed hrudi a nic netušící lev na ni bezhlavě naběhl. Dlouhé stříbřité ostří jako kouzlem zmizelo v hnědožlutém těle pod narudlou hřívou. Katchikoi pustil rukojeť a ponechal zbraň vězet ve lvím těle. Zvedl štít a lev do něj narazil hlavou. *Morani* se nesnažil

bojovat proti obrovské váze šelmy a energii jejího skoku. Svalil se na záda, stočil se do klubíčka a držel štít mezi sebou a lvem. Navzdory ostří, které šelmu omezovalo, neztratila nic na své síle a zuřivosti. Sekala do štítu předními tlapami a drápy do něj vyrývala hluboké šrámy. Strašně řvala a pokoušela se do štítu zatnout tesáky, ale vyschlá surová kůže byla tvrdá jako železo a zuby se neměly čeho zachytit.

Vedoucí lovu krátce pískl a na jeho povel čtyři Katchikoiovi druhové opustili formaci, rozběhli se k němu a rozdělili se po dvou na každou stranu. Lev soustředil veškeré zabijácké úsilí na Katchikoie a všiml si jich, až když ho obklíčili. Jejich *as agaje* klesaly a stoupaly, jak šelmu opakovaně bodali a zarývali ostří do životně důležitých orgánů. Šelma zařvala tak hlasitě, že ji slyšeli i diváci na pahorku, pak se zhroutila, svalila se ze štítu a zůstala nehybně ležet.

Katchikoi vyskočil ze země, uchopil rukojeť *asagaje*, zapřel se jednou nohou o lví tělo a vytrhl z něj zbraň. Zamával krvavou ocelí a odvedl čtyři pomocníky na jejich místa v kruhu bojovníků. Zdravily je pochvalné výkřiky, které jako by se odrážely od oblohy, a pozvednuté oštěpy. Pak se lovci opět pohnuli kupředu a svírali smyčku kolem zbývající trojice šelem. Jak se kruh bojovníků zmenšoval, jejich těla se k sobě tiskla a vytvářela vskutku neprostupnou zeď z překrývajících se štítů.

Uprostřed drtivé smyčky pobíhali lvi sem a tam a hledali, kudy utéct. Znovu vyráželi k útokům, ale otáčeli se a s ocasem mezi nohama potupně ustupovali. Nakonec to jeden z nich nevydržel a vrhl se proti nenáviděným nepřátelům. Bojovník, na kterého zaútočil, mu zabodl do těla *asagaj*, ale jak padal dozadu, šelmě se podařilo zaháknout tlapu za okraj štítu a vyrvat mu ho z rukou. Muž zůstal ležet s odkrytou hrudí a nechráněnou hlavou a smrtelně zraněný lev toho bleskurychle využil. Zeširoka otevřel tlamu, pohltil nešťastníkovu hlavu a svíral čelisti tak dlouho, až se jeho tesáky setkaly, a rozdrtil lidskou lebku stejně snadno jako louskáček suchý ořech. Vzápětí ho kamarádi mrtvého lovce se zuřivou pomstychtivostí ubodali.

Zbylí dva lvi rychle za sebou napadli přední řady bojovníků, které se před nimi otevřely jako mořské vlny před přídí zaoceánského parníku. Umírali pod oštěpy. Řvali, oháněli se strašlivými tesáky a sekali tlapami se zahnutými drápy se zoufalou marností, zatímco se hluboko do jejich těl zarývaly jako břitva ostré hroty oštěpů.

Bratři ze stejného roku obřízky zvedli z trávy padlého bojovníka a položili jej na jeho štít. Pak ho zvedli vysoko do vzduchu a nesli ho domů za zpěvu oslavné písně. Když míjeli diváky na temeni kopce, hrabě Otto pozdravil mrtvého zdviženou zaťatou pěstí. *Morani* odpověděli máváním oštěpů a divokými výkřiky.

„Byl to muž, který zemřel smrtí muže." Von Meerbach promluvil se slavnostní vážností, tónem, který od něj Leon ještě neslyšel, a upadl do zádumčivého mlčení. Vznešená tragédie na všechny tři bělochy hluboce zapůsobila. Ticho prolomil hrabě Otto: „Ve světle toho, co jsem zde dnes viděl, vypadají všechny etické zásady lovu, v něž jsem doposud věřil, nečestně a nepoctivě. Jak se mohu považovat za opravdového lovce, když jsem se dosud nepostavil takové bestii pouze s oštěpem v ruce?" Otočil se v sedle a zahleděl se na Leona. „Toto není žádost, Courtneyi, nýbrž rozkaz. Najděte mi lva, plně vzrostlého dospělého lva s černou hřívou, a já proti němu půjdu pěšky a bez střelné zbraně. Pouze ta šelma a já."

Na noc se utábořili v *manyattě* Sonjo. Leželi a poslouchali dunění bubnů v žalozpěvu za mrtvého bojovníka, který zahynul při lovu lvů, nářek žen a zpěv mužů.

Vyjeli ještě za tmy před úsvitem. Pak se slunce vyhouplo nad okrajem Velké příkopové propadliny a zaplavilo východní obzor velkolepou karmínovou a zlatou nádherou. Oslňovalo oči a zahřívalo těla a cestující si svlékli svrchníky a jeli jen v krátkých rukávech. Východ slunce jim připadal jako odpovídající zakončení lovu lvů. Vzrušoval jejich smysly a uvolňoval náladu, takže nacházeli krásu i ve všedních maličkostech, jichž by si jindy nevšimli, v azurovém klenotu prsou ledňáčka, který se před nimi mihnul, v majestátním

letu orla, jenž s roztaženými křídly plachtil na pozlaceném nebi. Gazelí mládě klečelo na předních nohách pod matčiným břichem a dychtivě sálo ze struku, mléko mu stékalo po bradě. Ovce se beze strachu dívaly velkýma něžnýma očima za projíždějícími jezdci.

Atmosféra klidu a míra dolehla i na Evu. Ukázala jezdeckým bičíkem a radostně zvolala: „Ach, Otto! Vidíš tam to malé stvoření, které mžourá v trávě jako stařec, jenž ztratil brýle? Co to je?“

Ačkoliv oslovila hraběte, Leonovi se zdálo, že tento okamžik sdílí pouze s ním, a bez vyzvání odpověděl: „Medojed kapský, slečno. Vypadá sice neškodně jako hravý medvídek, co se živí medem, ale patří k nejdravějším tvorům Afriky. Nezná strach a je nesmírně silný. I lev se mu zdaleka vyhne. Neriskujte a nepřibližujte se k němu.“

Eva po něm bleskla fialovýma očima a zapředla na hraběte. „Ve všem připomíná tebe. V budoucnu na tebe budu myslet jako na svého medvídka medojeda.“

Komu z nás to říká? lámal si hlavu Leon. S touto ženou si člověk nemůže být nikdy ničím jistý. Vždycky je na ní něco tajemného a záhadného.

Než dospěl k nějakému závěru, přitáhla koně, postavila se ve třmenech a ukázala k jižnímu horizontu. „Podívej se tamhle na tu horu!“ Vycházející slunce dramaticky zvýraznilo obrys plochého vrcholu. „Jistě je to ta, přes kterou jsme letěli. Žije tam masajská věštkyně.“

„Ano, slečno,“ potvrdil Leon. „Lonsonyo.“

„Ach, Otto, je tak blízko!“ zvolala.

Uchechtl se. „Pro tebe je možná blízko, protože ji chceš navštívit. Pro mě je vzdálená den ostré jízdy.“

„Slíbil jsi, že mě tam zavedeš!“ V jejím hlase zazněl stín zklamání.

„Slíbil jsem ti to,“ souhlasil. „Ale neřekl jsem kdy.“

„Tak mi to řekni teď,“ naléhala. „Kdy mě tam zavedeš, drahý Otto?“

„Teď ne. Musíme se ihned vrátit do Nairobi. Opozdili jsme se, protože jsem podlehl svému zájmu o lov, a musím zařídit řadu důležitých věcí. Toto africké safari není pouze pro zábavu a potěšení."

„Jistě že ne," ušklíbla se. „Tvé obchody přece mají vždycky přednost."

„Jak jinak bych si mohl dovolit takovou společnici jako ty?" zeptal se hrabě Otto v těžkopádném pokusu o humor. Leon se spěšně odvrátil, aby zakryl náhlý hněv, který se ho při té neomalené poznámce zmocnil. Zdálo se však, že ji Eva buď neslyšela, nebo jí nevěnovala pozornost, a von Meerbach pokračoval: „Možná si tady koupím pozemek. Mám pocit, že v nové zemi se spoustou neprozkoumaných zdrojů se vždycky najde příležitost k dobré investici."

„A až dokončíš své obchodní záležitosti, zavedeš mě na Lonsonyo?" připomněla se Eva.

„Ty se tak snadno nevzdáš, viď?" Potřásl hlavou v hraném zoufalství. „Dobře, tak se dohodneme. K té čarodějnici tě zavedu, až zabiju lva *asagajem.*"

Evina nálada se lehce změnila. Přivřela oči, ochladla a uzavřela se do sebe a právě ve chvíli, kdy Leon čekal na nějaký záblesk za tím závojem, stala se náhle ještě vzdálenější a neuchopitelnější.

V poledne zastavili a nechali koně odpočívat ve stínu mohutných mahagonových stromů na břehu bezejmenné řeky zarostlé rákosím. Za hodinu zase zvířata osedlali, ale Eva vedle své kobyly podrážděně vykřikla. „Mám na pravém třmenu zaseklou bezpečnostní sponu. Kdybych spadla, zůstala by mi v něm vězet noha a kůň by mě uvláčel."

„Spravte to, Courtneyi," přikázal hrabě Otto. „A postarejte se, aby se to znovu nestalo."

Leon hodil otěže Loikotovi a přiběhl k Evě. O kousek ustoupila, aby ho pustila ke třmenu, ale stála těsně u něj, když si prohlížel ocelovou závlačku. Kůň je před von Meerbachovýma slídivýma očima oba skrýval. Leon zjistil, že se nemýlila, spona byla opravdu zavřená. Věděl ovšem, že když ráno odjížděli ze Sonja, byla otevřená, protože ji osobně zkontroloval. Pak se Eva dotkla jeho ruky a jemu poskočilo

srdce v hrudi. Uvědomil si, že sama sponu zaklapla a získala tak výmluvu, aby s ním mohla být chvilku sama. Stála tak blízko, že na tváři cítil její dech. Nepoužila parfém a voněla teple a sladce jako kotě krmené mlékem. Na zlomek vteřiny se zahleděl do fialových hlubin jejích očí a pod závojem krásné masky konečně spatřil skutečnou ženu, která se za ní skrývala.

„Musím na tu horu vystoupit. Něco tam na mě čeká.“ Šeptala velmi tiše a Leon si nebyl jistý, jestli se mu to jen nezdálo. „On mě tam nikdy nezavede. Musíš to udělat ty.“ Hlas se jí zadrhl. „Prosím tě, Medvídku.“ Snažná prosba, tykání a něžná přezdívka mu vyrazily dech.

„Co tam děláte, Courtneyi?“ zavolal hrabě Otto. Ani na okamžik nepolevil v ostražitosti a něco vycítil.

„Vztekám se kvůli té zavřené sponě. Slečně von Wellbergové hrozilo vážné nebezpečí.“ Vytáhl nůž a uvolnil čepelí závlačku. „Teď už to bude dobré,“ ujistil Evu hlasitě. Pořád je zakrývalo koňské tělo, a tak se odvážil pohladit ji na hřbetě ruky, která spočívala na sedle. Neodtáhla ji.

„Nasedni! Musíme jet,“ vybídl ji von Meerbach. „Už jsme tu ztratili dost času. Chci odletět do Nairobi ještě dnes a potřebujeme se tam dostat za denního světla, abych mohl přistát.“ Celou cestu do Percyho tábora tvrdě pobízeli koně, ale když stoupali po žebříku do kokpitu, slunce již znachovělo jako umírající *morani* na svém štítu. I při své nezkušenosti Leon poznal, že hrabě Otto zkrátil předletovou kontrolu za hranici bezpečnosti. V této roční době je soumrak velmi krátký a za necelou hodinu se setmí.

Přeletěli nad okrajem Velké příkopové propadliny v takové výšce, že zachytili poslední sluneční paprsky, ale země pod nimi již tonula v neproniknutelném nachovém šeru. A pak slunce náhle zmizelo, jako když se sfoukne svíčka.

Letěli ve tmě, než Leon po nekonečně dlouhé době rozeznal daleko vpředu shluk světélek. Malé bludičky vyznačovaly město, nepatrné a bezvýznamné uprostřed obrovské země. Nad hřištěm vládla naprostá tma. Hrabě Otto je několikrát obletěl v malé výšce a střída-

vě ubíral a přidával plyn. Náhle se pod nimi na opačných koncích přistávací dráhy rozsvítily reflektory dvou nákladních automobilů a osvětlily travnatou plochu. Gustav Kilmer zaslechl rotační motory a přispěchal milovanému pánovi na pomoc.

Naváděn světly přistál von Meerbach na hřiště měkce jako kvočna dosedající na vejce.

Leon se domníval, že letecký výlet do Percyho tábora a divoký lov na buvoly v trnitém křoví předznamenávají začátek opravdového safari. Usoudil, že hrabě Otto je konečně připraven vyrazit do divočiny. Nemohl se více mýlit.

Druhý den ráno po nočním přistání na pólovém hřišti seděl von Meerbach v Tandale v čele stolu pod jídelním stanem u snídaně a před sebou měl vyrovnaných dvanáct obálek, odpovědi na oficiální dopisy německého ministerstva zahraničí, které Max Rosenthal předal významným hodnostářům Britské Východní Afriky.

Hrabě přeložil některé úryvky z úřední korespondence Evě, která seděla naproti němu a uždibovala kousky ovoce. Vypadalo to, že celé Nairobi je vzhůru nohama, protože se ve městě objevil muž jako hrabě Otto von Meerbach. Stejně jako kterékoliv jiné město na pomezí nepotřebovalo Nairobi žádný zvláštní důvod k uspořádání oslav a večírků a tohle byla ta nejlepší příležitost od otevření klubu Muthaiga před třemi lety. Každý dopis obsahoval pozvánku.

Guvernér kolonie zval hosta na slavnostní večeři ve Vládní budově. Lord Delamere uspořádá na počest hraběte a slečny Evy von Wellbergové ples ve svém novém hotelu Norfolk. Výbor klubu Muthaiga zvolil von Meerbacha čestným členem, a aby se nenechal zahanbit lordem Delamerem, rovněž ho pozval na velkolepý ples. Dopis velitele ozbrojených sil Jeho Veličenstva v Britské Východní Africe brigádního generála Penroda Ballantynea doplnila pozvánka na banket v důstojnické jídelně. Nechyběla čtyřdenní zabíjačka v obrovském venkovském sídle lorda Warboyse, čestné členství v pó-

lovém klubu a možnost nastoupit v zápase proti družstvu pluku Královských afrických střelců první sobotu příštího měsíce.

Rozruch, který vyvolal, hraběte očividně potěšil. Leon poslouchal, jak každou pozvánku probírá s Evou, a uvědomil si, že odjezd do divočiny se odkládá na neurčito. Von Meerbach všechna pozvání přijal a na oplátku rozeslal jiná, v nichž zval významné osobnosti města na okázalé večeře, hostiny a plesy, které uspořádá v hotelu Norfolk, v klubu Muthaiga nebo v táboře Tandala. Teprve teď Leon pochopil, proč do Afriky nechal poslat tak obrovské zásoby jídla a pití.

Avšak mistrovským tahem hraběte, který zahřál každé srdce v kolonii a okamžitě mu získal pověst výborného a velkorysého chlapíka, byl jeho otevřený den. Nechal po městě vyvěsit veřejnou pozvánku na piknik na pólovém hřišti, při němž nabídne vybraným hostům, například guvernérovi, lordům a brigádnímu generálu Penrodu Ballantyneovi, vyhlídkový let nad městem v jednom ze svých aeroplánů. Následně využila Eva svůj vliv a přiměla ho rozšířit nabídku na všechny chlapce a děvčata ve věku od šesti do dvanácti let. I oni se budou moci podívat na Nairobi z ptačí perspektivy.

Celá kolonie byla jako u vytržení. Dámy se rozhodly proměnit otevřený den v africký ekvivalent dostihů v Ascotu. Z obyčejného pikniku se podle zákona sněhové koule postupně stala královská oslava. Lord Warboys věnoval tři mladé voly k rožnění nad žhavým uhlím. Každá členka Ženského institutu se pilně činila u plotny nebo trouby a vyráběla koláče a zákusky. Lord Delamere si vzal na starost zásobování pivem. Poslal urgentní telegram do pivovaru v Mombase a obratem dostal ujištění, že během několika dnů bude vlakem vypraven značný počet velkých sudů. Zvěst o události se donesla i k osadníkům ve vzdálené divočině a farmářské rodiny nakládaly kryté vozy a připravovaly se na odjezd.

Ve městě působili jen čtyři krejčí a služby všech byly okamžitě zamluveny. Holiči pod širým nebem na Hlavní ulici zastřihávali vlasy a vousy. Chlapecká škola i dívčí klášterní škola vyhlásily prázdniny a ve třídách se roznesla zpráva, že každý hoch a dívka, kteří se

zúčastní vyhlídkového letu, obdrží od hraběte jako upomínkový dárek přesný model *Motýla*, samozřejmě zmenšený.

I Leon byl do této horečné aktivity zatažen. Hrabě Otto dospěl k závěru, že potřebuje druhého pilota, aby zvládl nával dětí čekajících na vyhlídkový let. On sám bude pilotovat letouny s ctihodnými hosty, ovšem ani v nejmenším netoužil po plném kokpitu jejich potomků. Mladý lovec slyšel, jak se jednou svěřil Evě, že dává přednost dětem v jejich sladké duchovní podobě před hlučnými a povykujícími tělesnými schránkami.

„Courtneyi, slíbil jsem vám, že vás naučím létat."

Leon překvapením zamrkal. O lekcích létání se hrabě Otto zmínil poprvé od onoho památného lovu buvolů a on se domníval, že von Meerbach na svůj slib záměrně zapomněl. „Takže okamžitě vyrážíme na letiště. Dnes se naučíte ovládat letadlo, Courtneyi."

Leon seděl vedle hraběte v kokpitu *Čmeláka* a pozorně poslouchal popis funkce a obsluhy jednotlivých přístrojů a ovládacích prvků, spínačů a kohoutků, pák a pedálů. Navzdory značné složitosti řízení letadla již stihl od von Meerbacha mnoho odkoukat, a když mu opakoval všechno, co se dozvěděl, hrabě Otto přikývl a usmál se. „*Ja*, díval jste se, jak řídím letadlo. Učíte se rychle, Courtneyi. To je dobře!"

Leon nečekal, že by von Meerbach mohl být dobrým instruktorem, a byl příjemně překvapený jeho trpělivostí a pozorností k detailům. Začali startováním a vypínáním motorů a rychle přešli k pojíždění po zemi: po větru, proti větru a šikmo k větru. Žák získával cit pro ovládací prvky a pro to, jak na ně mohutný stroj reaguje, podobně jako se člověk učí citu pro uzdu a třmeny při jízdě na koni. Přesto jej šokovalo, když mu hrabě Otto hodil koženou leteckou přilbu. „Nasaďte si ji." Dorolovali na vzdálenější konec plochy. „Nos proti větru!" překřičel von Meerbach hukot motorů. Leon stočil kormidlo úplně doprava a vytočil oba motory na levém křídle. Už se naučil

využívat protisměrný tah vrtulí k provádění manévrů. *Čmelák* se plynule otočil a nastavil předek větru.

„Chcete létat?“ křikl mu hrabě Otto do ucha. „Tak leťte!“

Leon se po něm nevěřícně ohlédl s vyděšeným pohledem v očích. Tak brzo? Ještě nejsem připravený! Potřebuju víc času!

„*Gott im Himmel!*“ zařval von Meerbach. „Na co čekáte? Leťte!“

Leon se pomalu a dlouze nadechl, natáhl ruku ke spřaženým pákám připustí, postupně je otevíral, poslouchal rytmus jednotlivých motorů a sledoval, jak se synchronizují. *Čmelák* se rozběhl jako stará dáma dobíhající autobus, přešel do klusu, pak do cvalu a nakonec sprintoval. Řídicí páka v Leonově ruce ožila. Konečky prstů i šlapkami na kormidelních pedálech vnímal lehkost bezprostředně předznamenávající vzlet. Zmocnil se jej pocit absolutní moci a nadvlády. Srdce se mu v sílícím větru rozezpívalo. Nos se mírně odklonil od přímého směru, ale Leon okamžitě letadlo vyrovnal. *Čmelák* pod ním lehce poskočil. Chce letět, blesklo mu hlavou. Oba chceme letět!

Hrabě Otto vedle něj pohnul rukou a Leon věděl, co to gesto znamená. Páku, která se mu chvěla v ruce, potlačil mírně dopředu. Masivní ocasní část se zvedla z trávy a letoun vděčně zareagoval na snížený odpor. Když von Meerbach udělil další němý pokyn, Leon už táhl řídicí páku k sobě. Kola ještě jednou dvakrát poskočila a *Čmelák* se vznesl. Pilot zvedl nos letadla a zaměřil ho na vzdálený horizont. Stoupali a stoupali. Letím! jásal mladík v duchu. Pouze jeho ruka držela knipl, jenom jeho nohy spočívaly na kormidelních pedálech. Opravdu letěl. Jako šipka šplhal k nebi.

Hrabě Otto vedle něj souhlasně pokýval hlavou a naznačil pilotovi, aby vyrovnal stoupání, zatočil doleva, pak doprava. *Čmelák* citlivě reagoval na koordinované pohyby řídicí páky a kormidla.

Von Meerbach znovu přikývl a zvýšil hlas, aby mu Leon rozuměl. „Někteří se rodí s větrem ve vlasech a svitem hvězd v očích. Myslím, že asi budete jeden z nás, Courtneyi.“

Podle jeho pokynů opsal Leon široký kruh a zamířil k přistávací dráze. Zatím se nenaučil, jak stroj zpomalit a současně snížit výšku. Měl zvednout předek a nechat letadlo ztrácet rychlost, aby kleslo

vlastní tíhou, ale místo toho sklonil nos dolů a jako kámen se řítil k hřišti. Sestupoval příliš rychle, a i když klesání vyrovnal, kola podvozku narazila prudce do země a *Čmelák* se odrazil od trávy jako míč. Leon musel přidat plyn a zkusit to znovu. Hrabě Otto se rozesmál. „Ještě se máte hodně co učit, Courtneyi."

Druhý pokus vyšel o něco lépe. Díky velkému rozpětí křídel měl *Čmelák* nízkou pádovou rychlost. Plot kolem hřiště Leon přeletěl rychlostí čtyřicet uzlů ve výšce třicet stop nad zemí, pak zvedl nos a nechal letadlo klesat. Na zem sice dosedl s nárazem, při kterém mu cvakly zuby, ale už se neodrazil a hrabě Otto se znovu rozesmál. „Dobře! Mnohem lepší! A ještě jednou."

Žák se opravdu rychle učil a intuitivně získával cit. Každé z následujících tří přistání dopadlo lépe než předchozí a při čtvrtém předvedl dokonalé dosednutí na tři body, kdy se malé zadní kolo a dvě velká přední podvozková kola dotkla země současně.

„Výborně!" křikl von Meerbach. „Zarolujte k hangáru."

Leon se opájel úspěchem. První den letecké instruktáže se změnil v triumf a mohl se těšit na další zdokonalování v následujících dnech.

Před hangárem otočil *Čmeláka* a natáhl se po kohoutku, aby uzavřel přívod paliva a zastavil motory, ale hrabě Otto ho předešel. „Ne! Já vystoupím, ale vy ne."

„Nechápu," podivil se mladík. „Co mám vlastně dělat?"

„Slíbil jsem, že vás naučím létat, a svůj slib jsem splnil. Teď běžte a leťte, Courtneyi, nebo se zabijte. Mně je to jedno." Hrabě Otto von Meerbach přelezl bok kokpitu a zmizel a nechal Leona, aby se po třech hodinách výcviku pustil do prvního samostatného letu.

Musel zmobilizovat všechny duševní i tělesné síly, aby se donutil natáhnout ruku k přípustím. V mozku měl totální zmatek. V momentě zapomněl všechno, co se naučil. Startovní rozjezd zahájil s větrem v zádech. *Čmelák* jel a jel, nabíral rychlost, ale žalostně pomalu a vznesl se do vzduchu jen pár vteřin před nárazem do plotu postaveného kolem hřiště. Přenesl se tři stopy nad ním, ale konečně letěl.

Leon se ohlédl přes rameno. Hrabě Otto stál před hangárem s rukama na stehnech a celé tělo se mu otřásalo bujarým smíchem.

„Máš úžasný smysl pro humor, von Meerbachu. Nejdřív záměrně zraníš tři buvoly a potom pošleš úplného začátečníka, aby se zabil v letadle. Uděláš cokoliv, jenom aby ses pobavil.“ Jeho vztek však byl pomíjivý a rychle vyšuměl. Letěl sólo. Země a obloha patřily jenom jemu.

Po křišťálově čistém a jasném nebi plul jediný stříbrný mráček, který z dálky vypadal sotva větší než lidská ruka. Leon se k němu stočil a strmě stoupal. Oblak mu rostl před očima a připadal mu pevný a tvrdý jako kámen, když nad ním přelétal. Pak se otočil, vrátil se k němu a tentokrát se ho dotkl podvozkovými koly, jako by na něm chtěl přistát. „Hraju si s mraky!“ zavýskl. „Takto si krátí čas bůh a andělé.“ Klesl do nadýchané stříbřité mlhy, která jej na okamžik oslepila, a s radostným smíchem se z ní vynořil do ostrého slunečního svitu. Klesal stále níž a hnědá země mu spěchala vstříc. Vyrovnal klesání a olizoval podvozkem vrcholky stromů. Pak se před ním otevřela planina. Klesl ještě níž a třicet stop nad zemí se stomílovou rychlostí řítil nad vyprahlou divočinou. Pod jeho koly se rozprchávala stáda antilop a jiných zvířat. Letěl tak nízko, že se musel naklonit doleva a zvednout konec pravého křídla, aby neusekl krk pádící žirafě.

Znovu nabral výšku a stočil se k pahorkatině Ngong. Ze vzdálenosti dvou mil rozeznal doškové střechy tábora Tandala. Přeletěl nad ním dostatečně nízko, aby poznal tváře svých zaměstnanců, kteří na něj s úžasem hleděli. Zahlédl Manyora a Loikota. Vyklonil se z kokpitu a zamával jim. Masajové začali divoce křepčit a nadšeně mu mávání opláceli.

Vyhlížel mezi černochy bílý obličej. Ne jakýkoliv, ale zcela určitý. Bodlo ho zklamání, že tam Eva není. Otočil se zpátky k letišti a nízko nad terénem se vracel. Vtom uviděl koně. Rýsoval se proti obloze přímo před ním, šedá kobylka, kterou si Eva tak oblíbila. A pak spatřil i ji. Stála vedle hlavy koně, na sobě měla jasně žlutou

blůzku a slaměný klobouk se širokou střechou. Vzhlédla k přibližujícímu se letadlu, ale neprojevila žádné emoce.

Pochopitelně neví, že jsem to já. Myslí si, že u řízení sedí hrabě Otto. Leon se sám pro sebe usmál a klesal k ní. Stáhl si brýle a vyklonil se z kokpitu. Dokázal přesně určit moment, kdy ho poznala. Pohodila hlavou a Leon viděl, jak se jí v úsměvu zatřpytily zuby. Strhla si klobouk a mávala mu. Přehřměl nad ní tak nízko, že se kobyla začala plašit a prudce škubala hlavou. Mladík si namlouval, že rozeznal dokonce i barvu Eviných očí.

Stále stoupal, ale otočil se na sedadle a ohlédl se po ní. Pořád mu mávala. Toužil mít ji vedle sebe v kokpitu. Litoval, že nemůže natáhnout ruku a dotknout se jí. Pak si vzpomněl na zápisník ve skříňce vedle palubní desky. Hrabě Otto z něj při instruktáži vytrhl stránku a nakreslil mu na ni jeden obtížný manévr. U notesu visela na šňůrce tužka. Přidržel si zápisník na kolenou a rychle naškrábal vzkaz: *Poleť se mnou k hoře Lonsonyo.* Vyškubl stránku a složil ji do obdélníčku. Skříňka obsahovala i klubko šest stop dlouhých šarlatových stuh, určených ke shazování „pošty“ ze vzduchu. Jednu z nich vytáhl. Na jednom konci nesla olověné závaží o velikosti kulky do muškety, na druhém kapsičku s patentním zapínáním. Vložil do ní vzkaz, zavřel ji a otočil letadlo.

Eva zůstala na kopci, ale už seděla na koni. Viděla, že se *Čmelák* vrací, a postavila se v třmenech. Leon spěšně propočetl výšku a rychlost a ve vhodném okamžiku vyhodil stuhu z kabiny. Roztáhla se a třepetavě padala k zemi.

Eva pobídla koně do cvalu a spěchala za šarlatovým táborem. Když Leon stočil letoun v utažené zatáčce a podíval se na ni, právě seskakovala ze sedla a skláněla se pro zásilku. Vytáhla vzkaz, přečetla si ho, zamávala oběma rukama nad hlavou a energicky přikyvovala. Zuby se znovu zableskly v úsměvu.

Otevřený den hraběte von Meerbacha postupně nabýval na důležitosti, až v podstatě zastínil všechny ostatní významné události v

historii kolonie, jako třeba příjezd prvního vlaku od pobřeží nebo dokonce návštěvu Theodore Roosevelta, bývalého prezidenta Spojených států amerických.

Jak poznamenal jeden vtipálek u dlouhého barového pultu v klubu Muthaiga, plukovník Teddy nenabízel bezplatné vyhlídkové lety.

Za úsvitu památného dne dopadly sluneční paprsky na stanové městečko, které vyrostlo kolem pólového hřiště. Bydleli v něm většinou farmáři a osadníci z venkova, ale spousta dalších plátěných obydlí sloužila jako stánky s občerstvením, kde lord Delamere nechal zdarma nalévat pivo a limonádu a dámy z Ženského institutu rozdávaly čokoládové sušenky a jablkové koláče.

Šéfkuchař hotelu Norfolk dohlížel na rožnění býků nad žhavým uhlím. Plukovní kapela Královských afrických střelců ladila nástroje a chystala se na příjezd guvernéra. Všem se pod nohy pletly party rošťáckých kluků a smečky toulavých psů, kteří slídili po pamlscích. Stánky s občerstvením úpěly pod obležením dychtivých zájemců a sázelo se tři ku jedné, že zásoby piva dojdou dříve, než nastane večer. Mechanici Gustava Kilmera pilně ladili motory a dolévali nádrže aeroplánů. Na slíbený let čekala dlouhatánská řada vzrušených dětí, které výskaly při každém zarachocení vrtulí.

Do této chvíle Leon nalétal dvanáct hodin a hrabě Otto ujišťoval nervózní rodiče, že jejich potomci budou s tak zkušeným pilotem v naprostém bezpečí. Eva si vzala na starost hlídání davů nedočkavých dětí. Přesvědčila některé matky a členy výboru pólového klubu, aby se ujali funkce pořadatelů. Vždycky našla někoho, kdo uměl alespoň trochu německy nebo francouzsky, a s každým si hned dobře rozuměla. Kdykoliv se po ní Leon během dopoledne ohlédl, vždycky jí na klíně sedělo malé dítě a pět nebo šest dalších jí viselo na rukou nebo na sukni.

Stala se z ní úplně jiná žena, která se prakticky ve všem lišila od krásné společnice hraběte von Meerbacha. Probudily se v ní mateřské instinkty, oči jí planuly, obličej zářil. Zvonivě se smála, když zvedala drobotinu ke kokpitu *Čmeláka* do čekajících rukou Leona nebo Hennieho du Randa, kteří je poutali pásy k sedačkám a lavicím.

Ve chvíli, kdy kabina téměř přetékala švitořivým nákladem, Leon nastartoval a děti se rozpištěly slastnou hrůzou. U postranní čáry spustila plukovní kapela řízný vojenský pochod. *Čmelák* vyjel na hřiště následovaný *Motýlem* pilotovaným hrabětem von Meerbachem, který vezl mnohem důstojnější pasažéry. Oba aeroplány obletěly v sevřené formaci dvakrát město a vrátily se k přistání. Eva stála u žebříku *Čmeláka* a pomáhala dětem vysedat. Hennie a Max Rosenthal rozdali miniaturní modely letadla a další parta se připravila k nástupu.

Leona nová Evina podoba doslova fascinovala. Otevřela okenice a nechala zasvítit své vnitřní teplo a laskavou, jemnou ženskou duši. Děti to vycítily a sbíhaly se k ní jako mravenci k misce cukru. Zdálo se mu, že se sama stala dítětem, byla zcela přirozená a naprosto šťastná. Jak den pokračoval, davy dětí neřídly, spíše naopak. Většina pomocníků ve vedru odpadla, ale Eva byla k neutahání. Díval se na ni, jak kleká do prachu, aby očistila šaty holčičce, které se ve vzduchu udělalo špatně. Vlasy slepené potem jí spadly do obličeje a musela je odfouknout. Boty měla zaprášené a sukni samou skvrnu od špinavých dětských prstíků, ale obličej jí zářil potem a štěstím.

Leon se rozhlédl. Hrabě Otto odstartoval k dalšímu vyhlídkovému letu, tentokrát s brigádním generálem Penrodem Ballantynem a ředitelem banky Barclays. Gustav Kilmer stál u hangáru zády k nim a odšroubovával zátku z dalšího barelu s leteckým benzinem. V daném okamžiku je nikdo nesledoval. „Evo!“ zavolal.

Předala dítě matce, přistoupila k letadlu a naoko se zabývala čekající drobotinou. Promluvila, aniž na něj pohlédla: „Libuješ si v nebezpečí, Medvídku. Víš, že na veřejnosti bychom se spolu neměli bavit.“

„Musím využít každou chvíli, kdy jsi sama.“

„Cos mi chtěl říct?“ Její výraz změkl, ale rychle se zase odvrátila.

„Umíš to výborně s dětmi. Od takové velké dámy bych to nečekal.“

Znovu se na něj podívala s úsměvem a rozzářenýma očima, které nic neskrývaly. „Jestli mě pokládáš za velkou dámu, tak mě vůbec neznáš.“

„Myslím, že víš, co k tobě cítím.“

„Ano, Medvídku. Vím. Skrývat tajemství ti moc dobře nejde.“ Zasmála se.

„Neexistuje žádná možnost, že bychom mohli být spolu úplně sami? Tolik bych ti toho chtěl říct!“

„Gustav nás pozoruje. Už spolu mluvíme příliš dlouho. Musím jít.“

Pozdě odpoledne řada čekajících dětí konečně prořídla a zkrátila se. Leon padal vyčerpáním. Dávno přestal počítat, kolik vzletů a přistání absolvoval. Ne všechny byly perfektní, ale nezpůsobil *Čmeláku* žádné viditelné poškození a nikdo z malých cestujících si nestěžoval. Zmoženě se zadíval na frontu. Chvála bohu, je jich jenom pět. Poslední let.

Pak spatřil, jak na něj za plotem někdo mává. Chvíli mu trvalo, než obličej poznal, a to mu ještě pomohla skutečnost, že se kolem mávajícího muže tísnilo několik holčiček v pestře zbarvených sárí.

„Ať se propadnu,“ rozjařil se. „Ctihodný pan Goolam Vilabjhi a jeho cherubíni.“ Pak si všiml, že nejmenší andílek pláče a ostatní vypadají, jako by jim pukalo srdíčko. Postavil se v kokpitu a pokynul indickému obchodníkovi. Celá rodina zamířila v jednom šiku k brance v oplocení kolem hřiště, ale jeden z členů výboru pólového klubu v roli pořadatele ji střežil, aby dovnitř nepronikly nežádoucí živly. Byl to mohutný chlap s břichem jako pivní sud a opáleným obličejem rudým jako rak. Leon věděl, že je to osadník, který se teprve nedávno přistěhoval ze staré vlasti a převzal slíbený pozemek o rozloze čtyř tisíc akrů. Nyní byl navíc očividně posílený pivem lorda Delamerea, čepovaným zadarmo. Důrazně vrtěl hlavou a pana Vilabjhiho zastavil. Na dcerky byl v té chvíli politováníhodný pohled.

Leon vyskočil z kokpitu a rozběhl se k brance, ale Eva ho předešla. Vrhla se na pořadatele jako teriér na krysu a urostlý farmář se dal před drobnou ženou na bázlivý ústup. Eva chytila dvě děvčátka za

ruku, Leon posbíral ostatní. „Kdy se nám naskytne možnost být spolu sami?“ zeptal se jí přes dětské hlavičky.

„Trpělivost, Medvídku. Prosím. A už dost. Gustav nás zase sleduje.“ Pomohla poslednímu děvčátku do kabiny a vrátila se k brance a k nervóznímu Vilabjhimu. Stála tam v živém rozhovoru s Indem, ještě když Leon s drobotinou naposled přistál.

Eva uchvátila všechny muže v kolonii a já stojím na konci řady, pomyslel si trpce a samotného jej překvapila síla vlastní žárlivosti.

Dámský večer v důstojnické jídelně 1. pluku Královských afrických střelců se mohl rovněž směle označit za úspěšný podnik – pro všechny kromě Leona. Stál u baru a díval se, jak Penrod tančí s Evou. Slavnostní uniforma strýci neobyčejně slušela a tančil jako baletní mistr. Eva se v jeho náručí vznášela jako krásné pírko. Tmavé vlasy si vyčesala nahoru a měla holá ramena. Lehounké světle fialové šaty zdůrazňovaly barvu jejích očí i saténovou pokožku. Leon se vpíjel zrakem do plných boků a dlouhých štíhlých nohou. Zářila jako hvězda a mírně zčervenala, když se smála další Penrodově duchaplné poznámce. Synovci se podařilo zaslechnout střípek konverzace, když strýc s kráskou zavířili kolem něho. Mluvili francouzsky a Penrod se překonával ve zdvořilosti a šarmu.

Ten starý kozel! vztekal se Leon v duchu. Ve svém věku by mohl být její děda, a jak se tady natřásá! Pak zahlédl jiskřičky v Eviných očích a záblesk bělostných zoubků, jak se na strýce usmála. A ona není o nic lepší! Copak musí flirtovat s každým chlapem, který se k ní přiblíží?

Večer se nekonečně vlekl. Žerty kamarádů důstojníků čpěly stářím, projevy nudily, hudba hrála hlasitě a občas falešně, dokonce i whisky chutnala nakysle. Venku horká noc a uvnitř se nedalo dýchat. Leon se cítil jako lapený do pasti. Slečně, jíž z povinnosti dělal společnost, páchlo z úst. Vrátil ji obtloustlé matce, která ho celý večer pronásledovala nadějnými pohledy, a s obrovskou úlevou se vytratil do noci.

Obklopil ho svěží vzduch, na jasném nebi nádherně zářily hvězdy. Právě vycházelo souhvězdí Štíra, připravené bodnout. Leon strčil ruce do kapes a bloumal kolem přehlídkové plochy. Obešel ji a vracel se k jídelně, když spatřil na verandě skupinu mužů. Kouřili doutníky a z jejich středu hýkal důvěrně známý hlas. Odpověděl mu jiný, který zabrnkal Leonovi na nervy stejně bolestně jako ten první. Žabák Snell a jeho podlézavý nohsled Eddy Roberts, pomyslel si podrážděně. Zrovna když jsem se začal cítit trochu líp. Poslední dva lidi, které bych chtěl potkat.

Taneční sál měl naštěstí zadní vchod, a tak k němu zamířil. Tiše obešel budovu hustě porostlou popínavým vínem.

Ve chvíli, kdy zabočil za roh, vzplála ve tmě zápalka. Za oponou révy a květin spatřil dvojici. Žena stála zády k němu a držela sirku muži, který se skláněl nad plamínkem a zapaloval si doutník. Pak se napřímil a vyfoukl oblak kouře. Zápalka ještě hořela a Leon v jejím mihotavém světle poznal svého strýce. Ani on, ani žena o jeho přítomnosti nevěděli.

„Děkuji, drahá," řekl Penrod anglicky. V tom okamžiku zahlédl synovce a v obličeji se mu objevil lehce poplašený výraz. „To je Leon!" zvolal.

Divné, zní to spíš jako varování než příbuzenský pozdrav, blesklo mladíkovi hlavou Žena se prudce otočila, mezi prsty jí stále hořela zápalka. Hned ji pustila na zem a zašlápla, ale i tak Leon postřehl, jak se tváří. Ona i Penrod se chovali jako spiklenci.

„Polekal jste mě, monsieur Courtney. Vůbec jsem vás neslyšela."

Promluvila francouzsky, ale před chvílí s ní Penrod mluvil anglicky. „Promiňte, že vyrušuju."

„Ale vůbec ne," namítl strýc. „V sále je hrozné dusno. Ty malé větráky jsou k ničemu. Fräulein von Wellberg se udělalo mdlo a potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu. A já jsem si chtěl zakouřit." Plynule přešel do francouzštiny a obrátil se k Evě. „Vysvětlil jsem svému synovci, že jste byla trochu indisponovaná z horka a špatného vzduchu."

„Už se cítím dobře," odvětila stejným jazykem. Leon jí sice neviděl do obličeje, ale připadalo mu, že se zase plně ovládá.

„Mluvili jsme o kapele a jejím repertoáru," pokračoval Penrod. „Fräulein von Wellberg připomíná její interpretace Strausse válečný tanec domorodců, zato je docela spokojená s tím, jak zahrála polku."

Poslyš, strejdo, mám pocit, že nějak moc mluvíš, pomyslel si Leon s hořkostí. Chvilku jim dělal společnost při rozhovoru o ničem a pak se uklonil Evě. „Omluvte mě prosím, Fräulein. Nejsem tak silný jako vy dva. Asi se půjdu domů vyspat. Vrátíte se s hrabětem po banketu do Tandaly, nebo zůstanete v hotelu Norfolk?"

„Pokud vím, má nás Gustav odvézt v loveckém voze do tábora," odpověděla.

„Výborně. Přikázal jsem svým lidem, že mají všechno připravit pro váš návrat. Pokud byste si ještě něco přáli, stačí říct. Předpokládám, že si s hrabětem budete chtít zítra přispat. Snídaně se bude podávat, až si ji budete přát." Pokynul Penrodovi. „Ačkoliv služba hlasitě volá, tělo rychle slábne, pane. Ještě jeden nebo dva povinné tance a ztratím se jako pára nad hrncem."

„Zmíním se o tvé obětavosti v hlášení, chlapče. Svým příkladným chováním děláš pluku čest. Způsob, jakým ses zhostil polky s tlustou dcerou lorda Warboyse, bylo radost sledovat. Byl jsi zvážen a neshledán lehkým."

„Jsi velmi laskav, strýčku." Odešel, ale u dveří do sálu se ohlédl. Neviděl dvěma temným postavám do tváře, ale zarazilo ho, jak se k sobě sklánějí a pozorně jeden druhého poslouchají. Jistě už neprobírají interpretaci Strausse, ale mnohem závažnější věci.

K čemu se vy dva chystáte? Kdo vlastně ve skutečnosti jsi, Evo von Wellbergová? Čím blíže se k tobě dostávám, tím jsi vzdálenější. Čím více tě poznávám, tím méně o tobě vím.

Leona probudil hukot motoru loveckého vozu, který sjel z cesty vedoucí od města, a hlasitý zpěv hraběte, jenž vyřvával hospodský popěvek *Ztratil jsem své srdce v Heidelbergu.* Posadil se na posteli,

rozžal zápalku a zkontroloval čas na Percyho stříbrných hodinkách položených na nočním stolku. Za šest minut čtyři. Slyšel, jak auto zastavilo, pak práskání dveří, hlasité „Dobrou noc“, jímž se von Meerbach loučil s Gustavem, a Evin smích. Pocítil záchvěv žárlivosti a nakvašeně zabručel: „Podle toho kraválu jsi opilý jak žok, milý Otto. Na tvém místě bych si příště dal pozor, až budu pít s lordem Delamerem. Přeju ti brutální opici. Zasloužíš si ji, ty parchante.“

Dožil se zklamání. Hrabě Otto se objevil v jídelním stanu krátce po osmé a vypadal svěže a odpočatě. Oční bělma měl jasná a průzračná jako dítě. Křikl na Ishmaela, ať mu přinese kávu, a když kuchař přispěchal, nalil si do kouřícího hrnku řádnou dávku koňaku. „Po pití mívám vždycky hroznou žízeň. Ten bláznivý Angličan Delamere si už neměl s kým připíjet, a tak jsme si ke konci přiťukávali na jeho oblíbeného koně a honícího psa. Ten chlap je opravdu blázen. Měli by ho zavřít. Pro jeho vlastní dobro a pro ochranu jeho bližních.“

„Pokud si vzpomínám, nebyl to lord Delamere, kdo stál uprostřed parketu na hlavě a pil koňak ze skleničky vzhůru nohama.“

„Ne, to jsem byl já,“ přiznal von Meerbach. „Ale Delamere mě k tomu vyzval a mně nic jiného nezbývalo. Věděl jste, že ho v mládí pokousal lev? Proto kulhá.“

„Ten příběh zná v kolonii každý.“

„Snažil se ho zabít nožem.“ Hrabě Otto smutně potřásl hlavou. „Šílenec! Skutečně by ho měli zavřít do ústavu.“

„Povězte mi, pane hrabě, nepřipadá vám nápad zabít lva *asagajem* stejně bláznivý?“

„*Nein!* Vůbec ne! Nůž je hloupost, ale oštěp je naprosto logická zbraň.“ Dopil kávu a praštil hrnkem o stůl. „Jsem vám vděčný, že jste mi to připomněl, Courtneyi. Už mám dost studentských žertíků, jak tomu říká ten blázen Delamere. Připil jsem si s celým světem a tančil s každou tlustou britskou matrónou v kolonii. Nechal jsem jejich uprděné spratky létat ve svém krásném letadle. Krátce řečeno, splnil jsem své společenské povinnosti ke guvernérovi a obyvatelům této kolonie. Teď chci do divočiny a doopravdy si zalovit.“

„Těší mě, že to říkáte, pane. Stejně jako vy mám pro tuto chvíli Nairobi až po krk.“

„Dobře. Můžete vyrazit. Sežeňte ty své dva pohany, vemte si *Čmeláka* a odleťte na loviště. Nechte rozhlásit mezi domorodými kmeny po celé příkopové propadlině, že hledám největšího lva, jaký se kdy v zemi Masajů narodil. Náčelníkovi vesnice, která ho pro mě najde, dám jako odměnu dvacet krav. Jděte a nevracejte se, dokud pro mě nebudete mít dobrou zprávu. A pamatujte, Courtneyi, musí být velký a mít hřívu černou jako ďábel.“

„Hned, pane hrabě. Mohu si dopít kávu, než vyrazím?“

„Další dobrý anglický žert. *Ja,* moc vtipné. A teď vám povím jeden dobrý německý vtip. Sežeňte mi toho lva, nebo vám nakopu zadek tak, že budete kulhat hůř než Delamere. To byl opravdu povedený žert, ne?“

Když o hodinu později vešla do jídelního stanu Eva, hrabě Otto seděl u dlouhého stolu sám, probíral se hromadou dokumentů s černou orlicí německého ministerstva války a zapisoval si do bloku poznámky. Odsunul je a zadíval se na ni. Stála na prahu a zezadu ji ozařovalo dopolední slunce. Na sobě měla sandály a lehké letní šaty s hezkým květinovým vzorem, v nichž vypadala roztomile jako školačka. Vlasy měla čerstvě umyté a sčesané do sobolí kaskády, která se jí vlnila na záda. Přistoupila k hraběti a objala ho kolem ramen. Vzal její ruku, rozevřel prsty a políbil ji na dlaň. „Jak můžeš být tak krásná?“ zeptal se. „Necítíš se provinile, když vedle tebe vypadá každá jiná žena škaredě a vybledle?“

„A ty se necítíš provinile, když tak pohotově a přesvědčivě lžeš?“ Vášnivě ho políbila na ústa, pak se zasmála a odtáhla se, když jí chtěl sáhnout na prsa. „Nejdřív mě musíš nakrmit, drahý Otto.“

Ishmael se samozřejmě nachystal na její příchod. Nasadil si svůj nejlepší fez s černým střapcem a bílou *kanzu* měl tak pečlivě vypranou a nažehlenou, že připomínala padlý sníh. Zablýskal zuby v úsměvu. „Dobré ráno, memsáhib. Nechť je váš den naplněn vůní růží

a sladkých plodů, jako jsou tyto," oslovil ji zdvořile francouzsky a položil na stůl talíř s nakrájeným mangem, papájemi a banány.

„*Merci beaucoup,* Ishmaeli. Kde jste se naučil tak dobře francouzsky?"

„Mnoho let jsem pracoval pro konzula v Mombase, memsáhib." Ishmael jen zářil. Podlehl jejímu kouzlu stejně jako všichni pracovníci v Tandale.

„Hoď sebou, ty domýšlivý pohane," zasáhl hrabě Otto. „Vychladla mi káva. Přines čerstvou konvici." Jen co Ishmael zmizel, hrabě zvážněl. „Tak, Courtneye jsem se zbavil," prohlásil věcně. „Poslal jsem ho do divočiny, aby mi našel lva, o kterém jsme tak často mluvili. Bude dlouho pryč a poskytne mi dost času k naplnění skutečného účelu tohoto výletu. Chová se sice naivně a osobně je docela příjemný, ale já mu přesto nevěřím. Na můj vkus je moc rafinovaný Včera večer si oblékl uniformu armádního důstojníka. To znamená, že je uveden na seznamu britských rezervistů. Kromě toho jsem se od Delamerea dozvěděl, že brigádní generál Ballantyne je jeho strýc. Má tedy silné vazby na britské ozbrojené síly. V budoucnu si na něj musíme dávat pozor."

„Samozřejmě, Otto." Posadila se na židli vedle něho a věnovala se ovoci.

„Včera jsem dostal telegram z Berlína. Na sedmnáctého mi zajistili schůzku s von Lettowem," pokračoval. „Do Arushi je daleko. Poletím sice letadlem, ale nemohu si dovolit vzdálit se na příliš dlouho. Sleduje nás hodně lidí. Sbal si nějaké pěkné věci, Evo. Chci na tebe být hrdý."

„Opravdu mě s sebou potřebuješ, Otto? Ty vaše pánské rozhovory mě vždycky nudí. Radši bych zůstala tady a namalovala pár obrázků." Nabodla na vidličku plátek zralého manga.

Během dlouhého soužití s ním se mistrně naučila projevovat lhostejný nezájem o jeho záležitosti, ať už obchodní nebo politické. Tento přístup přinesl mnohem víc ovoce, než kdyby se z něj snažila informace dolovat. Trpělivost se znovu náramně vyplatila. Poprvé od odjezdu z Wieskirche se zmírni o von Lettow-Vorbeckovi. Věděla,

že právě setkání s ním je pravý účel jeho cesty do Afriky, středobod jeho klamné hry.

„Samozřejmě že tě potřebuju, *Liebling.* Víš přece, že mi přinášíš štěstí."

„Kdo všechno tam kromě von Lettowa bude? I nějaké ženy?"

„Pochybuju. Von Lettow je starý mládenec. Možná guvernér Schnee, ale ten, pokud vím, s von Lettowem moc nevychází. Nebude to společenské setkání. Nejdůležitější osobou při jednání bude ten jihoafrický Búr Koos de la Rey. Na něm všechno závisí."

„Možná jsem jenom hloupá holčička, jak často říkáváš, ale není to setkání poněkud komplikované? Nebylo by jednodušší, kdyby ten búrský generál přijel rovnou do Berlína? A proč jsme se nemohli my dopravit do Kapského města v pohodlí a komfortu parníku *Admiral?"*

„V Jižní Africe je de la Rey poznamenaný muž. Patřil k búrským vůdcům, kteří tvrdě bojovali proti Britům. Od uzavření příměří se netají svými protibritskými postoji. Jakýkoliv kontakt mezi ním a naší vládou by v Londýně vyvolal poplach. Schůzka musí proběhnout mimo území naší vlasti. Před deseti dny se v naprostém utajení nalodil u jihoafrického pobřeží na jednu z našich ponorek, která jej převezla do Dar es Salaamu. Po schůzce se stejnou cestou vrátí."

„A ty zatím budeš lovit divokou zvěř v sousední zemi. Neexistuje nic, co by mohlo vzbudit podezření, že jste se vy dva setkali. Už chápu. Dokonalá konspirace."

„Jsem rád, že se mnou souhlasíš." Sarkasticky se usmál.

„Ta záležitost je pro tebe určitě moc důležitá, když jí věnuješ tolik času, který jsi mohl strávit na lovu."

„Taky že je," přikývl vážně. „Věř mi, že je."

Instinkt ji varoval, že pro tuto chvíli již zašla dost daleko. Povzdechla si a zamumlala: „Moc důležitá a smrtelně nudná. Koupíš mi aspoň po návratu do Německa pěkný dárek, když tam s tebou půjdu?" Našpulila k němu rty, zatřepetala dlouhými řasami a obratně použila oči. Toto chování spíše odpovídalo postavě, kterou hrála, aby ho potěšila. Mělká odpověď, jakou od ní obvykle čekal. Během

dlouhé doby, kterou prožila po jeho boku, se naučila perfektně zvládat každou situaci, která mezi nimi nastala, a uměla dokonale naplnit jeho očekávání. Přesně věděla, co od ní chce. Nepřál si rovnocennou partnerku nebo někoho, kdo by jej intelektuálně stimuloval, na tohle měl jiné. Potřeboval ji jako ozdobu, jednoduchou a poslušnou krásku, která vyvolá a pak dovedně uspokojí jeho živočišné vášně. Chtěl ji jako příjemné vlastnictví, které v jiných mužích vzbuzuje obdiv a v ženách závist, jako dekoraci, která zdůrazní jeho význam a společenské postavení. A jakmile ho unaví, zbaví se jí stejně klidně a pohotově, jako když zahodí boty, na kterých se odlepila podrážka. Plně si uvědomovala, že stovky krásných žen se jen třesou, aby zaujaly její místo. To, že si ji tak dlouho ponechal po svém boku, bylo nejlepším důkazem jejích schopností a kvalit kurtizány.

„Bude to ten nejpěknější dárek, který v Berlíně najdeme," souhlasil bez odporu.

„Můžu si vzít ty šaty, které jsi mi koupil v Paříži? Myslíš, že se generálu von Lettow-Vorbeckovi budou líbit?"

„Jediný pohled na tebe v těch šatech v něm vyvolá takové myšlenky, že by ho za ně v každé civilizované zemi posadili za mříže." Hrabě Otto se zasmál a pak silným hlasem zavolal: „Ishmaeli!"

„Sežeňte Hennieho," přikázal von Meerbach, když kuchař vklouzl do stanu. „Řekněte mu, ať za mnou hned přijde."

Hennie du Rand se během několika minut dostavil do jídelního stanu. Ustaraně se mračil, odrbaný klobouk držel před hrudí a nervózně ho mnul prsty špinavými od motorového oleje.

„Pojďte dál, Hennie. Nestůjte tam." Hrabě Otto ho s úsměvem pozdravil a podíval se na Evu. „Musíš nás omluvit, *Liebling.* Víš, že Hennie neumí německy, musíme tedy mluvit anglicky."

„Prosím tě, Otto, nedělej si se mnou starosti. Mám zde knihu o ptácích a dalekohled. S nimi se zabavím." Vstala, sklonila se k němu a políbila ho, vyšla před stan a posadila se na židli, odkud měla krásný výhled na spoustu krmítek, které nechal Leon kvůli ní postavit. Zpěvní ptáci se k nim slétali v celých hejnech a vesele štěbetali.

Seděla sice na doslech, ale rozhovor obou mužů v jídelním stanu zdánlivě ignorovala a plně se soustředila na zachycení barev a tvarů zářivých poletujících klenotů do svého náčrtníku.

Otto von Meerbach na ni zapomněl, sotva vstala od stolu, a věnoval se Henniemu du Randovi. „Jak dobře znáte Arushu a krajinu kolem ní, Hennie?“

„Dva roky jsem pracoval pro tamní dřevařskou společnost. Káceli jsme na dolních svazích hory Meru. Tu oblast znám velmi dobře.“

„Na řece Usa leží vojenská pevnost, že?“

„*Ja.* Je to významná stavba. Místní lidé ji nazývají *Hrad s cukrovou polevou.* Je zářivě bíle natřená a na hradbách jsou věžičky a cimbuří. Vypadá jako obrázek z pohádkové knížky.“

„Poletíme tam. Myslíte, že ji najdeme ze vzduchu?“

„Já jsem v aeroplánu nikdy neletěl, ale jsem si jistý, že by ji našel i slepý.“

„Dobře. Připravte se na cestu. Startujeme zítra za svítání.“

„Těžko mohu uvěřit, že poletím v jednom z vašich strojů, pane.“ Hennie se zazubil. „Můžu pomoct s údržbou a doplňováním paliva.“

„S tím si nelámejte hlavu, tyhle věci má na starosti Gustav. Potřebuju vás, abyste mě představil svému starému příteli.“

Slunce se ještě skrývalo za obzorem, když se *Motýl* vznesl z pólového hřiště. Ve studeném ranním vzduchu, který jim za letu foukal do tváří, se choulili na sedačkách, zabalení do dlouhých plášťů. Hrabě Otto mířil na jih ve výšce tří tisíc stop nad zemí. Nedlouho poté, co přeletěli sráz ohraničující Velkou příkopovou propadlinu, se slunce náhle vyhouplo nad obzor a ozářilo velkou horskou pevnost Kilimandžára, které i ze vzdálenosti přes sto mil dominovalo celému jižnímu horizontu.

Eva seděla sama na zadním sedadle mimo zorné pole hraběte von Meerbacha, který se vpředu skláněl nad ovládacími prvky. Krčila se

za ochranným sklem zabalená v lodenovém plášti, aby ji neroztřásla zima. Vlasy jí kryla kožená kukla a oči brýle s kouřovými skly. Gustav a Hennie v přední části kokpitu snášeli největší nápor větru. Nikdo se po ní ani neohlédl. Divný pocit. Obvykle se na ni upíraly zraky všech, kdežto teď jí nikdo nevěnoval jediný pohled. Pro jednou mohla povolit uzdu emocím a nechat je volně rozběhnout.

Vyhlédla přes pravý okraj kabiny na širou step porostlou hnědou trávou. Obrovský prostor jen umocnil její samotu. Najednou si připadala malá a bezvýznamná. Zmocnil se jí pocit naprosté izolace, odtržení od veškerého lidského kontaktu. Zamyslela se nad hloubkou svého zoufalství a rozplakala se. Plakala vůbec poprvé od onoho chladného listopadového dne před šesti dlouhými roky, kdy stála u hrobu a dívala se, jak do něj klesá rakev s jejím otcem. Od té doby byla sama a už to trvalo příliš dlouho.

Pod ochranou helmy a brýlí plakala tiše a skrytě. Náhlá slabost ji vyděsila. Za celá ta léta, kdy byla nucena vést život v klamu a iluzi, hrát hru zrcadel a stínů, se ani jednou nestalo, že by ji přepadly tak chmurné pocity. Vždycky byla silná. Vždy věděla, co je její povinnost, a byla rozhodná a odhodlaná, pevná jako skála. Nyní se však cosi změnilo a ona nechápala co.

Pak ucítila, jak se letadlo ostře naklání, a vysoko nad sebou spatřila horský masiv. Stáhla se do sebe tak hluboko, že si zprvu myslela, že ji klamou smysly. Tajemná hora jako by plavala na stříbrném mraku. Neuměla si představit, že by mohla být skutečná. Je to její útočiště na nebesích, kam se může skrýt před vlčími smečkami, které ji pronásledují? Její mysl zaplnily představy stejně nehmotné a fantaskní jako ta snová, nadzemská hora.

Pak si náhle uvědomila, že to není sen, ale Lonsonyo. Mraky, na nichž zdánlivě plavala, to byla mlha při jejím úpatí, která se před jejíma očima rozpouštěla v paprscích zářícího slunce. Postupně se před ní vynořoval majestátní masiv Lonsonya.

Zdálo se jí, že z ní zoufalství spadlo a do srdce se jí vlila nová síla. Náhle pochopila změny, které v ní tak bouřlivě propukly. Do této chvíle věřila, že ji ve vytyčeném směru drží pouze síla. Nyní věděla,

že to byla rezignace. Jinou cestou jít nemohla. Teď to ale bylo jiné. Už ji neovládalo zoufalství, nýbrž naděje. Naděje tak silná, že zastínila vše ostatní.

„Naděje, která pramení z lásky," zašeptala sama pro sebe. Dosud nebyla schopna milovat muže. Ještě nikdy žádnému muži nevěřila. Ani jednoho nevpustila do svých tajných a přísně střežených míst. Proto jí byly ty pocity tak cizí. Proto je hned nepoznala. Teď poznala muže, který jí dodal odvahu doufat. Do této chvíle mu odolávala, protože ho znala stejně málo jako on ji. Teď se její odpor zlomil. Vpustila ho dál. Téměř proti své vůli mu podlehla. Poprvé v životě někomu věnovala svou důvěru a bezpodmínečnou lásku.

Cítila, jak nová naděje zastavuje slzy a zoceluje její rozhodnost. Medvídku, ach Medvídku! Vím, že cesta, kterou spolu musíme projít, bude dlouhá a těžká. Ceká nás spousta překážek a nástrah. Já však jistojistě vím, že můžeme zvítězit a vystoupit na vrchol naší hory.

Hrabě Otto prolétal vzdušnými kaňony oblohy. Vysoko nad nimi se tyčily ledovce a sněhová pole Kilimandžára a vrhaly na ně stíny. Větry, které kolem tří vulkanických vrcholů vanuly, pohazovaly *Motýlem* jako korkovou zátkou. Pak se letoun vymanil z vlivu velehory a vplul do slunečního svitu. Přímo před nimi se však zvedalo další horské pásmo. Hora Meru se ovšem hodně lišila od masivu, který nechali za zády. Eva vnímala Kilimandžáro jako muže a Meru jako ženu. Byla nižší a na pohled jemnější, místo kamení a ledu pokrývaly její úbočí husté zelené lesy.

Hennie du Rand ukázal hraběti nový kurz. Pilot opsal ostrou zatáčku kolem nižších svahů Meru a přeletěl nad Arushou, která se krčila při úpatí hory. Pak Hennie máchl rukou dopředu a všichni spatřili bílý jas hradeb pevnosti Usa sedící nad řekou. Když se přiblížili, rozeznali střílny ve zdech a stožár nad centrální věží, na němž se třepetala vlajka s černou dvouhlavou císařskou orlicí na červeno-žluto-černém pozadí.

Hrabě Otto přeletěl nízko nad hradbami a uniformovaní strážní na cimbuřích k němu poděšeně zvedali hlavy. Z hlavní brány vyjel štábní automobil a v oblaku prachu zamířil k volnému prostranství na břehu řeky. Hrabě s uspokojením přikývl. Vůz byl nejnovější model z jeho automobilky. Vzadu seděli dva muži.

Jak si von Meerbach vyžádal, podél břehu řeky byl vyčištěn pruh půdy, na kterém mohl přistát. Povrch byl hrbolatý jako zorané pole, podél okrajů ležely pokácené stromy a vykopané kořeny. Na jednom konci visel na dlouhém stožáru větrný rukáv. Dráha odpovídala požadavkům, které telegraficky zaslal plukovníkovi von Lettow-Vorbeckovi. Zlehka dosedl a nechal letoun dojet k zaparkovanému štábnímu automobilu. Vedle otevřených dveří vozidla stál uniformovaný německý důstojník s jednou nohou ve vysoké holínce položenou na stupačce.

Hrabě Otto sestoupil po žebříku a oficír mu vyšel v ústrety, aby jej pozdravil. Měl vysokou a štíhlou postavu s širokými rameny a na sobě uniformu v barvě polní šedi a plstěnou tropickou přilbu. Límec mu zdobily červené a zlaté výložky štábního důstojníka, u krku mu visel Železný kříž první třídy. Zastřižený knírek prokvetl šedinami, oči se dívaly přímo a pronikavě.

„Hrabě Otto von Meerbach?“ zeptal se a řízně zasalutoval. „Já jsem plukovník Paul von Lettow-Vorbeck.“ Hlas zvyklý velet zněl rázně a úsečně.

„Zajisté, plukovníku. Po dlouhé vzájemné korespondenci jsem rád, že se s vámi konečně setkávám osobně.“ Potřásl veliteli rukou a pozorně si prohlížel jeho rysy. Před odjezdem z Berlína navštívil velitelství armády na třídě Unter den Linden a prohlédl si plukovníkův služební záznam. Působivý dokument. Snad žádný jiný důstojník ekvivalentní hodnosti se nemohl pochlubit tolika roky aktivní služby v poli. Zúčastnil se potlačení boxerského povstání v Číně a v Německé Jihozápadní Africe se pod von Trothou podílel na bezohledné genocidě Hererů, při níž bylo zabito přes šest tisíc mužů, žen a dětí, více než polovina kmene. Poté byl pověřen velením bezpečnostních jednotek v Kamerunu a nakonec v Německé Východní Africe.

„Plukovníku, chtěl bych vám představit Fräulein Evu von Wellberg.“

„Je mi ctí, Fräulein.“ Von Lettow-Vorbeck znovu zasalutoval, srazil podpatky a podržel Evě otevřené dveře štábního automobilu, aby se mohla posadit dozadu. Nechali Gustava a Hennieho, ať se postarají o letadlo, a rozjeli se k pevnosti.

Hrabě Otto přistoupil rovnou k věci. Věděl, že plukovník očekává a ocení rychlý a jasný postup. „Dorazil náš host z jihu v bezpečí, plukovníku?“

„Čeká na vás v pevnosti.“

„Co si o něm myslíte? Dostojí své reputaci?“

„Těžko říct. Nemluví německy ani anglicky, pouze rodnou afrikánštinou. Obávám se, že se s ním budete dost obtížně dorozumívat.“

„Na tuto eventualitu jsem se připravil a vzal jsem s sebou jednoho Afrikánce, který navíc bojoval pod de la Reyem proti Britům v Jižní Africe. Kromě toho mluví plynně anglicky, stejně jako vy, pokud vím. Takže s dorozumíváním by neměly nastat žádné problémy.“

„Výborně! To nám velmi ulehčí naše jednání.“ Von Lettow-Vorbeck pokýval hlavou. Štábní vůz vjel branou na nádvoří pevnosti. „Po dlouhé cestě se jistě budete vy i Fräulein von Wellberg chtít vykoupat a trochu si odpočinout. Kapitán Reitz vás doprovodí do ubikací, které jsme pro vás připravili. Ve čtyři, to znamená za dvě hodiny, se pro vás vrátí a odvede vás na setkání s de la Reyem.“

Jak von Lettow-Vorbeck slíbil, úderem čtvrté zaklepal kapitán Reitz na dveře apartmánu pro hosty.

Hrabě Otto se podíval na hodinky. „Je přesný. Jsi připravená, Evo?“ Přesnost očekával ode všech kolem sebe včetně ní. Prohlédl si ji od zářících vlasů po drobná chodidla. Dala si na svém vzhledu záležet a věděla, že je krásná.

„Ano, Otto, jsem.“

„Ty šaty z Paříže ti nádherně sluší.“ Zavolal na kapitána Reitze. Důstojník vstoupil a uctivě zasalutoval. Za ním stál v otevřených dveřích Hennie du Rand v čisté košili, oholený a s napomádovanými vlasy.

„Vypadáte velmi upraveně, Hennie," pochválila ho Eva. Znal základy němčiny natolik, že jí porozuměl, a kůže pod hnědým opálením zrudla potěšením.

„Pojďte prosím za mnou, pane," vyzval hraběte kapitán. Chodbou s kamennou dlažbou ho následovali ke kruhovému schodišti, které vedlo na hradby. Na terase na ně čekal plukovník von Lettow-Vorbeck. Seděl u těžkého teakového stolu s naservírovaným občerstvením.

Na protější straně terasy stál zády k nim a s rukama podél těla vysoký muž v dlouhém černém kabátu a hleděl přes řeku na mohutný masiv Meru, v dálce nejasně vystupující z oparu.

Von Lettow-Vorbeck vstal, přivítal je, krátce se zeptal na spokojenost s ubytováním a tázavě se zahleděl na Hennieho.

„To je pan du Rand, o kterém jsem vám říkal," představil je hrabě Otto. „Bojoval v komandu pod de la Reyem." Při zvuku toho jména se černě oděný muž na konci terasy obrátil k nim. Bylo mu přes šedesát a prošedivělé vlasy mu značně ustupovaly z čela. Bílá kůže na kopulovité hlavě, kde ji před sluncem chránil klobouk, kontrastovala s opáleným obličejem. Zbývající kadeře mu padaly na ramena a pokryly tmavou látku kabátu bílými tečkami lupů. Dlouhý hustý plnovous, velký nos, přísná ústa a hluboko posazené planoucí oči fanatika mu dodávaly vzhled biblického proroka. V pravé ruce skutečně držel bibli, kterou nyní zastrčil do kapsy kabátu, a vykročil k von Meerbachovi.

„Generál Jacobus Herculaas de la Rey," představil ho von Lettow-Vorbeck, ale než se kdo nadál, Hennie du Rand přiskočil k burskému veliteli a padl před ním na koleno.

„Generále Koosi! Snažně prosím o vaše požehnání."

De la Rey se zastavil a podíval se na něj. „Nekleč přede mnou. Nejsem kněz a už nejsem ani generál. Jsem farmář. Vstaň, člověče!" Pak se na Hennieho podíval pozorněji. „Tvůj obličej je mi povědomý, ale jméno jsem zapomněl."

„Du Rand, pane generále. Hennie du Rand.“ Hennie zářil radostí. „Byl jsem s vámi u Nooitgedachtu a Ysterspruitu,“ jmenoval dvě místa, kde Búrové dosáhli v gerilové fázi války významných vítězství. Zejména u Ysterspruitu ukořistilo de la Reyovo „létající komando“ tolik britských zbraní, munice a zásob, že s nimi malá búrská armáda mohla bojovat další rok.

„*Ja*, už si vzpomínám. Po bojích u Langlaagte, když nás Britové obklíčili, jsi nás dovedl k brodu přes řeku. Tehdy v noci jsi zachránil celé komando. Co tady děláš, člověče?“

„Přišel jsem vám stisknout ruku, generále.“

„V tom ti s potěšením vyhovím,“ odpověděl de la Rey a medvědím stiskem sevřel Hennieho pravici. Všichni chápali, proč generála jeho podřízení tak ctili a milovali. „Proč jsi opustil republiku Svobodný oranžský stát, Hennie?“

„Protože přestal být republikou a přestal být svobodný. Učinili z něj součást cizí země, která si říká britské impérium,“ odvětil Hennie.

„Znovu se stane republikou. Vrátíš se potom se mnou? Potřebuju dobré bojovníky jako ty.“

Než mohl Hennie odpovědět, přistoupil k dvojici hrabě Otto. „Povězte prosím generálovi, že je mi velkou ctí seznámit se s tak odvážným vojákem a vlastencem.“ Hennie se rychle a pohotově vpravil do role tlumočníka. Nejprve je vzájemně představil a pak se posadil do stínu markýzy po bok de la Reye.

Evina přítomnost zprvu působila na von Lettow-Vorbecka i generála rušivě. Byli nesví a upjatí a hrabě Otto se omluvil: „Doufám, že vám přítomnost Fräulein von Wellberg u rozhovorů nevadí. Ručím za ni. Nevyzradí nic z toho, co tady dnes zazní. Fräulein je známá malířka. S vaším svolením, pánové, bych ji požádal, aby jako upomínku na toto historické setkání nakreslila během jednání vaše portréty.“ Von Lettow i de la Rey přikývli. Eva jim s úsměvem poděkovala, rozložila si na stůl náčrtník a tužky a začala malovat.

Von Meerbach se obrátil k de la Reyovi. „Generále, máte k dispozici Hennieho du Randa, který vám bude překládat. Plukovník von Lettow-Vorbeck a já mluvíme plynně anglicky, budeme proto používat tento jazyk. Doufám, že s tím souhlasíte.“ Když Hennie Ottova slova přeložil, generál přikývl a hrabě pokračoval: „Nejprve vám chci předat doporučující a pověřovací dopis od ministra zahraničních věcí v Berlíně.“ Podal přes stůl obálku.

Hennie dopis nahlas četl a de la Rey pozorně poslouchal a pak řekl: „Neabsolvoval bych tu hroznou cestu pod mořem, kdybych nevěděl, kdo jste, pane hrabě. Za války proti Britům bylo Německo věrným spojencem a dobrým přítelem mého lidu. Na to nikdy nezapomenu. Také ve vás vidím spojence a přítele.“

„Děkuji, pane generále. Mně osobně i mé zemi prokazujete velkou čest.“

„Jsem prostý člověk, pane hrabě. Mám rád rovnou a poctivou řeč. Povězte mi, proč jste mě sem pozval.“

„Navzdory velké statečnosti a rozhodnosti, s níž afrikánský lid bojoval, utrpěl těžkou porážku a ponížení.“ De la Rey nic neřekl, ale v obličeji se mu objevil tragický výraz. Hrabě Otto se k němu v jeho mlčení na moment připojil a potom pokračoval: „Britové jsou nenasytný a válkychtivý národ. Zabrali a ovládli většinu světa, ale jejich chuť dobývat se stále nenasytila. My Němci jsme mírumilovní lidé, ale jsme také hrdí a připravení bránit se proti agresi.“

De la Rey si poslechl překlad. „Máme mnoho společného,“ souhlasil. „Byli jsme ochotni postavit se proti tyranii a zaplatili jsme za to strašlivou cenu, ale muži jako já toho nelitují.“

„Rychle se blíží chvíle, kdy budete nuceni se znovu rozhodnout. Bojovat se ctí, nebo s ostudou kapitulovat. I Německo bude stát před stejně děsivou volbou.“

„Zdá se, že osudy našich národů jsou propojeny. Británie je ovšem hrozný nepřítel. Její válečné námořnictvo je nejmocnější na světě a ovládá všechny oceány. Pokud bude Německo donuceno se jí postavit, podle jakého bitevního plánu hodlá postupovat? Vyšle císař armádu, aby bránila kolonie v Africe?“ chtěl vědět de la Rey.

„Na tuto věc panují v Německu různé názory. Podle převládajícího mínění je třeba bránit kolonie v Severním moři, ne na jejich území.“

„Zastáváte tento názor i vy, pane hrabě? Chcete opustit své africké kolonie a své staré spojence?“

„Než na tuto otázku odpovím, shrňme si fakta. V subsaharské Africe jižně od rovníku patří Německu dvě kolonie, jedna na jihozápadním pobřeží, druhá tady na východě. Obě leží tisíce mil od mateřské země a i jedna od druhé jsou hodně vzdálené. V současnosti je chrání jen slabé síly. V Německé Jihozápadní Africe máme přibližně tři tisíce příslušníků pravidelné armády a sedm tisíc osadníků, z nichž většina je na seznamu rezervistů nebo prodělala vojenský výcvik. Tady, v Německé Východní Africe, jsou počty srovnatelné.“ Hrabě Otto se podíval na von Lettow-Vorbecka. „Říkám to správně, plukovníku?“

„Ano, počty jsou vskutku velmi podobné. Mám pod svým velením dvě stě šedesát bílých důstojníků a dva a půl tisíce *askariů.* Kromě toho ještě disponujeme policejním sborem, jenž má pětačtyřicet bílých důstojníků a něco přes dva tisíce domorodých strážníků, kteří by v případě války nastoupili k obraně kolonie.“

„To je na obranu tak rozlehlého území žalostně malá síla,“ zdůraznil von Meerbach. „A šance na dopravu zásob a posil jsou mizivé, protože mořím kolem kontinentu vládne britské královské námořnictvo.“

„Znepokojující představa,“ souhlasil von Lettow-Vorbeck. „Museli bychom se uchýlit ke gerilové taktice, kterou jste proti Britům v Jižní Africe tak úspěšně použili vy Búrové.“

„Ovšem situace by se dramaticky změnila, kdyby do války vstoupila Jižní Afrika,“ poznamenal hrabě Otto tiše a oba Němci se upřeně zadívali na de la Reye.

„Neříkáte mi nic nového, pánové. I já jsem o těchto záležitostech hodně přemýšlel a radil jsem se s mnoha starými spolubojovníky.“ De la Rey si zamyšleně hladil plnovous. „Jenže Smuts a Botha zaprodali srdce a duši Britům. A jsou to oni, kdo třímá otěže moci.

Pevně, ovšem nikoli neotřesitelně. A velká část obyvatelstva Jižní Afriky je britského původu. Ti pochopitelně zachovají věrnost Británii.“

„V jakém stavu je jihoafrická armáda?“ vyzvídal hrabě Otto. „Kolik má mužů ve zbrani a kdo jim velí?“

„Všichni vyšší důstojníci jsou bez jediné výjimky Afrikánci a bojovali proti Britům,“ odpověděl de la Rey „Počítám v to i Smutse a Bothu, kteří přešli k nepříteli. Mnozí však jejich příkladu nenásledovali.“

„Válka skončila před dvanácti lety,“ připomněl von Lettow-Vorbeck. „Za tu dobu se mnoho změnilo. Všechny čtyři jihoafrické republiky se spojily v Jihoafrickou unii. Búrové získali oproti minulosti dvojnásobný vliv a moc. Spokojí se s tím, nebo budou ochotni vše riskovat a postavit se na stranu Německa? Nejsou už Búrové válkou unavení? Jsou nyní součástí britského impéria. Podaří se Smutsovi a Bothovi odtrhnout od Německa jeho staré soudruhy?“ Von Lettow a hrabě Otto čekali na Búrovu odpověď.

„Můžete mít pravdu,“ připustil nakonec. „Čas asi zahojil některé rány afrikánského *Volku*, jizvy však zůstaly. To ale předbíhám. Zaměřme se nyní na existující armádu Jižní Afriky. Je vskutku mohutná, nejméně šedesát tisíc dobře vyzbrojených a vycvičených mužů. Myslím, že je schopná bránit celou jižní část kontinentu od Nairobi a Windhoeku po mys Dobré naděje. Jakákoliv vláda, jíž budou Spojené obranné síly, jak se jim dnes říká, podřízeny, bude mít pod svou kontrolou námořní trasy a přístavy podél pobřeží. Dále bude ovládat nesmírně bohaté zdroje witwatersrandských zlatých polí, diamantových dolů v Kimberley a nových oceláren a zbrojovek v Transvaalu. Pokud Jižní Afrika spojí svůj osud s Německem, Británie se ocitne pod velmi silným tlakem. Bude muset z Evropy povolat velkou část ozbrojených sil, aby se pokusila znovu získat ztracená území, a královské námořnictvo bude donuceno sáhnout si na dno svých sil, aby je dokázalo bránit a zásobovat. Jižní Afrika se může stát ústředním bodem, na němž bude záviset výsledek války.“

„Pokud byste se rozhodl znovu bojovat proti Britům, na kterou stranu by se postavili vaši staří spolubojovníci? Víme, že Botha a Smuts by podporovali Británii, ale co ostatní velitelé? S kým by šli de Wet, Maritz, Kemp, Beyers a ostatní? Za vámi, nebo za Bothou?“

„Ty muže dobře znám,“ řekl de la Rey tiše. „Bojoval jsem po jejich boku a nahlédl do jejich srdcí. Už je to dávno, ale na ukrutnosti, jichž se Britové dopustili na nich, na jejich ženách a dětech a na jejich milované zemi, určitě nezapomněli. Hluboko v duši cítím, že by se mnou vyrazili proti nepříteli. A pro mě je a zůstane nepřítelem Británie.“

„Doufal jsem, že právě tato slova od vás uslyším, pane generále. Císař a německá vláda mne zplnomocnili, abych vám slíbil vše, co budete potřebovat, pokud se týká zásob, zbraní a peněz.“

„To vše budeme potřebovat,“ souhlasil de la Rey. „Zejména zpočátku, než odstavíme Bothu od moci a než se zmocníme armádních arzenálů a trezorů Rezervní banky v Pretorii, kde jsou uloženy peníze.“

„Povězte mi, co přesně budete potřebovat, pane generále, a já vám to v Berlíně zajistím.“

„Začnu tím, co potřebovat nebudeme. Máme uniformy a potraviny. Jsme farmáři a dokážeme se uživit. A bojovat budeme jako dřív, tedy v obyčejných pracovních oděvech. Stejně tak by byly zbytečné malé zbraně. Každý náš muž má pušku a pistoli nebo revolver.“

„Dobře. Teď k vašim potřebám.“

„Pro začátek se neobejdu bez sto padesáti těžkých kulometů a dvaceti minometů s příslušnou municí. Řekněme milion nábojů a pět set minometných granátů. Potom zdravotnické vybavení…“ Hrabě Otto si těsnopisem zaznamenával de la Reyovy požadavky.

„Těžké dělostřelectvo?“ navrhl von Lettow-Vorbeck.

„Ne. Při prvních útocích budeme spoléhat na rychlost a moment překvapení. Když uspějeme, zmocníme se vládních arzenálů a těžké dělostřelectvo nám padne do rukou.“

„Co ještě budete potřebovat?“

„Peníze,“ odpověděl búrský generál prostě.

„Kolik?“

„Dva miliony liber ve zlatých sovereignech.“

Při vyslovení tak obrovské částky se všichni odmlčeli. Po chvíli hrabě Otto poznamenal: „To je hodně peněz.“

„Taková je cena za nejbohatší území na jižní polokouli. Je to cena za armádu tvořenou šedesáti tisíci dobře vycvičených a bitvami zocelených vojáků. Je to cena za vítězství nad Brity. Opravdu si myslíte, že je to moc, pane hrabě?“

„Ne!“ Von Meerbach důrazně zavrtěl hlavou. „Když to postavíte takhle, je to slušná a férová cena. Své dva miliony dostanete, o to se postarám.“

„Ovšem zbraně ani peníze nám k ničemu nebudou, pokud je nedostaneme na naše základny v Jižní Africe.“

„Povězte mi, jakým způsobem vám je máme doručit?“

„Nesmíte se pokusit propašovat je přes velké přístavy, Kapské Město nebo Durban, kde je celní kontrola velmi přísná. Jižní Afrika má naštěstí společnou hranici s vaší jihozápadní kolonií. Obě území spojuje železnice. Vedení i zaměstnanci Jihoafrických drah jsou téměř výlučně Afrikánci. Můžeme oprávněně spoléhat, že s naší věcí budou sympatizovat. Jako alternativní kanál můžeme použít trasu odtud z Německé Východní Afriky lodí přes jezero Tanganika do Rhodesie a odtamtud opět po železnici na jih.“

Von Lettow-Vorbeck se zamračil. „Těmito trasami k vám budeme zbraně a ostatní zásoby dopravovat týdny, možná měsíce. A na každém kroku bude hrozit nebezpečí odhalení a zabavení zásilky nepřítelem. Bylo by to moc riskantní.“ Oba muži se tázavě zadívali na von Meerbacha, jestli nenavrhne alternativní řešení.

„Jak nám to zboží dodáte?“ naléhal de la Rey a všichni čekali na odpověď.

Eva bez přerušení kreslila. Očividně nezachytila z diskuze ani slovo, ale hrabě Otto se postupně zadíval na ni a na Hennieho a lehce se zachmuřil. Ještě chvíli mlčel, bubnoval prsty do stolu a usilovně přemýšlel. Potom zřejmě dospěl k rozhodnutí. „Lze to zařídit. Určitě. Máte mé slovo, pane generále. Dodám všechno, co potřebujete, na

místo, které si určíte. Ale od této chvíle musíme zachovávat nejpřísnější utajení. Krátce před termínem dodávky zašlu zprávu ohledně metody dopravy. Pouze vám a plukovníku von Lettowovi. V této fázi vás mohu pouze požádat, abyste mi důvěřoval.“

De la Rey ho propaloval vášnivýma očima fanatika a hrabě Otto jeho pohled klidně opětoval. Konečně generál zvedl úřední papír s dvouhlavou orlicí v hlavičce, který dosud ležel na stole před ním. „Toto je záruka vašeho císaře a vaší vlády. Ale není to dostatečná pobídka, která by mě přiměla znovu vést svůj *Volk* do zkázy.“

Hrabě Otto a von Lettow-Vorbeck na něj beze slova hleděli. Jejich plán se ocitl na pokraji krachu.

De la Rey však pokračoval: „Vy jste mi dal další záruku, pane hrabě. Dal jste mi své slovo. Vím, že jste muž, jenž dokáže pohnout horou. Vaše úspěchy se staly legendou. Vím, že jste muž, který nepřipustí ani pouhou možnost selhání.“ Odmlčel se a hledal vhodná slova. „Já jsem skromný člověk, ale v jednom ohledu jsem pyšný. Jsem pyšný na svou schopnost odhadovat koně a muže. Dal jste mi své slovo a teď vám dávám zase já své. V den, kdy Afriku opět zaplaví válečná vlna, budu mít pro vás připravenou armádu šedesáti tisíc bojeschopných mužů. Podejte mi ruku, pane hrabě. Od dnešního dne jsem vaším spojencem na život a na smrt.“

V uplynulých čtyřech dnech létal Leon Courtney od svítání do soumraku těsně nad širou savanou. Manyoro a Loikot se usadili v přední části kokpitu a pozorovali a hledali, bdělí jako hladoví supi slídící po kořisti. Viděli spoustu lvů, určitě více než dvě stovky, samic a mláďat, mladých samců a bezzubých vypelichaných samotářů. Ale Kichwa Muzuru jasně řekl: „Musí být velký a mít hřívu černou jako ďábel.“ Zatím nenašli žádné zvíře, které by se tomu popisu byť vzdáleně podobalo.

Čtvrtý den už chtěl Manyoro vzdát pátrání v zemi Masajů a přesunout se k severnímu pomezí do divokého kraje mezi jezery Turka-

na a Marsabit. „Tam najdeme lvy pod každou akácií. Lvy tak velké a dravé, že naplní štěstím i muže jako Kichwa Muzuru.“

Loikot proti přesunu ostře protestoval. Vyprávěl Leonovi o dvojici legendárních lvů, kteří ovládají velké území mezi jezerem Natron a západní stěnou Velké příkopové propadliny. „Já ty lvy moc dobře znám. Za ty roky, co jsem pásl stáda svého otce, jsem je mnohokrát viděl. Jsou to dvojčata, bratři, které zrodila stejná lvice ve stejný den. Stalo se to v době velkých náletů kobylek před jedenácti lety, když jsem byl ještě dítě. Rok za rokem jsem sledoval, jak rostou, sílí a jsou stále odvážnější. V této chvíli jsou na vrcholu sil. Žádný jiný lev v celé zemi se jim nemůže rovnat,“ líčil mladý stopař. „Zabili už osmnáct *morani*, kteří se je pokusili ulovit. Žádný člověk se jim nemůže postavit, protože jsou strašně divocí a lstiví. Někteří *morani* věří, že to jsou duchové lvů, kteří se mohou proměnit v gazelu nebo ptáka, když uslyší lovce.“

Manyoro se posměšně ušklíbl, obrátil oči v sloup a zabořil si ukazovák do spánku, aby naznačil hloubku Loikotovy demence, ale Leon mladého stopaře podpořil, a tak v posledních dnech prolétávali nad pastvinami. Viděli obrovská stáda buvolů a tisíce a tisíce menších zvířat, ale lvi byli buď příliš mladí, nebo příliš staří a nestáli za oštěp.

Večer se usadili u táboráku a Loikot se snažil povzbudit jejich upadající nadšení. „Říkám ti, Manyoro, ti dva jsou nejvyšší náčelníci všech lvů v údolí. Větší, dravější a prohnanější šelma zde nežije. Právě takové nás Kichwa Muzuru poslal hledat.“

Manyoro zachrchlal, odplivl si do ohně a díval se, jak se slina škvíří a bublá v plamenech. Teprve potom vyslovil svůj názor. „Tu tvou historku poslouchám už mnoho dní, Loikote. Jedné části jsem ochoten uvěřit, a to té, kdy tvrdíš, že se ti lvi mohou změnit v ptáky. Právě to museli udělat. Stali se z nich vrabčáci a uletěli. Myslím, že bychom se na ty ptačí lvy měli vykašlat a přesunout se k Marsabitu hledat ty opravdové.“

Uražený Loikot zkřížil paže na prsou a povýšeně si Manyora přeměřil. „Říkám ti, že jsem je viděl na vlastní oči. Jsou tady. Když zůstaneme, najdeme je.“ Oba pohledem vyzvali Leona, aby rozhodl.

Lovec nad problémem uvažoval celou dobu, kdy pil kávu a pak vymýval sedlinu. Ztenčující se zásoby paliva jim vystačí najeden dva dny. Jestli se přesunou na sever, budou si muset přivézt nákladákem další barely. To znamená několikadenní zdržení a hrabě Otto nepatří mezi muže oplývající trpělivostí. „Ještě jeden den, Loikote,“ prohlásil. „Buď nám zítra ty bestie najdeš, nebo se přesuneme na sever.“

Odstartovali před východem slunce a pokračovali v pátrání na místě, kde je předchozího dne přerušili. O hodinu později a o dvacet mil dál od Percyho tábora objevil Leon nejméně tisícihlavé stádo buvolů, které se valilo savanou od jezera, kde uhasilo žízeň. V první linii šli velcí býci a za nimi se na míli daleko táhl proud krav a telat. Sklonil letoun ke zvířatům. Věděl, že smečky lvů se často stahují za tak velkými stády a vybírají si slabé nebo zatoulané kusy.

Loikot najednou začal mávat rukama ve zmatených signálech a Leon se vyklonil aby zjistil, co ho tak rozrušilo. Od hlavního stáda se oddělili dva buvoli a loudali se asi čtvrt míle daleko. Právě bok po boku přecházeli úžlabinu zarostlou dlouhou trávou. Nad stébly jim vyčnívaly pouze hřbety a Leon usoudil, že to jsou býci, černí a mohutní, ale mladí. Lámal si hlavu, proč kolem nich Loikot dělá takový povyk.

Ještě je sledoval, když dvojice vyšla z úžlabiny na otevřenou pastvinu s mnohem nižší trávou, a náhle ucítil, jak se mu napínají všechny nervy v těle. Tak velké a tak zbarvené lvy ještě nikdy neviděl. Ranní slunce dosud stálo nízko nad obzorem za ocasem letadla a dokonale nasvětlilo šelmy pohybující se s královskou vznešeností. Hřívy měly černé jako uhel a chundelaté jako kupky sena a vítr jim je rozevlával, když se zastavily a zvedly hlavy k přibližujícímu se letadlu.

Leon ubral plyn a nechal *Čmeláka* klesnout, až téměř klouzal koly po zemi, a řítil se na ně. Lvi naježili hřívy a s rostoucím znepokojením šlehali ocasy zakončenými černými chocholy o boky. Pak se

jeden přitiskl do hnědé trávy, druhý se otočil a těžkými houpavými skoky klusal k hustému křovisku. Leon přeletěl nízko nad přikrčeným zvířetem a na zlomek vteřiny se zadíval do nesmiřitelných žlutých očí. Pak se pustil za druhým. Šelma vylekaná burácením motorů přešla do cvalu. Když nad ní *Čmelák* přeletěl, otočila mohutnou hlavu a s vyceněnými zuby divoce zařvala.

Leon nabral výšku a otočil se k improvizovanému letišti u tábora. Potrvá to dvacet minut, ale potřeboval přistát, aby mohl s oběma Masaji prodiskutovat další plán. Manyoro zřejmě zapomněl na své předchozí námitky proti záměru pokračovat v pátrání na tomto místě a dupal a křepčil v přední části kokpitu stejně radostně jako Loikot.

„Takoví lvi jsou pořádným důvodem k radosti. Hrabě von Meerbachu, měl byste si nabrousit *asagaj*. Budete ho potřebovat.“ Leon se smál do větru. Bojoval s pokušením vrátit se a ještě jednou se podívat na nádherná zvířata. Věděl však, že by nebylo rozumné znovu je vyplašit. Jestli jsou ti lvi tak prohnaní a opatrní, jak tvrdí Loikot, mohli by se z otevřené savany stáhnout do lesů na okraji Velké příkopové propadliny, kde by se ztratili mezi stromy. Tam by je hledali jen obtížně.

Nechám je být, rozhodl se. Ať se uklidní a počkají, až sem přivedu šíleného von Meerbacha, aby se s nimi utkal.

Oba Masajové slavili ještě ve chvíli, kdy Leon dosedl s letounem na dráhu u Percyho tábora. Když vypnul motory, uslyšel Loikotův veselý křik. „Neříkal jsem ti to, Manyoro?“ A hned si odpověděl: „Ano, říkal! Ale tys mi nevěřil, Manyoro! Nevěřil! Tak kdo z nás je ten hloupý a tvrdohlavý? Jsem to já, Manyoro? Ne, nejsem! Kdo z nás dvou je velký lovec a hledač lvů? Jsi to ty, Manyoro? Ne, jsem to já, Loikot.“ Zaujal vznešenou hrdinskou pózu, zatímco Manyoro si zakryl oběma rukama obličej v předstíraném zoufalství.

„Jsi největší stopař Afriky a nepřekonatelně krásný muž, Loikote,“ přerušil jeho chvalozpěv Leon. „Ale teď mám pro tebe práci. Musíš se vrátit ke svým lvům a zůstat u nich, dokud se nevrátím a nepřivedu Kichwa Muzuru. Musíš je sledovat pěkně zblízka, ale ne zase moc zblízka, abys je nepoplašil a neodehnal.“

„Já ty lvy znám. Mně neuniknou," zapřísahal se Loikot. „Mám je v oku."

„Až se vrátím a ty uslyšíš zvuk motorů, rozděláš kouřový ohýnek. Dým mě k tobě přivede."

„Budu mít lvy ve svém oku a zvuk motorů ve svém uchu," chvástal se mladý stopař.

Leon se obrátil k Manyorovi. „Kdo je náčelníkem území, kde jsme dnes objevili lvy?"

„Jmenuje se Massana a žije v *manyattě* v Tembu Kikuu, Místě velkého slona."

„Zajdi za ním, Manyoro. Pověz mu, že na každého jeho lva je vypsaná odměna dvaceti krav. Pověz mu, že přivedeme *mzungu*, který se jmenuje Kichwa Muzuru a chce šelmy ulovit tradičním způsobem. Ať Massana shromáždí padesát svých *morani*, kteří se zúčastní lovu, ale boj s kořistí musí nechat pouze bělochovi."

„Rozumím, M'bogo, ale pochybuju, že porozumí Massana. *Mzungu* lovící lva *asagajem!* O tom dosud nikdo neslyšel. Massana si pomyslí, že se Kichwa Muzuru zbláznil."

„Manyoro, my dva víme, že Kichwa Muzuru je skutečně šílený jako pakůň s červy v mozku. Vyřiď Massanovi, ať si se stavem hlavy Kichwa Muzuru nedělá velké starosti. Poraď mu, ať raději myslí na těch dvacet krav. Co myslíš, Manyoro, pomůže nám Massana s lovem?"

„Ten za dvacet krav prodá všech svých patnáct manželek i s jejich dcerami a možná i vlastní matku. Samozřejmě že nám pomůže."

„Je blízko *manyatty* nějaké vhodné místo, kde bych mohl přistát s aeroplánem?" chtěl vědět Leon.

Manyoro si zamyšleně promnul nos. „Blízko vesnice leží vyschlá solná pánev, hladká a bez stromů."

„Ukážeš mi ji." Znovu odstartovali a Manyoro je dovedl k rozlehlé bělavé planině, viditelné už z velké dálky. Když se přiblížili, viděli, jak přes ni běží stádo přímorožců a Leon s úlevou zaznamenal, že se jim kopyta neboří do bílé krusty. Podobná místa totiž často bývají hluboké smrtelné pasti, plné mazlavé a lepkavé břečky skrývající se

pod tenkým suchým škraloupem. Opatrně se spustil s *Čmelákem* k bílé ploše a zlehka se koly dotkl povrchu, připravený okamžitě přidat plyn, kdyby cítil, že podvozek zadrhává. Teprve když si ověřil, že ho sůl unese, dosedl, dojel k okraji pánve a otočil letoun. „Jak daleko je odtud do *manyatty?*“ zakřičel na Manyora.

„Moc ne.“ Stopař ukázal před sebe. „Vesničané už přicházejí.“ Mezi stromy už přibíhala skupina žen a dětí.

„A jak je daleko k místu, kde jsme viděli lvy, ó velký lovče?“ zeptal se Leon Loikota. Mladší stopař naznačil špičkou oštěpu na obloze oblouk odpovídající dráze, kterou slunce urazí za dvě hodiny. „Správně. Takže to máte blízko do vesnice i ke lvům. Teď vás oba opustím. Čekejte na můj návrat. Až se tady znovu objevím, bude se mnou Kichwa Muzuru.“

Leon nechal oba Masaje na solné ploše a odstartoval. Jedenkrát obletěl pánev a pak zamířil zpátky k Nairobi. Masajové mu zamávali a rozdělili se. Loikot odběhl hledat stopy lvů a Manyoro vyšel vstříc ženám z Massanovy vesnice.

Leon se blížil k pólovému hřišti v Nairobi a nedočkavě vyhlížel druhý letoun. Bál se, že hrabě Otto vyrazil na další ze svých záhadných a nepředvídatelných výletů do divočiny a vrátí se až za bůhvíkolik dní. A během té doby mohl Loikot ztratit kontakt s kořistí.

„Zaplať pámbu!“ zvolal, když rozeznal šarlatovočerný nátěr *Motýla* před hangárem na opačném konci hřiště. Gustav se svými mechaniky kontroloval a promazával motory. Nikde však neviděl lovecký vůz, a tak místo přistání odletěl k Tandale, kde našel automobil zaparkovaný před soukromým obydlím hraběte. Přeletěl nad táborem a von Meerbach vyšel ze stanu, natahuje si přes holé tělo košili.

Leon pocítil ostré bodnutí žárlivosti a zášti. Pochopitelně má u sebe Evu, pomyslel si hořce. Holka si musí vydělat na živobytí. Udělalo se mu zle. Hrabě Otto mu ledabyle zamával a vykročil k lovec-

kému vozu, Leon otočil *Čmeláka* k pólovému hřišti, ale stále cítil v ústech přetrvávající hořkou pachuť zloby a žárlivosti.

Vzpamatuj se, Courtneyi, plísnil se v duchu. Víš přece, že Eva von Wellbergová není žádná klášterní panna. Lehává s ním každý den pod jednou moskytiérou. Nalétl na přistání a srdce mu poskočilo radostí, když přeletěl plot a uviděl ji sedět před stojanem ve stínu károvaného křídla *Motýla.* Předtím ji skrývala silueta trupu. Připadal si směšně, ale ulevilo se mu, když zjistil, že von Meerbach byl ve stanu sám.

Jakmile dosedl s letounem a jel setrvačností k hangáru, Eva vyskočila a impulzivně se k němu rozběhla. I na tu dálku rozpoznal v jejím úsměvu dychtivou nedočkavost. Jenže pak si uvědomila, že ji s největší pravděpodobností pozoruje Gustav, a zmírnila tempo do důstojného kroku. Držela se zpátky, když si Leon zavěsil nástupní žebřík a slezl po něm. Podíval se na ni přes hlavy ostatních mužů a neuniklo mu, jak je nervózní a zmatená. Dosud byl zvyklý vídat ji vždy chladnou a nepřístupnou, teď mu připadala jako gazela, která cítí leoparda. Její nepokoj ho polekal, ale dokázal své emoce potlačit a nenucené ji pozdravil: „Dobrý den, slečno.“ Pak se otočil ke Gustavovi. „Dvojka na pravoboku běží trochu namáhavě a z výfuku jde modrý kouř.“

„Hned se na to podívám,“ slíbil ochotně Gustav a houkl na mechaniky.

Jeho hlava zmizela pod krytem motoru a Leon s Evou osaměli. „Něco se ti stalo, něco se změnilo,“ oslovil ji tiše. „Jsi jiná, Evo.“

„Ty jsi ale vnímavý. Změnilo se úplně všechno.“

„Co je? Nějaké potíže s hrabětem?“

„S ním ne. Jde o nás dva.“

„Problémy?“ hleděl na ni.

„Žádné problémy. Právě naopak. Dospěla jsem k rozhodnutí,“ řekla tiše, chraplavě a pak se usmála.

Její úsměv bylo to nejkrásnější, co v životě viděl. „Nechápu.“

„Já taky ne, Medvídku.“

Ta přezdívka už na něj byla moc. Vykročil k ní a natáhl ruku. Prudce odskočila. „Ne, nedotýkej se mě. Bojím se, abych neudělala něco šíleného.“ Mávla rukou k oblaku prachu zvířeného loveckým vozem, který se k nim blížil. „Za okamžik je tu Otto. Musíme být opatrní.“

„Já to takhle už dlouho nevydržím,“ varoval ji.

„Já taky ne,“ opáčila. „Ale prozatím se musíme držet od sebe dál. Otto není hlupák. Může si všimnout, že se mezi námi něco děje.“ Odvrátila se a poodešla ke křídlu, na kterém stál Gustav a nahlížel pod kryt motoru.

Hrabě Otto projel bránou v plotu kolem hřiště a zavolal: „Takže jste se vrátil, Courtneyi. Byl jste dlouho pryč. Copak, udělal jste si výlet do Kapského Města? Do Káhiry?“

Krátký rozhovor s Evou vlil Leonovi novou krev do žil. „Ne, pane. Hledal jsem toho vašeho zatraceného lva.“

Von Meerbach si všiml Leonova rozjaření a rozzářil se, soubojová jizva zrůžověla očekáváním. Vyskočil z auta a práskl za sebou dveřmi. „Našel jste ho?“

„Nevracel bych se, kdybych ho nenašel.“

„Je velký?“

„Většího lva jsem v životě neviděl a ten druhý je ještě větší.“

„Nerozumím. Kolik lvů jste našel?“

„Dva,“ odpověděl Leon. „Dvě obrovské bestie.“

„Můžeme za nimi vyrazit?“

„Jen co Gustav opraví motor na *Čmeláku.*“

„Tak dlouho čekat nebudu. *Motýl* má plné nádrže a je připraven k odletu. Všechny potřebné věci mám v kokpitu. Vyrážíme hned teď.“

Hrabě Otto odstartoval z dráhy u Percyho tábora, kde se po letu z Nairobi zastavili a doplnili palivo, a zamířil na jihozápad k *manyattě* náčelníka Massany. Eva seděla vedle něho, Ishmael se krčil vzadu u svého vzácného rance s kuchyňským vybavením a Leon, Gustav Kilmer a Hennie du Rand stáli v přední části kabiny.

Letěli něco přes dvacet pět minut, když Leon zahlédl na levoboku spirálu kouře, která v bezvětří stoupala přímo vzhůru. Věděl, že je to Loikot, ještě než rozeznal štíhlou postavu vedle ohníčku. Masaj zamával *shukou*, aby si ho určitě všimli, a ukázal oštěpem ke křivolaké siluetě nedalekého skalnatého kopce, kde se skrývala kořist.

Leon rychle vyhodnotil změněnou situaci. Bohové lovu se k nim zachovali laskavě. Během jeho nepřítomnosti se lvi přiblížili o velký kus k Massanově vesnici. Podíval se ke vzdálené stěně Velké příkopové propadliny, aby se zorientoval, a pak očima vyhledal bělavou skvrnu solné pánve, kde se před třemi dny s oběma Masaji rozloučil. Nacházela se téměř uprostřed vzdálenosti mezi *manyattou* a pahorkem, kde teď šelmy ležely. Lepší už to být nemohlo, zajásal v duchu a přesunul se k hraběti, aby ho slyšel i přes řev motorů. „Loikot signalizoval, že lvi zalehli mezi balvany tamhle na tom kopci."

„Kde je nejbližší vhodné místo k přistání?"

„Vidíte tu solnou pánev?" ukázal Leon na bílou plochu. „Když nás tam posadíte, budeme blízko kořisti i vesnice, kde se *morani* shromáždili k lovu."

Massanova *manyatta* byla větší než většina osad v údolí, měla více než sto chatrčí rozložených do širokého kruhu kolem dobytčích ohrad. Hrabě Otto obletěl vesnici v malé výšce. V centrální ohradě se tísnila černá lidská masa. Leon sice nedokázal v záplavě těl oděných v *shukách* rozeznat Manyora, ale stopař beze zbytku splnil uložený úkol a přiměl náčelníka, aby svolal *morani* k velkému lovu. Spokojen, že je všechno připraveno, požádal hraběte, ať zamíří k solné pánvi. Von Meerbach dovedně přistál, zaroloval ke stromům na západním okraji bílé plochy a vypnul motory.

„Tady se na jistou dobu utábořím," vysvětloval Leon, „a v pohodlí počkáme, až dorazí *morani.*" V nákladovém prostoru letadla si přivezli vše potřebné pro vybudování provizorního tábořiště a Leon ho za chvíli postavil. Stany umístil do stínu pod křídly *Motýla.* Ishmael zřídil kuchyň v bezpečné vzdálenosti od letounu a za okamžik již servíroval kávu a zázvorové sušenky.

Leon dopil hrnek a podíval se na oblohu, aby odhadl čas. „Loikot tu bude každou minutou," sdělil hraběti. Ještě nedomluvil, když se mladý stopař vynořil mezi stromy a běžel k nim.

Leon opustil stín a vyšel na slunce, aby ho pozdravil. Nemohl se dočkat, až uslyší Loikotovo hlášení, věděl však, že na něj nesmí spěchat. Čím bombastičtější zprávu mladý stopař přinášel, tím déle otálel s jejím předáním. Nejdřív si vzal šňupeček tabáku, zvedl jednu nohu a opřel se o oštěp. Pak se oba shodli, že už uplynuly tři dny, co se naposled viděli – opravdu dlouhá doba –, a že počasí je na tuto roční dobu nezvykle horké. Usoudili, že večer možná zaprší, což prospěje pastvinám.

„Nuže, Loikote, veliký lovče a nepřekonatelný stopaři, co dělají tví lvi? Pořád je máš ve svém oku?"

Loikot žalostně zavrtěl hlavou.

„Ztratils je?" vyjel Leon zlostně. „Nechals je utéct?"

„Ne! Je pravda, že ten menší zmizel, ale toho většího mám pořád v oku. Viděl jsem ho ještě před dvěma hodinami. Je sám a leží ve stínu schovaný před sluncem na vrcholu toho kopce, který jsem ti ukázal."

„Nemá smysl naříkat nad tím ztraceným," utěšoval ho Leon. „S jedním osamělým lvem bude snadnější pořízení. Dva by mohli být nad naše síly."

„Kde je Manyoro?" zeptal se Loikot.

„Než jsme přistáli, přeletěli jsme nad Massanovou *manyattou.* Shromáždili se tam lovci, *morani*, kteří už jsou určitě na cestě k nám. *Manyatta* není daleko. Brzy tady budou."

„Vrátím se hlídat svého lva," nabídl se Loikot. „Za noční tmy by se mohl hodně vzdálit. Přijdu zítra časně ráno."

Do soumraku chyběly ještě dvě hodiny, když zaslechli zpěv a spatřili zástup blížící se řídkým lesem k jejich tábořišti na okraji solné pánve. V čele kráčel Manyoro a za ním dlouhá řada ozbrojených *morani* vyšňořených ve slavnostních loveckých úborech se všemi ozdobami a odznaky a se štíty a *asagaji* v rukou.

Za nimi se táhly stovky mužů, žen a dětí. Sešli se snad ze všech vesnic v padesátimílovém okruhu. Za regimentem žádoucích mladých lovců poletovaly jako hejno pestře zbarvených ptáků neprovdané dívky. Než zapadlo slunce, utábořily se kolem letadla davy lidí a noční vzduch naplnily pachy a vůně od ohňů, na nichž si domorodci připravovali večeři. Horečnaté vzrušení sílilo každou hodinou, noc ožila zpěvem a veselým pokřikem mládeže.

Ráno ještě před rozedněním se Loikot vrátil z výzvědné expedice. Ohlásil, že lev za měsíčního svitu ulovil mladou antilopu kudu a teď ohlodává kořist. „Nevzdálí se," uzavřel přesvědčeně.

Lovci s rostoucí nedočkavostí vyhlíželi východ slunce. Usazení kolem ohňů si česali a upravovali vlasy, brousili *asagaje* a napínali zvířecí šlachy na štítech. Když se skalní stěny ohraničující Velkou příkopovou propadlinu dotkly první sluneční paprsky, vůdce lovu dal píšťalou signál k zahájení. *Morani* vyskočili z rohoží, seřadili se na solné ploše a začali tančit a zpívat, zpočátku tiše, ale postupně stále hlasitěji a divočeji, jak v nich bobtnalo vzrušení.

Mladé dívky kolem nich utvořily kruh. Kvílely, vrtěly boky a dupaly, tleskaly a nakláněly hlavy. Natřásaly prsa a kroutily zadnicemi, aby je co nejvíce nabudily. Z tančících lovců se řinul pot a oči jim zahalila mázdra krvežíznivosti a sexuální touhy.

Náhle z jednoho stanu postaveného pod širokými křídly letounu vyšel hrabě Otto a zamířil k solné pánvi. Řady lovců zabouřily. Von Meerbach si oblékl kmenovou *shuku.* V pase mu suknici přidržoval řemen a její volný konec si přehodil přes rameno. Horní polovinu těla a paže měl holé a bílé jako volavčí křídla, chlupy na hrudi a předloktích lesklé jako měděné drátky. Svalnaté končetiny, široká ramena a klenutý hrudník kontrastovaly s mohutným břichem, nalitým a změklým věkem a životem v přepychu.

Mladé dívky vyprskly bujarým smíchem a ukazovaly si na něj. Nedokázaly si představit, že by si nějaký *mzungu* oblékl kmenový oděv. S chechotem se k němu seběhly. Užasle se dotýkaly mléčně bílé pokožky a tahaly za rezavě zlaté chloupky. Pak se hrabě Otto dal

do tance. Dívky ustoupily a už se nesmály. Tleskaly mu do rytmu a pobízely ho vzrušenými výkřiky.

Na tak urostlého muže tančil hrabě Otto s mimořádnou elegancí a grácií. Vysoko vyskakoval, tvrdě dopadal na nohy, bodal do vzduchu *asagajem* a mával koženým štítem zavěšeným na levém rameni. Nejhezčí a nejtroufalejší dívky si dodaly odvahy, jedna po druhé k němu přistupovaly a chvíli s ním tančily tváří v tvář. Natahovaly dlouhé jeřábí krky a chřestily náhrdelníky a náramky z korálků, jimiž se ozdobily. Prsy namazané tukem a okrovou hlinkou se jim při každém výskoku svůdně rozhoupaly. Vzduch zhoustl solným prachem zvířeným bosými chodidly, páchl potem a jiskřil napětím vybuzeným v očekávání krve, smrti a sexu.

Leon se opíral o trup *Motýla* a zdánlivě věnoval veškerou pozornost ukázce prastarých zvyků, ale téměř na dosah ruky od něj seděla na náběžné hraně křídla Eva a houpala nohama. Z tohoto úhlu mohl nenápadně pozorovat její tvář. Kromě mírného pobavení nedávala najevo žádné emoce a Leon znovu žasl nad její schopností dokonale skrývat vlastní pocity.

Hrabě Otto byl její muž a ona vystupovala jako jeho žena. On se však účastnil bezostyšně sexuálního rituálu s desítkami tělesně i duševně vyspělých a horečně vzrušených polonahých dívek. Pokud ji jeho hulvátsky neomalené chování uráželo a ponižovalo, nedala to najevo. Zato Leon běsnil vztekem místo ní.

Náhle se k němu ze svého bidýlka na křídle zadívala, jako kdyby mu četla myšlenky. Tvářila se klidně, tajemné oči nic neprozrazovaly. Ale když se jejich pohledy setkaly, umožnila mu nahlédnout do tajných a dobře střežených hlubin své duše. Z fialových očí vyšlehla láska tak zřetelně, až Leon zatajil dech. V plné síle si uvědomil změnu, která se mezi nimi udála. Bez ohledu na to, co se stalo dříve, byli teď svázáni věčným poutem. Na nikom a na ničem jiném nezáleželo. Při pohledu do očí si vyměnili němý, ale neodvolatelný slib.

Kouzlo okamžiku zlomil hvizd píšťalky a kolektivní výkřik lovců. *Morani* se seřadili do zástupu. Loikot zaujal místo vpředu, aby je zavedl ke kořisti. Následovali ho za zpěvu *Lví písně.* Řada se vinula

mezi stromy, uprostřed lesklé bílé tělo hraběte. Diváci pochodovali za nimi. Gustava a Hennieho pohltil dav, nechali se jím unášet.

Leon a Eva úplně osaměli. Přistoupil k ní. „Jestli chceme vidět závěr, musíme si pospíšit."

„Pomoz mi seskočit." Zvedla paže a naklonila se k němu. Chytil ji kolem pasu, a když ji něžně postavil na zem, krátce se k němu přitiskla. Cítil její zvláštní parfém a teplo mladého těla. V jeho očích četla nekonečnou touhu a přes šaty vnímala náhlou tvrdost v jeho rozkroku. „Já vím, Medvídku. Moc dobře vím, co bys chtěl. Já také. Ale musíme být ještě chvíli trpěliví. Už brzy. Opravdu brzy. Slibuju."

„Ach, bože můj," zasténal. „Kdyby tak… Otto… Lev. Kdyby tak…"

V očích se jí objevilo nefalšované zděšení. „Ne, tohle neříkej!" Položila mu prst na rty. „Nechtěj, aby se to stalo. Přineslo by nám to hroznou smůlu." Spustila ruku z jeho obličeje a Leon si všiml, že se Manyoro přiblížil tiše jako duch a stojí vedle něho. V jedné ruce třímal kulovnici, drahocenný dar od Verity O'Hearneové, a v druhé nábojový pás.

Leon si je vzal. „Děkuji ti, bratře."

„Hrabě Otto na tomto lovu nechce žádné zbraně," připomněla mu Eva.

„Umíš si představit, co by se mohlo stát, kdyby se zraněný lev dostal mezi tolik lidí?" zeptal se Leon ponuře. „Jeho smlouva s ďáblem je jedna věc, ale ohrožení životů desítek žen a dětí úplně jiná." Zlomil zbraň a vložil do obou hlavní velkorážové náboje. „Dovolí ti ty boty a sukně pořádně utíkat?" zapochyboval.

„Jistě."

„Tak se o tom přesvědčíme." Vzal ji za ruku a rozběhli se za řadou *morani,* která se rychle vzdalovala davu diváků.

Leona překvapilo, jak snadno s ním Eva drží tempo. Dlouhou gabardénovou sukni si zvedla nad kolena a i ve vysokých botách běžela jako gazela. Pomohl jí překonat dva obtížnější úseky a táhl ji za ruku do příkrého svahu strže. Předběhli opozdilce a dohonili hlavní proud

lovců. Blížili se k čelu řady, když se ozvala píšťalka. *Morani* se plynule rozdělili do dvoucípé bitevní formace.

Leon těžce oddechoval námahou. „Přiblížili se ke kořisti," zasípal.

„Jak to víš? Vidíš lva?" zafuněla Eva.

„Já? Odtud ne. Ale oni ho vidí. Podle toho, kterým směrem postupují, leží lev tam za tím hustým křoviskem na úpatí pahorku." Ukázal na hromadu větších kamenů a houštinu s lesklými listy.

„Kde je Otto?" Pořád ještě popadala dech a opřela se o něj, aby si trochu odpočinula. Čelo měla zvlhlé potem a vyzařovala z ní horká ženská vůně.

„Úplně na hrotu. Kde jinde bys ho čekala." Bledá postava nápadně čněla v prvním sledu černých bojovníků, kteří jako zaťatá pěst svírali kamenitý výběžek pahorku.

„Lva pořád ještě nevidíš?" zeptala se úzkostně.

„Ne. Musíme blíž." Vzal ji za ruku a znovu se rozběhli. Od nejbližších lovců je dělilo asi sto padesát kroků, když se Leon prudce zastavil. „Ach, bože můj! Lev! Je tam!"

„Kde? Nic nevidím."

„Tam, na té vyvýšenině." Položil jí paži kolem ramen a natočil jí obličej k šelmě. „Ta velká černá čepice na nejvyšším skalisku. To je on. Poslouchej! *Morani* ho právě vyzývají na souboj."

„Pořád nic ne…" V tom okamžiku lev naježil hřívu a Eva zalapala po dechu. „Dívala jsem se přímo na něj, ale v životě by mě nenapadlo, že bude tak obrovský. Myslela jsem, že je to balvan."

Lev otáčel mohutnou hlavu ze strany na stranu a prohlížel si sevřenou řadu nepřátel, kteří ho obklíčili. Zavrčel a vycenil zuby. I na tu dálku Eva s Leonem viděli slonovinový záblesk tesáků a zřetelně slyšeli vzteklé vrčení. Vtom šelma svěsila hlavu a přitiskla uši k lebce – v mase černých těl spatřila postavu Otty von Meerbacha, bledou jako měsíční svit. Lev zuřil, protože ho odehnali od uloveného masa, a už nepotřeboval žádnou jinou provokaci než pohled na tělo bílé jako z jiného světa. Ještě jednou zavrčel, odrazil se a dlouhými skoky se řítil přímo na von Meerbacha.

Morani zaburáceli vyzývavými výkřiky, bušili na štíty a provokovali lva. Šelma seběhla z mírného svahu a na rovince se rozběhla ještě rychleji. Mohutná a silná se hnala nad zemí v obláčcích prachu zvířeného mocnými tlapami a s každým skokem vydala krátké zavrčení.

Hrabě Otto bez nejmenšího zaváhání zvedl štít a vyrazil proti zvířeti. Leon s Evou se zastavili a s pocitem nevyhnutelného konce sledovali dramatickou scénu. Dívka se k němu tiskla a mladík cítil, jak mu zarývá nehty do dlaní tak silně, až mu vytryskla krev. „Lev ho zabije," vydechla, ale von Meerbach se v poslední chvíli pružně zastavil jako dokonale vytrénovaný sportovec, poklekl na jedno koleno a skryl se za koženým válečným štítem. Současně pravou rukou pozvedl *asagaj* a otočil špičku proti útočícímu lvu. Šelma na něj naběhla hrudí a ostří jí proniklo do těla tak hluboko, že se ruka svírající oštěp zabořila do hrubé černé hřívy a hrot ostrý jako jehla proťal srdce. Lev otevřel tlamu a zařval. Proud krve, který mu vytryskl z hrdla, pokropil hraběti hlavu a ramena. Šelma s oštěpem v hrudi chvíli vrávorala a motala se dokolečka, pak se svalila do trávy a škubala všemi čtyřmi ve vzduchu. Von Meerbachovi se povedl dokonalý zásah.

Hrabě Otto odhodil štít, vyskočil, triumfálně zaječel a začal se svíjet jako derviš v divokém tanci, obličej zrůzněný pod lesklou vrstvou lví krve. K padlé šelmě se seběhlo deset nebo dvanáct *morani,* aby do ní zabodli své oštěpy. Hrabě se proti nim majetnicky postavil a s řevem je držel dál od své kořisti. Vytrhl ze lví hrudi vlastní *asagaj* a bodal jím proti bojovníkům, kteří se tlačili blíž a blíž. Odstrkoval je, hulákal jim do tváří a bil se v prsa jako šílenec, vyhrožoval pozvednutým oštěpem. Domorodí lovci na něj také křičeli a bubnovali na štíty zbraněmi. Dožadovali se podílu na slávě, práva smočit vlastní oštěpy ve lví krvi. Hrabě Otto se na jednoho z nich vrhl a mladý *morani* mohl děkovat jen svému bleskurychlému postřehu a pohotovosti, že se mu podařilo v posledním zlomku vteřiny odrazit štítem nečekaný útok. Von Meerbach zařval vztekem a mrštil po něm *asagaj*. Bojovník nastavil štít, hrot však projel vyschlou kůží a prosekl mladíkovi žíly na zápěstí. Jeho společníci zuřivě zaburáceli.

„Bože všemohoucí," zakvílela Eva. „Posedlo ho šílenství. Někdo zemře. Buď on, nebo ten Masaj. Musím ho zastavit." Rozběhla se.

Leon ji zachytil za loket. „Ne, Evo. Všichni šílí krvežíznivostí. Zbytečně bys riskovala. Nemůžeš je zastavit."

Snažila se mu vytrhnout. „Už jsem ho několikrát dokázala uklidnit. Poslechne mě…" Znovu se pokusila osvobodit, ale Leon ji levou paží objal kolem ramen a pravou pozvedl pušku. Navzdory své neobvyklé síle byla Eva proti jeho sevření bezmocná.

„Už je pozdě, Evo," sykl jí do ucha a jednou rukou namířil těžkou zbraň, jako by to byla pistole, přes hlavy hraběte a zraněného černého lovce. „Podívej se. Tam, na vrcholu pahorku."

Obrátila zrak udaným směrem a strnula. Na hřebeni kopce stál druhý lev, ještě větší a silnější než jeho dvojče, které hrabě Otto před chvílí zabil. Hřívu měl naježenou vztekem a vypadal dvakrát mohutnější než ve skutečnosti. Nahrbil hřbet, otevřel strašnou tlamu a děsivě zařval. Hulákání lovců rázem ztichlo, stejně jako vřava kolem von Meerbacha potýkajícího se s černochem, a všechny hlavy se otočily k pahorku a neskutečné obludě, která na něm stála.

Větší lev před třemi dny opustil menšího sourozence, odváben pachem, který k němu zavál svěží noční vánek. Pro něj to byla neodolatelná vůně – ucítil dospělou hárající lvici. Uposlechl volání přírody, nechal bratra bratrem a rozběhl se, aby vyhověl jednoznačnému pozvání.

Lvici našel hodinu po východu slunce, ale to už se s ní pářil jiný samec, mladší, silnější a odhodlanější nápadník. Oba se do sebe pustili drápy a ostrými zuby, řvali, sekali, hryzali. Nakonec mladší zvítězil a starší utekl s hlubokým šrámem přes žebra a s plecem trženým až na kost. Vracel se ke svému dvojčeti, kulhal bolestí a vrčel ponížením. Sourozenci se setkali za měsíčního svitu. Zraněný se nakrmil masem antilopy, kterou bratr ulovil, a uchýlil se pod skalní převis na úbočí kopce, kde ležel a vylizoval si rány.

Byl příliš ztuhlý a rozbolavělý, aby zasáhl do útoku *morani*, ale bratrův vzteklý řev a smrtelný chropot ho vytáhly z úkrytu. Nyní hleděl na bitevní pole, na němž ležel mrtvý sourozenec. Neznal lid-

ské emoce jako smutek, žal či pocit ztráty, věděl však, co je hněv, strašlivý oslepující vztek na celý svět a zejména na titěrná stvoření, která se pod ním hemžila jako mravenci. Nejblíž byl hrabě Otto, na jehož bledé tělo se zuřivost zraněného lva soustředila. Odrazil se a jako dělová koule se řítil ze svahu.

Ženy vyděšeně zakvílely a rozběhly se jako kuřata před jestřábem. Útok šelmy zastihl mladé lovce zcela nepřipravené. V jednom okamžiku se štěkali s šíleným bělochem, v druhém zírali na lva, který se objevil jako kouzlem a hnal se na ně.

Než se *morani* připravili k obraně, šelma urazila větší část vzdálenosti, která ji dělila od hraběte. Leon odstrčil Evu. „Zůstaň tady a nepřibližuj se!“ křikl na ni a rozběhl se ke klientovi, aby ho ochránil. Opozdil se, stejně jako mladí lovci.

Hrabě Otto vymrštil v posledním zlomku vteřiny paže v marném pokusu o obranu, ale lev do něj narazil s obrovskou energií, která byla výslednicí hmotnosti a rychlosti. Hrabě se svalil na záda. Šelma ho zalehla drtivým objetím předních tlap a zaryla mu drápy, dlouhé a ostré jako řeznické háky, do masa za rameny. Současně mu zadními tlapami drásala dolní část těla a stehna. Drápy vyrývaly do kůže hluboké šrámy a otevíraly nešťastníkovi břicho. Von Meerbach vrazil předloktí zvířeti do tlamy, aby si udržel od těla alespoň strašlivé zuby. Lev stiskl čelisti a Leon, který právě přibíhal, zaslechl praskání kostí. Dalším hryznutím rozdrtila šelma hraběti rameno a její zadní tlapy si jako kotě s klubkem vlny pohrávaly s břichem a stehny.

Leon odjistil zbraň, vrazil dvojité ústí hlavní šelmě do ucha a stiskl obě spouště současně. Kulky prosvištěly lebkou a vyletěly druhým uchem, zanechávajíce po sobě díru o velikosti talířku. Cestou s sebou vzaly většinu mozku. Lev se svalil na bok a spadl z hraběte.

Leon stál nad zle dořízeným mužem a v uších mu duněla ozvěna výstřelů. Nevěřícně vrtěl hlavou a zíral na strašlivá zranění, která šelma během několika sekund člověku způsobila. V dané chvíli se nedokázal přimět, aby se hraběte dotkl. Von Meerbach byl od hlavy k patě zalitý krví a další proudila z hlubokých ran na pažích a rameno, z hlubokých škrábanců na stehnech a z rozsekaného břicha.

„Žije?“ Eva ignorovala příkaz nepřibližovat se. „Žije, nebo je mrtvý?“

„Myslím, že tak trochu obojí,“ odvětil Leon pochmurně. Její hlas ho naštěstí vytrhl z netečnosti vyvolané zděšením. Hodil pušku Manyorovi, klekl si vedle klienta, vytasil z pochvy lovecký nůž a začal rozřezávat krví nasáklou *skuku.*

„Bože všemohoucí, ta bestie ho roztrhala na cucky. Musíš mi pomoct. Víš něco o první pomoci?“ zeptal se Evy.

„Jistě,“ odpověděla a poklekla vedle něho. „Absolvovala jsem profesionální školení.“ Mluvila klidně a věcně. „Nejdřív je třeba zastavit krvácení.“

Leon odstranil poslední cáry *shuky* a z vhodných kusů nařezal pruhy obinadla. Pak uvázali škrtidla kolem paží a stehen, na hlubší rány po lvích drápech přiložili tlakové obvazy.

Leon se díval na Eviny hbité ruce, které se při práci jen míhaly. Zjevně jí vůbec nevadilo, že má paže až k loktům zakrvácené. „Vidím, že víš, co děláš. Kde ses to naučila?“

„Mohla bych se tě zeptat na totéž,“ odsekla.

„V armádě jsem prodělal základní zdravotnický výcvik.“

„Já taky.“

Užasle se po ní ohlédl. „V německé armádě?“

„Jednoho dne ti možná vypovím příběh svého života, ale momentálně máme na práci jiné věci.“ Utřela si krvavé ruce do sukně, zadívala se na své dílo a potřásla hlavou. „Zranění možná přežije, je tvrdší než většina normálních smrtelníků, ale bojím se, že ho zabije infekce, až začne tkáň odumírat.“

„Máš pravdu. Drápy a zuby lva jsou nebezpečnější než jedovaté šípy. Pokrývá je shnilé maso a zaschlá krev, hotové semeniště bacilů, malých kamarádů doktora Josepha Listera. Musíme ho okamžitě dopravit do Nairobi, aby ho doktor Thompson mohl naložit do horké jodové lázně.“

„Nesmíme s ním hýbat, dokud něco neuděláme s tím potrhaným břichem. Jestli s ním teď pohneme, vypadnou mu vnitřnosti. Uměl bys ho zašít?“ zeptala se.

„Nevěděl bych, kde začít," zavrtěl hlavou. „Tohle je práce pro chirurga. Ovážeme ho a budeme doufat v nejlepší." Omotali zraněnému břicho pruhy látky ze suknice. Leon pozoroval Evu a čekal, zda projeví nějaké emoce. Nezdálo se, že by ji sklátil žal. Cítí k němu vůbec něco? ptal se sám sebe. Pracovala s profesionální odtažitostí a vyhýbala se jeho pohledu, takže si odpovědí nemohl být jistý.

Konečně mohli hraběte položit na válečný štít. Šest domorodců zvedlo náklad na ramena a vyrazilo poklusem k solné pánvi, kde čekal *Motýl*.

Pod Manyorovým dohledem zvedli provizorní nosítka do kokpitu a Leon je přivázal k ocelovým okům v podlaze. Pak se podíval na Evu. Bledá, rozcuchaná a neupravená dřepěla naproti němu, sukni špinavou od krve a prachu.

„Myslím, že to nezvládne, Evo. Ztratil příliš mnoho krve. Ale možná se doktoru Thompsonovi podaří zázrak. Pokud se s ním dostaneme do Nairobi včas."

„Já s tebou nepoletím," řekla tiše.

Zamrkal úžasem. Nejen nad jejími slovy, ale i nad jazykem, jímž promluvila. „Ty mluvíš anglicky! A se severoanglickým přízvukem!" Zněl mu v uších sladce jako hudba.

„Ano." Smutně se na něj usmála. „Pocházím z Northumberlandu," vysvětlila.

„Nechápu."

Odhrnula si vlasy z čela a zavrtěla hlavou. „Ne, Medvídku, tohle nemůžeš pochopit. Ach bože! Tolik toho o mě nevíš. A já ti to nemohu říct… Alespoň ne teď."

„Ale řekni mi jedno. Co doopravdy cítíš k hraběti von Meerbachovi? Miluješ ho, Evo?"

Oči se jí rozšířily a pak ztmavly hrůzou. „Jestli ho miluju?" Hořce se zasmála. „Ne, nemiluju. Já ho nenávidím. Nenávidím ho z celého srdce a až do hloubky duše."

„Tak proč s ním teda žiješ? Proč se k němu chováš jako k milenci?"

„Jsi voják, Medvídku. Stejně tak já. Víš, co je vlastenecká povinnost.“ Dlouze se nadechla. „Ale už toho mám dost. Už nemůžu pokračovat. Proto s tebou nepoletím do Nairobi. Kdybych to udělala, už bych neunikla.“

„Komu chceš uniknout?“

„Těm, kterým patří má duše.“

„Kam půjdeš?“

„Nevím. Schovám se do nějakého tajného úkrytu, kde mě nenajdou.“ Natáhla se k němu a vzala ho za ruku. „Spoléhala jsem na tebe, Leone. Doufala jsem, že mi najdeš místo, kde bych se mohla skrýt. Místo, kam bychom mohli utéct spolu.“

„A co on?“ ukázal na zakrvácené tělo, které leželo na podlaze mezi nimi. „Nemůžeme ho přece nechat jenom tak umřít. A on určitě nepřežije, pokud s ním rychle něco neprovedeme.“

„Máš pravdu,“ souhlasila. „I když ho tak nenávidím, tohle udělat nemůžeme. Najdi mi úkryt a nechej mě tam. A potom se ke mně vrať, co nejdříve to půjde. To je má jediná šance na získání svobody.“

„Svobody? Copak teď nejsi svobodná?“

„Ne. Jsem zajatec okolností. Jistě nevěříš, že jsem se stala dobrovolně tím, co jsem. Donutili mě k tomu.“

„A co jsi? Co se z tebe stalo?“

„Stala se ze mě kurva a podvodnice, falešná lhářka a zrádkyně. Vězím v čelistech příšery. Kdysi jsem bývala jako ty. Dobrá, poctivá a nevinná. Chci zase být taková. Čistá. Stejná jako ty. Chceš mě vůbec? Poplivanou a špinavou? Chceš mě?“

„Ach bože, Evo, po ničem a po nikom netoužím tak silně jako po tobě. Miluju tě od první chvíle, kdy jsem tě spatřil.“

„Tak už se dál na nic neptej. Snažně tě prosím. Schovej mě v divočině a odvez Ottu do Nairobi. Kdyby se po mně někdo, kdokoliv ptal, pověz, že nevíš, kde jsem. Řekni prostě, že jsem zmizela. Ottu nechej v nemocnici. Jestli přežije, pošlou ho do Německa. Ale hned jak budeš moci, musíš se pro mě vrátit. Potom ti všechno vysvětlím.

Uděláš to? Bůh je mi svědkem, že k tomu nemáš žádný důvod, ale jsi ochoten mi věřit?“

„Dobře víš, že ano,“ řekl tiše a pak zvýšil hlas. „Manyoro! Loikote!“ Udělil Masajům, kteří čekali opodál, stručné, ale přesné rozkazy. Nepotřeboval k tomu ani minutu a otočil se zpátky k Evě. „Půjdeš s nimi a uděláš všechno, co ti řeknou. Můžeš jim důvěřovat.“

„Já vím. Kam mě odvedou?“

„Na horu Lonsonyo. Za Lusimou.“ S povděkem pozoroval, jak se z fialových očí vytrácejí obavy a starosti.

„Na naši horu? Ach, Leone, už v okamžiku, kdy jsem ji poprvé uviděla, jsem věděla, že Lonsonyo má pro nás zvláštní význam.“

Zatímco spolu mluvili, Manyoro našel v úschovní skříňce v zadní části kokpitu cestovní kabelu s Evinými osobními věcmi. Vytáhl ji a hodil dolů Loikotovi, který stál pod trupem, a sám seskočil na zem. Leon a Eva opět na chvíli osaměli. Beze slova se na sebe dívali. Natáhl se k ní a dívka mu vklouzla do náruče, hbitá a pružná jako kočka. Tiskli se k sobě, jako by jejich těla měla splynout v jedno. Na tváři ho zašimraly chvějící se rty. „Líbej mě, lásko moje,“ zašeptala. „Tak dlouho jsem na to čekala. Líbej mě.“

Jejich rty se setkaly. Zprvu jemně jako motýlí křídla, pak silněji a vášnivěji. Jejich jazyky se propletly. Vzájemně se ochutnávali a propátrávali si hlubiny úst. Jejich první polibek trval jen zlomek vteřiny a současně celou věčnost. Jen s velkým úsilím se od sebe odtrhli a nevěřícně na sebe zírali.

„Věděl jsem, že tě miluju, ale teprve teď jsem si uvědomil, jak moc,“ řekl něžně.

„Já vím, protože to taky tak cítím. Do této chvíle jsem netušila, jaké to je někomu věřit, jaké to je někoho bezvýhradně milovat.“

„Musíš jít,“ vyzval ji. „Kdybys ještě chvilku zůstala, asi bych tě už nepustil.“

Odtrhla oči z jeho obličeje a vyhlédla k okraji solné plochy ke vracejícím se lovcům a vesničanům. Dvě skupiny nesly na kůlech přivázané zabité lvy, jejichž hlavy se smutně kývaly těsně nad zemí.

„Blíží se Gustav a Hennie. Nesmí mě vidět odcházet, aby nezjistili, kde se chci schovat.“ Letmo ho políbila a odtáhla se. „Budu čekat, až se pro mě vrátíš, a každá vteřina mi bude nekonečným utrpením.“ Se zašustěním sukně vyskočila na zem a s Manyorem a Loikotem z každé strany odběhla mezi stromy, skryta před slídivými zraky trupem letounu. Na okraji lesa se ohlédla, krátce zamávala a zmizela v porostu. Leona překvapilo, jak silný pocit samoty a opuštěnosti na něj dolehl, když ji ztratil z očí. S vypětím sil setřásl chmurnou náladu a připravil se na setkání s Gustavem, který již šplhal po žebříku.

Inženýr padl na kolena vedle hraběte. „Ach můj bože!“ vykřikl. „Je mrtvý!“ Po opálených vrásčitých tvářích se mu koulely slzy. „Bože, smiluj se nad jeho duší! Byl mi víc než otcem.“ Na existenci Evy von Wellbergové zcela zapomněl.

„Není mrtvý,“ okřikl ho Leon stroze. „Ale brzy bude, jestli hned nenastartujete motory, abych ho mohl dopravit k doktorovi.“ Gustav a Hennie se vrhli do práce a během několika minut všechny čtyři motory vrčely a chrlily oblaky kouře smrdícího spáleným olejem. Když se dostatečně zahřály, Leon otočil letadlo proti větru a počkal, až se ustálí chod vrtulí. Otočil se a křikl na Gustava a Hennieho: „Pevně ho držte.“

Přikrčili se vedle provizorních nosítek a přitiskli k nim zraněného. Leon posunul páky připustí na doraz dopředu. Letoun zaburácel a rozjel se. Leon ho zvedl nad koruny stromů, vyklonil se z kokpitu a pátral očima po Evě. Po chvíli ji spatřil. Masajové jí nedopřáli oddechu a trojice se již vzdálila na půl míle od solné pánve. Běžela kousek za stopaři, a když uslyšela letadlo, zastavila se, sňala klobouk a zamávala. Vlasy jí spadly na ramena. Smála se a Leon věděl, že ho tím smíchem povzbuzuje. Srdce se mu sevřelo nad její odvahou a morální silou, ale neodvažoval se zamávání opětovat v obavě, aby si Gustav nevšiml drobné postavičky hluboko dole. *Motýl* s rachotem stoupal k hraně skalnatého okraje Velké příkopové propadliny.

Pozdě odpoledne Leon dosedl na travnaté pólové hřiště v Nairobi. Slunce se sklánělo k obzoru a provizorní letiště bylo opuštěné, protože je tak brzy nikdo nečekal. Doroloval k hangáru, kde stál zaparkovaný lovecký vůz, a vypnul motory. Pak společnými silami spustili nosítka s hrabětem do trávy.

Leon ho krátce prohlédl. Nezaznamenal dech, zraněný byl smrtelně bledý, jeho kůže na dotek vlhká a chladná. Leon se provinile ošil, když se zaradoval, jak brzy se jeho přání, aby sok při lovu zahynul, splnilo. Potom však nahmatal tepnu pod uchem a ucítil tep, slabý a nepravidelný. Sklonil se k hraběti a zaslechl sípavý dech.

Každý jiný člověk by byl dávno mrtvý, jenže tenhle parchant je tvrdý jako kůže na sloním zadku, pomyslel si hořce. „Přivezte lovecký vůz," přikázal Gustavovi. Položili nosítka na zadní sedadlo a vyjeli. Inženýr s Henniem je přidržovali a Leon vyrazil k nemocnici, opatrně se vyhýbaje výmolům a hrbům.

Nemocnice sídlila v nevelké budově z nepálených cihel s doškovou střechou naproti anglikánskému kostelu. Skládala se z ordinace, malého operačního sálu a dvou několikalůžkových pokojů, momentálně prázdných. Nikde nikdo, a tak se Leon rozběhl k domku za stavením.

Vyrušil doktora Thompsona s manželkou u večeře, ale oba bez říkání nechali jídlo na stole a spěchali do nemocnice. Paní Thompsonová byla jediná kvalifikovaná zdravotní sestra v kolonii a okamžitě se ujala svých povinností. Pod jejím dohledem Gustav s Henniem přenesli hraběte do ordinace a položili ho na vyšetřovací stůl. Zatímco lékař odstříhával zakrvácené obvazy, přitáhli galvanizovanou litinovou vanu a naplnili ji horkou vodou, do níž paní Thompsonová nalila čtvrt litru koncentrovaného jodidu draselného. Pak zvedli poničené tělo ze stolu a ponořili ho do kouřícího roztoku.

Prudká, mučivá bolest vytrhla hraběte z komatu. S řevem se pokusil vyskočit z vany plné pálivého dezinfekčního prostředku. Oba muži ho však nelítostně ponořili, aby jód prosákl do hlubokých ran. Leon ke zraněnému cítil všechno jen ne sympatie, ale pohled na jeho

utrpení mu drásal srdce. Ustoupil ke dveřím a nenápadně vyklouzl z nemocnice na čerstvý vzduch.

Než došel k pólovému hřišti, slunce kleslo za obzor. Paul a Ludwig, dva mechanici z Meerbachovy továrny na letadla, ho předešli. Zaslechli přistávající letoun a přišli se podívat, co se děje. Leon jim krátce vylíčil tragický lov a kritický stav jejich zaměstnavatele a dodal: „Musím se vrátit. Fräulein von Wellberg se v tom zmatku ztratila a nevíme, co se s ní stalo. Zůstala sama mezi domorodci a je možné, že jí hrozí nebezpečí. *Motýl* má nádrže skoro prázdné. Jak vypadají u *Čmeláka?*“

„Naplnili jsme je hned po vašem minulém příletu,“ ujistil ho Ludwig.

„Pomozte mi nahodit motory,“ požádal a rozběhl se tryskem k letadlu.

Mechanici spěchali za ním. „Ve tmě přece nemůžete letět!“ protestoval Ludwig.

„Měsíc byl před dvěma dny v úplňku a do hodiny vyjde. Potom bude jasno jako ve dne.“

„A co když se zatáhne?“

„V této roční době bývá obloha čistá,“ poučil je mladík. „Přestaňte se dohadovat a radši mi pomozte nastartovat.“ Vylezl do kokpitu a zahájil předstartovní rutinu, ale nebyl ještě ani v polovině, když po cestě od města zaslechl dusot cválajících kopyt. „Zatraceně! Koho sem čerti nesou?“ zaklel procítěně. „Doufal jsem, že se ztratím, aniž by si mě někdo všiml. Kdo to sakra je?“ brblal. Přikrčil se pod okraj kokpitu a díval se, jak se ze tmy blíží jezdec na koni. Povzdechl si, když poznal vysokou urostlou postavu, ačkoliv jí neviděl do obličeje. „Strejdo Penrode!“ zavolal.

Jezdec přitáhl uzdu. „Leone? Jsi to ty?“

„Nikdo jiný, pane.“ Snažil se zamaskovat rezignaci v hlase.

„Co se stalo?“ vyzvídal Penrod. „Večeřel jsem s lordem Delamerem v klubu Muthaiga a slyšeli jsme přistávat letadlo. U baru se okamžitě vyrojily nejrůznější pověsti. Někdo viděl, jak von Meerbacha nesli na nosítkách. Prý ho na lovu pokousal lev. A slečna von

Wellbergová je údajně mrtvá nebo nezvěstná. Odjel jsem do nemocnice, ale řekli mi, že doktor operuje a nemůže se mnou mluvit. Pak jsem si uvědomil, že v celé kolonii jsou jenom dva muži, kteří umějí pilotovat letadlo, a von Meerbach není zjevně ve stavu, aby to dokázal, takže jsi musel přiletět ty. Od té doby tě hledám."

Leon se smutně usmál. Na brigádního generála Penroda Ballantynea si hned tak nikdo nepřijde. „Strejdo, ty jsi zatracený génius."

„To mi říká každý. A teď chci podrobné hlášení, chlapče. Co u všech svatých provádíš? Co se skutečně stalo von Meerbachovi a kde je slečna von Wellbergová?"

„Některé pověsti nelhaly. Přivezl jsem zraněného von Meerbacha. Opravdu ho pokousal lev. Nechal jsem ho v nemocnici. Myslím, že to nezvládne. Utrpěl strašlivá zranění."

„Jak jsi to mohl dopustit, Leone?" Z Penrodova hlasu čišel vztek. „Kristepane, tolik let tvrdé práce a teď je všechno v háji!"

„Trval na tom, že uloví lva tradičním masajským způsobem, tedy pouze *asagajem.* Lev ho dostal dřív, než jsem tomu mohl zabránit."

„Ten chlap je zatracený blázen," vyštěkl Penrod. „A ty nejsi o moc lepší. Neměl jsi připustit, aby se tvůj klient vystavil takovému riziku. Dobře víš, jak byl pro nás důležitý, kolik jsme se toho od něj mohli dozvědět. Sakra práce! Měl jsi ho zastavit. Měl jsi ho hlídat jako děcko."

„Bylo to hodně velké děcko, pane. A navíc hrozně rozmazlené a tvrdohlavé. Taková se těžko hlídají." Leon zlostně zvýšil hlas.

Penrod pohotově změnil téma. „Kde je von Wellbergová? Doufám, žes ji taky nepředhodil lvům."

Výsměch Leona silně podráždil, což také Penrod měl v úmyslu. Už už mu přes rty vyklouzla pravdivá odpověď, ale ještě se včas zarazil. V uších mu znělo Evino upozornění. *Kdyby se po mně někdo, kdokoliv ptal, pověz, že nevíš, kde jsem. Řekni prostě, že jsem zmizela.*

Kdyby se *kdokoliv* ptal. Zahrnula do varování i Penroda? Horečně uvažoval. Vzpomínal na příhodu v zahradě u plukovní jídelny, kde na ty dva náhodou narazil. Podezření, které se ho tehdy zmocnilo,

mělo reálné základy. Eva by nikdy nespustila svůj ochranný štít, kdyby mezi nimi nebyla nějaká dohoda. Pak si vzpomněl, jak Eva naznačila své spojení s armádou. Penrod je vrchní velitel ozbrojených sil v kolonii. V jeho mysli se ze stínů rodil hmatatelný obrys.

Vězím v čelistech příšery, řekla mu před rozloučením. Myslela tou příšerou strýce Penroda? Pokud ano, Leon ji před chvílí nevědomky málem zradil. Zhluboka se nadechl a pevným tónem odpověděl: „Zmizela, pane."

„Co tím sakra chceš říct? Jak *zmizela!"* vyštěkl brigádní generál Ballantyne.

Jeho ostrá, podrážděná reakce Leonovo podezření jenom posílila. Penrod se pohybuje v samém centru temné záhady.

Jsi voják, Medvídku. Stejně tak i já. Víš, co je vlastenecká povinnost.

Ano, je voják. A teď lže svému nejvyššímu veliteli do očí. Už jednou ho soud shledal vinným z neuposlechnutí rozkazu nadřízeného důstojníka. Nyní se dopouští stejného zločinu, navíc záměrně a promyšleně. Stejně jako Eva vězel v čelistech příšery.

„No tak, chlapče, vymáčkni se. Co myslíš tím, že zmizela? Lidi přece jen tak nemizí."

„Ve chvíli, kdy lev zaútočil, jsem se snažil chránit von Meerbacha. Byl to on, komu hrozilo velké nebezpečí, ne…" Málem řekl *Eva,* ale opravil se. „Ta dáma. Řekl jsem jí, ať se drží hodně vzadu, a rozběhl jsem se mezi Masaje. V tom zmatku jsem ji ztratil z očí. A když potom lev srazil von Meerbacha na zem a roztrhal ho na kusy, myslel jsem na jedinou věc. Jak ho dostat co nejrychleji k doktoru Thompsonovi. Na Fräulein von Wellberg jsem si vzpomněl až ve vzduchu, a to už bylo příliš pozdě se pro ni vracet. Věřím, že ji Manyoro s Loikotem najdou a postarají se o ni. Myslím si, že moje důvěra je oprávněná, ale přesto se teď chystám k nočnímu letu, abych se ujistil, že je slečna opravdu v pořádku."

Penrod pobídl koně, dojel těsně k trupu a probodl synovce očima. Leon si byl jistý, že z jeho výrazu musí být vina zřetelně patrná. Dě-

koval bohu za tmu, která skryla jeho obličej před strýcovým pátravým pohledem.

„Teď mě dobře poslouchej, Leone Courtneyi! Jestli se jí něco stane, budeš se mi z toho odpovídat. Dávám ti následující rozkazy. Dobře si je zapamatuj. Vrátíš se do divočiny pro Evu von Wellbergovou, najdeš ji a přivedeš ke mně. Přímo ke mně, k nikomu jinému. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Naprosto, pane.“

„Jestli mě zklameš, postarám se, abys pochopil plný význam slov *bolest* a *utrpení*. To, co ti provedl Freddie Snell, ti bude ve srovnání s mým trestem připadat jako pohlazení. Varoval jsem tě.“

„Beru vaše varování na vědomí, pane,“ odvětil Leon koženě. „Teď vás poprosím, abyste se laskavě vzdálil, aby vás nesrazil vítr od vrtulí. Odstartuju plnit vaše rozkazy.“

Ludwig zavezl velký nákladní automobil na opačný konec pólového hřiště a postavil ho tak, aby reflektory osvětlovaly dráhu. Když Leon nabíral rychlost, zahlédl Penroda přikrčeného na koňském hřbetu. Zdálo se mu, že cítí žár jeho hněvu.

Jakmile přeletěl koruny gumovníků na kraji hřiště, stočil se k Percyho táboru. Nabral výšku a měsíc jako by mu vyskočil v ústrety zpoza temného horizontu, aby mu posvítil na cestu. Díky jeho nažloutlému jasu spatřil z dobrých patnácti mil kopec nad táborem, který mu tak v poslední etapě posloužil jako maják. Třikrát obletěl tábořiště a střídavě přidával a ubíral plyn, aby upozornil Maxe Rosenthala na svůj návrat. Při posledním přeletu se pod ním rozsvítily reflektory a za chvíli se už naklaďák kolébal přes nerovnosti k dráze. Max pochopil, co se od něj žádá, a zaparkoval vozidlo tak, aby *Čmelák* mohl přistát.

Leon vypnul motory, hodil na zem ruksak, vytáhl ze schránky v kokpitu kulovnici a nábojový pás, sešplhal dolů a rozběhl se k naklaďáku.

„Maxi, potřebuju čtyři nejlepší koně a jednoho štolbu, který pojede se mnou. Cestou budeme zvířata střídat. Ty volné přivážeme za otěže k sedlům.“

„Rozkaz, šéfe. Kam máte namířeno? A kdy chcete vyrazit?“ zeptal se.

„To, kam jedu, není tvoje starost a vyrazit chci okamžitě.“

„Proboha! Je jedenáct v noci. Nepočká to do rána?“

„Spěchám, Maxi.“

„Jo, to vidím.“

Leon doběhl do stanu a sbalil do ruksaku pár nezbytností, pak sešel k ohradě. Koně již čekali, ale místo požadovaných čtyř zvířat jich tam stálo pět. Svraštil obočí, ale když poznal postavu v sedle mezka, přestal se mračit. „Nechť Prorok sešle na tvou hlavu déšť požehnání,“ pozdravil.

Ishmael zablýskal ve svitu měsíce úsměvem. „Vždyť bys beze mě umřel hlady, efendi.“

Po zbytek noci tvrdě pobízeli koně a dvakrát je vyměnili. Za svítání se daleko před nimi vynořil ze stínů majestátní masiv Lonsonya. Kolem poledne už zaplnil polovinu oblohy, ale jeho obrys Leonovi rozhodně nepřipadal povědomý. Z této strany totiž ještě nikdy k hoře nepřijel. Nyní k němu natáčela rozeklanější a divočejší severní úbočí, které si s Evou prohlíželi během letu, když hrabě Otto pilotoval *Motýla.*

Od odjezdu z Percyho tábora už uplynulo třináct hodin. Jeli bez jediné přestávky a na koních se začínala projevovat únava. Leon z celého srdce toužil po co nejrychlejším setkání s Evou, uvědomoval si však, že od zvířat ani od lidí víc žádat nemůže. Musel mužům dopřát odpočinek a občerstvení, koním vodu a pastvu. Sesedli u malého napajedla, sundali koním sedla a přivázali je tak, aby se mohli pást.

Ishmael zatím uvařil kávu, nakrájel studenou zvěřinu, položil plátky na nekvašené chlebové placky a ozdobil je nakládanými cibulkami. Leon se najedl, lehl si a spal až do soumraku. Pak osedlali zvířata a vyrazili na další cestu. Koně v nočním chladu cválali rychleji a za úsvitu se hora tyčila přímo nad nimi. Leon v úžasu hleděl na strmé útesy, na kolmé skalní stěny poseté barevnými skvrnami lišejníku. V jedné z trhlin, které se táhly svisle masivem, spatřil stříbřitý

odlesk padající vody. Tůň sice neviděl, ale domníval se, že právě toto je vodopád, který si s Evou ze vzduchu prohlíželi.

Od Loikota věděl, že podél vodopádu vede až na vrchol obtížně schůdná stezka. Tudy chtěl zavést Evu za Lusimou. Pořád však byl hodně daleko, a ani dalekohledem pěšinu neviděl. Odhadoval vzdálenost a směr, odkud se trojice může objevit, a v skrytu duše doufal, že se s Masaji a s dívkou setká dříve, než zahájí výstup. Musel však počítat s tím, že ho předešli.

V každém případě věděl, že je Eva nablízku, a jeho srdce jásalo. Hnal koně kupředu a Ishmael a podkoní s ním nestačili držet krok. Po hodinové jízdě tvrdě přitáhl uzdu, sklouzl ze sedla a přikrčil se vedle jedné z mnoha zvířecích stezek, které křižovaly savanu. V jemném prachu se zřetelně rýsovaly otisky nohou. Prošli tudy tři lidé. V čele kráčel Manyoro, jeho kulhání by Leon poznal kdekoliv. Za ním Loikot se svým pružným dlouhým krokem, Eva jako poslední.

„Ach, lásko moje," zamumlal a pohladil drobný otisk. „I tvoje nožičky jsou krásné."

Stopy vedly přímo k hoře. Leon nasedl a cvalem je sledoval. Stezka stoupala úbočím a s každým krokem byla strmější. Útes rostl před očima a nakonec zaplnil celou oblohu. Mraky, které pluly kolem vrcholu, vyvolávaly nepříjemnou iluzi, že hora padá.

Sklon svahu brzy přinutil Leona sesednout z koně. Eviny otisky, které občas zahlédl mezi kamením, jej pobízely kupředu. Neviděl víc než pár kroků před sebe, tak byl sráz prudký. Přesto se hnal stále výš a jeho společníci zaostali daleko vzadu. Pak vyšplhal na balvan a strnul úžasem.

Před ním leželo kruhové jezírko. Bylo mnohem širší, než vypadalo z letadla, ale jeho velikost zcela zastiňoval obrovský útes, který se nad ním tyčil snad až do nebe. Voda do jezírka padala bělostnými kaskádami a její proud byl tak silný, že vyvolával větrné víry, které kroužily kolem skalního kotle.

Pak se ozval hlas, slabý, téměř přehlušený hukotem vodopádu. Patřil Evě a Leonovi poskočilo srdce vzrušením. Dychtivě pátral zrakem po skále na obou stranách jezírka, neboť zrádná ozvěna nedovo-

lovala přesně určit směr, odkud hlas přichází. „Evo!“ vykřikl k útesu. Slábnoucí ozvěna jako by se mu vysmívala.

„Leone! Lásko moje!“ Nyní už mohl odhadnout směr přesněji. Otočil se k levé straně jezírka a zaklonil hlavu. Vysoko nad sebou spatřil pohyb. Eva stála na římse, která se táhla vzhůru po skalní stěně, a mávala na něj. V příštím okamžiku se dívka otočila a sbíhala zpátky dolů, k němu, nedbajíc nebezpečí, že uklouzne a zřítí se do propasti.

„Evo!“ zařval. „Jdu za tebou!“ Odhodil uzdu a vyrazil na zteč proti skále. Neustále se díval nahoru a uviděl oba Masaje. I na značnou vzdálenost zřetelně rozeznal úžas, s nímž sledovali neskutečné představení. Eva a on dosáhli začátku římsy prakticky současně. Leon však stál pod hranou a Eva na ní, šest stop nad jeho hlavou.

„Chyť mě, Medvídku!“ zvolala a s absolutní důvěrou v jeho sílu rozpřáhla paže a vrhla se z římsy. Zachytil ji, ale padala tak rychle, že ho srazila na kolena. Klečel a láskyplně ji tiskl k hrudi. Oba se hlasitě smáli.

„Miluju tě, blázínku.“

„Už mě nesmíš nikdy opustit.“ Jejich rty se setkaly.

„Nikdy!“ slíbil vážně do jejích sladkých úst.

Trvalo dlouho, než se od sebe odtrhli, aby nabrali dech. Manyoro s Loikotem zatím sešli po římse a teď dřepěli nad nimi a s úsměvem pozorovali zamilovanou dvojici.

„Jděte otravovat někoho jiného!“ okřikl je Leon. „Tady nejste vítaní. Vezměte mého koně a běžte s ním dolů, dokud nepotkáte Ishmaela. Vyřiďte mu, že má na úpatí připravit tábořiště, a počkejte na mě. Přespíme tam.“

„*Ndio,* Bwana,“ odvětil Manyoro.

„A přestaň se řehtat.“

„*Ndio,* Bwana.“

Šklebící se Manyoro seskočil z římsy, ale Loikot zůstal nahoře a zavolal za ním falzetem napodobujícím Evin hlas: „Chytme, metfítku!“ Pak se vrhl dolů stejně jako prve Eva. Narazil na Manyora tak prudce, že ho srazil na zem. Oba se společně kouleli po svahu a bu-

čeli smíchem. „Chytme, metfítku!“ hulákali znovu a znovu. „Chytme, metfítku!“

Leon s Evou se neovládli a taky se rozesmáli. Leon konečně našel hlas. „Běžte už, vy dva! Ztraťte se mi z očí! Do večera vás nechci ani vidět.“

Oba Masajové se v záchvatech smíchu belhali dolů svahem a museli se vzájemně podpírat

„Chytme, metfítku!“ bučel Manyoro.

„Miljute, plasínku.“ Loikot se plácal po tvářích a kroutil hlavou. „Miljute,“ zopakoval a vyskočil tři stopy do vzduchu.

„Tohle byla bezpochyby ta nejlegračnější příhoda zaznamenaná v dějinách Masajů. My dva vstoupíme do kmenové mytologie,“ poznamenal Leon, když stopaři zmizeli za ohybem stezky. Zvedl ji v náručí a ona ho objala kolem krku. Odnesl ji na plochý balvan vedle jezírka a posadil si ji na klín. „Neumíš si představit, jak jsem toužil takhle tě držet,“ zašeptal.

„Celý život. Tak dlouho jsem čekala, až se to stane,“ odpověděla.

Hladil ji po obličeji, konečky prstů sledoval křivku obočí a pak zabořil ruku do hustých vlasů. Hladově se vpíjel do každé fasety její krásy a prohrabával jí kadeře jako lakomec své zlaťáky. Připadala mu křehká, až se bál, že by ji mohl poplašit, vyděsit nebo zranit. Žasl, jak je jiná než všechny ostatní ženy, které poznal. Cítil se vedle ní méněcenný, zavrženíhodný.

Chápala jeho dilema. Jeho plachost se jako v zrcadle odrážela v jejích vlastních emocích. Už mnoho let nepocítila takovou něžnost, takovou nesmělost. Ale zoufale ho chtěla a už nedokázala čekat. Věděla, že se musí ujmout vedení.

Cítil, jak mu rozepíná košili, jak jedna její ruka proklouzla otvorem a začíná mu hladit prsní svaly. Zachvěl se blahem. „Jsi tak tvrdý, tak silný,“ zamumlala.

„A ty tak měkká a jemná,“ vrátil jí kompliment.

Zaklonila se, aby se mu mohla podívat do očí. „Nejsem ze skla, Medvídku. Jsem z masa a kostí jako ty. Chci totéž co ty.“ Vzala mezi

zuby jeho boltec a začala ho jemně oždibovat. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Když mu strčila jazyk do ucha, otřásl se rozkoší.

„A stejně jako ty mám na těle citlivá místa.“ Uchopila jeho ruku a položila si ji na ňadro. „Když se mě na nich budeš dotýkat třeba takto,“ předváděla mu názorně, „poznáš to sám.“

Nahmatal horní háček blůzky a vytáhl ho z očka. Udělal to nesměle a čekal pokárání, ale Eva se prohnula v zádech a vypjala prsa jeho zkoumajícím prstům.

„Chytrý chlapec! Našel jsi jedno z citlivých míst a úplně bez mé pomoci.“

Její slova a tón, jímž je pronesla, v něm vyvolaly netrpělivé vzrušení. Odhodil opatrnost a všechny zábrany. Rozškubl jí halenku a sáhl dovnitř. Hedvábná ňadra sálala milostným žárem a Leon cítil, jak jí pod jeho doteky nabíhají a tuhnou bradavky. Její dech se zrychlil. „Jsou tvoje, lásko,“ zašeptala. „Všechno, co mám, je tvoje.“

Nadzvedla se a pohladila mu ňadry tvář. Setřásla halenku z ramenou, svlékla si hedvábnou spodničku a byla do pasu nahá. Znovu se mu otřela prsy o obličej a Leon vzal jednu bradavku do úst. Zalapala po dechu a přitiskla se k němu, pak jej uchopila za zátylek a nasměrovala ho k druhému ňadru.

„Promiň, lásko moje, ale už nemůžu déle čekat,“ vykřikla téměř zoufale. Vykroutila se mu z objetí a poklekla vedle něho. Těžká a plná prsa se jí houpala, když zápolila s přezkou opasku. Rozepnula mu poklopec a Leon se nadzvedl, aby mu mohla stáhnout krátké kalhoty ke kolenům. Vyhrnula si dlouhou sukni pod žebra – pod ní už nic neměla. Linie útlého pasu se rozšiřovala do boků jako hrdlo řecké amfory. Perleťová kůže se napínala bez jediné poskvrnky, mezi svalnatými, ale nádherně tvarovanými stehny se na vystouplém pahorku černal hustý kudrnatý trojúhelník. Zvedla koleno a přehodila přes něj nohu, jako kdyby usedala na koně, a Leon spatřil mezi otevřenými stehny za závojem kudrlinek otevřenou štěrbinu jejího ženství vlhkou vzrušením. A pak ho obratným pohybem boků přijala do sebe, pohltila ho až po jílec a oba vykřikli.

Přihodilo se to tak rychle, že ani jeden z nich nedokázal promluvit a sotva se mohli pohnout. Tiskli se k sobě jako lidé, kteří přežili nějakou strašlivou přírodní katastrofu, zemětřesení nebo tajfun. Trvalo dlouho, než se vrátili ze vzdáleného pomezí svých myslí a těl, kam je síla vášně přenesla.

Eva promluvila první: „Ani ve snu by mě nenapadlo, že to může být takové.“ Položila mu hlavu na hrudník a poslouchala tlukot srdce. Pohladil ji po vlasech a dívka zavřela oči. Usnuli a vzbudilo je až štěkání paviánů vysoko na útesu. Pomalu se posadila a odhrnula si vlasy z obličeje. Stále ještě ho měla vlhký potem a zarudlý. „Jak dlouho jsme spali?“ Zamrkala.

„Je to důležité?“ zeptal se.

„Je to moc důležité. Nechci promarnit jedinou chvilku, kterou jsem s tebou, a připadá mi škoda spát.“

„Máme na sebe celý zbytek života.“

„Modlím se k bohu, aby tomu tak bylo. Ale svět je strašně krutý.“ Najednou vypadala smutně a nešťastně. „Moc tě prosím, nikdy mě neopouštěj.“

„Nikdy,“ potvrdil slavnostně, a když se usmála, ve fialových očích zaplály zlaté ohníčky.

„Máš pravdu, Medvídku. Budeme spolu celou věčnost a budeme šťastní. V tento nádherný den odmítám smutek. Svět nás nemůže dostihnout.“ Vyskočila a roztočila se v rozmáchlé piruetě. „Tento den potrvá navždy,“ zpívala a odhazovala poslední kousky oděvu, až před ním tančila na slunci úplně nahá. Měla nádherné tělo, mladé a na správných místech krásně zakulacené, pohybovala se pružně a elegantně.

„Teď si půjdeme zaplavat do naší tůňky. Shoď ze sebe ty staré zaprášené šaty a poběž za mnou.“ Přestala tancovat a dívala se, jak vstává a vyzouvá si boty.

„Když to děláš, ty tvoje věci se srandovně houpají.“

„Však ty tvoje taky.“

„Ale moje nejsou tak pěkné a užitečné jako tvoje.“

„Ale to víš, že jsou. A jak!“ Odhodil kalhoty a rozběhl se za ní. „Dokážu ti, jak jsou ty tvoje věci užitečné.“ Poplašeně vykvikla a sprintovala k okraji římsy nad jezerem. Ohlédla se, aby se ujistila, že běží za ní, zvedla paže nad hlavu a elegantní šipkou skočila do vody. Prorazila hladinu jako šíp, nohy v dokonalé rovině s tělem, že voda téměř nevystříkla. Zajela do hlubiny a její tělo se chvělo pod vlnkami. Prohnula se v zádech a vyletěla tak vysoko, že na zlomek vteřiny ukázala pupík, a když zase klesla, její vlasy se rozprostřely po hladině jako nevěstin závoj.

„Je pořádně studená! Vsadím se, že jsi takový slaboch, že do ní nestrčíš ani palec u nohy,“ popichovala ho.

„Tu sázku prohraješ a já si jdu pro výhru.“

„To bys mě musel napřed chytit,“ zasmála se a vyrazila k protějšímu břehu.

Skočil za ní a plaval mocnými záběry přes hlavu. Dohonil ji v polovině vzdálenosti a popadl ji zezadu. „Zaplať!“ dožadoval se a otočil ji tváří k sobě.

Objala ho kolem krku a přitiskla mu ústa na rty. V polibku klesli pod hladinu a vzápětí se s mohutným prskáním a kašláním zase vynořili. Se smíchem mu ovinula stehna kolem pasu, nadzvedla se a váhou vlastního těla ho potopila, pak ho pustila a znovu vyrazila k protějšímu břehu. Ohlédla se, teprve až se ho dotkla. Vodopád se řítil dolů ve dvou oddělených proudech. Mezi nimi zůstal ostrůvek klidné hladiny a v jeho středu trčelo skalisko, černé a hladké, vyleštěné vodou. Doplavala k němu, vytáhla se nahoru a posadila se na tupou špičku. Oběma rukama si sčesala vlasy dozadu a začala se rozhlížet po Leonovi. Zprvu se smála, ale když ho nikde neviděla, zmocnil se jí strach. „Medvídku! Leone! Kde jsi?“ volala.

Plaval za ní přes jezírko, ale když se blížila ke břehu, zhluboka se nadechl, potopil se a ráznými tempy plaval svisle dolů. Předtím si všiml, že z jezera nevede žádný odtok, a rozhodl se záhadu prozkoumat. Přece nemůže být bezedné. Vodopád do něj každou vteřinu přivádí obrovské množství vody, která musí někudy odtékat. A jeze-

ro opravdu nebylo bezedné, protože pod sebou rozeznal šedivý písek a kamení spadané ze skalní stěny.

Z přetlaku v hloubce ho rozbolely bubínky. Stiskl si nos, zavřel ústa a přivedl vzduch z plic do Eustachovy trubice, aby vyrovnal tlak ve vnitřním uchu. Bolest polevila a Leon pokračoval dolů. Dotkl se dna a zjistil, že mezi kameny leží bizarní sbírka masajských artefaktů. Staré *asagaje* a sekerky, hromady hliněných střepů, náhrdelníky a náramky z korálků, sošky vyřezané z tvrdého dřeva, šperky i předměty denní potřeby, mnohé tak staré a rozpadlé, že se nedaly identifikovat, všechno obětiny, které Masajové za dlouhé věky odevzdali svým kmenovým bohům.

To už spotřeboval velkou většinu zásoby vzduchu v plicích. Naposled se rozhlédl – a vyřešil záhadu odtoku. Ve stěně pod vodopádem spatřil ústí mnoha téměř vodorovných chodeb a tunelů, s největší pravděpodobností pozůstatek pradávné vulkanické činnosti. Těmito hrozivě temnými průchody tedy odtékala voda z jezírka, jehož hladina se udržovala na stále stejné úrovni. A protože jeho plíce už bolestně volaly po vzduchu, vyrazil za denním světlem. Podíval se vzhůru a spatřil dvojici komíhajících se ženských nohou. Doplaval k nim, uchopil je za kotníky a stáhl jejich majitelku pod vodu. Vynořili se společně, tiskli se k sobě a lapali po dechu.

Eva dokázala promluvit jako první. „Ty bezcitný zmetku! Myslela jsem, že ses utopil nebo tě sežral krokodýl! Jak si se mnou můžeš tak krutě zahrávat?“

Plavali zpátky ke břehu, kde nechali šaty.

„Nechci, aby ses nachladila nebo chytila rýmu,“ řekl jí Leon a přiměl ji stát nahou na balvanu, aby ji mohl dosucha utřít svou košilí.

Držela ruce nad hlavou a pomalu se otáčela, aby se dostal i k obtížněji přístupným místům. „Máte nějak moc velké oči, pane! Zdá se, že se víc díváte, než utíráte. A váš jednooký přítel tady dole taky. Měla bych vám oběma nasadit černou pásku,“ poznamenala, když stála zase obličejem k němu.

„Kdo z nás je teď bezcitný?“ zeptal se.

„Já ne!“ zvolala. „Oběma vám dokážu, jak mám laskavé srdce.“ Natáhla ruku a pevně, ale něžně uchopila jednookého přítele. V prvním náporu božského šílenství vášně byli oba neukojitelní.

Už se skoro setmělo, když ruku v ruce sešli po stezce. Jen co překročili terénní vlnu, která skrývala jezírko, spatřili nedaleko pod sebou plápolající táborák. Došli k němu a vděčně usedli na kmen stromu, připravený pro ně jako lavička. Vzápětí se objevil Ishmael a přinášel dva hrnky kouřící kávy s kondenzovaným mlékem.

Eva nasála labužnicky vzduch. „Co je to za delikátní aroma, Ishmaeli?“

Nedal najevo překvapení, že ji slyší mluvit anglicky, ne německy nebo francouzsky jako předtím. „Dušená holoubata, memsáhib.“

„Jejich nebeská verze v Ishmaelově podání,“ dodal Leon. „Měla by se pojídat s obnaženou hlavou a na kolenou.“

„Mám takový hlad, že si klidně kleknu. Možná je to tím plaváním... Nebo že bych tak vyhládla po té druhé věci?“

Zasmál se. „Hlasuju pro tu druhou věc.“

Po jídle na ně dolehla nádherná únava. Manyoro a Loikot jim postavili doškový přístřešek v diskrétní vzdálenosti od ostatních a Ishmael vyrobil slamník z čerstvě nařezané trávy, rozložil na něj přikrývky a nahoru zavěsil moskytiéru. Svlékli se a Leon sfoukl oharek svíčky.

„Tady je tak útulně a intimně, cítím se tu v bezpečí,“ zašeptala a Leon ji objal. Přitiskla se k němu horkým zadečkem a jejich těla do sebe zapadla jako dvě lžičky. Na síti hrály stíny a světla táborového ohně, ve větvích nad jejich hlavami zněl tklivý duet sovích zpěváků.

„Tak příjemně vyčerpaná jsem ještě v životě nebyla,“ zamumlala.

„Opravdu jsi příliš vyčerpaná?“

„Tak to nemyslím, ty blázínku.“

Když se za svítání probudila, Leon seděl se zkříženýma nohama a skláněl se nad ní. „Tys mě pozoroval," obvinila ho.

„Vinen podle obžaloby," přiznal. „Myslel jsem, že se nikdy neprobereš. Vstávej. Jdeme."

„Ještě není ani půlnoc, Medvídku."

„Vidíš tam tu velkou zářící věc, co nakukuje mezerami mezi došky? Říká se jí slunce."

„Kam chceš jít v tuhle absurdní hodinu?"

„Zaplavat si do našeho kouzelného jezírka."

„Tak proč jsi to neřekl hned?" Odhodila přikrývku.

Studená voda jim klouzala po těle, jemná jako hedvábí. Vykoupali se a seděli nazí na ranním sluníčku, aby uschli. Teplo jim proniklo do žil a nabilo těla energií. Pomilovali se a Eva řekla vážně: „Myslela jsem, že nic už nemůže být lepší než včerejšek, ale mýlila jsem se. Dnešek to překonal."

„Chtěl bych ti dát dárek, který by ti navždy připomínal, jak jsi byla tento den šťastná." Vstal a skočil z římsy do vody.

Dívala se, jak se zmenšuje a rozmazává se jí před očima, až nakonec jeho postava zmizela v hlubině. Byl dole dlouho a už se začínala strachovat, když se zase objevil a stoupal k hladině. Vydechla úlevou, když se vynořil, zatřepal hlavou a shrnul si vlasy z obličeje. Doplaval ke břehu a vyškrábal se na římsu. Potom pozvedl náhrdelník ze slonovinových kuliček navlečených na kožené šňůrce. „Je nádherný," zatleskala.

„Před dvěma tisíci let tudy procházela královna ze Sáby a nabídla ho jezerním bohům. Teď jej já dávám tobě." Zavěsil jí náhrdelník na krk a zavázal šňůrku vzadu na uzel.

Podívala se na kuličky, které jí visely mezi ňadry, a pohladila je, jako by byly živé. „Opravdu tudy prošla královna ze Sáby?"

„Téměř určitě ne," zasmál se. „Ale byl by to docela pěkný příběh."

„Jsou nádherné. Hlaďounké a jemné." Převracela je mezi prsty. „Škoda že nemám zrcadlo."

Dovedl ji k okraji římsy a podržel ji v pase. Mlčky pozorovali svá nahá těla odrážející se na vodní hladině. „Kdo je ta dívka ve vodě?“ zeptal se Leon. „To přece nemůže být Eva von Wellbergová, že ne?“ Díval se, jak se její výraz mění a do očí se vkrádají slzy. „Promiň. Nechtěl jsem tě rozesmutnit.“

„Ne!“ zavrtěla hlavou. „Udělal jsi správnou věc. Prožili jsme si svůj malý sen, ale teď je nejvyšší čas vrátit se do reality.“ Odvrátila se od jezírka a vzhlédla k němu. „Máš pravdu, Leone. Nejsem von Wellbergová. Tak se jmenovala má matka za svobodna. Mé skutečné jméno zní Eva Barryová.“ Vzala ho za ruku. „Pojď, posaď se vedle mě a já ti povím všechno, co o Evě Barryové budeš chtít vědět.“ Odvedla ho k římse, kde si sedli se zkříženýma nohama naproti sobě.

„Musím tě upozornit, že to bude celkem všední a málo lichotivý příběh, na který rozhodně nemohu být pyšná, a nejspíš se ti nebude moc líbit. Pokusím se podat ho tak, aby nás oba bolel co nejméně.“ Zhluboka se nadechla a pustila se do vyprávění: „Narodila jsem se před dvaadvaceti roky v malé vesnici v hrabství Northumberland. Otec byl Angličan, matka Němka. Na jejím klíně jsem se naučila jazyk a ve dvanácti letech jsem mluvila německy téměř stejně dobře jako anglicky. V tom roce moje matka zemřela na hroznou novou nemoc, kterou lékaři nazvali poliomyelitida, dětská obrna. Následkem onemocnění jí ochrnuly plíce a udusila se. Krátce nato postihla stejná choroba i otce. Odumřely mu nohy a zbytek života strávil na kolečkovém křesle.“

Zprvu mluvila vyrovnaně, ale postupně se její řeč stávala trhanou a uspěchanou. Pak se rozplakala. Objal ji. Přitiskla mu tvář k hrudi a její horké slzy mu stékaly po kůži.

Pohladil ji po vlasech. „Nemusíš mi nic říkat, když tě to tak rozrušuje. Neplač, lásko. Všechno bude zase dobré.“

„Musím ti to říct, Medvídku. Musím ti všechno říct, ale moc tě prosím, objímej mě. Pevně mě objímej.“

Zvedl ji, odnesl do stínu dál od vodopádu a posadil si ji na klín jako malé děvčátko. „Když musíš, tak povídej,“ vyzval ji laskavě.

„Táta se jmenoval Peter, ale já mu říkala kudrnáč, protože neměl na hlavě ani vlásek.“ Rozesmála se mezi vzlyky. „Přestože měl ochrnuté nohy a byl úplně plešatý, pokládala jsem ho za nejkrásnějšího muže na světě. Nesmírně jsem ho milovala a nedovolila bych nikomu jinému, aby se o něho staral. Pečovala jsem o něj, dělala pro něho všechno. Byla jsem nadané dítě a otec chtěl, abych šla studovat do Edinburghu univerzitu, kde bych mohla rozvinout své schopnosti. Měl sice poškozené tělo, ale taky úžasný mozek. Lidé o něm říkali, že je technický génius. Byl odkázaný na kolečkové křeslo, ale v hlavě spřádal teorie revolučních mechanických principů. Založil malou firmu a najal dva mechaniky, aby mu pomáhali stavět modely podle jeho návrhů. Jenže když zaplatil materiál a platy zaměstnancům, nezbývaly nám skoro žádné peníze. A bez peněz nemohl své patenty realizovat. Kdyby je měl, mohly jeho vynálezy prospět lidstvu.“

Odmlčela se, utřela si slzy a zabořila mu nos do hrudníku. Její dětské gesto ho hluboce dojalo. Přitiskla se k němu a on ji políbil na temeno. „Nemusíš pokračovat,“ pokusil se ji ochránit před bolestnými vzpomínkami.

„Ale musím. Jestli mám pro tebe někdy něco znamenat, máš právo o mně všechno vědět. Nechci před tebou nic skrývat.“ Nadechla se. „Jednoho dne přišel do tátovy dílny nějaký chlap. Nadělal se svým příchodem velké tajnosti. Tvrdil, že je právník a že zastupuje nesmírně bohatého finančníka, který vlastní továrny na výrobu parních strojů a motorových vozidel a letadel. Jeho klient prý na patentovém úřadě v Londýně viděl některé výkresy a návrhy, které si tam táta nechal zaregistrovat. Poznal jejich potenciální hodnotu a nabízí otci rovnocenné partnerství v nově založené společnosti. Táta do ní vloží duševní vlastnictví a ten člověk kapitál. Otec si vzal nějakou dobu na rozmyšlenou a pak podepsal smlouvu, kterou mu právník předložil. Finančník byl Němec, proto byl kontrakt napsaný v němčině. Táta ten jazyk neovládal, přestože měl za manželku Němku, a z celého dokumentu rozuměl jen několika jednoduchým slůvkům. Byl poctivý a důvěřivý člověk, inženýr a technik, ne obchodník. Mně bylo tehdy patnáct a táta se mi o té smlouvě vůbec nezmínil, teprve

až ji podepsal. Měl to udělat, protože já bych mu ji přeložila. Navíc jsem to uměla s penězi, protože jsem vedla domácnost a hlídala výdaje. Možná tušil, že kdybych znala podrobnosti kontraktu, snažila bych se mu jeho souhlas vymluvit. Táta totiž nesnášel hádky. Vždycky volil cestu nejmenšího odporu, což v tomto případě znamenalo nic mi neříct.“ Povzdechla si a během krátkého mlčení sbírala sílu k pokračování.

„Otcův partner se jmenoval hrabě Otto von Meerbach. Ve skutečnosti to nebyl partner, nýbrž majitel nové společnosti. Netrvalo dlouho a otec zjistil, že podpisem smlouvy prodal svou firmu a všechny patenty, které vlastnil, za směšně malou částku koncernu Meerbach Motoren Werke. Jeden z jeho patentů vedl přímo k vynálezu Meerbachova rotačního leteckého motoru, další k revoluční konstrukci diferenciálu pro Meerbachovy těžké nákladní automobily. Táta hledal právníka, jenž by mu pomohl domoci se zákonných práv, jenže podepsaná smlouva zněla tak, že byla prakticky nenapadnutelná a žádný advokát nenašel odvahu se případu ujmout.

Peníze, které otec od von Meerbacha dostal, nám dlouho nevydržely. Ačkoliv jsem omezila výdaje na minimum a šetřila, kde mohla, museli jsme platit doktory a léky, které táta potřeboval… Do té doby jsem netušila, kolik takové věci stojí. A kromě toho jsem platila nájemné, účty za plyn a teplé šaty pro otce. Kvůli špatnému krevnímu oběhu v ochrnutých dolních končetinách trpíval hroznou zimou a uhlí bylo velmi drahé. V zimě vždycky onemocněl. Sehnal si zaměstnání a několik měsíců pracoval v továrně, ale kvůli své chorobě zameškal spoustu směn, až ho nakonec vyhodili. Jinou práci už nenašel. A do toho účty, účty a zase účty.

Dva dny po mých šestnáctých narozeninách dostal další ze záchvatů. Běžela jsem pro doktora. Už jsme mu dlužili přes dvacet liber, ale pan Symmonds byl hodný člověk a nikdy neodmítl, když ho táta potřeboval. Spolu s ním jsem se vrátila do světničky, v níž jsme žili, a našli jsme tátu mrtvého. Vzal svou starou brokovnici a zastřelil se. Mockrát jsem ho přemlouvala, aby mi dovolil tu pušku prodat a za utržené peníze koupit jídlo, ale on odmítal se s ní rozloučit. Když

jsem stála vedle jeho bezhlavého těla, pochopila jsem, proč tak tvrdohlavě trval na tom, že si ji nechá. Jeho geniální mozek se rozprskl po stěně za kolečkovým křeslem. Když tátu odvezli funebráci, musela jsem skvrnu utřít.“

Roztřásla se tichými vzlyky a Leon nenacházel slov, jimiž by ji utěšil. Přitiskl jí rty na temeno a pevně ji držel, dokud bouře citů nepolevila. „To strační, Evo. I tak jsi zašla až moc daleko.“

„Ne, Medvídku. Pro mě je to katarze. Roky jsem tu tragédii v sobě tutlala a ubíjela se jí. Teď mám konečně někoho, komu se mohu svěřit. Cítím, jak se ten jed ze mě dostává, a ulevuje se mi.“ Odtáhla se a spatřila v jeho očích bolest. „Ach, promiň. Jsem sobecká. Neuvědomila jsem si, jak to prožíváš. Už budu mlčet.“

„Ne. Jestli ti to pomáhá, svěř se mi. Bude to pro nás oba těžké, ale jedině tak tě mohu poznat a pochopit.“

„Jsi moje skála.“

„Pověz mi zbytek.“

„Moc už toho není. Zůstala jsem sama a pohřeb mě stál poslední peníze, které jsem ušetřila. Už jsem neměla ani na nájem. Nevěděla jsem, kam se obrátit. Nastoupila jsem do továrny za dva šilinky denně. Táta měl přítele, s kterým hrával šachy, a ten se mě ujal. Bydlela jsem u nich, platila jim, kolik jsem mohla, a pomáhala jsem jeho ženě s péčí o děti.

Jednoho dne mě navštívila úplně cizí žena. Tvrdila, že se v dětství kamarádila s mou matkou, ale pak s ní ztratila kontakt. Nedávno se dozvěděla o mém nešťastném osudu a rozhodla se mě vyhledat a pomoct mi. Chovala se laskavě a přátelsky, a tak jsem s ní bez dalších otázek odešla.

Jmenovala se Ryanová a bydlela v krásném domě v Londýně. Dostala jsem vlastní pokoj a nové šaty. Paní Ryanová mi zajistila vychovatele a učitele tance. Jedna žena přicházela dvakrát týdně a učila mě společenskému vystupování. Měla jsem jezdeckého instruktora a vlastního koně, nádherného hřebečka jménem Hyperion. Jako bych se najednou ocitla v jiném světě. Nejdivnější mi připadalo, jak neúnavně mě paní Ryanová nutila procvičovat němčinu. Neznala

slitování. Vystřídala se u mě řada učitelů němčiny a pracovali se mnou nejméně dvě hodiny šest dní v týdnu. Musela jsem nahlas číst německé noviny a diskutovat s učiteli o obsahu článků. Četla jsem nahlas dějiny německého národa od vzniku Svaté říše římské až po současnost. Totéž platilo pro život a dílo Sebastiana Branta, Johanna Wolfganga von Goetha a Nietzscheho. Po prvním roce intenzivního studia by nikdo nepoznal, že nejsem rodilá Němka.

Paní Ryanová se ke mně chovala jako matka. Věděla toho spoustu o mně a o mojí rodině. Vyprávěla mi o rodičích, mnohé věci jsem sama neznala. Věděla o špinavém triku, na základě kterého táta prodal firmu von Meerbachovi. I o něm mi hodně řekla. Často jsme o něm mluvily. Paní Ryanová mockrát prohlásila, že otce zavraždil, že spoušť brokovnice vlastně stiskl on. Já jsem toho muže nikdy neviděla, ale to mi nebránilo, abych ho nezačala vášnivě nenávidět. A paní Ryanová foukala do plamenů mé nenávisti. Zastávala důležité místo ve státní službě. Až donedávna jsem netušila, v čem její práce spočívá, ale často jsme mluvily o tom, jaké máme štěstí, že jsme poddaní tak osvíceného monarchy a občané největšího impéria, jaké svět kdy viděl. Všichni bychom se měli chápat každé příležitosti sloužit králi a Británii. Měli bychom se cvičit a trénovat na všechny eventuality, kdy nás vlast může zavolat. Měli bychom být připraveni na každou oběť, kterou si od nás vlastenecká povinnost vyžádá.

Její slova u mě padla na úrodnou půdu a vzala jsem si je k srdci. Pracovala jsem usilovněji, než vyžadovala. Kromě učitelů, vychovatelů a služebnictva jsem se nestýkala s žádnými muži, proto mi nikdy nikdo neřekl, že jsem vlastně krásná a že většině mužů připadám neodolatelná.“ Odmlčela se a žalostně potřásla hlavou. „Ach, Medvídku, promiň mi ta slova. Mluvím strašně neskromně.“

„Ale to je pravda. Jsi tak krásná, že to ani nejde slovy popsat. Pokračuj, prosím tě.“

„Krása a ošklivost jsou relativní pojmy, záleží na úhlu pohledu. Krása vybledne a změní se v jistý typ ošklivosti. Osobně jsem nikdy nepřikládala své kráse, o níž jsem ostatně neměla dlouho ani ponětí, žádnou důležitost, ale našli se jiní, pro které hodně znamenala. Byla

jedním ze tří důvodů, proč si mě vybrali. Tím druhým byla má inteligence.“

„A třetím?“

„Utrpěla jsem velkou křivdu a toužila po odplatě.“

„Naháníš mi husí kůži. Tvůj příběh, ač hrozivý a zlověstný, mě doslova fascinuje.“

„K devatenáctým narozeninám jsem dostala nádherné plesové šaty z nejlepšího londýnského módního salonu. Když jsem si je poprvé zkoušela, stála paní Ryanová vedle mě a společně jsme se dívaly na můj obraz ve velkém zrcadle. Řekla mi, že jsem krásná a že jsem naplnila naděje, které do mě vkládali. Neřekla kdo a v jejím hlase zněl smutek a lítost. Tehdy jsem tomu nevěnovala pozornost, protože jsem nevěděla, co se mnou ti tajemní *oni* měli v plánu. Potom se paní Ryanová usmála a její smutek pominul. Oznámila mi, že pro mě na příští den zorganizovala narozeninový večírek.“ Eva se zasmála. „Byla to hodně podivná oslava narozenin. Přijely jsme s paní Ryanovou taxíkem do jedné z těch majestátních vládních budov ve Whitehallu, kde na nás čekali čtyři muži. Očekávala jsem desítky mladých lidí, ale skutečně tam byli jen ti čtyři staří pánové. Nejmladší měl určitě přes čtyřicet. Tři z nich na sobě měli parádní vojenské uniformy. Museli to být vysocí důstojníci. Prsa se jim blyštila medailemi. Čtvrtý byl hubený, přísně se tvářící civilista v dlouhém černém kabátu s vysokým límcem. Paní Ryanová ho představila jako Browna.

Usedli jsme k večeři kolem dlouhého kruhové stolu ve velkém sále, kde ze stropu visely masivní křišťálové lustry. Na stěnách obložených dřevem byla spousta obrazů, samé bitevní scény. Pamatuju si na Nelsona umírajícího na zádi *Victory* u Trafalgaru a na Wellingtona a jeho důstojníky pozorující útok Napoleonových husarů u Quatre Brass. Na galerii hrála kapela a důstojníci se mnou jeden po druhém tančili. Přitom mě vyslýchali, jako kdybych byla ve vězení.

Nevzpomínám si, co jsem jedla, protože jsem nervozitou ztratila chuť. Sloužící mi nalil do sklenky šampaňské, ale paní Ryanová mě před alkoholem varovala a já se vína nedotkla. Po večeři se čtveřice mužů uchýlila do rohu k poradě. Mluvili tiše a já jsem je neslyšela,

ale nakonec zřejmě došli ke shodě, protože přikyvovali a tvářili se náramně spokojeně sami se sebou. Večer skončil projevem pana Browna. Mluvil o povinnosti a oběti. To byla oslava mých narozenin.

O dva dny později jsem se s panem Brownem setkala znovu, tentokrát v mnohem méně příjemném prostředí v jiné části Whitehallu, v malé kanceláři, která páchla zatuchlinou a byla plná starých papírů. Choval se ke mně příjemně a shovívavě. Informoval mě, že se mi dostalo velké cti, neboť jsem byla vybrána pro nesmírně delikátní úkol, jehož splnění je životně důležité pro národní zájmy a bezpečnost naší milované Británie. Mluvil velmi vzletně. Řekl, že se nad kontinentem stahují mračna války a náš národ brzy pohltí plameny. Nechápala jsem, co to má společného se mnou, a jeho rétorika mě spíš otupovala, dokud jsem nezaslechla jméno Otto von Meerbach. Okamžitě jsem zpozorněla. Brown prohlásil, že mám možnost prokázat králi a impériu velikou službu a současně pomstít křivdu, které se von Meerbach dopustil na mém otci a na mně. Stačí, když ho přiměju, aby mi prozradil informace důležité pro vojenské zájmy Británie.“

Eva se znovu zasmála, tentokrát od srdce a pobaveně. „Umíš si to představit, Medvídku? Byla jsem tak naivní a nevinná husička, že jsem neměla nejmenší tušení, jakým způsobem někoho přimět, aby mi prozradil svá tajemství. Zeptala jsem se Browna na rovinu, jak to mám podle něho udělat. Zatvářil se záhadně a vyměnil si pohled s paní Ryanovou. Pak mi řekl, že pokud na jeho návrh přistoupím, někdo mě to naučí. Odpověděla jsem, že to samozřejmě s radostí udělám, jenom potřebuju vědět jak.“

Eva se odmlčela, posadila se zpříma a fialovýma očima, které Leon tak miloval, se na něj upřeně zadívala. „Téměř rok poté, co jsem uzavřela úmluvu s ďáblem, usoudili, že jsem dokonale připravena sehrát roli, kterou mi přisoudili. O hraběti von Meerbachovi jsem věděla úplně všechno, samozřejmě s výjimkou tajemství, která jsem z něj měla vymámit. Věděla jsem, že se odcizil své manželce, s níž byl deset let ženatý, a že žijí odloučeně, ale protože byli oba věřící katolíci, dosud se nerozvedli. Jakmile ovšem podlehne mému osu-

dovému kouzlu, donutí mě, abych si ho vzala.“ Bez humoru se svému obratu zasmála. „Pan Brown a paní Ryanová mě doslova postavili von Meerbachovi do cesty. Náš vojenský ataše na velvyslanectví v Berlíně zařídil, aby mě hrabě pozval na svou loveckou chatu ve Wieskirche. Naučili mě, jak splnit svou povinnost, a já jsem to udělala,“ oznámila bez emocí, ale z oka jí skanula osamělá slza a zachytila se na řasách jako kapička rosy na fialovém květu. „Když jsem se setkala s von Meerbachem, byla jsem panna, a tou jsem v duši a v srdci zůstala až do včerejška. Medvídku můj milý, nechci zacházet do dalších detailů, už proto, že by se ti to nelíbilo.“

Dlouho mlčeli, až to Eva nevydržela. „Teď, když mě znáš, nebudeš mnou pohrdat? Nebudeš mě nenávidět?“

Hlas se jí zadrhoval a vypadala zničeně. Natáhl se k ní, sevřel jí oběma dlaněmi obličej a podíval se jí zpříma do očí, aby viděla pravdu, kterou se jí chystal sdělit. „Nic, co jsi udělala nebo kdy uděláš, mě nemůže donutit, abych tě nenáviděl nebo tebou pohrdal. Vpustila jsi mě do své duše a já jsem v ní našel pouze dobro a krásu. Měla bys také vědět, že když se na mě díváš, nevidíš svatého. Sama jsi řekla, že jsme oba vojáci. Zabíjel jsem jiné lidské bytosti, protože mi to přikazovala povinnost, a kromě toho jsem stejně jako ty prováděl řadu věcí, za které se stydím. Ale na tom nezáleží. Důležité je pouze to, že jsme spolu a že jeden druhého milujeme.“ Palcem jí něžně setřel slzu.

Usmála se. „Máš pravdu. Milujeme jeden druhého, máme jeden druhého. Na ničem jiném nezáleží.“

Pohřební průvod se táhl po celé třídě Unter den Linden. Když jeho čelo míjelo Braniborský palác, konec se ještě skrýval za vzdáleným rohem širokého bulváru. Byl uplakaný šedivý den a truchlící stáli v desetistupu po obou stranách ulice. Na hlavy se jim snášel déšť. Mlčeli, jen některé ženy plakaly. Jediný tambor bubnoval smuteční pochod. V čele procesí jela eskadra dragounů. Dlažba duněla dusotem kopyt, od tasených šavlí se matně odráželo bledé denní světlo. Eva stála v přední řadě truchlících. Na hlavě měla tmavý klobouk

s černými pštrosími pery, na rukou černé rukavice sahající až po loket. Horní polovinu obličeje jí zakrýval černý krajkový závoj.

Před dělovou lafetou s rakví jel na svém válečném oři císař Vilém II. Na hlavě se mu leskla přilbice s typickým hrotem a se zlatým podhradním řemínkem, z ramenou mu splýval až na koňský zadek černý plášť. V obličeji měl tragický výraz. Dělovou lafetu táhlo spřežení ušlechtilých vraníků. Obrovská rakev z čirého křišťálu byla průhledná, takže se zarmoucená veřejnost mohla naposled podívat na zesnulého hraběte von Meerbacha. Na poslední cestu jej oblékli do kostýmu římského císaře a na hlavu mu posadili vavřínový věnec. V každé chlupaté pěsti svíral *asagaj*, jejichž čepele se křížily na nebožtíkových prsou. A v zubech svíral neodmyslitelný kubánský doutník.

Evu naplnila nesmírná radost a intenzivní pocit úlevy. Otto je mrtvý. Zlý sen skončil a ona může svobodně odejít za Leonem. Vtom mrtvola v křišťálové rakvi otevřela jedno oko, podívala se na ni a vyfoukla dokonalý kouřový kroužek. Eva se rozesmála. Nemohla se ovládnout a její zvonivý smích se nesl až na druhý konec třídy Pod lipami. Císař Vilém se otočil v sedle a probodl ji pohledem, pak pobídl koně, dojel k ní a sklonil se, aby ji napomenul. „Probuď se, Evo," řekl jí přísně. „Probuď se. Něco se ti zdá."

„Otto je mrtvý," odvětila. „Teď už bude všechno dobré. Musí mě pustit. Budu svobodná. Mé otroctví skončilo."

„Probuď se, má drahá," naléhal císař. Naklonil se v sedle ještě víc, popadl ji za rameno a zatřásl s ní. Naštvala se. Je to sice německý císař a několikrát se s ním setkala u dvora, ale to mu přece nedává právo chovat se tak familiárně. Co si to dovoluje? A ještě mi říká *má drahál*

„Jsem Leonova drahá, ne vaše!" odsekla uraženě a posadila se. Leon zapálil svíčku a v doškovém přístřešku na úpatí hory Lonsonyo zaplálo aspoň takové světlo, aby těsně vedle své tváře poznala Leonův polekaný obličej. „Otto je mrtvý," řekla.

„To se ti zdálo, Evo."

„Viděla jsem ho, Medvídku. Opravdu je mrtvý." Odmlčela se a zamyslela se nad svými slovy. „I když se mi to možná jenom zdálo, i

když možná stále ještě žije a dýchá, pro mě zemřel. Vůbec nic pro mě neznamená. Já ho už ani nedokážu nenávidět. S tebou jsem našla lásku a v mém životě není místo pro tak nízké city jako nenávist a pomsta.“

Vztáhla k němu ruce a Leon ji sevřel do náruče a přitiskl k sobě. „Společně ty ohavnosti změníme v něco krásného a čistého,“ slíbil jí.

„Chtěla bych, abys mě zavedl k mámě Lusimě,“ zašeptala. „Už když jsi o ní poprvé mluvil, zdálo se mi, že ji znám. Mám takový podivný pocit, že jsem s ní duchovně spojená. Vím, že nějakým záhadným způsobem drží klíč k našemu štěstí.“

„Vypravíme se za ní ještě dnes, jen co bude dost světla, abychom viděli na stezku, která nás dovede na vrchol.“

Manyoro a Loikot upozornili Leona, že poslední úsek stoupání je pro koně příliš strmý a úzký. Poslal proto Ishmaela a štolbu zpátky k úpatí hory s příkazem, aby ji obešli a vyvedli koně nahoru po známější a schůdnější jižní trase.

Jen co odešli, Eva, Leon a oba Masajové zahájili výstup po stezce od vodopádu. Cesta byla stále obtížnější. V některých místech museli traverzovat podél stěny na římse, kam se vešel pouze jeden člověk. Vzduch s rostoucí výškou řídl. Vodopád zarytý do skalní stěny po většinu stoupání neviděli, ale na dvou místech pronikli až do komína a tam se jim nabídla podívaná, při níž se tajil dech. Proud vody jako by kolem nich vířil v stříbrných závojích a omamoval jim smysly. Skála pod nohama byla vlhká a kluzká povlakem zelených řas. Stoupání kladlo stále větší nároky na jejich síly.

Když konečně stanuli na náhorní plošině, slunce již vystoupilo k nadhlavníku. Manyoro a Loikot se uchýlili do stínu, šňupli si tabáku a zalehli k odpočinku. Leon odvedl Evu za ruku k okraji útesu. Seděli vedle sebe a nohy se jim kolébaly nad prázdnotou. Leon zvedl kámen velký jako pěst a hodil ho do propasti. Fascinovaně se za ním dívali. Se žbluňknutím, které zaslechli až nahoře, spadl do jezera o tři sta stop níž, aniž se cestou dotkl stěny skalního komínu. Mlčeli, pro-

tože slova byla tváří v tvář takové kráse zbytečná. Po dlouhé chvíli na ně Manyoro zavolal. Neochotně se zvedli a ustoupili od propasti.

„Jak je daleko k *manyattě* mámy Lusimy?“ chtěl vědět Leon.

„Moc ne,“ odpověděl Loikot. „Dojdeme tam, než zapadne slunce.“

„Sotva dvacet mil dlouhá procházka, co?“ usmál se Leon. „Tak jdeme.“ Masajové neomylně našli zarostlou stezku a nasadili mírné tempo. Pro jednou nikam nespěchali a mohli si prohlížet prostředí značně odlišné od dna Velké příkopové propadliny. A Evu při její první návštěvě hory bujná vegetace a nádherná scenérie doslova fascinovala. Obdivovala čarokrásné orchideje, které visely v girlandách z vysokých větví pod zelenou kopulí deštného pralesa, smála se opičkám dovádějícím v korunách. Jednou se zastavili a poslouchali dusot pádícího stáda větších zvířat, která prchala porostem, vyplašená přítomností lidí.

„Buvoli,“ reagoval Leon na její nevyslovenou otázku. „Tady nahoře ve vlhku žijí pořádné obludy.“

Na jednom místě museli překonat hlubokou strž. Když vylezli na vzdálenější břeh, otevřela se před nimi na náhorní plošině mýtina rovná jako pólové hřiště. Na jednom okraji klesala kolmá skalní stěna několik set stop hluboko. Opodál stála u okraje lesa dvojice vzrostlých rezavých antilop. Velké uši měly stočené do trumpety a přes plece se jim táhly krémově zbarvené prahy. Na hlavě nesly mohutné tmavé rohy stočené do spirály a zakončené světlejší špičkou. „Jak jsou krásné!“ zvolala Eva. Zvuk jejího hlasu antilopy vyplašil. Otočily se a vklouzly mezi stromy, aniž se pohnul jediný lístek. „Co to bylo za zvířata?“

„Říká se jim bongo,“ odpověděl Leon. „Jsou to ta nejvíce plachá stvoření, jaká tady žijí.“

„Než jsem sem přijela, netušila jsem, jak je všechno v tvé zemi krásné.“

„Kdy jsi ten velký objev učinila?“ zasmál se jejímu nadšení.

„Zhruba ve stejné době, kdy jsem si uvědomila, že jsem do tebe zamilovaná.“ I ona se zasmála. „V životě odsud nechci odejít. Mohli bychom zde zůstat navždy, Medvídku?“

„Vynikající nápad,“ pochválil ji, ale neušlo jí, že už myslí na něco jiného.

„Stalo se něco?“

„Toto!“ Máchnutím ruky opsal mýtinu před sebou. Pak se vydal k protějšímu lesu, počítal kroky a zkoumal půdu pod nohama. Všimla si, že mu tráva nikde nesahá nad kolena. Náhle na ni dolehlo vedro a únava. Našla si suchý pařez, s úlevou se na něj posadila a utřela si šátkem obličej. Na protější straně mýtiny Leon živě diskutoval s Masaji zřejmě o neobvyklosti výskytu takového přírodního útvaru uprostřed hustého lesa. Po chvíli se k ní Leon vrátil. „Cos našel? Zlato? Diamanty?“ škádlila ho.

„Loikot říká, že když byl jeho dědeček mladý, Mkuba Mkuba, velký bůh Masajů, se rozzlobil na svůj lid a udeřil do hory bleskem, aby varoval kmen před svým hněvem. Stalo se to právě na tomto místě a od té doby zde nerostou stromy ani keře.“

„A ty tomu věříš?“ popíchla ho.

„Jistě že ne,“ ohradil se Leon. „Ale věří tomu Loikot a to se počítá.“

„Co tě na tom kusu holé půdy tak uchvacuje?“

„Je to přirozená přistávací dráha, Evo. Kdybych se protáhl tamhle mezi těmi vysokými stromy na konci mýtiny, posadil bych tady *Čmeláka* jemně jako lžičku medu na krajíc chleba s máslem.“

„A proč bys to pro všechno na světě dělal, mužíčku můj drahý?“

„Na létání nesnáším jedinou věc. Pokaždé, když vzlétneš, musíš myslet na to, kde přistaneš. Zvykl jsem si všímat si v divočině všech míst, kde by mohlo dosednout letadlo. Třeba je nebudu nikdy potřebovat, ale kdyby k tomu došlo, buduje potřebovat zatraceně rychle.“

„I na vrcholu této hory? Nepřeháníš trochu? Odměním se ti polibkem, jestli mi předneseš jediný důvod, proč bys tady měl přistávat.“

„Polibek? Tak to abych se snažil.“ Zvedl klobouk a poškrábal se na hlavě. „Heuréka! Už to mám!“ zvolal. „Přistanu tady, až tě sem v rámci naší svatební cesty přivezu na piknik se šampaňským.“

„Vidíš, jak jsi chytrý. Tak si pojď pro ten slíbený polibek.“

Jen co nechali mýtinu za sebou, rozpršelo se, ale déšť byl teplý jako čerstvá krev, a tak se nenamáhali s vyhledáváním úkrytu. O hodinu později déšť ustal stejně náhle, jako začal, a současně se ozvaly bubny.

„Vzrušující zvuk.“ Eva naklonila hlavu, aby lépe slyšela. „Pulz Afriky. Ale proč bubnují uprostřed dne?“

Leon se stručně poradil s Manyorem. „Vítají nás,“ vysvětlil.

„Jak můžou vědět, že přicházíme?“

„Lusima to ví.“

„Další tvůj nevinný žertík?“ zeptala se.

„Tentokrát ne. Vždycky ví, že přicházíme. Mnohdy dokonce dřív, než to víme my sami.“

Bubny je naléhavě pobízely. Přidali do kroku. Slunce pomalu klesalo, a než vyšli z lesa, dotýkal se rudý kotouč obzoru zahaleného oparem. Do chřípí je udeřila vůně kouřícího dřeva a pach dobytčích stájí. Pak zaslechli bučení krav a po chvíli konečně spatřili zaoblené střechy *manyatty* a zástup lidí v *shukách,* který jim se zpěvem kráčel vstříc, aby je uvítal.

Dav je pohltil a se smíchem a křikem je unášel do vesnice. Když se přiblížili k největší chýši pod poradním stromem, vesničané se stáhli a nechali Leona s Evou stát před prahem.

„Tady žije?“ zeptala se uctivým šepotem.

„Ano.“ Vzal ji majetnicky za ruku. „Chvíli nás nechá v napětí čekat a pak okázale vstoupí na scénu. Lusima si trochu potrpí na teatrálnost.“

Jen co domluvil, věštkyně se vynořila z nízkého vchodu. „Bože, jak je mladá a krásná,“ vydechla Eva užasle. „Čekala jsem ošklivou starou čarodějnici.“

„Vidím tě, Lusimo,“ pozdravil Leon.

„Taky tě vidím, M'bogo, můj synu," odpověděla Lusima, ale svůj hypnotický tmavý pohled upírala na Evu a pak se k ní majestátně přiblížila. Eva neustoupila a Lusima se zastavila před ní. „Máš oči barvy květin. Budu ti říkat *Maua*, to znamená květina." Pak se podívala na Leona. „Ano, M'bogo," přikývla. „Toto je žena, o které jsem s tebou mluvila. Našels ji. Je tvoje. Teď jí přelož, co jsem ti řekla."

Eva se rozzářila radostí, když překlad poslouchala. „Prosím tě, Medvídku, řekni jí, že jsem ji přišla požádat o požehnání," naléhala.

Splnil její přání.

„Dostaneš ho," slíbila Lusima. „Vidím však, dítě, že nemáš matku. Odnesla ji strašná nemoc."

Úsměv z Eviny tváře zmizel. „Jak může vědět o mé matce?" sykla na Leona. „Teď už věřím úplně všemu, co jsi mi o ní vyprávěl."

Lusima napřáhla ruce a sevřela Evin obličej do jemných růžových dlaní. „M'bogo je můj syn a ty budeš má dcera. Zaujmu místo tvé matky, která odešla ke svým předkům. Nyní ti dávám své mateřské požehnání. Ať ti přinese štěstí, které se ti tak dlouho vyhýbalo."

„Jsi moje matka, mámo Lusimo. Smím tě jako dcera políbit?" zeptala se Eva.

Lusimin úsměv byl tak krásný a milý, že prozářil soumrak. „Ačkoliv to není zvyk našeho kmene, vím, že bílí lidé takto vyjadřují úctu a náklonnost. Ano, dcero moje, smíš mě políbit a já ti polibek oplatím." Eva se téměř stydlivě podvolila jejímu objetí. „Voníš jako květina," řekla Lusima.

„A ty voníš jako boží země po dešti," odvětila Eva, když jí Leon přeložil slova věštkyně.

„Tvá duše je naplněna poezií, ale je také bolavá a unavená. Musíš si odpočinout. Postavili jsme pro tebe chýši. Třeba se tady, na hoře Lonsonyo, tvé rány zahojí a ty budeš zase silná."

Lusiminy služebné je zavedly do nového obydlí. Vonělo kouřem bylin, který chýši pročistil, a čerstvým kravským hnojem rozhrnutým na podlaze. Hliněné nádoby s dušeným kuřecím, vařenou zeleninou a maniokovou kaší čekaly, aby ukonejšily jejich hlad. Když se najedli, otrokyně je odvedly k lůžku ze zvířecích kůží, opatřenému dvěma

dřevěnými podložkami pod hlavu. „Jste první, kdo zde bude spát. Nechť je naše radost z vašeho příchodu i vaší radostí," popřály jim a diskrétně se vzdálily.

Ráno přišly dívky pro Evu a odvedly ji k říční tůni vyhrazené ženám. Když se vykoupala, vpletly jí do vlasů květiny a podaly jí novou, ještě nenošenou *shuku,* která nahradí špinavé a potrhané šaty. Smály se na ni a hladily ji jako malé dítě, když předváděly, jak suknici složit a nařasit, až připomínala římskou tógu. Pak ji bosou odvedly k velkému poradnímu stromu, kde již čekala Lusima a Leon. Všichni tři posnídali kyselé mléko a čirokovou kaši.

Po jídle celé dopoledne rozmlouvali. Eva a Lusima seděly vedle sebe a vzájemně se pozorovaly, hleděly si do očí a často se braly za ruce. Rozuměly si tak dokonale, že Leon ani nemusel překládat.

„Byla jsi dlouho sama," řekla Lusima v jedné chvíli.

„Ano, moc dlouho jsem byla sama," potvrdila Eva, podívala se na Leona a dotkla se ho na paži. „Ale už nejsem."

„Samota rozhlodává duši stejně jako voda skály," poznamenala Lusima.

„Budu ještě někdy sama, mámo?"

„Chceš vědět, co ti přinese budoucnost, Mauo?"

Přikývla. „Tvůj syn M'bogo říká, že vidíš, co před námi všemi leží."

„Je muž a muži mají sklon zjednodušovat. Budoucnost není jednoduchá. Podívej se na nebe!" Eva poslušně zaklonila hlavu a zadívala se na oblohu. „Co vidíš, květinko moje?"

„Mračna."

„Jakou mají barvu? Jaký tvar?"

„Mají mnoho tvarů a mnoho odstínů a mění se mi před očima."

„Tak je tomu i s budoucností. Bere na sebe mnoho tvarů a barev a mění se s větrem našich životů."

„Takže nedokážeš předpovědět, co se stane s M'bogem a se mnou?" povzdechla si zklamaně.

Lusima se zasmála. „To jsem neřekla. Někdy se temná opona otevře a já mohu krátce nahlédnout na to, co nás čeká, ale nevidím všechno.“

„Nahlédni do mé budoucnosti, mámo, moc tě prosím. Pověz mi, zda tam zahlédneš záblesk štěstí,“ žadonila Eva naléhavě.

„Jsme spolu teprve krátký čas a zatím toho o tobě vím velmi málo. Kdybych mohla nahlédnout hlouběji do tvé duše, třeba bych potom lépe viděla i do tvé budoucnosti.“

„Ach, mámo, udělala bys mi obrovskou radost!“

„Myslíš? Možná si tě natolik zamiluju, že ti nebudu chtít vyjevit, co uvidím.“

„Tomu nerozumím.“

„Budoucnost k nám není vždycky laskavá. Kdybych v té tvé spatřila něco, co by tě zarmoutilo a učinilo tě nešťastnou, chtěla bys to slyšet?“

„Chci jenom, abys mi řekla, jestli M’bogo a já zůstaneme navěky spolu.“

„A kdybych ti řekla, že ne, co bys udělala?“

„Zemřela bych,“ odpověděla Eva prostě.

„Nechci, abys zemřela. Na to jsi příliš milá a dobrá. Takže pokud v budoucnosti uvidím, že se vy dva rozejdete, mám ti lhát, abych tě zachovala při životě?“

„Stavíš mě před obtížné rozhodnutí, mámo.“

„Život je obtížný. Nic v něm není jisté. Musíme brát dny, které jsou nám souzeny, a snažit se je co nejlépe využít.“ Zadívala se Evě do obličeje. Uviděla v něm bolest a slitovala se. „Tolik ti můžu říct. Dokud budete spolu, ty a M’bogo budete prožívat opravdové štěstí, neboť vaše srdce jsou spojena jako tyto dvě srostliny.“ Položila dlaň na kmínek prastaré vinné révy, který se jako krajta vinul po kmeni poradního stromu a prorostl do něj. „Podívej se, réva se stala součástí stromu. Jedna rostlina podpírá druhou. Nemůžeš je rozdělit. Stejně jste na tom i vy dva.“

„Ale copak bys nás nevarovala, kdybys viděla, že před námi leží nebezpečí?“

Lusima pokrčila rameny. „Možná ano, kdybych se domnívala, že vám tím pomůžu. Ale slunce se vyšplhalo k polednímu. Protlachali jsme celé dopoledne. Teď jděte, děti moje.

Využijte zbývající část dne a buďte spolu šťastní. Uvidíme se zase zítra."

Dny plynuly jeden za druhým a pod Lusiminým jemným vedením se Eva postupně zbavila obav a nejistoty a ponořila se do náruče štěstí a spokojenosti, jaké dosud nepoznala.

„Věděla jsem, že sem musím jít, ale až doteď jsem netušila proč. Dny, které prožívám na hoře Lonsonyo, jsou vzácnější než diamanty. A zůstanou s námi bez ohledu na to, co se v budoucnu stane," svěřila se Leonovi.

Pět dní po jejich příchodu do vesnice přivedl Ishmael stezkou po jižním úbočí koně. Tak dlouho mu trvalo obejít masiv po jeho úpatí a vystoupit na vrchol. Užasl, když spatřil Evu bosou a oděnou ve *shuce*. „Krásná velká dáma by se neměla oblékat jako nevěřící divoška," vyčetl jí přísně francouzsky.

„*Shukaje* velmi pohodlná a kromě toho se mi staré šaty rozpadly na hadry," hájila se.

„Aspoň teď budete jíst civilizované pokrmy, ne tu šlichtu, kterou se krmí Masajové," řekl Ishmael starostlivě.

Dny plynuly jako ve snách a oba ztratili přehled o čase. Jako dvě děti se ruku v ruce procházeli nádhernými lesy hory Lonsonyo. S každým drobným potěšením, na které narazili, ať už to byl barevný kolibřík nebo obrovský brouk roháč, jehož obrněný krunýř cvakal při každém kroku, starosti vnějšího světa jako by se vzdalovaly a odplouvaly jim z mysli. Když se Leon s Evou setkal poprvé, skrývala svou přirozenost za maskou přísné vážnosti. Usmívala se jen vzácně a ani jednou neslyšel, že by se hlasitě zasmála. Ale teď, když byli sami a v bezpečí na vrcholu hory, masku odhodila a nechala zazářit své skutečné já. V Leonových očích její smích stonásobně umocňoval Evinu krásu. Trávili spolu každičký možný okamžik a sebekratší

odloučení oba bolelo. Eva si každé ráno po probuzení říkala, že Otto je mrtvý a nikdo neví, kam se ukryla. Tady nám nic nehrozí, sem na nás nikdo nemůže.

Smáli se, i když jim Ishmael sdělil tragickou zprávu, že vyčerpal zásobu kávy. „Není to tvoje chyba, ó miláčku Prorokův. Tento hřích nebude u tvého jména v Knize osudu uveden," uklidňoval ho Leon. Ishmael přesto odešel za smutného brumlání.

Vesničané je láskyplně pozorovali, usmívali se, když je míjeli, a přinášeli Evě drobné dárky: stébla cukrové třtiny, kytice divokých orchidejí, vějíře z barevných pírek nebo náramky z korálků. Lusima se těšila z jejich lásky stejně jako oni. Každý den s nimi několik hodin rozmlouvala a dělila se s nimi o svou moudrost a znalost života.

Začínalo období „deštíků". Za nocí si leželi v náručí a poslouchali bubnování kapek na doškové střeše, šeptali si a smáli se v teple a bezpečí vzájemné lásky. Pak deště skončily a Leon si uvědomil, že už uplynuly skoro dva měsíce ode dne, kdy šplhali po příkré stezce vzhůru skalní stěnou vedle vodopádu. Když jí to připomněl, spokojeně se zasmála. „Proč mi to říkáš, Medvídku? Pro mě to nic neznamená, hlavně že jsme spolu. Co podnikneme dneska?"

„Loikot ví o místě, kde hnízdí orli. Je to na útesech na opačné straně plošiny, nedaleko vodopádů královny ze Sáby. Generace velkých ptáků si tam stavějí hnízda snad odnepaměti. V této roční době se už vylíhla mláďata. Chtěla by ses na ně podívat?"

„Ach ano, Medvídku!" Nadšeně zatleskala. „Prosím tě, pojďme tam! A potom bychom mohli sejít k jezírku a vykoupat se."

„To je dlouhý výlet. Byli bychom pryč několik dní."

„Máme všechen čas na světě."

Procházka napříč náhorní plošinou v její nejširší části jim zabrala tři dny, protože museli překonávat hluboké kamenité rokliny a husté lesy a za každou zatáčkou se zastavovali a obdivovali zázraky přírody. Konečně stanuli na okraji propasti a zadívali se na párek orlů, kteří v elegantních křivkách plachtili pod nimi kolem svých hnízd. Křičeli na sebe i na mláďata čekající na kořist, kterou jim rodiče v drápech přinesou, zajíce či opici, damana či divokého opeřence.

Jenže hnízdo bylo schované za převislou skálou, na které seděli, a Eva vyjádřila zklamání. „Chtěla jsem vidět orlí kuřata. Loikot jistě ví o nějaké pozorovatelně, odkud lze nahlédnout do hnízda. Zeptáš se ho, Medvídku?“ Netrpělivě poslouchala dlouhý rozhovor v jazyce maa, z něhož nerozuměla jedinému slovu.

Konečně se k ní Leon otočil a potřásl hlavou. „Říká, že se dá z útesu sešplhat, ale je to obtížná a nebezpečná cesta.“

„Požádej ho, ať nám ji ukáže. Přivedl nás takovou dálku se slibem, že uvidíme mláďata, a já ho beru za slovo.“ Loikot je zavedl podél okraje převisu k puklině ve skále, odložil *asagaj* a vklouzl do štěrbiny. Byla sotva tak široká, aby se do ní vměstnal mnohem mohutnější Leon. Opřel kulovnici o strom a vlezl do otvoru. Eva si shrnula *shuku* mezi dlouhé štíhlé nohy a následovala ho.

V polotmě sestoupili téměř svislou přírodní šachtou osvětlenou pouze slabým odrazem světla od povrchu skalisek, takže sotva viděli, kam kladou ruce a nohy. Pak k nim postupně zezdola proniklo více jasu a za chvíli se protáhli štěrbinou na otevřenou římsu. Šachta je dovedla pod převis, ale hnízdo stále neviděli. Zato orli uviděli je a vztekle a poplašeně se rozkřičeli. Slétli se blíž k vetřelcům a zírali na ně planoucíma žlutýma očima.

Římsa byla úzká a ošidná, každý krok se mohl stát osudným. Sunuli se po ní přitisknutí zády ke stěně a lavice se postupně rozšiřovala. Loikot si lehl na skálu, natáhl se a podíval se přes okraj, pak se zazubil na Evu a pokynul jí, ať přistoupí. Opatrně se k němu doplazila a podívala se dolů. „Jsou tam!“ vykřikla potěšené. „Ach, Medvídku, pojď se na ně taky podívat.“

Lehl si vedle ní a položil ji paži na ramena. Hnízdo bylo přímo pod nimi, asi o třicet stop níž, široké kolo se základnou ze suchých větví, zaklíněnou do rozsedliny. Mělo tvar mísy a bylo vystláno zeleným listím a rákosím. Uprostřed se na nejistých nožkách kolébala dvě mláďata, tak malá a slabá, že sotva udržela hlavičky nahoře. Zobáky měla oproti načechraným tělíčkům neúměrně velké a na jejich koncích dosud čněly bodce, jimiž se při vylíhnutí proklubala tvrdou skořápkou vajec.

„Jsou tak nádherně ošklivá. Podívej se na ta mléčně bílá očička," smála se Eva, ale vzápětí sebou polekaně trhla, když vzduch nad její hlavou rozvířila mocná tlukoucí křídla.

Se zlostným křikem se nejdřív samice a za ní její druh snášeli s vytasenými drápy na vetřelce, připraveni bránit hnízdo a mláďata v něm.

„Zakryj si hlavu a nezvedej ji," varoval Leon, „nebo ti ji těmi paťáty utrhnou. Lež tiše a ani se nehni." Přitiskli se ke skalní římse. Orly po chvíli vražedná zuřivost přešla a pochopili, že jejich mladým nehrozí přímé nebezpečí. Samice se vrátila k hnízdu, dosedla na okraj, načechrala křídla a schovala pod ně mláďata. Leon s Evou trpělivě leželi bez jediného pohybu. Ptáci se ještě více uklidnili, až si nakonec přestali lidí všímat a chovali se, jako kdyby se nic nestalo.

Fascinující zážitek, dostat se tak blízko k nádherným divokým tvorům a pozorovat je, jak se starají o mláďata a krmí je. Strávili na římse zbytek dne. Když se slunce schovalo za obzor a počínající šero velelo k odchodu, neochotně se zvedli a zamířili k primitivnímu přístřešku, který jim Loikot s Manyorem postavili. Ulehli a zakryli se společnou přikrývkou.

„Na dnešní den nikdy nezapomenu," zašeptala Eva.

„Každý den, který strávíme spolu, je nezapomenutelný."

„Neodvedeš mě nikdy z Afriky, že ne?"

„Tady je tvůj domov," souhlasil.

„Když jsem se dívala na ty směšné malé orly, měla jsem hrozně divný pocit."

„Typický projev ženy toužící po dítěti," škádlil ji. „Budeme mít vlastní děti, Medvídku? Řekni, že ano."

„Myslíš hned teď?"

„No, to asi nepůjde, ale mohli bychom začít trénovat. Co myslíš?"

„Myslím, že jsi geniální, ženo. Nemarněme čas zbytečným tlacháním."

Příchod do Lusiminy vesnice jim připadal jako šťastný návrat domů. Pasáčci je již zdaleka špehovali a hlasitou poštou sdělovali zprávy vesničanům, kteří se jim vyhrnuli naproti a vítali je zpěvem a smíchem. Pod poradním stromem na ně čekala Lusima. Objala Evu a posadila ji na čestné místo po své pravici. Leon si sedl na stoličku z druhé strany a pomáhal překládat, když jejich intuitivní porozumění selhávalo. Náhle se zarazil uprostřed věty, zvedl hlavu a vzrušeně nasál vzduch. „Co je to za nádhernou omamnou vůni?“ zeptal se všech a nikoho.

„Káva!“ zvolala Eva. „Úžasná vonící káva!“ To už přicházel Ishmael s dvěma hrnky v jedné ruce, s konvicí, z níž stoupala pára, v druhé a s triumfálním výrazem tváře. „Jsi pán zázraků!“ pozdravila ho Eva francouzsky. „Káva je jediná věc, kterou jsem potřebovala, aby byl můj život dokonalý.“

„Přinesl jsem vám také hromadu vašich krásných šatů a bot, abyste už nemusela nosit oděv nevěřících.“ Ukázal na *shuku* a znechuceně se ušklíbl.

„Ishmaeli!“ vyjel Leon ostře. „Tys za naší nepřítomnosti zašel do Percyho tábora pro kávu a šaty memsáhib?“

„*Ndio,* Bwana,“ potvrdil Ishmael s hrdým úsměvem. „Hnal jsem mezka, co mu síly stačily, a stihl jsem to tam a zpátky za čtyři dny.“

„Viděl tě někdo? Kdo jiný byl v táboře?“

„Jenom Bwana Hennie.“

„Řekl jsi mu, kde jsme?“ naléhal Leon.

„Ano, zeptal se mě na to,“ odvětil Ishmael a úsměv mu zhasl, když viděl, jak se Leon tváří. „Udělal jsem něco špatného?“ polekal se.

Leon se musel odvrátit, aby ovládl výbuch vzteku, kterému už už podlehl. Jeho zuřivost vzápětí vystřídalo zděšení. Otočil se a prázdnýma očima se zadíval na muslima. „Udělal jsi, co jsi pokládal za správné, Ishmaeli. Káva je vynikající, ostatně jako každá, kterou jsi kdy uvařil.“ Jenže Ishmael svého pána znal moc dobře na to, aby se nechal ukolébat slovy. Nebylo mu jasné, v čem pochybil, ale odcházel ke své kuchyni zmožený pocitem viny.

Eva se dívala na Leona bledá jako stěna a s rukama bezmocně složenýma v klíně. „Stalo se něco hrozného, viď?“ Hlas zněl klidně, ale oči jí potemněly starostmi.

„Tady už nemůžeme zůstat,“ řekl Leon pochmurně a otočil se k západu, kde slunce klesalo k obzoru. „Měli bychom okamžitě odejít, ale je pozdě. Brzy se setmí. Nechci riskovat sestup po skále za tmy. Vyrazíme zítra před úsvitem.“

„Co se stalo, Medvídku?“ Natáhla se a vzala ho za ruku.

„Když jsme odešli k orlímu hnízdu, Ishmael zašel do Percyho tábora pro zásoby. Byl tam Hennie du Rand. Ishmael mu řekl, kde jsme. Hennie nemá tušení, v jak ošemetné situaci se nacházíme. Nemůžeme riskovat, Evo. Jestli hrabě Otto žije, přijde si pro tebe.“

„Je mrtvý, lásko moje.“

„Jenom v tvých snech. Jistí si tím být nemůžeme. A pak jsou zde ještě tví nadřízení ve Whitehallu. Jestli zjistí, kde se ukrýváš, nedají ti pokoj. Musíme utéct.“

„Kam?“

„Kdyby se nám podařilo dostat se k letadlu, mohli bychom přeletět hranice německé kolonie do Dar es Salaamu a odtamtud lodí do Jižní Afriky nebo do Austrálie. Tam bychom si změnili jména a ztratili se.“

„Nemáme peníze,“ připomněla.

„Percy mi nechal dost. Půjdeš se mnou?“

„Samozřejmě, můj milý,“ odpověděla bez váhání. „Kam jdeš ty, půjdu i já.“

„Lásko moje.“ Leon se usmál a řekl Lusimě: „Mámo, musíme odejít.“

„Ano,“ přitakala okamžitě. „Viděla jsem to v budoucnosti, ale nemohla jsem vám to sdělit.“

Eva bez překladu pochopila, co věštkyně řekla. „Nahlédla jsi za oponu, mámo?“ zeptala se dychtivě.

Když Lusima přikývla, Eva pokračovala: „Povíš nám, co jsi viděla?“

„Moc toho nebylo a jen málo by se ti líbilo, kvítečku můj.“

„Přesto to chci slyšet. Možná nám prozradíš něco, co nás zachrání.“

Lusima si povzdechla. „Jak si přeješ, ale varovala jsem tě.“ Tleskla rukama a její služebnice před ní pohotově poklekly. Lusima jim udělila rozkazy a dívky odběhly k její chýši. Než se vrátily s potřebnými pomůckami, které Lusima používala při věštění, slunce zapadlo a krátký soumrak přecházel v noc. Otrokyně položily nástroje své paní k ruce a rozdělaly ohníček. Věštkyně otevřela kožený váček a vyhrábla z něj hrst sušených bylin. Za mumlání zaklínadel je hodila do plamenů.

Z ohně se vznesl oblak palčivě vonícího dýmu. Jedna z dívek položila na oheň hliněný hrnec naplněný až po okraj tekutinou, od níž se jako v zrcadle odrážely plápolající plameny.

„Posaďte se ke mně,“ pokynula Lusima Evě a Leonovi. Sesedli se do kroužku kolem ohniště. Lusima nabrala tekutinu do šálku z buvolího rohu a nabídla jim. Oba upili po doušku hořkého nápoje a věštkyně dopila zbytek.

„Podívejte se do zrcadla,“ vybídla je. Oba se zahleděli na lesklou hladinu, na níž se chvěly jejich tváře, ale kromě toho nic jiného neviděli. Tekutina začala bublat a vřít. Lusima tiše, monotónně zpívala a oči, jimiž pozorovala páru stoupající z nádoby, získaly skelný nádech. Konečně promluvila chraplavým, přidušeným hlasem: „Dva nepřátelé, muž a žena. Snaží se ze všech sil přetnout řetěz lásky, který vás váže jednoho k druhému.“

Eva bolestně vykřikla, ale nic neřekla.

„Vidím, že žena má na hlavě stříbrný pruh.“

„Paní Ryanová v Londýně,“ zašeptala Eva, když jí Leon přeložil Lusimina slova. „Má nad čelem pramen stříbrných vlasů.“

„Muž má jenom jednu ruku.“

Vyměnili si tázavý pohled a Leon zavrtěl hlavou. „Nikoho takového neznám. Pověz nám, mámo, jestli ti dva nepřátelé se svými plány uspějí.“

Lusima zasténala bolestí. „Dál nevidím. Nebe se zaplnilo kouřem a plameny. Celý svět hoří. Nad plameny nejasně vidím plout velkou stříbrnou rybu, která přináší naději lásky a bohatství.“

„Co je to za rybu?“ vyzvídal Leon.

„Vysvětli nám své vidění,“ naléhala Eva, ale Lusiminy oči již zprůzračněly, pohled se zaostřil.

„Víc toho není,“ řekla lítostí. „Varovala jsem tě, kvítečku, že se ti to nebude líbit.“ Natáhla se a překotila hliněný hrnec do ohně. Obsah zasyčel na žhavých uhlíkách, z ohniště vyrazil oblak syčící páry. „Jděte si odpočinout. Toto je na dlouhou dobu vaše poslední noc na hoře Lonsonyo.“

Než se uchýlili do své chýše, Leon přikázal oběma Masajům a Ishmaelovi, ať připraví všechno na zítřejší odjezd ještě před východem slunce a ať čekají s osedlanými koňmi.

Noc byla vlahá a tichá, přesto spali neklidně. Při každém probuzení se instinktivně přimkli k sobě, duše sevřené neurčitým strachem. Když se v okolních lesích rozezněl ptačí sbor vítající nový den a skulinami ve střeše proniklo první světlo, pomilovali se se zoufalým odevzdáním, jaké dosud nezažili, a přestože pak bouřlivá vášeň odezněla, srdce jim dlouho bila jako splašená. Konečně se od ní Leon odtrhl a zašeptal: „Čas vyrazit, moje milovaná. Obleč se.“

Vstal, naházel na sebe šaty a otevřel dveře. Protáhl se otvorem a napřímil se. Obklopoval ho temný les. Na sametové obloze zářila do šera Jitřenka. Eva proklouzla za ním a objala ho. Chtěl něco říct, ale vtom spatřil siluety několika mužů. Zprvu si myslel, že to jsou jeho lidé, protože vedli koně.

Čekali ve tmě na kraji lesa, a když je spatřili, zamířili k nim. Jak se přiblížili, Leon jich napočítal sedm. Pět *askariů*, dva důstojníci. Všichni měli na sobě klobouk s ohrnutou střechou a polní uniformu barvy khaki. *Askariové* nesli na ramenou pušky, důstojníci byli ozbrojeni pouze pobočními zbraněmi. Nejstarší ze skupinky se zastavil těsně před nimi. Leona okázale ignoroval a zasalutoval Evě.

„Jak jsi nás našel, strejdo Penrode? Nasadil jsi svého člověka do Percyho tábora a ten pak sledoval Ishmaela?“

Brigádní generál Ballantyne přikývl. „Samozřejmě," utrousil, ale hned se zase věnoval Evě. „Dobré ráno, drahá Evo. Mám pro vás zprávu z Londýna. Od paní Ryanové a pana Browna."

Dívka sebou škubla. „Ne!" vykřikla. „Otto je mrtvý a všechno skončilo."

„Hrabě Otto von Meerbach není mrtvý. Pravda, unikl smrti jen o vlásek. Doktor mu musel amputovat levou paži postiženou gangrénou a celého jej posešívat. Hrabě byl dlouho *non compos mentis,*[1] vlastně až donedávna. Aleje tvrdý jako žula a pevný jako sloní kůže. Pořád se po vás ptá a já si musel vymyslet nějakou báchorku, abych vysvětlil vaši nepřítomnost. Myslím, že vás upřímně miluje, a tak jsem pro vás přijel a odvedu vás k němu, abyste mohla splnit úkol, jímž jste byla pověřena."

Leon si stoupl mezi ně. „Nikam nepůjde. Milujeme jeden druhého a vezmeme se, jen co se vrátíme do civilizace."

„Podporučíku Courtneyi, chci vás upozornit, že jsem vaším velícím důstojníkem a že předpisová forma oslovení zní *pane,* případně *generále.* A teď ustupte."

„To nemohu, pane. Nedovolím vám, abyste ji odvedl k hraběti." Leon tvrdošíjně nahrbil záda.

„Kapitáne!" vyštěkl Penrodpřes rameno a mladší důstojník pohotově přiskočil.

„Pane?"

Leon ten hlas znal, ale ve vypjaté situaci mu chvíli trvalo, než ho přiřadil konkrétnímu člověku. Eddy Roberts, poskok Žabáka Snella.

„Zatkněte toho muže," přikázal mu Penrod s kamenným výrazem v obličeji. „Jestli bude klást nějaký odpor, prostřelte mu koleno."

„Ano, pane! Provedu, pane!" zazpíval Eddy vítězoslavně, a když k němu Leon vykročil, vytasil z pouzdra služební revolver. O krok ustoupil, natáhl kohoutek a pozvedl zbraň, ale než stačil zamířit, skočila před něj Eva s rozpřaženými pažemi. Revolver jí mířil na prsa.

---

[1] Nepříčetný, smyslů zbavený. (Pozn. překl.)

„Nestřílejte, člověče!“ zařval Penrod. „Proboha svatého, nezraňte tu ženu.“ Eddy nejistě spustil ruku se zbraní.

Eva se od něj bleskurychle otočila k Penrodovi. „Co ode mě chcete, generále?“ Byla bledá, ale hlas měla klidný a mrazivě pohrdavý.

„Pouze pár minut vašeho času, má drahá.“ Vzal ji za ruku a chtěl ji odvést, ale Leon znovu zasáhl.

„Nechoď s ním, Evo. Zase tě ukecá.“

Ohlédla se po něm. Oči jí znovu halil závoj, jiskra v nich pohasla. Pokleslo mu srdce. Vrátila se tam, kam ji nikdo nemůže následovat, ani muž, který ji miluje. „Evo!“ žadonil. „Zůstaň se mnou, lásko.“

Nedala najevo, že ho slyšela, a nechala se Penrodem odvést k okraji útesu, takže Leon neslyšel z jejich rozhovoru ani slovo. Brigádní generál Ballantyne, který byl o hlavu a ramena vyšší a dvakrát mohutnější, se nad ní výhružně tyčil. Eva mu upřeně hleděla do tváře a pozorně poslouchala. Vypadala vedle něj jako dítě. Penrod jí s vážným výrazem položil obě ruce na ramena a jemně s ní zatřásl. Leon měl co dělat, aby se ovládl. Chtěl ji bránit, chránit před démony. Chtěl ji sevřít do náruče a navždy o ni pečovat.

„Ano, Courtneyi, udělejte to!“ řekl Eddy škodolibě. „Dejte mi záminku. Posledně vám to prošlo, ale podruhé už neuniknete.“ Měl natažený kohoutek a prst na spoušti a mířil Leonovi na pravou nohu. „Udělejte to, vy parchante. Dejte mi záminku, abych vám mohl ustřelit tu zatracenou hnátu.“

Leon věděl, že to myslí vážně. Zatínal pěsti, až se mu nehty zarývaly do dlaní, a skřípal zuby. Eva vzhlížela k Penrodovi, který na ni neustále mluvil. Několikrát bez zájmu přikývla a Penrod mluvil a mluvil svým nejpřesvědčivějším, nejšarmantnějším tónem. Nakonec Eva kapitulovala. Svěsila ramena a přikývla. Penrod ji shovívavě a starostlivě objal kolem ramen a odvedl ji zpátky k Leonovi, který čekal, ohrožován Eddyho revolverem. Nepodívala se na něj a její prázdný, mrtvý obličej neprozrazoval žádné emoce.

„Kapitáne Robertsi,“ řekl Penrod. Ani on se na Leona nepodíval.

„Ano, pane.“

„Spoutejte vězně.“

Eddy odepnul od opasku lesklá ocelová pouta a zaklapl je Leonovi kolem zápěstí.

„Držte ho tady! Ale neubližujte mu, pokud si to nezaslouží,“ přikazoval brigádní generál. „Nedovolíte mu opustit toto místo a pak ho na můj osobní rozkaz odvedete pod stráží do Nairobi. Nedovolíte mu s nikým promluvit a přivedete ho přímo ke mně.“

„Ano, pane!“

„Pojďte, má drahá,“ řekl Evě. „Máme před sebou dlouhou cestu.“ Vedl ji ke koním.

Leon za ní zavolal hlasem zlomeným zoufalstvím: „Neodcházej, Evo! Neopouštěj mě! Prosím tě, lásko moje.“

Zastavila se a ohlédla se po něm zamlženýma očima, z nichž čišela beznaděje. „Byli jsme jako dvě hloupé děti, které pořád o něčem sní. Hra skončila. Musím jít. Sbohem, Leone.“

„Ach bože!“ zaúpěl. „Ty už mě nemiluješ?!“

„Ne, Leone. Miluju jen svou povinnost.“ Nemohl vědět, že jí pukalo srdce a že jí ta lež spalovala rty.

Jen co Penrod s Evou zmizeli mezi stromy, Eddy přikázal *askariům,* aby Leona odvlekli do chýše a posadili ho s nohama po obou stranách kůlu, který stavbu uprostřed podpíral. Pak mu sundal pouta z rukou a zamkl mu je kolem kotníků. „Nebudu s vámi nic riskovat, Courtneyi. Vím, co jste za kluzkou bestii,“ radoval se se sadistickou rozkoší. Dovolil Ishmaelovi Leona jednou denně navštívit a přinést mu jídlo, odnést plný nočník a umýt mu zadek jako kojenci. Leon musel sedět u kůlu dvanáct dlouhých ponižujících dnů, než po úbočí hory vyjel poslíček brigádního generála se vzkazem napsaným na žlutém úředním papíru. Teprve potom ho Eddy Roberts pustil z chýše a *askariové* ho zvedli na koně. Kotníky měl oteklé a rozedřené od pout do živého masa, takže mohl chodit jen s největšími obtížemi. Přesto kapitán rozkázal svým mužům, aby mu je pod břichem koně znovu spoutali.

Cesta přes Velkou příkopovou propadlinu k železnici se nikdy nevyznačovala pohodlím a Roberts ji Leonovi ještě znepříjemnil. Jel těsně za jeho koněm a poháněl ho do klusu přes každý hrbolatější úsek. S nohama svázanýma pod koňským břichem nedokázal Leon vyrovnávat pohyby zvířete a houpal se na jeho hřbetě jako pytel obilí.

Penrod běsnil vztekem, když dva *askariové* synovce prakticky donesli do jeho kanceláře na velitelství pluku Královských afrických střelců v Nairobi. Vyskočil zpoza stolu a pomohl Leonovi na židli. „Nebylo mým záměrem nechat tě mučit." Leon věděl, že tímto vyjádřením se strýc přiblížil omluvě tak, jak ho ještě nikdy neslyšel.

„To je v naprostém pořádku, pane. Předpokládám, že jste neměl jinou možnost, než nechat mě svázat."

„Říkal sis o to," souhlasil Penrod. „Měl jsi zatracené štěstí, že jsem tě nemusel dát postřelit. Ne že by mě to nenapadlo."

„Kde je Eva, strýčku?"

„Touhle dobou nejspíš někde v Suezském průplavu na zpáteční cestě do Berlína. Poslal jsem pro tebe až ve chvíli, kdy parník vyjel z přístavu v Mombase." Jeho výraz změkl. „Jsi z té smutné záležitosti venku, chlapče. Myslím, že jsem ti prokázal velkou službu, když jsem tě přivedl zpátky k rozumu a zbavil tě té ženy."

„To je možná pravda, pane, ale nemůžu říct, že bych překypoval vděčností."

„Dnes možná ne, ale později určitě. Je špionka, věděl jsi to? Proradná a naprosto bezohledná žena."

„Ne, pane. Je britská agentka. Krásná mladá žena, neskutečně odvážná, která pro vás a pro Británii udělal mnohem víc než jen svou vlasteneckou povinnost."

„Pro ženy jako ona se používá jisté označení."

„Pane, jestli ho vyslovíte nahlas, nebudu odpovědný za své činy. Tentokrát mě opravdu budete muset zastřelit."

„Jsi hlupák, Leone Courtneyi, zamilované štěně neschopné racionální úvahy." Sáhl pro blůzu uniformy pověšenou přes opěradlo.

Když si ji zapínal, Leon si všiml, že mu na epoletách září tři hvězdy a zkřížené meče. „Jestli jste skončil s urážkami mé osoby, pane, snad mi dovolíte, abych vám poblahopřál k povýšení do vznešené hodnosti generálmajora.“

Leon zlomil napětí a Penrod nabídku ke smíru přijal. „Už žádnou ukřivděnost, ano? Všichni jsme konali svou povinnost. Děkuji za blahopřání, Leone. Víš, že v době, kdy jsi prožíval líbánky na hoře Lonsonyo, jakýsi srbský šílenec zastřelil rakouskouherského následníka trůnu arcivévodu Ferdinanda? Nepřiměřeně silná odpověď mocnářství proti Srbům pak vyvolala řetězovou reakci násilí. Polovina Evropy už bojuje a císař Vilém je celý žhavý, aby si také přisadil. Přesně jak jsem předpokládal. Během pár měsíců máme na krku plnohodnotnou válku nebývalých rozměrů.“ Sáhl do kapsy pro cigarety a zapálil si. „Bojoval jsem proti Búrům s Krvavým býkem Allenbym, který teď velí Egyptské armádě. Chystá se k invazi do Mezopotámie a chce, abych velel jeho jezdectvu. Příští týden odplouvám do Káhiry. Tvoje teta bude mít radost, když se na pár dní objevím doma.“

„Pozdravujte ji ode mě, pane. Kdo po vás převezme velení tady v Nairobi?“

„Mám pro tebe dobrou zprávu. Tvůj starý přítel a obdivovatel Žabák Snell. Povýšili ho na plukovníka a dali mu mou práci.“ Viděl, jak Leonovi poklesla čelist. „Ano, vím, co si myslíš. Ale můžu ti před odjezdem prokázat poslední laskavost. Hugh Delamere dává dohromady dobrovolnickou jednotku lehké jízdy, která nebude podřízena KAS. Přeložil jsem tě ze zálohy k němu jako styčného a zpravodajského důstojníka. S radostí tě přijme a už se nemůže dočkat, až tě prověří průzkumnými úkoly ze vzduchu. Ví o tvých neshodách se Snellem a ochrání tě před ním.“

„To je od něj pěkné. Ale je tu menší problém. Nemám letadlo, abych mohl provádět vzdušný průzkum.“

„Dostaneš ho, jakmile císař Vilém vyhlásí válku. Vlastně budeš disponovat dvěma aeroplány. Hugh Delamere zverboval pilota hydroplánu z námořní základny v Mombase a poslal ho do Percyho tábo-

ra, aby sem dopravil *Čmeláka*. Oba von Meerbachovy letouny jsou bezpečně zaparkované v hangáru u pólového hřiště.“

„Nevím, zda tomu dobře rozumím. Copak si hrabě nevzal svá letadla s sebou?“

„Ne, nechal je tady i se svým mechanikem Gustavem Kilmerem, aby se o ně postaral. Ve chvíli, kdy propukne válka, stane se z nich majetek nepřítele. Kilmera strčíme za mříže a letadla zabavíme.“

„To je opravdu dobrá zpráva. Létání mě uchvátilo a doufal jsem, že se ho nebudu muset vzdát. Až mě propustíte, pane, odskočím si do tábora Tandala a zjistím, co tam Hennie du Rand a Max Rosenthal prováděli za mé nepřítomnosti. Hned potom zajedu na pólové hřiště a podívám se, jestli Gustav letouny řádně zabezpečil.“

„Du Randa v Tandale nenajdeš. Odjel s von Meerbachem do Německa.“

„Proboha!“ vyhrkl Leon nefalšovaným překvapením. „Jak je to možné?“

„Hrabě ho nejspíš oslnil svou vznešeností. Každopádně je pryč. A já budu pryč tento pátek. Očekávám, že se se mnou přijdeš na nádraží srdečně rozloučit.“

„Nenechal bych si to ujít za nic na světě, pane.“

„Pěkný dvojsmysl,“ ocenil Penrod. „Odchod.“

„Smím vám položit ještě jednu otázku, pane?“

„Poslož si. Domnívám se však, že vím, čeho se dotaz bude týkat, a neslibuju, že odpovím.“

„Domluvili jste se s Evou Barryovou na způsobu, jak si s ní budete vyměňovat zprávy, až bude v Německu?“

„Aha, takže mladá dáma se ve skutečnosti jmenuje Barryová. Věděl jsem, že von Wellbergová je pouze *nom de guerre*. Zdá se, že o ní víš o moc víc než já. Omlouvám se, jestli jsem řekl další dvojsmysl.“

„Neodpověděl jste na mou otázku, pane generále.“

„Neodpověděl, že?“ souhlasil chladně Penrod. „Můžeme u toho zůstat?“

Leon dojel do tábora Tandala a cestou ke svému stanu spatřil pod nadzdviženou plachtou Maxe Rosenthala, který si balil své věci. „Opouštíš nás, Maxi?“ zeptal se.

„Místní lidé na nás pořádají pogromy. Nechci tuhle válku strávit v britském koncentráku podobném tomu, jaké nechal postavit Kitchener v Jižní Africe. Odcházím do německé kolonie.“

„Rozumné rozhodnutí,“ souhlasil Leon. „Spousta věcí se tady změní. Jedu na pólové hřiště promluvit si s Gustavem o těch letadlech. Kdyby ses tam zítra za úsvitu ukázal, mohl bych tě dopravit do Arushi a do bezpečí.“

Už se stmívalo, když Leon projížděl hlavní ulicí Nairobi, město však kypělo životem. S křikem a máváním se prodíral tlačenicí dvoukoláků, žebřiňáků i velkých krytých vozů nacpaných nejnutnějším majetkem a rodinami osadníků ze vzdálených farem. Kolovaly zaručené zvěsti, že von Lettow-Vorbeck shromáždil u hranic vojska a vytáhl na Nairobi. Cestou prý vypaluje a plení usedlosti. Na přehlídkové ploše před velitelstvím 1. pluku Královských afrických střelců vyrostlo na rozkaz generálmajora Ballantynea stanové město pro uprchlíky. Ženy a děti se už zabydlovaly, muži mířili k náborové kanceláři v budově banky Barclays, kde lord Delamere přijímal vojáky pro svou lehkou kavalerii.

Leon projíždějící kolem průčelí banky viděl hloučky vzrušených dobrovolníků. Postávali na zaprášené ulici a diskutovali o nadcházející válce a o tom, jak ovlivní život v kolonii. Všichni na sobě měli lovecké úbory a drželi za uzdy osedlané koně. Přes ramena jim visely pušky a byli připraveni okamžitě vyrazit proti von Lettow-Vorbeckovi a jeho vražedným *askariům.* Leon věděl, že jen málokdo z nich absolvoval alespoň základní vojenský výcvik. Soucitně se usmál. Chudáci naivní, myslíte si, že jdete střílet holuby, a vůbec vás nenapadlo, že Němci mohou palbu opětovat.

V tom okamžiku vyběhl z telegrafní kanceláře naproti přes ulici úředník a mával nad hlavou papírovou páskou. „Zpráva z Londýna!

Už to začalo!“ hulákal „Císař Vilém vyhlásil válku Británii a impériu! Vzhůru do boje za věčnou slávu, chlapci!“

Ulicí zabouřil chraplavý jásot. Do vzduchu létaly láhve od piva a zněly výkřiky: „Ať shnijou, bastardi!“

Opodál stál Bobby Sampson uprostřed hloučku mužů, z nichž Leon většinu znal. Už se chystal sesednout a připojit se k nim, když vtom ho něco napadlo. Jak asi na vyhlášení války zareaguje Gustav? Jaké příkazy mu pro tuto eventualitu hrabě von Meerbach dal?

Pobídl koně a zamířil k pólovému hřišti.

Dojel k němu už za tmy. Kus před hangárem přitáhl koni uzdu a zpomalil cval do kroku. Odpoledne pršelo a rozměklá půda ztlumila zvuk kopyt. Přes plátěnou stěnu viděl, že se uvnitř svítí. Nejdřív si myslel, že v hangáru chodí někdo s lucernou, ale světlo se nějak podivně míhalo.

Hoří!

Zlá předtucha se naplnila. Vykopl nohy z třemenů, seskočil, tiše doběhl ke dveřím a nahlédl dovnitř. Zatím naštěstí hořela jen pochodeň, kterou Gustav držel nad hlavou. V jejím světle Leon viděl, že letadla stojí na svých místech na opačných koncích hangáru, obrácená ocasy k sobě. Každé mělo svá vlastní vrata, takže s ním bylo možné vyjet bez nutnosti hýbat s druhým strojem.

Gustav nasekal dřevěné bedny, v nichž byly jednotlivé díly letouny dopraveny z Německa do Afriky, a z třísek navršil hranici pod trupem *Čmeláka*. Stál otočený zády a byl tak zabraný do přípravy na zničení letadel, že si Leonova příchodu vůbec nevšiml. Hořící pochodeň držel v pravé ruce, levá objímala hrdlo láhve s kořalkou. Leon ho zastihl uprostřed opileckého loučení s oběma aeroplány.

„Toto je nejobtížnější příkaz, jaký jsem kdy dostal. Jste plody mého mozku, výtvory mých rukou. Vysnil jsem si každou linii vašich nádherných těl a postavil vás vlastníma rukama. Pracoval jsem na vás dlouhé dny a ještě delší noci. Jste pomník mých schopností, mého génia.“ Se vzlykem se odmlčel, přihnul si kořalky a s říhnutím odtrhl láhev od úst. „Teď vás musím zničit. Část mého já umře s vámi. Škoda, že nemám dost odvahy vrhnout se na vaši pohřební hrani-

ci, protože až odejdete, z mého života zůstanou jen trosky.“ Hodil pochodeň na hromadu dřeva. Alkohol mu však těžce narušil pohybovou koordinaci. Louč se v chomáči jisker vznesla ke stropu, opsala vysoký oblouk, dopadla na bližší vrtuli na levé straně letounu, odrazila se a po podlaze se dokutálela zpátky ke Gustavovým nohám. Zaklel a sklonil se pro ni.

Leon se na Gustava vrhl. Vrazil mu do zad, chňapl po pochodni a uštědřil mechanikovi ránu pěstí. Inženýr ztratil rovnováhu. Láhev mu vyletěla z ruky a s řinkotem se rozbila na podlaze, ale nějakým zázrakem se mu podařilo pochodeň udržet.

S nečekanou mrštností na tak mohutného muže klesl na kolena a sežehl Leona pohledem. „Jestli se mi v tom pokusíš zabránit, zabiju tě.“ Znovu se rozmáchl a tentokrát louč dopadla na pyramidu dřeva. Leonovi blesklo hlavou, jestli nepolil hranici benzinem, ale zřejmě ne, protože nenásledoval výbuch a plamínky se jen pomalu šplhaly po třískách. Rozběhl se, aby požár v zárodku uhasil.

Gustav se vyškrabal na nohy a s široce rozpřaženýma rukama mu zastoupil cestu. Leon se hnal za hořící loučí a narazil do něj, ale než ho mechanik mohl stisknout do sevření, kopl ho do rozkroku. Kolečko ostruhy se zarylo do měkké tkáně. Gustav zaječel, sevřel si oběma rukama nakopnuté genitálie a přikrčil se.

Leon ho odstrčil ramenem, doběhl k hranici dřeva, sebral pochodeň a odhodil ji ke dveřím. Jedna plaňka již hořela vysokým plamenem. Vytrhl ji z hromady, aby na podlaze zadupal plameny.

Vtom mu Gustav skočil na záda a zaklínil mu svalnaté předloktí pod krkem. Oběma nohama zachytil Leonova kolena a seděl na něm jako na vzpínajícím se koni. Jeho tlak ještě zesílil a Leon se začal dusit.

Do očí mu vyhrkly slzy, ale ještě si všiml, že přímo před nimi visí list vrtule jednoho z rotačních motorů. Listy byly vyrobeny z laminovaného dřeva a na náběžné hraně opatřeny ocelovým kováním. Zapřel se nohama do podlahy, otočil se o sto osmdesát stupňů a co nejrychleji vyrazil. Gustav narazil týlem na okovaný vrtulový list. Hrana prosekla kůži a rozštípla kost. Otřesený mechanik povolil se-

vření a Leon mu vyklouzl. Gustav se motal v kruhu a z rány na hlavě tryskala krev. Leon zaťal ruku v pěst a praštil ho do brady. Němec se skácel zády dolů k zemi.

Leon lapal po dechu a divoce se rozhlížel. Pochodeň ležela ve dveřích, kam ji odhodil. Pořád hořela, ale nemohla nic zapálit. Nebezpečnější bylo, že se mu nepodařilo uhasit hořící třísku, než na něj mechanik skočil. Znovu se rozhořela a plameny jasně plápolaly. Zvedl ji, rozběhl se ke dveřím a vyhodil ji před hangár. Když se shýbal pro pochodeň, zaslechl za sebou šelest. Uskočil stranou. Cosi mu zasvištělo kolem pravého ucha. Otočil se.

Gustav se ozbrojil osmilibrovým kladivem, které leželo na ponku u stěny, přiblížil se k němu, oběma rukama sevřel dlouhé topůrko, rozmáchl se a švihl. Kdyby Leon včas neuhnul, perlík by mu roztříštil lebku. Švihem naprázdno ztratil mechanik rovnováhu, a než se vzpamatoval, Leon ho stiskl medvědím objetím a uvěznil kladivo mezi jejich těly. Otáčeli se ve smrtelném tanci, přešlapovali a přesouvali váhu těla, snažili se soupeři podrazit nohy nebo jej zvednout do vzduchu.

Leon byl o čtyři palce vyšší, ale Gustav se mu vyrovnal váhou a měl svaly zocelené celoživotní prací. Slabšího muže by Leonův výprask vyřídil, ovšem mechanik projevil zázračnou odolnost, která naháněla strach. Příval adrenalinu do žil mu dodával sílu a zmírňoval bolest ze zranění. Tlačil protivníka ke dveřím a k hořící pochodni. Leon už cítil zezadu na lýtkách žár. Pak se Gustav stočil a nabral ho bokem. Leon ztratil na okamžik rovnováhu a mechanik zatím poslal pochodeň prudkým kopnutím k naskládanému dřevu. Letěla po podlaze a narazila do paty pyramidy. Hangár se naplnil kouřem a pachem hořícího dřeva.

Jako leopard šílený vztekem v sobě Leon objevil netušený zdroj síly. Chytil Gustava za paže, zahákl mu nárt za kotník, strčil do něj a poslal ho k zemi. Mechanik dopadl na záda a Leon na něj. Síla nárazu vyrazila Gustavovi dech. Leon se vymrštil jako gymnasta a rozběhl se k hranici. Několik větších kusů dřeva již plápolalo, ale ještě se mu podařilo vytrhnout je z hromady a odhodit stranou, než na něj

Gustav znovu zaútočil. Oháněl se kladivem proti jeho obličeji a Leon musel ustoupit. Němec hvízdavě nasával vzduch do plic. Košili měl na zádech prosáklou krví z rány na hlavě, stejně jako přední část krátkých kalhot, kam mu Leon zaryl ostruhu, ale zdálo se, že bolest vůbec nevnímá. Kladivo se míhalo dopředu dozadu jako metronom a Leon musel ustupovat před těžkým kusem oceli, který ho mohl na místě zabít.

Narazil zády na stěnu hangáru a uvědomil si, že stojí v rohu. Sevřený ze dvou stran plátnem neměl kudy uniknout. Gustav ho zahnal do smrtelné pasti. Mechanik s vítězným úšklebkem zvedl kladivo oběma rukama a namířil soupeři na hlavu. Leon věděl, že se ráně nedokáže vyhnout. Chyběl mu prostor. Hleděl Gustavovi do očí, snažil se uhodnout jeho záměr, pokoušel se ho zhypnotizovat pohledem, ale bolest a alkohol udělaly z člověka zvíře. V Němcových očích nebyla ani stopa po slitování.

Pak se mechanikův výraz změnil. Vztek jako by z něj vyprchal a nahradil ho zmatek. Otevřel ústa, ale než mohl něco říct, vytryskl mu z nich proud jasně červené krve. Kladivo mu vyklouzlo z rukou a žuchlo na podlahu hangáru. Sklopil zrak a podíval se na své tělo.

Na šířku dlaně od hrudní kosti z něj trčelo ostří *asagaje.* Nevěřícně potřásl hlavou a zachrčel. Pak se mu podlomily nohy. Za ním stál Manyoro, a když Gustav padal, vytrhl mu zbraň ze zad. Němci ještě tlouklo srdce, protože z otevřené rány vytrysklo několik pulzů krve, než sebou křečovitě zaškubal a zemřel.

Leon zíral na Manyora a v mysli mu vířily nejrůznější dohady. Naposled Masaje viděl skoro před týdnem na hoře Lonsonyo. Jaké šťastné náhodě vděčí za jeho spásný příchod? Pak si všiml, že těsně za ním stojí Loikot, a než mu v tom mohl zabránit, mladý stopař zabodl svůj *asagaj* do nehybného těla.

Leona zachvátila hrůza a zděšení. Bez ohledu na okolnosti, za kterých k tomu došlo, dva černoši právě zabili bělocha. Za to existuje jediný trest: katova oprátka. Vedení kolonie si nemůže dovolit pardonovat tak ohavný zločin v zemi, kde žije padesátkrát více domorodců než bělochů. Byl by to příliš nebezpečný precedens. Leonův

mozek se rozběhl na plné obrátky. „Jak jste se sem dostali?“ zeptal se Masajů.

„Šli jsme za tebou, když tě vojáci odvedli z *manyatty*.“

„Vděčím vám za svůj život. Bula Matari by mě zabil. Ale jistě víte, co se stane, jestli vás dopadne policie.“

„Na tom nezáleží,“ odvětil Manyoro důstojně. „Se mnou si můžou udělat, co chtějí. Jsi můj bratr. Nemohl jsem nečinně stát a dívat se, jak tě zabíjí.“

„Ví někdo, že jste v Nairobi?“ zeptal se Leon a oba zavrtěli hlavou. „Dobře. Ale musíme sebou hodit.“

Společně zabalili Gustavovu mrtvolu do plachty ze skladiště a přivázali mu k nohám ocelový zalomený hřídel vážící nejméně padesát liber. Potom balík pevně omotali konopným lanem a naložili do hlavní bombovnice v trupu *Motýla*. Ve spěchu uklidili hangár a zahladili všechny stopy souboje a požáru. Třísky z naštípaných beden odnesli na hromadu dřeva za klubovní budovou, krvavé skvrny posypali čerstvou hlínou, kterou udupali a postříkali motorovým olejem. Kdyby se po Gustavovi někdo sháněl, pravděpodobně si domyslí, že utekl ze strachu před zatčením a internací v koncentračním táboře.

Když byl Leon spokojený, že zahladili stopy a důkazy, jak to jen bylo možné, vytlačil s pomocí Masajů *Motýla* z hangáru, vyšplhal se do kokpitu a zahájil předstartovní kontrolu. Manyoro s Loikotem stáli připravení roztočit vrtule. Všichni tři však strnuli, když k nim ze tmy dolehl dusot koně v plném cvalu.

„Že by policie?“ zamumlal Leon. „Mám na palubě zavražděného muže. Z toho kouká průser.“

Zatajil dech, ale opět volně vydechl, když poznal Maxe Rosenthala, který se vynořil ze tmy, sesedl a s těžkým ruksakem na zádech se rozběhl k letadlu. „Slíbil jste, že mi pomůžete!“ volal s vyděšeným pohledem v očích. „Na parádeplacu u kasáren právě zastřelili tři Němce obviněné ze špionáže. Pane Courtneyi, vy přece víte, že nejsem žádný špion.“

„Neboj se, Maxi, vezmu tě pryč,“ ujistil ho Leon. „Nastup si!“

Masajové nahodili vrtule, vyšplhali za Maxem do kokpitu a Leon ve voskově bílém měsíčním svitu odstartoval a zamířil na jih k hranicím Německé Východní Afriky. O tři hodiny později se pod nimi objevila rozlehlá stříbrná plocha, hladina jezera Natron lesklá jako zrcadlo. Leon klesl a letěl těsně nad mírnými vlnkami. Uprostřed jezera škubl pákou bombovnice, vyklonil se přes okraj kokpitu a díval se, jak mrtvola zabalená do plachty klesá do vody nasycené sodou a v gejzíru bílé pěny proráží hladinu. Otočil se, aby se ujistil, zda tělo nevyplavalo na povrch, ale ocelová zátěž je stáhla ke dnu.

Nabral kurz k východnímu pobřeží. Středem jezera vedla hranice mezi britskou a německou kolonií. V období sucha mělo málo vody a pláže se leskly usazeným a ztvrdlým uhličitanem sodným. Leon mohl na jedné z nich bezpečně přistát. Problém spočíval v určení, které ploše může důvěřovat. Přeletěl nad dlouhým pruhem souše, který mu připadal tvrdý a pevný, otočil se a zlehka na něj dosedl podvozkem. *Motýl* začal zpomalovat, ale pak Leonovi sevřela srdce ledová ruka hrůzy, když cítil, že podvozek prorazil sodnou krustu a zabořil se do měkkého bláta. Letoun zastavil tak prudce, že se cestujícím zaryly bezpečnostní pásy do těla.

Leon vypnul motory a všichni čtyři slezli dolů. Rychlá prohlídka podvozku neodhalila žádné vážné poškození, ale kola vězela po nápravy v bahně. Leon obešel stroj a zkoušel pevnost podkladu. Měli smůlu, že narazili na blátivou díru. O patnáct stop dál už byla plocha tvrdá jako kámen. Ve čtyřech neměli nejmenší šanci těžké letadlo vytáhnout a dovléci ho tak daleko.

„Kde jsme, Manyoro?“

Oba Masajové se chvíli radili.

„V zemi Bula Matari. K hranici bychom šli půl dne.“

„Jsou v okolí Němci?“

Manyoro zavrtěl hlavou. „Nejbližší stanice je Longido.“ Ukázal k jihovýchodu. „Vojáci by potřebovali víc než jeden celý den, aby se sem dostali.“

„Je někde nablízku vesnice, kde bychom našli pomoc?“

„*Ndio,* M'bogo. Necelou hodinu chůze leží na pobřeží rybářská *manyatta.*"

„Mají tam tažné voly?"

Manyoro se znovu radil s Loikotem a pak oba přikývli. „Ano. Vesnice je velká a její náčelník bohatý. Má mnoho volů."

„Běžte za ním, bratři moji, utíkejte, co vám síly stačí, a řekněte mu, že když přivede volské spřežení, udělám z něj ještě bohatšího náčelníka. A ať nezapomene vzít lana."

Leon s Maxem se usadili v kokpitu a vzápětí se na ně slétly mraky komárů. Hmyz jim nedopřál chvilky klidu až do soumraku. Konečně zaslechli hlasy a bučení volů ze směru, kam Masajové odešli. Po břehu se k nim blížil zástup lidí doprovázejících zvířata. Manyoro jako předsunutá hlídka klusal daleko vpředu.

Leon seskočil z kokpitu a spěchal mu vstříc.

„Přivádím dvě spřežení," ohlásil Manyoro a usmíval se nad úspěšným splněním úkolu.

„Buď pochválen, Manyoro. Odvedl jsi velmi hodnotnou práci. Přinášejí vesničané lana?" zeptal se Leon pro jistotu.

Manyorův úsměv se vytratil. „Jenom zbytky kožených řemenů, které nedosáhnou přes bláto k *indege,*" přiznal. Snažil se o zahanbený výraz, ale Leonovi neunikly jiskřičky v jeho očích.

„Muž tvé moudrosti jistě vymyslel jiné řešení," pochleboval mu.

Manyoro se usmál jako sluníčko. „Co mi přinášíš, bratře?"

„Rybářské sítě!" zvolal stopař a rozřehtal se na celé kolo.

„To je vskutku podařený vtip, ale teď mi řekni pravdu."

„To *je* pravda." Manyoro vrávoral, přemáhaje záchvat smíchu. „Uvidíš, M'bogo, uvidíš. A pak budeš na mou hlavu svolávat ještě větší chválu."

Několik stovek rybářů včetně žen a dětí doprovodilo třicet šest tažných volů až k zapadlému letadlu. Každé zvíře neslo na zádech velký černý balík jakéhosi beztvarého materiálu. Vesničané je pod přísným dohledem Leona a Manyora složili na břeh. Když je rozmotali, ukázalo se, že každý balík obsahoval pás pevné síťoviny, dlouhý dvě stě stop. Jednotlivá oka sotva širší než jeden palec byla svázána

úhlednými plochými uzlíky. Leon si přetáhl kus pruhu přes záda a ze všech sil se ho snažil přetrhnout. Zrudl úsilím, ale neuspěl. Vesničané tančili a houkali.

„Podívej se na jeho tvář," říkali si navzájem. „Má barvu jako krocaní lalok. Naše sítě jsou nejpevnější v celé zemi. Ani ten nejsilnější krokodýl je neroztrhne."

Rybáři rozložili pruhy síťoviny, pospojovali je a opatrně smotali do dlouhého objemného lana, tlustšího a pevnějšího než poutači lana zaoceánských parníků. Skupina vesničanů zanesla jeden konec k *Motýlu*, který stál s nakloněnými křídly uvězněný v bahně. Leon omotal konec lana kolem podvozku a zajistil ho koženými řemeny, které rybáři přinesli se sítěmi. Volská spřežení zacouvala k okraji bahnité jámy a vesničané upevnili ke jhům druhý konec tažného lana. Leon, Max a oba Masajové se postavili ke koncům křídel, připravení vyrovnat je, aby se nezabořily do bláta, kdyby se *Motýl* příliš rozhoupal. A pak voli za práskání bičů a povzbuzujícího křiku přihlížejících zabrali. Lano se zvedlo a napjalo. Asi minutu se nic nedělo, ale pak se kola odlepila a letoun se těžkopádně sunul k pevnému podkladu.

Když utichla hysterie oslavné sebechvály, Leon dal předákovi vesnice štědrý dar, za který si koupí několik dalších volů. Pak se rozloučil s Maxem a díval se za ním, jak s ruksakem na zádech vesele rázuje k německé policejní stanici v Longidu. Když zmizel v porostu, nastartoval s pomocí Masajů motory a vylezl do kokpitu. Ve vzduchu zatočil k severu směrem k Nairobi.

Následující dny vyplnila horečná aktivita. Leon se ohlásil lordu Delamereovi a ujal se nové funkce styčného a zpravodajského důstojníka Jeho Lordstva. Ale přes spoustu práce neustále myslel na Evu. Její obraz se mu zjevoval před očima v těch nejnečekanějších chvílích.

Zašel také na nádraží rozloučit se s Penrodem před jeho odjezdem za novým posláním do Egypta. Od té doby, kdy se mezi ně postavila

Eva, jejich vztah citelně ochladí. V posledním okamžiku, když stáli na nástupišti a průvodčí hvízdl na píšťalku, se už Leon neudržel a znovu se zeptal strýce, zda existuje nějaký způsob, jak se s Evou spojit, přestože mezi Německem a Británií zuří válka a všechny komunikační kanály byly přerušeny.

„Měl bys na tu mladou dámu zapomenout. Už jednou jsem za tebe vytáhl horký kaštan z ohně a nerad bych to opakoval. Nepřinese ti nic než problémy a zlomené srdce.“ Penrod vyšel na balkon vagonu. „Budu od tebe pozdravovat tetu. Jistě ji to potěší.“

O týden později vycházel Leon z kanceláře Jeho Lordstva v budově banky. Vyšel hlavním vchodem na ulici a ucítil, jak mu do dlaně vklouzla drobná ruka. Vylekaně se otočil a hleděl do obrovských tmavých očí jednoho z Vilabjiho cherubínů. „Latiko! Můj sladký andílku!“ pozdravil ji.

„Pamatuješ si moje jméno!“ vykřikla potěšené.

„Samozřejmě že pamatuju. Jsme přece kamarádi, ne?“

Teprve teď si holčička vzpomněla na úkol, jímž byla pověřena, a vložila Leonovi do dlaně složený lístek. „Taťka mi řekl, abych ti to dala.“

Leon rozložil papír a rychle nahlas četl: „Musím s vámi mluvit. Latika vás dovede do mého obchodu. Podepsán ctihodný Goolam Vilabjhi.“

Dívenka ho tahala za ruku a Leon s ní došel ke svému koni přivázanému k úvazišti. Vyhoupl se do sedla, sklonil se k holčičce, zvedl ji a posadil za sebe. Objala ho kolem pasu a celou cestu hlasitě výskala nadšením.

Vešli do krámu a Leon si okamžitě všiml, že majitel pečlivě udržuje jeho pamětní desku, ba dokonce přidal do sbírky další pamětihodnosti, například jeho fotografie v pilotní kukle a brýlích a výstřižky novinových článků pojednávajících o otevřeném dni na pólovém hřišti.

Pan Vilabjhi vyběhl ze zadní místnosti, aby ho přivítal. Jeho manželka přinesla tác s konvicí horké a silné arabské kávy a talířkem sušenek. V patách za ní se přihrnuly všechny jejich dcery, ale než se

dostaly k Leonovi, pan Vilabjhi je s naoko přísným křikem vyhnal a zabouchl za nimi dveře. Pak se vrátil ke svému hostu. „Snažně vás prosím o moudrou radu v jedné naléhavé záležitosti," začal. Leon se napil kávy a čekal.

„Bezpochyby víte, že mě váš strýc, vynikající muž sáhib generálmajor Ballantyne, požádal, abych jeho jménem přebíral zprávy od nádherné memsáhib von Wellbergové a předával je příslušným úřadům." Tázavě se na Leona zahleděl.

Leon se chystal popřít, že by o něčem takovém věděl, ale pak si uvědomil, jaké chyby by se dopustil. „Samozřejmě o tom vím," potvrdil a panu Vilabjhimu se očividně ulevilo. „Slovutný generál si mě vybral proto, že moje neteř žije se svým manželem v Altnau, malém městečku ve Švýcarsku u Bodamského jezera. Na protějším břehu leží bavorské město Wieskirche, kde má svůj zámek německý hrabě, který tady nějaký čas pobýval. A nejen zámek, ale také hlavní továrnu koncernu Meerbach Motoren Werke. Rovněž je to místo, kde teď žije memsáhib von Wellbergová." Pan Goolam Vilabjhi se vyjádřil vskutku delikátně. „Moje neteř pracuje ve švýcarské telegrafní společnosti. Její manžel má na jezeře malou rybářskou loďku. Pobřeží není proradnými Němci nijak zvlášť ostražitě střeženo, takže neteř nebo její manžel mohou v noci snadno doveslovat na protější břeh a převzít ve Wieskirche zprávu, vrátit se domů a zatelegrafovat mi ji. Já ji potom zanesu panu generálmajorovi. Jenže teď tu velectěný pan Ballantyne není. Před odjezdem mi řekl, že mám zprávy předávat jeho nástupci ve funkci velitele Královských afrických střelců."

„Ano, plukovníku Snellovi," opáčil Leon klidně, ačkoliv se mu srdce rozběhlo jako splašené při představě zpráv přímo od Evy.

„Ano, zajisté vám neříkám nic, co byste už dávno nevěděl. Stalo se však něco hrozného." Pan Vilabjhi se odmlčel a tragicky zakoulel očima.

Leon ztuhl zděšením. „Stalo se něco memsáhib von Wellbergové?" zeptal se úzkostlivě.

„Ne, kdepak, ani v nejmenším. Ale něco se stalo mně. Po generálově odjezdu jsem zanesl první telegram od mé neteře do kanceláře

plukovníka Snella. Vím ze zcela nezpochybnitelných zdrojů, že ten člověk je nepřítelem pana generála. A když teď pan generál odjel do Egypta, plukovník nehodlá v žádném případě podporovat nebo rozvíjet žádný projekt, který váš velectěný příbuzný uvedl do chodu. Myslím si, že důvod spočívá v tom, že každý úspěch, který by z tohoto podniku vzešel, by byl připsán panu generálovi, ne plukovníku Snellovi. Kromě toho jsem získal dojem, že ví o našem přátelství, protože ve mně rovněž vidí nepřítele. Věděl, že když mě začne vyslýchat a zpochybňovat mou pravdomluvnost a důvěryhodnost, urazí tím nepřímo vás. Nevybíravými slovy mě vyhnal.“ Goolam Vilabjhi se odmlčel. Bylo zřejmé, že setkání se Snellem se jej hluboce dotklo. Po chvíli zahořkle pokračoval: „Nazval mě černou hubou a uctívačem ďábla a řekl mi, ať už za ním nechodím s žádnými pitomými kecy o tajných zprávách.“ Do tmavých očí vyhrkly slzy. „Jsem u konce s rozumem. Nevím, co mám dělat, a obracím se na vás s prosbou o radu.“

Leon si zamyšleně mnul bradu a horečně uvažoval. Pochopil, že chce-li ještě někdy spatřit Evu, musí získat Vilabjhiho za spojence. Pečlivě volil slova. „Vy i já jsme loajální poddaní krále Jiřího, nemám pravdu?“

„Zajisté, sáhibe.“

„Ten hnusný Snell může být zrádce, ale my nejsme.“

„Ne! Nikdy! Jsme poctiví a věrní Angličané.“

„Proto musíme jménem našeho panovníka ten podnik vyrvat ze Snellových rukou, ujmout se ho sami a dovést jej k úspěšnému a vítěznému konci.“ Leon převzal květnaté vyjadřování pana Vilabjhiho.

„Raduji se ze slov rozumu, sáhibe! Doufal jsem, že právě toto od vás uslyším.“

„Především si musíme přečíst zprávu, kterou Snell zavrhl. Uschoval jste ji na bezpečném místě?“

Goolam Vilabjhi vyskočil od psacího stolu a zamířil k ocelovému trezoru zabudovanému ve zdi. Vytáhl z něj velkou účetní knihu vázanou v červené kůži, v níž u zadní předsádky ležela obálka v typic-

ké obálce britské poštovní služby. Podal ji Leonovi. Chlopeň byla zapečetěná.

„Vy jste ji neotevřel?“

„Samozřejmě že ne. To není moje věc.“

„No tak teď už je,“ sdělil mu Leon, odloupl nehtem pečeť a otevřel obálku. Vylovil složený list žlutohnědého papíru, rozložil ho na stole a podíval se na text. Ramena mu poklesla zklamáním, když viděl, že papír je popsaný sloupci a řadami čísel bez jediného písmene.

„Zatraceně! Je to šifrované sdělení,“ lamentoval. „Máte klíč?“

Pan Vilabjhi zavrtěl hlavou. „Ale jistě víte, jak poslat odpověď.“

„Samozřejmě. Zajistil jsem spojení s memsáhib prostřednictvím své neteře.“

Eva lehce seběhla po mramorovém schodišti zámku. Na stupních pokrytých kobercem nevydávaly její jezdecké boty žádný zvuk. Zdi obložené dřevem zdobily portréty Ottových předků, mnohé staré několik století. Na každém odpočívadle stálo brnění. Zpočátku na ni architektonický styl a těžký nábytek působily depresivně, ale už dávno si jich nevšímala. Na spodní podestě se zastavila, protože zezdola zaslechla rozhovor.

Otto rozmlouval s nejméně dvěma muži a Eva podle hlasu poznala Alfreda Lutze, komodora flotily řiditelných vzducholodí, a Hanse Rittera, hlavního navigátora, kteří se s hrabětem o něčem dohadovali.

Von Meerbach mluvil hlasitě a pánovitě. Od té doby, co ho zmrzačil lev, se choval ještě více diktátorsky než předtím. Eva usoudila, že se Ritter už mohl dostatečně poučit a neprovokovat ho. „Odstartujeme ve Wieskirche a přeletíme Bulharsko a Turecko,“ hřímal hrabě. „Potom budeme pokračovat do Mezopotámie, kde naše síly již okupují severní oblast země. Tam přistaneme a doplníme do nádrží palivo, olej a vodu. Potom poletíme dál na Damašek a přes Rudé moře k údolí Nilu, kde se stočíme na jih k Chartúmu a Súdánu.“

Hrabě Otto nejspíš Lutzovi a Ritterovi ukazoval plánovanou trasu letu na velké stahovací mapě upevněné na stěně knihovny.

„Za Súdánem překročíme velká africká jezera," pokračoval, „a přeletíme příkopovou propadlinu do Arushi, kde pro nás Schnee a von Lettow-Vorbeck nashromáždili zásoby paliva a oleje. Odtamtud poletíme k jezeru Njasa a do Rhodesie. Až do chvíle, kdy se dostaneme nad poušť Kalahari, budeme přísně dodržovat rádiový klid. Teprve potom se vysílačkou spojíme s Koosem de la Reyem přes naši stanici ve Walvis Bay na západním pobřeží Afriky."

Eva se zaradovala. Právě získala nejdůležitější informaci, k níž se dosud nemohla dostat. Teď už ví, jakým způsobem chce von Meerbach dopravit zásilku zbraní a zlata jihoafrickým rebelům. Penrod se domníval, že pravděpodobně použije ponorku, kterou vyšle k nějakému odlehlému a neobývanému koutu pobřeží Jižní Afriky. Na řiditelnou vzducholoď nikdo nepomyslel. Nyní se dozvěděla celý plán, včetně určené trasy, kterou se Otto dostane na jih kontinentu. Penrod Ballantyne dostane všechno, co potřebuje, s výjimkou data zahájení cesty.

Zachvěla se, protože dveře knihovny se otevřely a hlasy zněly hlasitěji a zřetelněji. Zvuk kroků varoval, že hrabě Otto a letci vcházejí do haly. Nesmí poznat, že poslouchala. Seběhla poslední řadu schodů a nesnažila se svou přítomnost utajit. Muži stáli uprostřed haly. Letci jí uctivě zasalutovali a hrabě Otto se rozzářil potěšením.

„Jdeš se projet na koni?" zeptal se

„Slíbila jsem šéfkuchaři, že zajedu do Friedrichshafenu a podívám se, jestli mají na trhu černé lanýže, které máš tak rád. Připravil by je k večeři. Nevadilo by ti, kdybych se pár hodin zdržela, Otto? Chtěla bych se cestou zastavit a namalovat si pohled na jezero."

„Vůbec ne, má drahá. Stejně odjíždím s Lutzem a Ritterem do továrny dohlédnout na závěrečnou montáž nové vzducholodi a budu pryč asi dost dlouho. Pravděpodobně poobědvám s komodorem Lutzem v jídelně pro vedoucí pracovníky. Ale na příští týden si nic neplánuj."

„Myslíš, že už budeš moci se vzducholodí vzlétnout?“ zatleskala v předstíraném nadšení.

„Možná ano, možná ne,“ odpověděl škádlivě v těžkopádném pokusu o žert. „Chtěl bych však, abys byla u toho, až ji vyvezeme z hangáru k prvnímu letu. Myslím, že tě to náramně zaujme.“ Zvedl levou paži a s cvaknutím otevřel kovový palec a prst protézy upevněné na pahýlu. Vložil do čelistí ocelových kleští doutník a zakroucením zápěstí jej přichytil. Pak zvedl umělou ruku a vložil si cigáro do úst. Lutz rozžal sirku a připálil mu. Hrabě spokojeně vyfoukl kouř.

Eva potlačila neklidné zachvění. Protéza ji děsila. Vyrobili ji inženýři a mechanici ve von Meerbachově továrně podle vlastního návrhu majitele. Byla to mimořádná ukázka technického umu a hrabě Otto se s ní naučil zacházet s děsivou obratností. Dokázal přidržovat láhev ocelovými prsty a nalít hostům víno, aniž rozlil jedinou kapku, zapnout si kabát, vyčistit si zuby, rozdávat karty nebo zavázat tkaničky bot.

Vymyslel řadu dalších nástavců a přídavných zařízení, které mohl namontovat místo kovových kleští. Mezi nimi nejrůznější typy útočných nožů, držadlo pólové hole a opěrku pod předpažbí pušky, z níž střílel s obvyklou vražednou přesností. Nejpůsobivější však byl ocelový bojový kyj opatřený hroty, jímž Otto dovedl rozštípat dubové poleno na třísky. Viděla ho, jak jediným úderem do lebky zbavil trápení koně, který si zlomil nohu.

Hrabě ji políbil a odvedl hosty předním schodištěm ze zámku, kde nasedli do naleštěného černého cestovního automobilu značky Meerbach. Otto mávnutím ruky propustil šoféra, sevřel volant kovovou pěstí a odjel směrem k továrně. Eva mu zamávala a s úlevným vydechnutím seběhla na nádvoří, kde podkoní přidržoval její oblíbenou kobylu. Nasedla a pomalu vyjela, ale jen co ztratila zámek z očí, zaryla zvířeti podpatky do slabin, pobídla ho do cvalu a ujížděla po jezdecké stezce lesem k jezeru. Osamělé vyjížďky jí poskytovaly jediný únik z ponurého prostředí zámku.

Od chvíle, kdy poznala Leona, pro ni bylo stále obtížnější hrát dobře nacvičenou roli poslušné a slepě oddané milenky a uspokojovat nekonečné sexuální nároky hraběte. Za mnohých nocí, kdy do ní bušilo jeho svalnaté tělo pokryté křížem krážem nafialovělými a dosud pořádně nezhojenými jizvami po lvích drápech a kdy se nad ní skláněl nateklý obličej zarudly vášní, se musela hodně ovládat, aby mu nehty nevyškrábala oči pokryté mázdrou chtíče a neutekla z obrovské postele s nebesy. Věděla, že už dlouho nevydrží, že se spíš dříve než později dopustí osudové chyby a hrabě zjistí, že ho celou dobu vodila za nos. A až se to stane, nemilosrdně se pomstí. Bála se a toužila po bezpečném útočišti Leonovy náruče, po ochranném štítu jeho lásky. Neuplynula minuta, aby necítila, jak jí chybí.

„Miluju ho, ale vím, že se s ním už nikdy nesetkám," mumlala si polohlasně a z očí se jí koulely slzy. Protivítr způsobený rychlou jízdou jí je sfoukával z tváří. Zanedlouho se stromy rozestoupily a Evě se otevřel důvěrně známý překrásný výhled na Bodamské jezero a na zasněžené vrcholky švýcarských Alp v pozadí. Zastavila se na přírodní vyvýšenině, utřela si slzy a zahleděla se na modravou hladinu. Po jezeře se prohánělypočetné plachetnice, ale Eva se zaměřila na rybářskou loďku, jíž se vítr opíral do podkasané hlavní plachty a kosatky U kormidelní páky na zádi se líně rozvaloval mladý muž, na přídi seděla se zkříženýma nohama dívka snědé pleti v pestrobarevných šatech, která se právě s nevyzpytatelným výrazem zadívala na Evu. Ačkoliv se obě ženy znaly, nikdy spolu nepromluvily a vždycky je dělil užší či širší pruh vody. Eva ani nevěděla, jak se dívka, která zřejmě byla indického původu, jmenuje. Jejich spojení zařídili Penrod Ballantyne a Goolam Vilabjhi.

Dívka otočila hlavu a řekla něco svému společníkovi. Muž pohnul pákou kormidla a loďka změnila směr kolmo k větru. V té chvíli se na špičce stěžně rozvinula vlaječka s dvojitým vlaštovčím klínem a vesele se zatřepetala. Tento signál Evu upozornil na novou zprávu. Pak se loďka stočila k pravoboku a zamířila ke švýcarskému břehu Bodamského jezera.

Evě se znatelně ulevilo. Už několik týdnů čekala na odpověď na své poslední sdělení Penrodovi do Nairobi a jeho dlouhé mlčení v ní vyvolávalo ještě silnější pocit zranitelnosti. Pořád se na něj zlobila kvůli tomu, že zpřetrhal její vztah s Leonem, ale za dané situace pro ni představoval jediného spojence v jejím osamělém světě. Švihla uzdou a pobídla kobylku do klusu po břehu jezera k Friedrichshafenu. Pozemky hraběte von Meerbacha se táhly na dvacet mil od zámku.

Před ní se nad vodou objevil výběžek pevniny zarostlý keři. Les sahal téměř až ke kamenné hradbě, která uzavírala malý poloostrov. Sesedla před průchodem v masivní zdi z volně kladených placatých kamenů – hrabě Otto se chlubil, že ji postavili římští legionáři císaře Tiberia. Uvázala koně, vyšplhala na hradbu, položila si na klín náčrtník a rozhlédla se, jako kdyby obdivovala krajinu.

Uklidněná, že ji nikdo nepozoruje, položila nenucené ruku na hřeben zdi a zvedla mechem pokrytý kámen. V dutině pod ním ležel složený list rýžového papíru, který tam pro ni položila snědá dívka z rybářské loďky.

Eva opatrně vrátila kámen na místo a rozložila vzkaz. Polekalo ji, že je napsaný otevřenou řečí, ne v šifrách. Ze všeho nejdřív ji napadlo, že se nechala chytit do nastražené pasti. Rychle přelétla zrakem dva řádky textu a vydechla úžasem. „Strýc odjel stop jaký kód používáš otazník Medojed.“

Zachvěla se radostí. „Medvídku!“ vykřikla. „Medvídku můj milovaný, tys mě našel!“ Přestože ji od něj dělilo půl světa, už nebyla úplně sama. Toto vědomí ji posílilo a vyléčilo zraněné srdce. Strčila si rýžový papír do úst, rozžvýkala ho a spolkla. Pak ovládla emoce, sklonila se k náčrtníku a začala kreslit pohled na jezero s věží kostela ve Wieskirche v pozadí. Asi po hodině, uklidněná, že za ní hrabě Otto neposlal své špehy, odtrhla konec stránky v notesu a napsala na něj velkými písmeny: *MACMILLANŮV ANGLICKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK VYDÁNÍ Z ROKU 1908 STOP PRVNÍ SKUPINA ČÍSEL UDÁVÁ STRÁNKU STOP DRUHÁ SKUPINA ČÍSEL UDÁVÁ SLOUPEC STOP POSLEDNÍ SKUPINA ČÍSEL URČUJE POŘADÍ*

SLOVA ODSHORA STOP. Zamyslela se nad slovy, jimiž by vyjádřila své city, a připsala: *JSI NAVŽDY V MÉM SRDCI.* Podpis nepřipojila. Složila papír a pečlivě ho vsunula do dutiny pod kamenem na hřebenu zdi. Dívka z protějšího břehu jezera si jej v noci vyzvedne. Ještě chvíli poseděla skloněná nad náčrtníkem a předstírala, že maluje, ale její duše bublala jako čerstvě otevřená láhev šampaňského.

„Vrátit se do Afriky k muži, kterého miluju. Po ničem jiném netoužím. Prosím tě, bože dobrotivý, smiluj se nade mnou," modlila se nahlas.

Leon strávil dopoledne na poradě s lordem Delamerem a jeho důstojníky. Šlechtic nevysokého vzrůstu, ale velkého ducha se ze všech sil odhodlaně pustil do výstavby a výcviku své dobrovolnické jednotky. Už nyní sloužilo pod jeho praporem přes dvě stě mužů, jimž z vlastní kapsy opatřil koně a výstroj. Delamere proslul po celé kolonii svým nadšením a energií. Za necelé dva týdny přivedl svůj regiment pomocí tvrdé tyranie, bezuzdného lichocení a naléhání do stavu bojové pohotovosti. Teď potřeboval nepřítele, proti kterému by vyrazil, a bylo na Leonovi, aby mu ho našel.

„Jste jediný pilot, kterého máme, Courtneyi. Naše hranice s Huny je dlouhá a porost kolem ní hustý. Souhlasím s vámi, že nejlepší způsob, jak sledovat pohyby von Lettowa a jeho *askariů,* je ze vzduchu. To bude váš úkol. Podle mého odhadu se von Lettow pokusí dostat do Nairobi rychlým pochodem z hlavní německé základny v Arushi přes Velkou příkopovou propadlinu. Chci po vás, abyste z Percyho tábora prováděl pravidelné výzvědné lety. Kromě toho vím, že disponujete zpravodajskou sítí složenou z masajských *chungaji,* kteří pro vás v regionu hledají slony a další lovná zvířata. Měl byste dát těm klukům vědět, že momentálně se zajímáme víc o Huny než o slonovinu."

V poledne měl Leon zápisník plný rozkazů a instrukcí Jeho Lordstva. Delamere propustil své důstojníky, aby se mohli naobědvat, s příkazem, že se mají vrátit nejpozději ve čtrnáct nula nula. Jeho

Lordstvo by si za nic na světě nenechalo uniknout jídlo a odpolední siestu, takže Leon měl dost času odskočit si na oběd do klubu a v klidu stihnout pokračování válečné porady. Vyšel na ulici a uviděl Latiku, která na něj čekala u úvaziště a krmila jeho koně kostkami cukru, které miloval.

„Ahoj, panenko. Přišla jsi za mnou, nebo za mým koněm?“

„Poslal mě tatínek. Mám ti dát tohle.“ Vytáhla z kapsy zástěrky žlutohnědou obálku, podala mu ji a dívala se, jak čte telegram. „Je to dopis od někoho, kdo tě miluje?“ zeptala se tesklivě.

„Jak to víš?“

„A ty ji taky miluješ?“

„Ano, moc.“

„Nezapomeň, že já tě taky miluju,“ zašeptala a natahovala moldánky.

Všiml si jejího smutku. „Takže ti jistě nebude vadit, když tě svezu domů na koni, viď?“

Latika polkla slzičky, zapomněla na potenciální sokyni a usazená za jeho zády vesele žvatlala celou cestu k otcovu krámku.

Ctihodný Goolam Vilabjhi jim vyšel naproti na chodník. „Vítejte! Vítejte! Má paní servíruje k obědu své proslavené kuřecí kari s šafránovou rýží. Byla by moc smutná a zlobila by se, kdybyste s námi nepoobědval.“

Zatímco paní Vilabjhiová s dcerami zdobila stůl, Leon se zastavil před knihovničkou a přejížděl očima hřbety knih. S uspokojením odfrkl a vytáhl z horní police Macmillanův *Anglický výkladový slovník*. „Můžu si ho půjčit?“ zeptal se.

Pan Vilabjhi se dotkl nosu a zatvářil se jako člověk, který ví víc, než dává najevo. „Generál Ballantyne měl ten slovník pořád na psacím stole a vždycky po něm sáhl, když jsem mu přinesl telegram od své neteře ze Švýcarska. Memsáhib Wellbergová vám asi poslala klíč k šifře.“ Pak si zakryl oběma rukama uši a dodal: „Nic mi o tom neříkejte. Jsem jako opice, která neslyší nic zlého. My tajní agenti musíme za všech okolností zachovávat diskrétnost.“

Kuře na kari bylo skutečně vynikající, ale Leon měl plnou hlavu koncipování odpovědi Evě a chuť pokrmu sotva vnímal. Jakmile děvčátka uklidila ze stolu prázdné nádobí, uchýlil se do kanceláře majitele obchodu a během dvaceti minut zašifroval zprávu pro Evu. Začal vroucím vyznáním lásky, pak vysvětlil Penrodovu nepřítomnost a pokračoval: *Po odjezdu strýce do Káhiry tápu ve tmě stop Potřebuju všechny informace které máš stop Posílám věčnou lásku stop Medojed.*

Za čtyři dny obdržel Evinu odpověď. Seděl v kanceláři pana Vilabjhiho a pomocí slovníku ji dešifroval. Krátce shrnula, co se dozvěděla během návštěvy Německé Východní Afriky, kde se hrabě Otto setkal s von Lettow-Vorbeckem a Koosem de la Reyem. Popsala spiknutí, jehož účelem je vyvolat po vypuknutí války povstání v Jižní Africe, a doplnila seznam položek, o které de la Rey požádal a které von Meerbach slíbil dodat.

Leon dočetl inventář a tiše hvízdl. „Pět milionů německých marek ve zlatě! To jsou skoro dva miliony liber. Za ty peníze si může koupit celý africký kontinent, ne jenom jeho jižní špičku.“ Opřel se na židli pana Vilabjhiho a zamyslel se, jakou asi naději na úspěch tak odvážný podnik má. Vzpomněl si na hluboce zakořeněnou zlobu a zahořklost, kterou projevoval Hennie du Rand, a pomyslel si, že stejně jako on se užírají stovky tisíc Búrů, dobře vycvičených vojáků zocelených v mnoha bitvách. Zatraceně, to spiknutí může vyjít, blesklo mu hlavou. Existuje nějaký způsob, jak mu zabránit?

Na prahu kanceláře stanul ctihodný Goolam Vilabjhi. „Dorazila další zpráva.“ Přistoupil ke stolu a položil na něj obálku.

Leon rychle pracoval se slovníkem a pak se na židli protáhl. „Vzducholoď! Kontraband nepřiveze ponorka, ale obrovská řiditelná vzducholoď. A moje maličká zjistila, po jaké trase poletí. Kdyby nám tak ještě mohla říct, kdy má v plánu přistát.“

Když pozvaní hosté dojedli snídani, hrabě Otto je odvedl po schodišti na nádvoří zámku, kde čekalo pět elegantní černých limu-

zín. Při této příležitosti von Meerbach pozval pět vysokých činitelů z ministerstva války v Berlíně i s jejich manželkami. Ženy se oblékly jako na dostihy, včetně slunečníků a klobouků s pery, muži na sobě měli parádní uniformy, u pasu se jim houpaly šavle a na prsou se blýskaly medaile a řády posázené diamanty. Etiketa se dodržovala tak přísně, že vznikaly zmatky ohledně pořadí nástupu do automobilů, aby při něm nedošlo k porušení vojenských předpisů. Nakonec se Eva ocitla v prostřední limuzíně spolu s admirálem vzdušné flotily a jeho korpulentní manželkou s koňským obličejem.

K továrně koncernu Meerbach Motoren Werke to bylo dvacet minut jízdy autem, a když se blížili k hlavní bráně, hrabě Otto za volantem první limuzíny stiskl houkačku. Brána se otevřela, strážní dali k poctě zbraň a v pozoru zdravili projíždějící konvoj.

Byla to první Evina návštěva v citadele Meerbachova průmyslového impéria, které se rozkládalo na ploše přes dvanáct kilometrů čtverečních. Dlážděné ulice se sbíhaly na centrálním náměstí před administrativní budovou. Uprostřed prostranství tryskal z mramorové fontány padesát stop vysoký gejzír. Tři hangáry s řiditelnými vzducholoďmi se nacházely v nejvzdálenějším koutu komplexu. Žasla nad jejich velikostí. Svou výškou a rozměry si nezadaly s gotickou katedrálou.

V krásném teplém počasí vystoupili hosté před posuvnými vraty centrální budovy a usadili se do křesel rozestavěných pod obrovskými slunečníky ozdobenými erby Meerbachova rodu. Vzápětí se objevili tři číšníci v bílých žaketech, přinášející tácy s křišťálovými sklenkami šampaňského. Hrabě počkal, až všichni obdrží nápoj, vystoupil na pódium a přednesl krátký, ale obsažný uvítací projev, načež vykreslil svou vlastní představu role řiditelných vzducholodí v osudovém konfliktu, do kterého Německo vstoupilo.

„Jejich hlavním znakem je schopnost setrvat dlouhou dobu ve vzduchu. Nonstop lety přes Atlantik se zakrátko stanou skutečností. Jedna z mých vzducholodí může odstartovat z německé půdy s nákladem cestujících nebo až sto dvaceti tun bomb a za tři dny se už může vznášet nad New Yorkem. A pak se vrátit bez nutnosti doplňo-

vat palivo. Nabízejí se nám ohromující možnosti. Pozorovatelé mohou hlídkovat nad Lamanšským průlivem několik týdnů bez přerušení, pozorovat pohyby nepřátelské flotily a hlásit její pozici vysílačkou do Berlína.“ Hrabě byl zkušený obchodník a uvědomoval si, že nesmí posluchače, z nichž polovinu tvořily ženy, nudit přemírou technických detailů. Nepokrýval plátno jemnými nuancemi, používal rozmáchlé tahy štětce a křiklavé barvy. Eva předpokládala, že jeho proslov nepotrvá déle než sedm minut, protože si už dávno ověřil, že to je maximální časové rozpětí, po které průměrný člověk udrží pozornost. Tajně mu stopovala řeč na zlatých hodinkách posázených diamanty. Spletla se o pouhých čtyřicet vteřin.

„Vážení přátelé a ctění hosté.“ Otočil se k vratům hangáru a rozpřáhl ruce jako dirigent volající orchestr k pozornosti. „Představuji vám *Asagaj* a dávám vám ho k dispozici!“ Vrata se s hlomozem odsunula a odhalila majestátní pohled. Hosté povstali a spustili spontánní potlesk. Zakláněli hlavy a v úžasu zírali na sto deset stop vysoké monstrum, které vyplňovalo hangár od jedné stěny ke druhé, od podlahy ke stropu. Na přídi se skvělo jméno *Asagaj*, vyvedené deset stop vysokými šarlatovými písmeny. Hrabě Otto jej zvolil jako památku na svůj africký lov lvů. Vzducholoď byla pečlivě vyvážená, takže vztlak komor naplněných vodíkem přesně odpovídal sto padesáti tisícům liber „mrtvé“ hmotnosti stroje. Diváci zalapali po dechu překvapením, když deset mužů odsunulo přistávací nárazník, na němž spočíval kýl vzdušného plavidla. Ve srovnání s obrovským trupem vypadali dělníci jako mravenci, kteří táhnou do mraveniště mrtvou rybu.

Pomalu pronesli vzducholoď vysokými vraty na sluneční světlo, které se odráželo od vnějšího pláště a vrhalo oslepující odlesky. Postupně se ukazoval celý gigantický trup. Dělníci domanévrovali vzdušné plavidlo k masivnímu kotevnímu stožáru uprostřed plochy a přivázali je k němu přídí. Vznášelo se těsně nad zemí v celé své kráse a majestátní obrovitostí. Vzducholoď měřila na délku více než dvě fotbalová hřiště, přesně sedm set devadesát pět stop od kraje ke kraji. Protáhlé gondoly zavěšené na ocelových traverzách pod kýlem ukrý-

valy čtyři mohutné rotační motory. Byly přístupné z hlavní lávky, která se táhla po celé délce vzducholodi na obě strany od kabiny pro cestující a posádku. Umístění jedné dvojice pod přídí a druhé pod zádí usnadňovalo zatáčení za letu. Žebřík na každém závěsném ramenu dovoloval mechanikům sestoupit do gondoly a provádět údržbu motorů nebo podle příkazů z řídicí kabiny měnit jejich otáčky a výkon či nastavení vrtulí. Jejich šest listů z laminovaného dřeva bylo na náběžné hraně obloženo měděným plechem.

Kýl sloužil zároveň jako průchozí chodba podél trupu, v níž se mohla pohybovat posádka. Kromě toho do ní ústily přívodní ventily pro čerpání paliva, oleje, nosného plynu a vody. Vyrovnávání podélného náklonu za letu se provádělo přečerpáváním kapalin do předních nebo zadních nádrží.

Řídicí kabina, odkud kapitán a navigátor ovládali a kontrolovali loď, se nacházela daleko vpředu. Uprostřed byla zavěšená rozměrná osobní kabina pro cestující a skříně pro náklad. Jejich tíha tak nejméně ovlivňovala stabilitu vzdušného plavidla.

Hrabě Otto poskytl hostům dostatek času, aby mohli obdivovat jeho výtvor, a pak je pozval na palubu. Shromáždili se v přepychovém salonku vybaveném prosklenými vyhlídkovými okny a posadili se do kožených křesílek. Stewardi jim přinesli další šampaňské a pak se rozdělili do tří skupin. Von Meerbach, Lutz a Ritter je provedli vzducholodí, seznámili je s hlavními agregáty stroje a odpověděli na zvídavé otázky. Po návratu do salonku je čekal lehký oběd. Ústřice, kaviár a uzeného lososa zapíjeli dalším šampaňským.

Když dojedli, hrabě Otto se žoviálně zeptal: „Kdo z vás už někdy letěl?“

Eva zvedla ruku jako jediná.

„*Ach so,*“ zasmál se von Meerbach. „Dnes se to změní.“ Podíval se na Lutze. „Pane kapitáne, vezměte vážené hosty na krátký vyhlídkový let nad Bodamským jezerem.“ Nahrnuli se k oknům, smáli se a brebentili jako děti. Lutz nastartoval motory a *Asagaj* jako by ožil, rozechvěl se vibracemi a škubal za kotevní lano. Pak se zvolna zvedl a lano se odpojilo.

Lutz zaletěl až k Friedrichshafenu a pak odbočil nad jezero. Na azurové hladině se zrcadlily zasněžené alpské štíty a ledovce ozářené sluncem. Poté vzducholoď obrátila k Wieskirche a za chvíli se už vznášela tři tisíce stop nad továrnou. Hrabě Otto se nečekaně vrátil z pilotní kabiny do salonku a hosté jenom zírali na obrovský ruksak na jeho zádech, připevněný k tělu složitou soustavou postrojů.

„Dámy a pánové, jistě jste už pochopili, že *Asagaj* je neobyčejná vzducholoď plná překvapení a zázraků. Mám pro vás připravený ještě jeden. O té věci, kterou mám na zádech, snil už Leonardo da Vinci před čtyřmi sty lety. Já jsem jeho sen změnil ve skutečnost tím, že jsem ho sbalil do plátěného ruksaku."

„Co to je?" zeptala se jedna z žen. „Zdá se, že je to hrozně těžké a nepohodlné."

„Říkáme tomu padák."

„A k čemu slouží?"

„Přesně k tomu, co naznačuje název, totiž k padání z velkých výšek." Pokynul členům posádky, kteří odsunuli dveře v boku kabiny. Hosté, kteří stáli nejblíž, ustrašeně ustoupili.

„Sbohem, drazí přátelé. Vzpomínejte na mě, až tu nebudu." S těmito slovy se rozběhl a po hlavě vyskočil otevřenými dveřmi. Ženy zaječely a zakryly si ústa, ale hned nato se tísnily spolu k muži u oken a s hrůzou hleděly pod sebe. Von Meerbachovo tělo padalo k zemi a rychle se zmenšovalo. Potom se však z velkého ruksaku vynořil dlouhý bílý pruh a otevřel se do tvaru mamutího hřibu. Smrtelný pád se přerušil a hrabě jako zázrakem visel ve vzduchu navzdory všem přírodním zákonům. Hrůza diváků se změnila v úžas, zoufalé sténání v obdivné výkřiky a potlesk. Sledovali, jak pomalu klesající postava dopadla na zem a zmizela pod bělostnou hromadou látky Hrabě Otto se z ní rychle vyhrabal a zamával cestujícím.

Lutz povolil ventily hlavní vodíkové nádrže a vzducholoď klesala pomalu jako husí peříčko, až dosedla na kýlové nárazníky. Pozemní personál se rozběhl a upevnil lano ke kotevnímu stožáru.

Když se hlavní dveře kabiny otevřely, hrabě Otto stál na prahu a vítal hosty zpátky na pevné zemi. Shlukli se kolem něj, potřásali mu

rukou a pěli na něj chválu. Potom znovu nasedli do automobilů a konvoj vyjel na zpáteční cestu k zámku. Lesem zněl nadšený smích a provolávání slávy hraběti von Meerbachovi za jeho fantastické dílo.

Formální večeře se konala v jídelně u velkého stolu z ořechového dřeva, který se dal rozložit tak, že k němu mohlo usednout až dvě stě padesát hostů. Na zvýšené galerii hrál orchestr veselé melodie. Dubové obložení neslo patinu stáří a zdobily je portréty von Meerbachových předků, lovecké scény i trofeje, hlavně jelení paroží a kančí hlavy s naleštěnými kly.

Muži si opět oblékli parádní uniformy s šavlemi a vyznamenáními, ženy oslňovaly saténem a záplavou šperků, ovšem Eva von Wellbergová všechny zastínila svou krásou a mládím a Otto ji jako obvykle zahrnoval pozorností. Nejednou ji oslovil přes celý stůl, aby ji požádal o potvrzení pravdivosti svých slov nebo o názor na věc, o níž se právě mluvilo.

Když kapela spustila sérii Straussových valčíků, hrabě tančil pouze s ní. Svým vzrůstem připomínal afrického buvola, ale měl obdivuhodně lehké nohy. V jeho náručí si Eva připadala jako rákosový stvol, který se elegantně naklání a houpá pod poryvy větru od jezera. Von Meerbach si byl dobře vědom, jak úchvatný pár spolu vytvářejí, a vychutnával si obdiv přihlížejících.

Večer se blížil k závěru. Trumpetista zahrál fanfáru, aby přilákal pozornost přítomných. Hudebníci a služebnictvo odešli do haly. Majordomus pozavíral okna a při odchodu za sebou zamkl zvukotěsné dveře, k nimž se postavila ozbrojená stráž. Vybraná společnost osaměla. Hrabě Otto neodolal pokušení oslavit svůj triumf. Chtěl, aby hosté poznali celý rozsah jeho úspěchů, chtěl se koupat v jejich obdivu.

Nejvyšší přítomný důstojník, viceadmirál Ernstvon Gallwitz, povstal, aby pronesl děkovný projev. Rozplýval se nad velkorysou pozorností hostitele a dlouze mluvil o technických divech, které ve Wieskirche viděli. Ve vhodném okamžiku řekl: „Svět a naši nepřáte-

lé se brzy seznámí s obrovskými možnostmi zázračného výtvoru hraběte von Meerbacha. Jsme zde mezi přáteli, takže vám mohu s klidným svědomím sdělit, že náš uctívaný vůdce císař Vilém Druhý se od samého počátku obzvlášť zajímal o vývoj a konstrukci tohoto mimořádného stroje. Než jsme se převlékli k večeři, podařilo se mi spojit se telefonicky s Jeho Veličenstvem a informovat ho o tom, co jsme tu dnes viděli. S potěšením vám oznamuji, že císař vydal neomezený a bezpodmínečný souhlas k tomu, aby pan hrabě okamžitě realizoval svůj odvážný plán a zasadil nepříteli drtivý úder."

Obrátil se k von Meerbachovi v čele stolu. „Dámy a pánové, jistě se nedopustím velkého přehánění, když vám řeknu, že muž, který sedí mezi námi, doslova drží výsledek války ve svých rukou. Je připraven vyrazit na impozantní cestu, která nám za předpokladu úspěšného dokončení položí k nohám celý kontinent a uvede nepřítele do totálního zmatku."

Hrabě povstal a ukláněl se aplaudujícím hostům. Zářil pýchou, ale jeho krátké poděkování admirálovi se vyznačovalo nebývalou skromností, lim více jej ostatní obdivovali

Mnohem později se v soukromém křídle zámku chystali na lůžko. Eva slyšela, jak si hrabě prozpěvuje v koupelně a občas vybuchuje smíchem.

V souladu s jeho náladou si oblékla nejsvůdnější saténovou noční košili, sčesala si vlasy na ramena, jak to měl rád, a zlehka si načernila řasy, čímž si dodala ztrápený a smutný výraz. Upravovala se a šeptala svému obrazu v zrcadle: „Ty o tom nemáš tušení, drahý Otto, ale j á dobře vím, kam máš namířeno, a pojedu tam s tebou… Do Afriky a za Medvídkem."

Hrabě vešel do ložnice v županu, který na něm viděla poprvé. Nic divného, měl šatník tak nacpaný, že se o jeho oděvy starali čtyři sloužící, kteří měli pořád co dělat. Polovinu věcí si v životě ani neoblékl. Tento župan měl zlatou a královsky purpurovou barvu, šarlatovou podšívku a šosy tak dlouhé, že zametaly podlahu. I tak křiklavý

kus oděvu dokázal nosit s přirozenou elegancí. Radost z úspěšného dne ještě nepominula a von Meerbach zářil při vzpomínce na chválu a velebení, jichž se mu dostalo. Podobné emoce u něj vždy vyvolaly zvýšené sexuální vzrušení, a jak se k ní blížil, Eva viděla, že mu jeho mužství nadzvedává hedvábí županu.

Stála uprostřed místnosti skleslá jako ztělesnění žalu. Několik vteřin si jejího rozpoložení nevšiml, ale když ji objal a začal jí laskat prsa, uvědomil si, že reaguje chladně. Odtáhl se a zahleděl se jí pátravě do obličeje. „Něco tě znepokojuje, moje milovaná?“

„Odjíždíš a já vím, že tentokrát se už ke mně nevrátíš. Už posledně jsem tě málem ztratila, když tě rozsápal lev a mě unesli vzbouření divoši z kmene Nandi. A teď se stane něco podobně strašného.“ Nechala fialové oči zaplavit slzami. „Nesmíš ode mne odejít,“ vzlykala. „Prosím tě, moc tě prosím, neodcházej!“

„Musím.“ Jeho hlas však zněl nejisté. „Víš, že nemohu zůstat. Je to moje povinnost. Dal jsem slovo.“

„Tak mě vezmi s sebou. Nemůžeš mě tady přece nechat samotnou.“

„Vzít tě s sebou?“ Z hraběte čišely rozpaky, tato možnost jej očividně nenapadla.

„Ano! Ach, prosím tě, Otto! Vezmi mě s sebou. Neexistuje žádný důvod, který by ti v tom bránil.“

„Nechápeš, o co půjde. Je to nebezpečná výprava, opravdu velmi nebezpečná.“

„Už mockrát jsem se s tebou dostala do nebezpečných situací, ale měla jsem tě po boku,“ připomněla. „Vedle tebe mi nic nehrozí, Otto. Myslím, že bych podstoupila mnohem větší riziko, kdybych zůstala tady. Co když Britové pošlou aeroplány a shodí na zámek bomby?“

„Co je to za nesmysl,“ ušklíbl se. „Tak daleko doletí jenom vzducholoď a Britové žádnou nemají.“ Přesto od ní ustoupil a zamyslel se.

Výjimečně se ho zmocnila nejistota. Za celá léta, kdy s ním Eva žila, se ani jednou vážněji nezabýval otázkou, z jakého důvodu u něj tak dlouho vydržela, samozřejmě když odmyslíme hmotný prospěch.

Jenže i tento motiv časem zeslábne. Musí ji tedy vést něco jiného. Hrabě nechtěl pátrat po její motivaci, bál se, že pravda by zranila jeho mužskou pýchu a ješitnost. Teď se jí díval zpříma do očí a položil otázku, která ho už dlouho pálila na jazyku. „Nikdy jsi mi neřekla a já jsem nikdy nenašel odvahu se tě zeptat, co ke mně ve svém srdci skutečně cítíš, Evo. Proč jsi pořád se mnou."

Tušila, že dříve či později bude této otázce čelit. Připravila si odpověď, kterou musí dát, a procvičovala ji tak často, že z ní vyzařovala přesvědčivá upřímnost.

„Jsem s tebou, protože tě miluju, a ráda bych s tebou zůstala, dokud mě budeš chtít."

Vůbec poprvé vypadal hrabě bezbranný jako dítě. Tiše, ale zhluboka vydechl. „Děkuji ti, Evo. Neumíš si představit, co pro mě ta slova znamenají."

„Vezmeš mě tedy s sebou?"

„Ano," přikývl. „Není důvod, abychom se rozdělili, dokud budeme oba žít. Kdybych mohl, oženil bych se s tebou, jak jistě víš."

„Vím, Otto. Dohodli jsme se ale, že už o tom nebudeme mluvit," připomněla. Athala, už téměř dvacet let jeho manželka a matka jeho dvou synů, vytrvale odmítala přistoupit na rozvod a zprostit ho závazků, ačkoliv na ni vytrvale naléhal. Usmál se a napřímil ramena, očividně se mu vracel obvyklý temperament a sebejistota. „Tak si sbal zavazadlo. A přiber si krásné šaty na oslavu vítězství. Letíme zpátky do Afriky."

Přiskočila k němu, stoupla si na špičky a políbila ho. Tentokrát ji zápach tabáku neodpuzoval. „Do Afriky? Ach, Otto, kdy odjíždíme?"

„Brzy, už brzy. Jak jsi dnes viděla, vzducholoď je připravená a dokonale vycvičená posádka ví, co se od ní očekává. Teď záleží všechno na měsíční fázi a na předpovědi počasí, zejména síly a směru větru. Ritter bude muset navigovat i v noci a potřebuje měsíční světlo. Úplněk připadá na devátého září. Musíme odstartovat v rozmezí tří dnů od tohoto data."

Eva po většinu noci nespala a poslouchala Ottovo hlasité chrápání. Občas se tím pronikavým zvukem probudil i on, ale vždycky jenom zafuněl a zase usnul. Eva byla vděčná za poslední příležitost zamyslet se nad dalším postupem, než nastoupí do vzducholodi a odletí. Musí poslat Leonovi ještě jednu zprávu, v níž potvrdí, že Otto odlétá do Afriky s *Asagajem* naloženým zbraněmi a zlatým pokladem pro burské vzbouřence v Jižní Africe a že s největší pravděpodobností poletí na jih údolím Nilu a přes Velkou příkopovou propadlům. Až mu sdělí přibližné datum, kdy *Asagaj* doletí, Leonovým úkolem bude za každou cenu zabránit vzducholodi v průletu a v nejhorším případě na ni zaútočit silou. Zde se však ocitla před dilematem. Má ho upozornit, že bude na palubě? Vědomí, že ji může ohrozit, by oslabilo jeho odhodlání a možná mu i zabránilo splnit vlasteneckou povinnost. Rozhodla se, že mu to neřekne. Oba se budou muset spolehnout na štěstí, až se setkají na vysokém modrém africkém nebi.

Velká válka nevypukla na základě jediného škrtu pera nebo jediného osudového prohlášení. Její bouřlivý začátek připomínal železniční katastrofu, kdy vagony narážejí jeden do druhého, a vrší se v obrovskou hromadu trosek. Jak Penrod předvídal, projevil se neblahý efekt uzavřených smluv o vzájemné pomoci. Rakousko vyhlásilo válku Srbsku, Německo Rusku a Francii a nakonec, dne 4. srpna 1914, vyhlásila Británie válku Německu. Oheň a kouř, které Lusima předpověděla, zahalily celý svět.

Obyvatelstvo nedávno sjednocené Jižní Afriky se znovu rozdělilo. Louis Botha, bývalý velitel burské armády, který kdysi bojoval spolu s generálem Janem Smutsem proti spojeným silám britského impéria, stál dnes na straně někdejšího nepřítele. Ovšem mnozí burští vůdcové Brity z duše nenáviděli a všemi silami prosazovali vstup do konfliktu po boku císařského Německa. Bothovi se nakonec podařilo získat v parlamentu těsnou většinu a mohl poslat do Londýna telegram, že britská vláda může s klidným svědomím uvolnit imperiální síly na jihu Afriky, protože on a jeho armáda převezmou ochranu

jižní části kontinentu před Německem. Londýn nabídku vděčně přijal a požádal Bothu, aby se svými vojsky pronikl do sousední Německé Jihozápadní Afriky a umlčel rádiové vysílače v Luderitzbuchtu a Swakopmundu, které odesílaly do Berlína soustavný proud životně důležitých informací o pohybu královského námořnictva v jižním Atlantiku. Botha souhlasil, ale to už mezi jeho lidmi doutnaly plameny vzpoury.

Botha byl jen jeden ze tří bývalých burských velitelů a hrdinů, kteří tvořili takzvaný triumvirát. Další dva byli Christiaan de Wet a Herculaas „Koos“ de la Rey. De Wet se již vyslovil pro Německo a všichni jeho muži šli s ním. Usadili se v opevněném ležení na okraji pouště Kalahari a Botha váhal, zda proti nim vyslat armádu. Až to udělá, povstání se rozhoří plnou silou a každý odpovědný státník se dvakrát rozmyslí, než vypustí z klece krkavčí bestii občanské války.

De la Rey zatím proti Bothovi a Británii nevystoupil, nikdo však nepochyboval, že je pouze otázkou času, než tak učiní. Nemohli tušit, že očekává na zprávu z Německa o startu vzducholodi *Asagaj*, která mu přiveze materiální a finanční pomoc. Sdělení z Berlína dostane prostřednictvím výkonné vysílačky ve Swakopmundu, který leží v Německé Jihozápadní Africe nedaleko hranic s Jihoafrickou unií.

Ve Wieskirche zatím končilo nakládání vzducholodě. Hrabě Otto von Meerbach a komodor Alfred Lutz strávili celou noc nad seznamem nákladu. Většinou spoléhali na odhad a instinkt. Člověk, který by měl zkušenost s přeletem Sahary během letních měsíců, kdy se teplota vzduchu pohybuje mezi nulou v noci až k pětapadesáti stupňům Celsia v pravé poledne, totiž neexistoval.

Asagaj nesl celkem dva a půl milionu kubických stop nosného plynu, ale denně bude nutno vypouštět ho značné objemy, aby se vykompenzovala váha spotřebovaného paliva. Jinak by došlo k přílišnému nadlehčení a vzducholoď by vystoupila do velkých výšek, kde by posádka trpěla mrazem a nedostatkem kyslíku. Hlavní nádrže naplněné po okraj pojaly 549 850 liber leteckého benzinu, 4 680 liber mazacího oleje a 25 000 liber vodní zátěže. Posádku tvořilo dvacet

dva mužů a jedna žena, jejich drasticky omezená zavazadla vážila 3 885 liber. Teoreticky zbývala kapacita pro 35 800 liber užitečného zatížení, tedy nákladu, který je možno vzít na palubu. Hrabě Otto se však rozhodl, že ponechá ve Wieskirche sedm tisíc liber minometné munice a místo toho vezme větší množství zlatých mincí. Věřil, že toto závaží nakloní misku vah ve prospěch Německa.

Všechny mince byly vyraženy z osmnáctikarátového zlata, ať už anglické sovereigny nebo německé říšské desetimarkovky. Peníze uložili do plátěných váčků a ty naskládali do masivních beden od munice a pevně přišroubovali víka. Naplnili jich celkem dvě stě dvacet a každá vážila sto deset liber, což je obvyklý náklad přenášený africkým nosičem při safari. Zlato bylo historicky navázáno na americký dolar a jeho cena se již po několik desetiletí držela na jedenadvaceti dolarech za trojskou unci. Hrabě Otto to s čísly uměl a hravě spočítal, že hodnota jeho nákladu činí téměř devět milionů dolarů. A navzdory turbulencím na finančních trzích, způsobených válkou, se rovnala dvěma milionům liber šterlinků.

„To by mělo Búrům vystačit na hodně dlouhou dobu.“ Osobně dohlížel na nosiče, kteří skládali bedny do úhledných řad po celé délce osobní kabiny vzducholodi a upevňovali je k ocelovým okům v podlaze. Na ně pak naskládali bedničky s náboji a složenými těžkými kulomety typu Maxim.

Když uložili poslední, posádce prakticky nezbylo volné místo k pohybu. Ve snaze zmírnit tento problém hrabě Otto přikázal, aby se odstranily přepážky mezi kajutami a odmontovala se lůžka. Posádka bude muset spát na dřevěné podlaze. Zařízení mapové a radiokomunikační kabiny nechal demontovat a přesunout do řídicí gondoly pod přídí. Kvůli získání prostoru došlo ke zrušení tří latrín, pro třiadvacet osob zůstala jen jedna. Nebude se rozlišovat mezi muži a ženou, mezi vysokými důstojníky a kuchařem. Prádelna byla zrušena úplně a jídelna zmenšena na polovinu. Malý elektrický vařič postačí pro přípravu kávy, polévka a ranní kaše budou za letu jediná podávaná teplá jídla. Hlad utiší uzeninami, studeným masem a suchary, kromě toho povezou sušené mléko. Na palubě nebude povolen alkohol. Jinými

slovy: vzducholoď bude očesána na holou kostru a zůstane jen to nejnutnější.

Poslední večer před odletem uspořádal hrabě banket v hangáru pod gigantickým stříbřitým trupem vzducholodi. Na poslední chvíli přivezla limuzína se šoférem ze zámku Evu. Měla na sobě letecký oděv, vysoké boty, rukavice a koženou přilbu s brýlemi. Řidič nesl její cestovní kufřík, jiné zavazadlo si nevzala.

Posádka do té doby netušila, že Eva také poletí. Díky své kráse a šarmu se stala všeobecně oblíbenou a všichni přítomní ji srdečně přivítali. Hennie du Rand ji neviděl od plavby z Mombasy. Teď se tento tvrdý a neohrabaný muž z divočiny uklonil a políbil jí ruku. Jeho společníci radostně zabouřili a Hennie zrudl jako školák.

Evu jeho pozornost dojala a pocítila osten viny za zradu, jíž se na něm dopustila, když předstírala, že nerozumí rozhovoru s burským generálem.

Hrabě Otto na ni zavolal a Eva se posadila vedle něj do čela stolu. Představil ji jako maskota výpravy. Všichni přítomní jí zatleskali a provolali slávu. Se šťastným vzrušením se těšili na dlouhou cestu, která se měla stát epopejí cestování vzduchem.

Talíře přetékaly bavorskými delikatesami, avšak alkohol byl omezen pouze na slabé pivo, protože von Meerbach chtěl mít na palubě čisté hlavy a jasné oči, až se *Asagaj* vznese k obloze.

Přesně ve dvacet jedna nula nula hrabě povstal. „*Ach so!* Přátelé, nastal čas vyrazit do Afriky.“ Další výbuch aplauzu a posádka se rozběhla na svá stanoviště. Pozemní personál odtáhl starostlivě vyváženou vzducholoď ke kotevnímu stožáru. Hrabě Otto se z improvizované radiokomunikační centrály naposled spojil s Berlínem. Císař mu osobně popřál šťastnou cestu a hodně zdaru. Hrabě vypnul vysílačku a dal komodoru Lutzovi rozkaz ke startu. *Asagaj* odhodil čelní poutací lano, pomalu se vznesl do zlatavého letního soumraku a stočil se do kurzu sto padesát pět stupňů.

Poslední týdny věnovali důkladné a detailní přípravě letového plánu, takže teď o něm nemuseli dlouze diskutovat. Lutz přesně věděl, co od něj a od jeho posádky hrabě očekává. Se zhasnutými svět-

ly vystoupali nad Bodamským jezerem na maximální letovou hladinu deset tisíc stop a zamířili k jihu. Krátce po půlnoci přeletěli několik mil západně od Savony pobřeží Středozemního moře a pokračovali dál na jih, vedeni světly italských pobřežních měst na levoboku.

Za Sicílií jim přispěchal na pomoc vítr v zádech, který je rychle zanesl k místu mezipřistání na bezejmenné pusté planině kdesi v libyjské poušti západně od Benghází. Eva stála u předního vyhlídkového okna salonu a pozorovala, jak vycházející slunce vrhá křivolaké stíny dun do proláklin v hnědavé pustině. Afrika! jásala v duchu. Čekej na mě, lásko moje. Vracím se za tebou.

Teplota stoupala každou minutou a za chvíli kolem nich vířil žhavý vzduch jako vlny oceánu. Váha vzducholodi klesla o šest tisíc liber paliva a oleje spotřebovaného čtyřmi rotačními motory a slunce zahřálo vodík v nádržích, čímž se zvýšil vztlak. *Asagaj* nezadržitelně stoupal a Lutz musel vypustit 230 000 kubických stop nosného plynu. Vzducholoď však stále stoupala a v patnácti tisících stop začala posádka pociťovat nedostatek kyslíku. Teplota v řídicí kabině se zvýšila na dramatických dvaapadesát stupňů Celsia. Strojník musel střídavě zastavovat motory, aby se ochladily a do systému se mohl načerpat čerstvý olej.

Letěli se šestistupňovým nakloněni podélné osy a rychlost poklesla ze sta uzlů na pětapadesát. *Asagaj* přestával reagovat na kormidlo. Pak zakašlal levý přední motor a ztichl. Po ztrátě tahu se vzducholoď zastavila a klesla z třinácti na šest tisíc stop, než zase poslechla výškové kormidlo a narovnala se. Při alarmujícím poklesu se uvolnila část nákladu.

I von Meerbacha nevyzpytatelné chování vzdušného plavidla v přehřátém vzduchu šokovalo a bez námitek souhlasil s Lutzovým návrhem, aby přistáli, po zbytek dne zůstali na kotvě a pokračovali v cestě až večer. Komodor si daleko vpředu vybral výstupek černé horniny čnějící z pouštního písku, o který by se mohl zachytit hák kotvy, vypustil značnou část nosného plynu a snesl se k zemi.

Ocitli se pouhých padesát stop nad zemí, když z úkrytu mezi dunami vyjela tlupa jezdců ve vlajících bílých burnusech. Cválali vy-

schlým říčním korytem, nad hlavou mávali šavlemi a stříleli na vzducholoď z ručnic s dlouhými hlavněmi. Jedna z kulek roztříštila okno vedle hraběte a zasypala ho sprškou skla. Podrážděně zaklel a přiskočil k těžkému kulometu upevněnému v přední části gondoly.

Vsunul první náboj do komory a sklonil hlaveň na pohyblivé lafetě. Vypálil krátkou dávku do přední řady Arabů a rozprášil ji. Tři koně padli i s jezdci. Stočil kulomet doprava a znovu stiskl spoušť. Další čtyři koně spadli do písku a strhli jezdce s sebou. Zbytek banditů se rozprchl. Eva spočítala ztráty nepřítele. Sedm mužů vyřazeno ze hry, dva koně bez jezdců cválali za ostatními.

„Nemyslím, že by se vrátili," prohodil von Meerbach nenuceně. „Postavte hlídky, Lutzi. V osm večer, až se ochladí, rozběhneme motory a odstartujeme."

Poslední telegram, který pan Goolam Vilabjhi dostal od své neteře ve Švýcarsku, obsahoval pouze jednu skupinu čísel. Leon ji dekódoval a zjistil, že Eva splnila slib a oznámila datum startu *Asagaje* z Wieskirche. V předchozí zprávě mu sdělila jméno vzducholodi a její typové označení Mark ZL71. Kromě toho uvedla předpokládanou trasu do Jižní Afriky. Na základě těchto údajů Leon odvodil, kdy asi vzducholoď poletí přes Velkou příkopovou propadlinu. Teď už potřeboval jenom taktický plán, který by skýtal naději dostat obrovské vzdušné plavidlo na zem a zmocnit se jeho posádky a nákladu. Jenže Penrod odjel a Frederick Snell by mu mohl naházet pod nohy tolik klacků, že by se přes ně nedostal. Zůstal tedy na všechno sám.

Nebyl tak docela nepřipravený. Hrabě Otto nechal po svém převozu z Nairobi do Německa v táboře Tandala spoustu knih a časopisů, většinou odborných technických publikací. Jedna z nich obsahovala rozsáhlý ilustrovaný článek věnovaný konstrukci a ovládání velkých řiditelných vzducholodí. Leon tedy viděl obrázky různých typů a pochopitelně také Mark ZL71. Nyní si článek znovu vyhledal a pečlivě pročetl.

Ne že by mu pomohl, spíš ho připravil o elán. Vzducholoď byla tak veliká, tak dobře chráněná a plula tak rychle a tak vysoko, že se zdálo nemožné najít nějakou mezeru, jak se k ní dostat. Představil si

srovnání malého *Motýla* a této vzdušné obludy – myška vedle lva s černou hřívou.

Vzpomněl si na Lusimino proroctví, když k ní poprvé přivedl Evu. Vykreslila obraz velké stříbrné ryby zahalené ohněm a dýmem. Ilustrace v časopise jí odpovídala: rybí tvar trupu, kormidlo jako mohutná ocasní ploutev. Leon nepochyboval, že ve svém věšteckém snu viděla právě vzducholoď. Uvažoval, jestli by mu neřekla víc, ale nepokládal to za moc pravděpodobné. Lusima své všeobecné proroctví nikdy nekonkretizovala. Řekla vám podstatu a vysvětlení nechala na vás.

Leon se cítil osamělý a izolovaný. Ztratil Evu a nedělal si iluze, že by se s ní ještě někdy setkal. Jako kdyby přišel o nějakou životně důležitou část těla. I Penrod odjel. Nemyslel si, že by po posledních událostech svého strýce někdy postrádal, ale teď mu citelně chyběl. Potřeboval pomoc a radu a zbyla mu jediná osoba, na kterou se mohl obrátit.

Zavolal Manyora, Loikota a Ishmaela a oznámil jim: „Letíme na Lonsonyo."

Během půlhodiny byli ve vzduchu a přes Velkou příkopovou propadlinu mířili k Percyho táboru. Přistáli na improvizovaném letišti a Leon našel tábořiště ve značném nepořádku. Hennie du Rand a Max Rosenthal dávno odjeli a Leon se kvůli Evě nemohl každodennímu chodu tábora věnovat, takže ho ponechal na starosti svým nezkušeným zaměstnancům.

Neutěšeným stavem Percyho tábora si však nelámal hlavu. Budoucnost byla nejistá a přinejmenším do ukončení válečného stavu nemohl čekat žádné klienty zajímající se o lov. Možná potrvá léta, než si u něj někdo objedná safari. Zdržel se jen tak dlouho, než si vybral koně a sbalil potřebnou výstroj, a vydal povel k odjezdu. Cválali k modravé siluetě hory rýsující se proti západnímu obzoru. S každou mílí, o kterou se k ní přiblížili, mu stoupala nálada.

Večer se utábořili při úpatí Lonsonya. Leon dlouho seděl u skomírajícího ohníčku a hleděl na temný masiv zakrývající hvězdnatou nádheru africké noční oblohy. Zjistil, že si horu prohlíží jako nikdy

předtím. Poprvé v ní viděl potenciální bitevní pole, nad nímž se už možná brzy postaví maličký *Motýl* proti hrozivé mase von Meerbachova *Asagaje.*

Nejvíce ho znepokojovala skutečnost, že bude muset čekat, až mu Loikotovi *chungaji* oznámí, že spatřili vzducholoď, a teprve potom bude moci odstartovat k útoku. Ocitne se tak ve značné nevýhodě. *Asagaj* poletí ve výšce deset tisíc stop, což představuje hranici dostupu *Motýla.* Leon bude muset vystoupat nad vrchol Lonsonya a ještě výš. To si vyžádá plný výkon všech čtyř motorů a odčerpá prakticky celou zásobu paliva. A jestli budou meteorologické podmínky, to znamená rychlost a směr větru, jeho teplota a vlhkost, přát vzducholodi, přeletí ho a zmizí ještě dřív, než se Leon dostane na potřebnou hladinu.

Představa tak drtivé porážky mu brala odvahu a elán. Těžce deprimovaný se Leon zlostně zahleděl na mohutnou horu. V tom okamžiku její vrchol ozářil blesk, který uhodil kdesi daleko u jezera Natron. Masiv v té chvíli vypadal jako předpolí nepřátelské pevnosti, obtížná překážka, kterou musí překonat.

Jenže vtom náhodná hra světel a stínů změnila Leonovu perspektivu. Vyskočil, až převrhl hrnek s kávou. „Proboha, co se to se mnou děje!“ vzkřikl k nebesům. „Celou dobu jsem to měl přímo před nosem a neviděl to. Lonsonyo není překážka, nýbrž odrazový můstek!“ Nápady z něj najednou tryskaly jako voda z protržené přehrady.

„Ta otevřená planina v deštném lese, kterou jsme s Evou objevili! Hned jak jsem ji tenkrát spatřil, bylo mi jasné, že je důležitá. Je to přirozená startovací dráha na nejvyšším bodě Lonsonya. S padesáti silnými muži vyklučím za pár dní porost natolik, že tam budu moci přistát a zase vzlétnout. Nebudu se muset *za Asagajem* honit. Stačí mi počkat na vrcholu hory, až ke mně přiletí. A nejdůležitější je, že se mohu pustit do souboje s výhodou větší výšky. Místo pracného šplhání se na něj vrhnu shora jako dravec.“ Vzrušením spal sotva pár hodin a dlouho před východem slunce již svižným tempem stoupal po stezce k vrcholu.

Máma Lusima na ně čekala pod svým oblíbeným stromem vedle pěšiny. Pozdravila syny a vybídla je, ať se posadí vedle ní. „Tvoje květina s tebou není, M'bogo." Neptala se, konstatovala skutečnost. „Odešla do země daleko na severu."

„Kdy se vrátí, mámo?" zeptal se Leon.

Usmála se. „Nechtěj vědět to, co nám není určeno. Přijde, až se čas naplní."

Leon bezmocně pokrčil rameny. „Tak si promluvme o tom, co nám *je* určeno. Chci tě o něco požádat, mámo."

„U mé chýše na tebe čeká padesát mužů. Mkuba Mkuba naštěstí svým bleskem vyčistil větší část mýtiny." Šibalsky na něj mrkla. „Ale ty tomu nevěříš, můj synu, že?"

Lusima doprovodila výpravu k mýtině nad vodopádem. Seděla ve stínu a dívala se, jak její muži pracují. Leon brzy pochopil, proč přišla. Pod jejím dohledem vesničané dřeli jako posedlí běsy a kolem poledne druhého dne již mohl odkrokovat rozměry plochy, kterou vyčistili. V řídkém vzduchu daným velkou výškou bude muset přistávat při vysoké rychlosti, aby se letoun nezřítil. Posadit *Motýla* na tak krátkou dráhu si vyžádá veškeré jeho pilotní umění. Nebýt příznivého sklonu svahu a tvářnosti terénu, asi by to nedokázal. Dráha se nacházela přímo na okraji skalní stěny a vedla mírně do kopce. Když přiletí od údolí, svah ho po dosednutí zbrzdí. Při startu z kopce se zase rychleji rozjede a za hranou útesu může sklonit nos letadla a získat potřebnou rychlost.

„Čekají nás zajímavé časy," řekl si pro sebe. K podstatě problému se zatím ve svých úvahách nedostal. Pokud všechno vyjde, jak doufá, *Asagaj* se přiblíží od severu a nepoletí výš než deset tisíc stop nad mořskou hladinou, aby posádka netrpěla nedostatkem kyslíku.

Hrabě Otto nemůže přeletět Velkou příkopovou propadlinu, aniž by ho někdo z Loikotových bystrookých zvědů nezahlédl. *Chungaji* Leona upozorní na přílet vzducholodi a on bude mít dost času vzlétnout do bojového postavení. „Ale co potom?" ptal se sám sebe. „Pustím se s ním do střeleckého souboje?"

Usmál se té absurdní představě. Podle obrázků v časopise bude *Asagaj* vybaven nejméně třemi, ale spíše čtyřmi těžkými kulomety na pevných střeleckých stanovištích, obsluhovanými zkušenými německými letci. Pustit se do nich se dvěma Masaji vyzbrojenými služebními puškami by představovalo inovativní způsob spáchání sebevraždy.

Z Hugha Delamerea se mu podařilo vymámit dva ruční granáty a pohrával si s myšlenkou vyletět nad vzducholoď a jeden hodit na kopulovitý vnější obal trupu, který obsahuje dva a půl milionu kubických stop vysoce hořlavého vodíku. Jenže granáty měly jen šestisekundové zpoždění a *Motýl* by se ocitl nebezpečně blízko epicentra gigantického výbuchu.

„Musí existovat lepší plán než se nechat usmažit," přemítal nahlas. „Hlavně abych na něj přišel dřív, než bude pozdě." Podle posledního telegramu ze Švýcarska měl *Asagaj* odstartovat z Wieskirche za pět dní. „Ještě jsem ani neměl možnost vyzkoušet dráhu. Hned zítra se musíme vrátit do Percyho tábora a přiletět s *Motýlem* sem nahoru."

Rozhodl se, že přespí v Lusimině chýši a s prvním světlem sestoupí z hory. Seděli s Lusimou vedle sebe u ohně a dělili se o misku maniokové kaše k večeři. Měla sdílnou náladu a Leon toho využil a zavedl řeč na Evu. Snažil se z věštkyně vymámit nějaké poznatky nebo návrhy ohledně střetnutí, které ho čeká. Podle jiskřiček v tmavých očích poznal, že jeho adoptivní matka přesně ví, o co mu jde, ale nechce odpovědět. Vytrval a halil otázky do co nejnevinnějšího hávu. Opakovaně vyjadřoval svou věrnou lásku k Evě.

„Květinka je takové lásky hodna," souhlasila Lusima.

„Přesto ode mě odešla a já si zoufám, že už ji nikdy neuvidím."

„Nesmíš zoufat, M'bogo. Bez naděje není nic."

„Jednou jsi s námi mluvila o velké stříbrné rybě, mámo. O rybě, která přinese z nebe poklad a lásku."

„Stárnu, můj synu, a stále častěji mluvím hlouposti."

„Tak tohle je první a jediná hloupost, kterou od tebe slyším, mámo.“ Leon se na ni usmál a ona mu úsměv oplatila. „Zdá se, že ta ryba, na kterou jsi zapomněla, se brzy vznese k nebi.“

„Všechno je možné, ale co já můžu vědět o rybách?“

„Já jsem se ve své vlastní hlouposti domníval, že mi jako moje matka třeba dokážeš říct, jak tu rybu bohatství a lásky polapit.“

Věštkyně dlouho mlčela a pak zavrtěla hlavou. „O chytání ryb taky nic nevím. Na to by ses měl zeptat rybářů. Třeba by tě poučili ti, co žijí u jezera Natron.“

S úžasem na ni hleděl a pak se plácl do čela. „Já blbec! Bože, mámo, tvůj syn je korunovaný pitomec! Jezero Natron! No samozřejmě! Rybářské sítě! Tak tohle ses mi snažila naznačit!“

Leon s Manyorem nechali Loikota a Ishmaela na Lonsonyu a spěchali do Percyho tábora. Náklad letounu omezili kvůli plánovanému přistání na vrcholu hory na to nejnutnější a okamžitě odstartovali k jezeru Natron.

Tentokrát Leon neriskoval přistání do bažiny a dosedl na pevný podklad sodné pánve. Po delším vyjednávání jim náčelník rybářské vesnice přenechal za přiměřený obnos čtyři staré potrhané sítě, každou asi dvě stě kroků dlouhou. Vzhledem k tomu, že se dlouho nepoužívaly, byly na troud vyschlé, ale i tak jejich váha značně zatížila rotační motory. Leon musel letět čtyřikrát, vždycky s jednou sítí, a každé přistání na vrcholu hory znamenalo výzvu jeho pilotnímu umění. Musel se přiblížit rychle, těsně nad pádovou rychlostí, a ztěžka dosednout, což namáhalo podvozek na hranici únosnosti.

Odpoledne druhého dne měl všechny čtyři sítě rozložené na otevřeném prostranství. Sešili je po dvou, takže získali dva pásy síťoviny dlouhé zhruba čtyři sta kroků.

Nebude mít příležitost nacvičit skládání a rozvinování sítí, natož s nimi experimentovat. Vyrazí rovnou do akce proti vzducholodi a bude mít jedinou šanci sítě roztáhnout. Doufal, že se mu při prvním útoku podaří do vrtulí obou zadních motorů *Asagaje* zamotat pletivo

a zpomalit ho do té míry, že bude mít dost času vrátit se pro druhou síť, vzlétnout a útok opakovat, tentokrát zepředu.

Jeden z mnoha kritických aspektů plánu představovalo složení sítě tak, aby vyklouzla z bombovnice *Motýla* a za letounem se rozmotala do plné délky. Jakmile se pletivo zachytí do vrtulí, Leon uvolní konec sítě z háků, aby jej nestáhla z oblohy. Musí mít možnost vzdálit se bez jakýchkoliv překážek. Pokud se mu to nepodaří, vzducholoď ho potáhne ocasem napřed za sebou a trup ani křídla takové namáhání nevydrží. Rovnice obsahovala tolik nevypočitatelných faktorů, že úspěch bude záviset na dobrém odhadu, dokonalé týmové práci, bleskurychlé reakci na všechny nepředvídatelné okolnosti a zejména na obrovské dávce starého dobrého štěstí.

Večer čtvrtého dne stál *Motýl* na začátku krátkého pruhu vyčištěné půdy s nosem obráceným po svahu. Na konci dráhy padala kolmo dolů skalní stěna. Dvacet nosičů čekalo v pohotovosti za letounem. Až nastane rozhodující okamžik, spojenými silami letadlo roztlačí a ulehčí mu start.

Každý den za svítání a za soumraku stál Loikot na útesu a vyměňoval si výkřiky s ostatními *chungaji* po celém území Masajů. Zdálo se, že každý *morani* v oblasti upírá zrak na severní oblohu. Každý doufal, že to bude on, kdo první spatří stříbrné rybí monstrum.

Leon a jeho posádka seděli pod provizorním slunečníkem za trupem letounu. Až přijde smluvené znamení, zaujmou během několika vteřin místa v kokpitu. Teď už jim nezbývalo než čekat.

Zdálo se jí, že před ní vyrostla obrovská zeď, která sahala od písečných dun až k mléčné modři nebe. Eva osaměla v řídicí gondole vzducholodi. *Asagaj* kotvil v denním žáru a Eva držela hlídku jako všichni důstojníci. Členové posádky buď odpočívali po celonočním letu, nebo opravovali a seřizovali hlavní motory. Hrabě Otto nahlas klel v přední gondole nad levým motorem, který navzdory čtyřhodinovému úsilí mechaniků odmítal naskočit. Nakonec museli demontovat kryt klikové hřídele, aby se dostali k místu poruchy.

Eva věděla, že nemůže lehkomyslně vyvolat poplach. Několik minut ještě váhala, ale žlutá stěna už úplně zakryla východní obzor a s děsivou rychlostí se přibližovala. Teď viděla, že není jednolitá a pevná. Vířila a převalovala se jako husté mraky žlutého kouře. Náhle pochopila, na co se dívá. O tomto nebezpečném přírodním jevu četla v knihách, jejichž autoři cestovali přes poušť. „Chamsín," vydechla a skočila k lodnímu telegrafu. Poplachový klakson přehlušil všechny ostatní zvuky.

V hlavní kabině vstávali členové posádky z matrací a v polospánku mžourali na blížící se písečnou bouři. Někteří oněměli šokem nad její mohutností a zuřivostí, jiní v panice a zmatku něco vzrušeně drmolili.

Hrabě Otto vyběhl z gondoly porouchaného motoru na spojovací lávku. Věnoval bouři jen letmý pohled a hned se ujal velení. Během minuty se rozběhly tři zbývající motory a von Meerbach signalizoval obsluze, aby uvolnila kotevní lano na přídi.

Levý přední motor mlčel, technikům se pořád nepodařilo jej nastartovat. „Převezměte řízení, Lutzi!" křikl na komodora. „Já musím dolů rozběhnout ten zatracený motor." Vyběhl na lávku a sklouzl po žebříku do gondoly.

Lutz přiskočil k hlavnímu panelu a otevřel naplno plynové ventily. Do nosných komor vzducholodi proudil vodík tak rychle, že se nos *Asagaje* vystřelil k nebi a Eva spolu s několika muži, kteří se stejně jako ona nedrželi, spadla na podlahu, jež se jí v ostrém úhlu zvedla pod nohama. Vzducholoď nadnášená nosným plynem prudce stoupala.

Barometrický tlak klesal tak rychle, že se ručička manometru bláznivě roztočila. Velitel lodi Lutz trpěl zánětem dutin a teď zakvílel bolestí a přitiskl si dlaně k uším. Po tváři mu tekl pramínek krve z prasklého bubínku. Předklonil se a padl na kolena. Na můstku nebyl žádný důstojník, který by mohl převzít řízení. Eva se vyškrábala na nohy a přitahujíc se za zábradlí vylezla k Lutzovi dříve, než bolestí ztratil vědomí. „Co mám dělat?" zvolala zoufale.

„Vypustit plyn," zasténal. „Ze všech komor. Červené páky." Natáhla ruku k ovladačům a vší silou je stáhla dolů. Slyšela, jak z ventilů nad střechou kajuty syčí unikající vodík. Vzducholoď poskakovala a otřásala se, ale nekontrolované stoupání se přibrzdilo a ručička manometru zpomalila dosavadní divoké otáčky.

Hrabě Otto vystoupil po žirafím krku žebříku z přední motorové gondoly, kde opravoval porouchaný stroj, na otevřenou závěsnou lávku a zuby nehty se přidržoval zábradlí, aby při divokých manévrech vzdušeného plavidla nepřepadl do volného prostoru jako kamínek vržený z praku. Od Evy ho dělilo asi padesát stop a naléhavě na ni volal: „Oba motory na pravoboku plný výkon!"

Instinktivně ho poslechla. Motory zaburácely a svým tahem působily proti otáčení *Asagaje* kolem svislé osy. Vzducholoď se na okamžik stabilizovala, což hraběti umožnilo pustit se zábradlí a rozběhnout se po lávce. Vřítil se do řídicí kabiny v momentě, kdy se plavidlo znovu začalo točit. Přiskočil k Evě, chopil se ovládacích pák a rychle přizpůsobil své pohyby vzducholodi. Uklidnil obrovitý stroj jako splašeného koně, ale než se mu to podařilo, *Asagaj* vystoupal do čtrnácti tisíc stop a úpěl pod nárazy větru. Nejsilněji ovšem bouře zuřila hluboko pod trupem. Ve výšce devět tisíc stop se vzducholoď vymanila z jejích spárů a na rovném kýlu pokračovala k jihu. Utrpěla však vážné šrámy. Levý přední motor už nikdo neopraví a řada podpěr v masivní kostře plynových nádrží se zlomila. Vnější obal se na poškozených místech prohnul, ale *Asagaj* pořád mohl letět osmdesátiuzlovou rychlostí a zabezpečovací lana poutající jeho náklad pevně držela.

Vpředu se pod nimi klikatil Nil, korytem hluboko zařízlým do pouštní krajiny. Náhle se k životu probudila vysílačka a hrabě Otto sebou překvapeně trhl. Byl to první kontakt od startu z Wieskirche.

„Volá námořní vysílací stanice ve Walvis Bay na jihozápadním pobřeží," oznámila obsluha. „Žádají zabezpečené spojení s hrabětem von Meerbachem. Mají pro vás naléhavou tajnou zprávu."

Hrabě Otto předal kormidlo Thomasů Buelerovi, prvnímu důstojníkovi, a nasadil si sluchátka. Vypnul zvuk do reproduktorů, takže

hlášení slyšel jen on. S napětím poslouchal a postupně rudnul vztekem. Pak přerušil spojení, odešel k přednímu oknu a dlouho hleděl na veletok vinoucí se hluboko dole.

Konečně se zdálo, že dospěl k obtížnému rozhodnutí, a zavrčel na Buelera: „Za deset minut se kompletní posádka vzducholodi shromáždí v hlavní kabině. Chci, aby se posadili na podlahu uprostřed paluby do dvou řad obličejem dopředu. Přednesu důležité prohlášení.“ Otočil se a zmizel v miniaturní kajutě, o kterou se dělil s Evou.

Když se zase objevil, Evu zamrazilo. Místo kovových kleští si k protéze namontoval ocelový obušek opatřený hroty. I posádka hleděla se strachem a obavami na hrozivou zbraň. Von Meerbach se postavil před dvě řady sedících mužů. Mlčky jednoho po druhém propaloval očima, až se začali potit a neklidně se ošívali. „Pánové,“ oslovil je ledovým hlasem, „máme na palubě zrádce.“ Nechal je zamyslet se nad závažností obviňujícího sdělení. „Nepřítel se dozvěděl o naší misi. Získal informace týkající se naší trasy a časového plánu. Berlín nám přikazuje ukončit akci.“

Náhle zvedl ozbrojenou paži a praštil jí do mapového stolku. Deska se rozbila na třísky. „Já se nevrátím,“ zavrčel. „Vím, kdo je ten zrádce.“ Pomalu prošel kolem první řady sedících mužů a zastavil se u Evy. Škubla sebou a připravila se na nejhorší. „Nepatřím mezi muže, kteří odpouštějí zradu. A zrádce se o tom brzy přesvědčí.“ Eva se musela ovládat, aby nezaječela, nerozběhla se na lávku a neskočila přes zábradlí. Raději zemře rychlou, čistou smrtí, než se nechat zmasakrovat tou ocelovou pěstí. Von Meerbach jí položil dlaň na hlavu. „Přemýšlíš, kdo to je?“ zašeptal.

Otevřela ústa k hlasitému protestu, aby ho vyprovokovala. Potom však ucítila, jak zvedl ruku a vydal se podél řady. Hrdlo jí zaplavila teplá žluč a musela zmobilizovat všechny síly, aby se nepozvracela hrůzou.

Hrabě Otto se na konci řady mužů otočil a vracel se k Evě. Zdálo se jí, že má vnitřnosti plné horké vody a hrozně se jí chtělo na záchod. Von Meerbach se zastavil a Eva se trhaně nadechla. Znovu stál těsně za ní.

Uslyšela úder a málem vykřikla. Rána nezněla tak hlasitě, jako když hrabě roztříštil mapový stolek. Tlumené vlhké žuchnutí a do něj zřetelný zvuk drcené kosti. Prudce se otočila. Hennie du Rand padl tváří na podlahu. Hrabě stál nad ním a znovu a znovu do něj bušil obrněnou pěstí. Zvedal kyj vysoko do vzduchu a opíral se do něj veškerou silou. Konečně se napřímil. Ztěžka oddechoval a obličej měl potřísněný kapkami krve.

„Hoďte toho prašivého psa přes palubu," přikázal mírnějším tónem a usmál se. „Vždycky vás zradí ti, kterým nejvíc důvěřujete. Opakuji, pánové, není cesty zpět. Nesmíme však připustit, aby se náklad dostal do rukou Britů. Udržíme-li stávající rychlost, zítra kolem poledne doletíme do Arushi na německém území a budeme mít nejhorší za sebou."

Pomalu vyšel z kabiny a Eva si zakryla oběma rukama oči. Dva členové posádky popadli Hennieho za kotníky, vytáhli ho na lávku, přehodili přes zábradlí a nechali spadnout do údolí Nilu hluboko dole. Eva tiše plakala a každá slza ji pálila v oku jako včelí žihadlo.

Měsíc v úplňku zářil jako zlatá mince nízko nad skalnatým okrajem Velké příkopové propadliny. Eva se vzbudila, uchýlila se k přednímu pozorovacímu oknu a dívala se, jak zemská družice klesá pod temný horizont, zahalená hustým závojem mraků, které přivál monzun od Indického oceánu. Než měsíc úplně zmizel, první jitřní paprsky pozlatily stříbrnou kopuli trupu a zakrátko již krajina vystupovala ze stínů noci. Eva spatřila důvěrně známý obrys hory Lonsonyo a srdce se jí prudce rozbušilo v hrudi. Každý detail měla nesmazatelně vyrytý do paměti. Poznala načervenalé útesy nad jezírkem královny ze Sáby, viděla, jak se pění hladina pod vodopádem. Jako kdyby byl Leon zase s ní. Obrazotvornost jí vykreslila každou plošku, každou linii jeho těla, jak stál pod kaskádou, smál se na ni, škádlil ji a zval ji k sobě.

Ach, lásko moje, naříkala němě, kde jsi? Uvidím tě ještě někdy?

Vtom se před ní jako zázrakem vynořila jeho krásná tvář, tak blízko, že kdyby natáhla ruku, dotkla by se opálené pokožky. Hleděl jí do očí. Zážitek trval jen zlomek vteřiny, ale viděla, že ji poznal. A pak zmizel stejně náhle, jako se objevil.

Leon ještě spal zabalený v přikrývkách. V polospánku slyšel vzdálené hlasy, volání mladých zvědů do předjitřního ticha. Něco v jejich tónu ho zalarmovalo. A to už mu Loikot třásl oběma rameny a budil ho. „M'bogo!" Hlas se mu chvěl vzrušením. „Blíží se stříbrná ryba. *Chungaji* ji viděli. Bude tady, než slunce vystoupí nad horizont."

Leon vyskočil z lůžka, už úplně probraný. „Startujeme!" křikl na Manyora. „Číslo jedna na levoboku." Vyškrábal se na spodní křídlo *Motýla* a skočil do kokpitu.

„Sání!" houkl další rozkaz a otočil ovladačem karburátoru. Zdálo se, že letoun je stejně dychtivý vyrazit na lov jako on. Motory naskočily po prvním otočení vrtulí. Čekal, až se zahřejí na provozní teplotu, a zahleděl se na oblohu. Podle rychlého pohybu mraků poznal, že silný vítr od oceánu fouká rovnoběžně s krátkou a úzkou přistávací dráhou. Lepší vítr pro start si přát nemohl. Jako by se na něj bohové lovu zářivě usmívali.

Loikot a Ishmael se vyšplhali do kokpitu, a když za nimi vlezl i Manyoro, bylo na palubě docela těsno. Leon přidal plyn a *Motýl* se rozjel. Masajští nosiči se opřeli do odtokových hran křídel a ze všech sil zabrali. Letoun nabíral rychlost, ale s těžkým nákladem nedokázal akcelerovat jako jindy. Blížili se k hraně útesu a *Motýl* zdaleka nedosáhl vzletové rychlosti. Pud sebezáchovy nutil Leona dupnout na brzdy, aby nepřepadli do hlubiny. Vzepřel se přirozeným instinktům a tlačil páky přípustí na doraz. Motory zaburácely a pilot ucítil závan větru do obličeje. Nenadálý zbloudilý poryv pronikl pod křídla a lehce stroj nadzvedl. Leon se v prvním okamžiku bál, že ani to nebude stačit. *Motýl* balancoval na pokraji pádové rychlosti a jedno křídlo pokleslo. Pilot nemilosrdně sklonil nos letadla k zemi. Cítil, jak se

křídla zakusují do vzduchu, a najednou letěli. Nechal stroj klesat, a teprve když ručička rychloměru ukázala sto uzlů, přitáhl řídicí páku k sobě, vyrovnal let a začal stoupat. Po přestálé hrůze si oddechl úlevou. Chvíli stáli na prahu smrti.

Zapomněl na strach a podíval se před sebe. Všichni najednou spatřili obrovskou stříbrnou rybu zářící v ranním slunci. Domníval se, že je na setkání s ní připraven, ale zjistil, že se hluboce mýlil. Pouhá velikost *Asagaje* ho vyděsila. Vzducholoď se vznášela několik set stop pod *Motýlem* a málem ho již podletěla. Stačilo několik minut a byli by ji navždy ztratili. Letadlo se však nacházelo v dokonalé pozici pro útok, nahoře a vzadu, ve slepém bodu, kde je posádka nemohla zahlédnout. Leon sklonil nos a zahájil štvanici. Rychle se blížil ke vzducholodi, která mu postupně zakryla prakticky celé zorné pole. Všiml si, že levý přední motor nefunguje, vrtule stála nehybně jako strážný ve službě. Dvě zadní motorové gondoly visely pod zádí za kabinou pro cestující a náklad. Přibližovací manévr Leona tak zaujal, že málem zapomněl dát posádce povel k rozvinutí sítě.

Byl si vědom, že tohle je snad nejkritičtější okamžik celé akce. Do rozložené síťoviny se mohl snadno zamotat hlavní podvozek nebo ocasní kolečko. Východní monzun však odsunul těžké záhyby lehce stranou a čtyři sta kroků dlouhá síť se rozvlnila za letounem. Leon nechal *Motýla* klesnout podél plynových nádrží vzducholodi a pomalu ji předháněl, až se ocitl vedle pozorovací kabiny a velitelského můstku.

Pohled na živé lidské bytosti za sklem okna v něm vyvolal šok. Do této chvíle vnímal *Asagaj* jako obludu oproštěnou od všeho lidského. Jenže teď viděl z necelých padesáti stop hraběte von Meerbacha, jenž ho vztekle pozoroval a ústa se mu pohybovala, jak řval kletby, které zanikly v burácení motorů. Pak se hrabě otočil a přiskočil k těžkému kulometu upevněnému na boku můstku.

Leon strnul zděšením, když spatřil Evu, dosud zakrytou Němcovým tělem. Zlomek vteřiny se díval do zmateně rozšířených fialových očí. Von Meerbach škubal uzávěrem a natáčel objemnou, vodou chlazenou hlaveň k letadlu. Leon se probral z šoku a položil

Motýla na křídlo v okamžiku, kdy hrabě Otto vypálil první dávku. Trasovací kulky se stáčely obloukem k němu, avšak Leon strhl letadlo a přeletěl před můstkem. Střely skončily vysoko a daleko za ním.

Dva zadní motory *Asagaje* visely pod kýlem, vrtule nechráněné a zranitelné. Leon se ohlédl na dlouhý pás, který *Motýl* táhl za sebou, odhadl vzájemnou rychlost a polohu obou vzdušných plavidel a natáhl síť přes roztočené vrtule. Lopatky se zachytily do propletených provazů a okamžitě je namotaly do objemných tvrdých balů, které udusily motory. Stalo se to tak rychle, že se Leon málem dopustil fatální chyby.

„Odepnout síť!“ zařval na Manyora, který naštěstí bleskurychle zareagoval a oběma rukama škubl za uvolňovací páku. Přídržné karabiny se otevřely a mohutná zátěž odpadla těsně předtím, než strhla letoun z oblohy. Obrovské kormidlo vzducholodi škráblo o horní nosnou plochu – tak těsně pod ním *Motýl* proletěl, než se dostal do volného prostoru. Leon zvedl letadlo a opět zaujal polohu ve slepém bodu nad a za *Asagajem.* Dávka z těžkého kulometu proletěla na jeho vkus příliš blízko. Tu chybu už nezopakuje.

Ze zadních motorů vzducholodi se kouřilo. Těžká, pevná síťovina se omotala kolem nálitků vrtulí a ostatních pohyblivých částí tak těsně, že je zasekla. *Asagaj* již nereagoval na kormidlo. Poslední činný motor vpředu neměl takový výkon, aby udržel obrovskou masu proti silnému bočnímu větru. Vzdušný koráb se naklonil a nezadržitelně se sunul k rozeklané skalní stěně Lonsonya. Kormidelník ždímal ze stroje každou kapku tažné síly a motor nevydržel a přehřál se. Zpod jeho krytu se vyvalila oblaka modrého kouře.

Hrabě Otto přiskočil ke kormidelníkovi, chytil ho za ramena a odhodil jej stranou. Nešťastník narazil hlavou do okna a skácel se v bezvědomí na podlahu. Ze zlomeného nosu mu tekla krev. Von Meerbach se chopil kormidelního kola a zahleděl se na útes vzdálený necelou míli. Vzducholoď plula nejméně tisíc stop pod vrcholem. Zbývala jediná možnost, jak se vyhnout nárazu do skály – okamžitě naplnit komory nosným plynem, rychle nabrat výšku a pokusit se horu přeletět. Hrabě otočil hlavním ventilem přívodu a naplno jej

otevřel. Místo hučení vodíku trubkami se ozvalo slabé zasyčení, a přestože se vzducholoď otřásla, stoupala jen velmi líně.

„Nádrže s plynem jsou prázdné!“ zařval von Meerbach vztekle. „Přišli jsme o všechen vodík nad pouští, když jsme bojovali s písečnou bouří. Nezvládneme to. Narazíme do útesu. Budeme muset vyskočit! Rittere, rozdejte padáky Je jich dost pro všechny.“

Ritter se rozběhl v čele několika členů posádky ke skladišti za můstkem a za chvíli už dveřmi létaly padáky a skládaly se na hromadu. Muži zpanikařili a začali se k nim tlačit. Hrabě Otto je odstrčil mocnými rameny, popadl do každé ruky jeden a vyrazil k Evě. „Nasaď si ho!“

„Nevím, jak se s ním zachází,“ protestovala.

„No, máš zhruba dvě minuty, aby ses to naučila,“ odsekl příkře a nasadil si popruhy přes ramena. „Po výskoku napočítáš do sedmi a zatáhneš za tuhle šňůru. O zbytek se už postará padák.“ Utáhl si řemen postroje přes hrudník. „Jakmile dopadneš na zem, uvolníš tyto přezky a zbavíš se plátěné kopule.“ Připnul přezky svého padáku, pověsil na opasek krabici s denní dávkou potravin a vody a táhl Evu ke dveřím, které už zablokovali členové posádky deroucí se ven.

„Otto, já to nedokážu,“ zanaříkala Eva, ale hrabě se s ní nehádal. Uchopil ji v pase a nesl ji k otvoru, nedbaje kopajících nohou. Mohutnými kopanci odstranil z cesty dva muže a vyhodil Evu otevřenými dveřmi. „Napočítej do sedmi a škubni za šňůru!“ křikl za letícím tělem.

Díval se, jak padá k hornímu patru deštného pralesa. Už už se zdálo, že narazí do větví, když se padák otevřel a zarazil střemhlavý let tak prudce, že tělo na nosných šňůrách poskočilo jako loutka. Nečekal, až přistane. Vykročil do volného prostoru a letěl vstříc stromům.

Leon opisoval ostrou zatáčku nad útesem a díval se, jak z otvoru v řídicí kabině vzducholodi vypadávají lidé. Všiml si, že nejméně tři padáky se neotevřely a muži padali za máchání paží a nohou, až pro-

letěli korunami stromů. Do těch šťastnějších se opřel monzun a jako chmýří je rozesel po úbočí hory. Pak vyletěla další postava, menší a štíhlejší než ostatní, a řítila se volným pádem k zemi. Eva! Leon si kousal rty a čekal, až se jí otevře padák. Radostně vykřikl, když nad ní rozkvetla kopule z bílého hedvábí. Dostala se tak nízko, že ji během několika vteřin pohltila hustá zelená džungle.

Asagaj pokračoval v letu se zdviženou přídí, unášený ostrým větrem. Zbavený zátěže pomalu stoupal, ale Leonovi stačil jediný pohled a věděl, že se přes vrchol hory v žádném případě nedostane. Zachytil kormidlem o stromy a stočil se, překulil se na bok a plynové komory narazily do horních větví. Jejich konstrukce nevydržela a vzducholoď splaskla jako propíchnutý balon. Leon se obrnil proti explozi vodíku, která nutně musela následovat, vždyť stačila jiskřička z generátoru, ale nic se nestalo. Poslední zbytky nosného plynu zředil vítr a *Asagaj* se zhroutil do džungle jako beztvará hromada trosek, kterou neunesly ani ty nejsilnější větve.

Leon se stočil k místu havárie a proletěl několik yardů nad vrakem. Hleděl do korun stromů v naději, že zahlédne Evu, ale nenašel po ní žádnou známku. Ostrým obloukem se vrátil a znovu pátral zrakem v zeleni. Tentokrát zahlédl tělo nehybně visící na cárech padáku, jehož hedvábí se zachytilo v koruně vysokého stromu. Letěl tak nízko, že poznal hraběte von Meerbacha.

„Je mrtvý," usoudil nahlas. „Konečně si zlámal ten svůj zatracený krk." Ale to už se *Motýl* dostal nad nebožtíka a křídla zakryla Leonovi výhled. Proto neviděl, jak hrabě Otto zvedl hlavu a sledoval očima letadlo.

Znovu se otočil a začal stoupat k přistávací dráze. Držel se u skalní stěny, aby neztratil ani okamžik a mohl vyrazit hledat Evu. Minul vodopád a zadíval se pod sebe na jezírko královny ze Sáby. Pečlivě si vrýval do paměti orientační body. Vrak *Asagaje* ležel jen pár minut letu daleko, zkušený lovec ale věděl, kolik námahy dá urazit tutéž vzdálenost pěšky. Přeletěl těsně nad hranou útesu a přistál. Jakmile vypnul motory, sáhl pod sedadlo pro pouzdro. Vytáhl z něj hlavně a pažbu pušky, třemi pohyby zbraň bleskurychle složil a vsu-

nul do obou komor kulové náboje velké ráže. Pak přehodil nohy přes okraj kokpitu, seskočil a začal chrlit rozkazy na čekající bojovníky, kteří mu běželi naproti.

„Pospěšte si. Vemte si oštěpy. Memsáhib je dole sama v lese. Může být zraněná. Musíme ji rychle najít.“ Rozběhl se dolů svahem a přeskakoval nízké keře. *Morani,* kteří spěchali za ním, měli co dělat, aby ho mezi stromy neztratili z dohledu.

Eva, divoce rozhoupaná v padákovém postroji, zírala na vrcholky stromů, které jí uháněly naproti. Proletěla horními větvemi, jež se praskotem lámaly. Každý náraz ji trochu zpomalil, až dopadla na zem uprostřed úzkého průseku na úbočí hory. V kotrmelcích klouzala po strmém svahu a nakonec se zarazila v bažině. Vzpomněla si na von Meerbachovu radu a divoce škubala karabinami, aby se vyvlékla z postroje a osvobodila se. Opatrně vstala a prohmatala se, zda neutrpěla zranění. Několik oděrek na pažích a nohou a velká modřina na levé straně zadnice, ale jinak nic vážného. Pak si vzpomněla na hrůzu, kterou prožívala, když ji hrabě vyhodil ze vzducholodi, a uvědomila si, jaké měla štěstí. Napřímila ramena a zvedla bradu.

„Teď jenom najít Medvídka. Kdybych alespoň tušila, odkud přiletěl, jenže on se zčistajasna objevil a zase zmizel. Kdepak asi je?“ Přemýšlela jen pár vteřin a sama si odpověděla: „Jezírko královny ze Sáby, no ovšem! První místo, kde mě bude hledat.“

Krajinu dobře znala, protože ji s Leonem nesčetněkrát prošli za oněch okouzlujících měsíců, které prožili v Lusimině *manyattě.* Stačilo jí, že mezi větvemi stromů krátce zahlédla skalní stěnu, a dokázala se zorientovat. „Vodopád nebude dál než několik mil na jih,“ řekla si odhodlaně.

Vykročila a řídila se podle sklonu svahu tak, aby měla linii útesů po pravé ruce. Po stovce kroků se zarazila. V křovisku přímo před ní se ozval hlomoz a vyrazila z něj skvrnitá hyena, jíž z tlamy visel kus syrového masa. Vyrušila ji při hodování na zdechlině.

Opatrně vnikla do houští a našla mrtvolu prvního důstojníka. Thomas Bueler, jeden z nešťastníků, kterým se neotevřel padák, ležel zhroucený v křoví. Poznala ho jen podle uniformy, protože velká část obličeje chyběla, hyena už ohlodala hlavu. Málem od hrozné podívané utekla, ale všimla si, že Buelerovi visí na přední straně postroje malý ruksak. Právě ten se stal příčinou důstojníkovy smrti, protože se do něj zapletla pojistná šňůra. Třeba v něm najde něco, co jí, samotné a neozbrojené, v džungli pomůže.

Poklekla vedle mrtvoly, odvrátila pohled od znetvořeného obličeje a otevřela batoh. Našla malou lékárničku, několik balíčků sušeného ovoce a uzeného masa, plechovku zápalek a v dřevěném pouzdru pistoli Mauser se dvěma náhradními zásobníky. Všechno nesmírně cenné předměty.

Odepnula popruh ruksaku od padákového postroje, pověsila si ho přes rameno, vyskočila a rozběhla se po zvířecí stezce. O půl míle dál zaslechla výš na svahu hlas, který okamžitě poznala. Hrabě Otto žalostně volal o pomoc. „Slyšíte mě někdo? Rittere! Buelere! Sem ke mně! Potřebuju pomoc!“ Odbočila ze stezky a ostražitě postupovala ke hlasu. Když hrabě znovu zavolal, zvedla hlavu a pátrala po něm. Von Meerbach visel vysoko v koruně stromu. Padák se zachytil o silnou větev a tělo se houpalo sedmdesát stop nad zemí sem a tam jako kyvadlo, jak se von Meerbach snažil zachytit osudnou větev. Nepodařilo se mu však zhoupnout se tak daleko, aby na ni dosáhl.

Eva se pozorně rozhlédla. Byli v lese sami. Chystala se, že potichu zmizí, ale vtom ji spatřil. „Evo! Díky bohu, že jsi tady.“ Zastavila se. „Pojď, Evo, musíš mi pomoct dolů. Jestli uvolním postroj, spadnu a zabiju se. Ale mám v batohu lehké lano.“ Sáhl pod chlopeň a vylovil silný jutový provaz. „Shodím ti konec a ty mě přitáhneš ke větvi, abych se jí mohl zachytit.“ Nepohnutě stála a dívala se na něj. Když teď Otto ví, že havárii přežila, nemůže jen tak odejít. Sledoval by ji a nikdy by se ho nezbavila.

„Pospěš si, ženská! Nestůj tam jak sloup. Chytni konec toho provazu,“ křičel netrpělivě.

Poprvé za celou dobu se ocitl v její moci. Toto je muž, který zavraždil jejího otce a ji samotnou ponižoval a duševně i tělesně mučil. Toto je okamžik pomsty. Jestli ho teď zabije, všechny ty zlé vzpomínky vymaže a bude zase čistá. Pomalu jako náměsíčník se k němu blížila a sáhla do Buelerova batohu.

„Ano, Evo, výborně. Věděl jsem, že se na tebe můžu vždycky spolehnout. Chyť ten provaz.“ V jeho hlase zněl tklivý tón, který v něm ještě nikdy neslyšela. Cítila, jak ji opouští rozhodnost a síla. Pažba mauseru jí dokonale sedla do ruky.

„Jsem temný anděl,“ zašeptala a zvedla oči k muži, který se bezmocně houpal vysoko nad ní. „Jsem mstitel.“ Vytasila pistoli, natáhla závěr a pustila ho. Ozvalo se kovové cvaknutí, jak do komory vklouzl náboj.

„Co to tam děláš?“ zvolal hrabě Otto ohromený zděšením. „Odlož tu zbraň. Někdo by mohl přijít k úrazu!“ Pomalu zvedla paži a namířila na něj.

„Přestaň, Evo! Pro smilování boží, co to děláš?“ Nyní v jeho hlase se slyšela hrůzu ze smrti.

„Zabiju tě,“ řekla tiše.

„Co blázníš? Ztratila jsi rozum?“

„Ztratila jsem víc než rozum. Tys mi všechno vzal. Já si to teď beru zpět.“ Stiskla spoušť.

Nečekala, že výstřel zazní tak hlasitě a že zpětný ráz bude tak silný. Mířila na jeho černé srdce, ale kulka ho škrábla na levé paži nad loktem. Po předloktí mu tekla červená stružka, krev stékala ze špiček prstů a kapala na zem.

„Nedělej to, Evo! Prosím tě! Udělám všechno, o co si řekneš.“ Znovu vypálila, ale ještě nepřesněji než poprvé a kulka se ho ani nedotkla. Eva nevěděla, jak je obtížné přesně střílet z pistole na takovou vzdálenost, navíc vzhůru. Hrabě Otto se svíjel v postroji, škubal sebou a houpal se ze strany na stranu. Opakovaně mačkala spoušť a hrabě ječel hrůzou. „Přestaň! Přestaň, miláčku! Já ti to vynahradím! Slibuju! Dám ti všechno na světě!“ Zhluboka se nadechla a pokusila se uklidnit bušící srdce. Natáhla paži a naposled pečlivě namířila, ale

než stačila vypálit, vynořila se za ní jako útočící kobra čísi paže. Silná ruka jí stiskla zápěstí a strhla zbraň dolů. Kulka se zaryla do hlíny mezi špičkami jejích bot.

„Dobrá práce, Rittere!“ hulákal hrabě Otto. „Držte ji pevně! Počkejte, až tu zrádnou čubku dostanu do rukou.“

Ritter snadno vykroutil Evě pistoli, strhl jí obličej dolů k zemi a zabořil jí koleno mezi lopatky. Podržel jí ruce za zády a jeden z jeho podřízených jí svázal zápěstí pěti nebo šesti pevnými uzly. Ritter mu podal mauser. „Jestli vám zavdá sebemenší příčinu, zastřelte ji,“ rozkázal a odběhl, aby pomohl von Meerbachovi ze stromu. Popadl visící konec provazu a táhl ke kmeni. Hrabě Otto se pevně zachytil větve a vyšvihl se na ni. Pak si odepjal postroj padáku, nechal ho spadnout a mrštně jako velká oranžová opice sešplhal po kmeni na zem. Zastavil se jen na chvíli, aby popadl dech, a pomalu došel k Evě. „Zvedněte ji,“ přikázal hlídači, „a pevně ji držte.“ Usmál se na ni a ukázal jí kovovou pěst. „Tohle je pro tebe, má drahá!“ Udeřil ji. Pečlivě odhadl sílu úderu, nechtěl, aby zemřela příliš rychle.

„Děvko!“ křikl na ni, chňapl po dlouhé kadeři a zkroutil ji, až strhl Evu na kolena. „Zrádná čubko! Teď už je mi jasné, žes to byla ty a ne ten chudák Búr.“ Zabořil jí obličej do půdy vlhké deštěm a stoupl jí na zátylek. „Nemůžu se rozhodnout, jaká smrt bude pro tebe nejlepší. Že bych tě utopil v bahně? Nebo tě pomalu zardousil? Nebo mám tu tvou krásnou hlavičku rozmlátit na kaši? Těžké dilema.“ Zvedl Evě hlavu a podíval se jí do očí. Krev, která jí tekla z nosu, se mísila s blátem, stékala jí po tváři a kapala z brady. „Už nejsi tak krásná. Vypadáš spíš jako špinavá kurva. Vždyť taky nic jiného nejsi.“

Eva pohodila hlavou a plivla na něj.

Utřel slinu rukávem a vysmál se jí. „Vidím, že s tebou bude velká zábava. Vychutnám si každý moment.“

Přistoupil k němu Ritter a pokusil se zasáhnout. „Ne, pane. Tohle jí nemůžete dělat. Je to přece žena.“

„Dokážu vám, že můžu. Dívejte se.“ Zvedl obrněnou pěst, ale jak se skláněl k Evě, zaburácel ohlušující výstřel z pušky nabité střeli-

vem Nitro Express ráže 470. Kulka srazila von Meerbacha dozadu, rozervala mu hrudník a vyletěla mezi lopatkami v gejzíru krve a rozdrcené tkáně.

„Mám tady připravenou další střelu pro každého, kdo by si přál pokračovat v debatě. Prosil bych ruce vzhůru, pánové!“ křikl Leon německy a vystoupil z porostu s Manyorem, Loikotem a dvaceti masajskými válečníky vyzbrojenými *asagaji* za zády.

„Manyoro, svaž tyhle lidi jako kuřata na trhu. Ať je *morani* odvedou do vojenské pevnosti u jezera Magadi a předají veliteli posádky,“ přikázal a rozběhl se k Evě klečící v blátě. Vytrhl z pochvy lovecký nůž a rozřezal provaz, jímž měla spoutaná zápěstí. Sevřel jí hlavu do dlaní a sklonil se k ní.

„Můj nos,“ vydechla. Letmo ji políbil na zkrvavené zablácené rty.

„Je zlomený a brzy ti naskočí pěkné černé monokly, ale není to nic, co by doktor Thompson nedokázal vyléčit, jen co tě dopravím do Nairobi.“ Postavil ji a přitiskl se k ní a pak už ji vedl vzhůru úbočím k mýtině, kde stál *Motýl.* Něžně ji položil do kokpitu a přikryl dekou, protože se po prožitém šoku roztřásla jako osika.

Napřímil se a viděl, že vedle trupu stojí Lusima. „Letím s ní do Nairobi,“ oznámil věštkyni, „ale ty nám můžeš prokázat velkou službu.“

„Udělám to, synu můj,“ odpověděla.

„Dole na úbočí leží rozbitá stříbrná obluda. Manyoro tě k ní odvede i s tvými lidi. Chci, abys udělala následující.“

„Poslouchám tě, M’bogo.“

Leon jí rychle a naléhavě vysvětlil, co od ní chce. Když domluvil, Lusima přikývla. „O všechno se postarám. Teď odvez svou krásnou květinu do bezpečí a pečuj o ni, dokud se neuzdraví.“

Téměř na den přesně o čtyři roky později se vrátili k jezírku královny ze Sáby. Lusimu, Manyora, Loikota a Ishmaela nechali na starém tábořišti a sami odjeli k tůni pod vodopádem.

Leon pomohl Evě sesednout, a než ji postavil na zem, vtiskl jí polibek. „Nechápu, jak je možné, že jsi den ode dne mladší a krásnější," řekl jí.

Zasmála se a dotkla se svého nosu. „Až tady na tu bouli." Ani lékařská kouzla doktora Thompsona nestačila, aby se jí zlomený nos úplně srovnal.

„Tomu říkáš boule?" Položil jí dlaň na břicho. „Co je potom tohle?"

Pyšně se zahleděla na své břicho. „Sleduj, jak roste."

„Už se nemůžu dočkat, paní Courtneyová." Vzal ji za ruku a vedl ji k jejich oblíbenému sedátku na kamenné římse. Seděli bok po boku a hleděli do tmavé vody.

„Vsadím se, že jsi ještě neslyšel tu pohádku o ztraceném Meerbachově pokladu," řekla Eva.

„Ale jistě že slyšel," odpověděl s vážnou tváří. „Jedna z velkých záhad Afriky. Vyrovná se ztraceným zlatým dolům krále Šalamouna a Kruegerovým milionům, které někdejší burský prezident vyfoukl před nosem Kitchenerově armádě, která táhla na Pretorii."

„Myslíš, že tu záhadu někdy někdo vyřeší?"

„Možná ještě dnes," odvětil. Vstal a začal si rozepínat košili.

„Ten poklad tady leží skoro čtyři roky. Co když ho mezitím někdo našel?" Její veselá nálada povadla.

„Vyloučeno," ujistil ji. „Máma Lusima dala jezero do klatby. Sem se nikdo neodváží."

„A ty se té klatby nebojíš?"

Usmál se na ni a pohladil slonovinový amulet, který mu visel na šňůrce kolem krku. „Tohle mám od Lusimy. Ochrání mě před zlým kouzlem."

„To sis teď vymyslel, Medvídku!" obvinila ho.

„Existuje jediný způsob, jak ti dokázat, že se mýlíš." Vstal, svlékl si kalhoty a s rozběhem skočil do vody.

Poplašeně se postavila a volala za ním: „Vrať se! Nechci, abys mi něco dokazoval! A co když je poklad dávno pryč, Medvídku?"

Šlapal vodu uprostřed jezírka a smál se. „Jsi zatvrzelá pesimistka, lásko moje. Za pár minut poznáme pravdu, ať už dobrou, nebo zlou.“ Čtyřikrát se zhluboka nadechl a vrhl se pod vodu.

Nad hladinou krátce zakomíhaly jeho nohy a zmizel v hlubině. Eva věděla, že chvíli potrvá, než se vynoří, a nechala myšlenky zatoulat se do uplynulých čtyř let. Vyplnily je vzrušení a nebezpečí, ale také smích a láska. Po většinu bojového nasazení Delamereových lehkých jezdců proti prohnanému a úskočnému von Lettow-Vorbeckovi stála po Leonově boku. Naučil ji pilotovat *Čmeláka* a létala s ním jako navigátor a pozorovatel. Jednou, když zrovna letěla sama, se jí podařilo přistát pod těžkou německou palbou a zachránila čtyři zraněné *askarie*. Lord Delamere zatahal za všechny dostupné páky a dosáhl toho, že jí bylo uděleno vojenské vyznamenání.

„Ale teď, když je válka vítězně dobojována, bych byla vděčná za méně vzrušení a nebezpečí a mnohem více smíchu a lásky.“

Vyskočila, když se Leon s mocným šplouchnutím vynořil nad hladinu. „Tak řekni mi tu špatnou zprávu!“ vykřikla.

Místo odpovědi doplaval ke kamenné římse, zvedl pravou ruku z vody a hodil to, co v ní držel, na břeh k jejím nohám. Byl to plátěný váček, jistě těžký, protože se po dopadu otevřel. Vyřinuly se z něj zlaté mince a třpytily se na slunci. Eva vyjekla, klekla si, nabrala zlato do dlaní a podívala se na něj s nevyslovenou otázkou v očích.

„Některé bedny se rozbily a vysypaly, pravděpodobně když je *morani* shodili z vodopádu do jezírka, ale zdá se, že nic nechybí, snad jen velmi málo.“ Vyklouzl z vody jako vydra. Eva odhodila hrst zlatých mincí a objala vlhké studené tělo.

„Nemusíme ten poklad vrátit?“ zašeptala mu do ucha.

„Komu bys ho chtěla vracet? Císaři Vilémovi? Mám dojem, že nedávno přišel o práci.“

„Cítím se hrozně provinile. Ty peníze nám nepatří.“

„Proč se na ně nedíváš jako na poslední splátku toho, co Otto von Meerbach dlužil za patenty, které ukradl tvému otci?“ navrhl Leon.

Zaklonila se, podržela si ho na délku paží od sebe a pobaveně se mu zahleděla do očí. Začala se usmívat. „No jistě! Když se na to dí-

vám takhle, je to něco úplně jiného.“ Zasmála se. „Na tvé argumentaci nenacházím chybu, Medvídku.“